

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\K\King Stephen\King_Stephen-Pátá čtvrtina.pdb

PDB Name: Stephen King - Noční můry a sno
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.5.2005
Modification Date: 31.5.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Stephen King

NOČNÍ MŮRY A SNOVÉ VÝJEVY

POROD

Vzhledem k tomu, že to nejspíš znamenalo konec světa, říkala si Maddie Paceová, že si vede poměrně dobře. Ztraceně dobře. Vlastně si říkala, že se jí možná daří vyrovnat se s tím Definitivním koncem lip než komukoli jinému na Zemi. Rozhodně lip než kterékoli jiné těhotné ženě.

Ano.

Zrovna jí, Maddie Paceové.

Maddie Paceové, která kolikrát nedokázala v noci usnout, když si při návštěvě u reverenda Johnsona povšimla, že pod stolem v jídelně celou dobu leží smítko prachu. Maddie Paceové, která, ještě jako Maddie Sul-livanová, doháněla svého snoubence Jacka k nepříčetnosti tím, jak se zasekávala nad jídelním lístkem a často se až půl hodiny nemohla rozhodnout, co si dá.

"Proč si prostě nehodíš čtvrtákem, Maddie?" zeptal se jí jednou, když se jí podařilo zúžit výběr na dušené telecí a jehněčí žebírka, ale dál už se nedokázala hnout. "Mám v sobě už pět flašek toho hnusného němec-kýho piva, takže jestli se co nejdřív nerozhoupeš, bude tu dřív ožralej rybář pod stolem než jídlo na stole!"

Nervózně se pousmála a objednala si dušené telecí, ale celou cestu domů potom dumala nad tím, jestli by jí ta žebírka nechutnala víc, a jestli by tudíž jejich koupě nebyla i přes jejich o něco vyšší cenu výhodnější.

Nad Jackovou nabídkou k sňatku ovšem nijak dlouho přemýšlet nemusela; přijala ji - i jeho samotného - bez meškání a s obrovskou úlevou. Po smrti otce vedla Maddie se svou matkou na Little Tall Islandu u pobřeží státu Maine bezcílný, šedivý život. "Kdybych těm svejům ženskéjm

pořád nestál za zadkem a neřikal jim, kde si mají přidřepnout a opřít se do té káry, čert ví, co by si samy počaly," říkával prý s oblibou George Sullivan, když se s kamarády opíjel v hospodě U Kecala nebo vysedával vzadu v Proutově holičství.

V době, kdy její otec zemřel na infarkt myokardu, bylo Maddie devatenáct a o večerech se za 41,50 dolarů týdně starala o městskou knihovnu. Její matka se starala o domácnost - tedy, pokud jí George připomněl (často pěkně od plic), že má taky domácnost, o kterou by se měla starat.

Sotva dostaly zprávu o jeho smrti, zůstaly na sebe obě v tiché, panické hrůze zírat; dva páry očí, v nichž se zračila tatáž otázka: Co si teď počneme?

Na to ani jedna neznala odpověď, ale obě cítily - velice silně -, že George je odhadoval správně: potřebovaly ho. Byly prostě ženy, potřebovaly, aby jim říkal nejen, co mají dělat, ale i jak to mají dělat. Nemluvily o tom, protože jim to připadalo trapné, ale bylo tak - neměly nejmenší představu, co s nimi teď bude, a vůbec jim nepřišlo na mysl, že jsou vlastně zajatyněmi omezených představ a nároků George Sullivana. Nebyly hloupé, ani jedna z nich, ale přece jen byly ostrovanky.

S penězi si nemusely dělat hlavu; George vášnivě vyznával životní pojištění, a když se v rozhodující hře kuželkářského klání v Machiasu složil mrtvý na zem, přišla si jeho žena na víc než sto tisíc dolarů. Pokud měl člověk vlastní bydlení, staral se o zahrádku a věděl, jak na podzim uskladnit vypěstovanou zeleninu, vyšel život na ostrově poměrně levně. Problém byl v tom, že se neměly na co zaměřit. Problém byl v tom, že od okamžiku, kdy se George ve své kuželkářské košili s logem sponzora Island Amoco skácel na podlahu těsně za pomezí čáru devatenácté dráhy (zatímco jeho koule posrážela akorát tolik kuželek, kolik potřebovalo jeho družstvo k vítězství), postrádal jejich život pevný bod. Bez George byl jejich život jen taková divná rozmazaná šmouha.

Jako bych bloudila v mlze, říkala si někdy Maddie. Jen s tím rozdňem, že nehledám silnici, dům, osadu ani žádný jiný orientační bod, jako třeba tu bleskem rozštípnutou borovici na útesu, ale hledám vůz. A jestli ho jednou najdu, třeba si sama dokážu poručit, abych přidřepa a opřela se do něj.

Nakonec ten svůj vůz našla: stal se jí Jack Páče. Říká se, že ženy si berou své otce, muži zase svoje matky, a i když je tohle rčení příliš obecné, aby mohlo platit vždycky, v případě Maddie mělo k pravdě hodně

blízko. Na jejího otce pohlíželi jeho kumpáni se strachem a s obdivem - "S Georgem Sullivanem je lepší si nic nezačínat," říkali. "Na toho se stačí špatně podívat, a hned člověku zmaluje ksicht."

Doma to platilo zrovna tak. Vládl tu despotickou rukou a občas využíval i své fyzické převahy, ale zároveň věděl, co je třeba chtít a pro co je třeba pracovat, jako například pro ten Ford pick-up, řetězovou pilu nebo ty dva akry na jih od jejich domu. Pozemek Táty Cooka. George Sullivan o Cookovi sice rozhlašoval, že je to starý skunk smradlavý, ale ani starochovo aroma nemohlo nic změnit na skutečnosti, že se na těch jeho dvou akrech nacházelo slušné množství tvrdého dřeva. Táta Cook o tom nevěděl, protože se v roce 1987, kdy se do něj pustila artritida, přestěhoval na druhou stranu průlivu, a George dal po celém Little Tall Islandu jasně najevo, že co ten skunk Cook neví, o mu nijak neublíží, a že zpře-láme hnáty každému, kdo by snad chtěl Cooka z jeho nevědomosti vyvádět. Nikdo to neudělal, a tak Sullivanovi nakonec ten pozemek získali i se dřevem. Ty nejhezčí stromy skončily pochopitelně během tří let všechny na pile, ale George prohlásil, že to vůbec nevádí; půda si na sebe nakonec vždycky vydělá. Ano, přesně tohle George tvrdil, a ony mu věřily, protože věřily v něj, a všichni tři společně přiložili ruku k dílu. Říkal: Musíte přidřepnout a opřít se do té káry, a opřít se do ní pořádně, protože sama vám nepojede. A to taky dělaly.

Maddieina matka tehdy mívala stánek na ulici u Východního mola a vždycky se u ní zastavovala spousta turistů, aby si koupili zeleninu, kterou vypěstovala (samozřejmě proto, zejí George řekl, aby ji pěstovala), a přestože se nikdy neměli „jako starý Gotrockovi“, jak její matka říkala, uživilí se. Dokonce i v letech, kdy bylo málo humrů a museli dvakrát obracet každý cent, aby zvládali bance splácet půjčku na ty Cookovic dva akry, i v těch letech se uživilí.

Jack Páce byl příjemnější muž než George Sullivan, o dost příjemnější, ale i on měl svoje hranice. Maddie tušila, že i on by se časem (až kvítek opadá, jak se říká) mohl začít uchylovat k takzvané domácí výchově - zkroucení ruky za studenou polévku, občasná facka nebo přímo bití. Jistá část jejího já jako by s tím dokonce počítala a snad se na to i těšila. V ženských časopisech se psalo, že doby, kdy v manželství vládl muž železnou pěstí, jsou dávno pryč a že muž, který vztáhne ruku na ženu, by měl jít před soud za napadení, i kdyby to nakrásně byl její právoplatný manžel. Maddie si někdy podobné články četla v kadeřnickém salónu, ale pochybovala, zda ženy, které je píší, vůbec kdy slyšely o takových místech jako jejich ostrovy. Na Little Tall Islandu se sice jedna spisovatelka narodila - Selená St. Georgeová -, ale ta psala většinou o politice a doma už se, s výjimkou jednoho Díkůvzdání, neukázala celé roky. "Nechci se do konce života starat jen o humry, Maddie," řekl jí Jack týden před svatbou a ona mu věřila. Ještě před rokem, když ji zval prvně na rande (přikývla dřív, než vůbec stačil domluvit, a za tu otevřenou nedočkavost se začervenala až ke kořínkům vlasů), by jistě řekl spíš: "Nechci se do konce života starat jen o humry." Drobná změna... a přitom tak obrovská. Tříkrát týdně jezdil na Princezně do večerní školy. Po celém dnu vytahování vrší musel být vždycky ztrhaný jako kůň, ale i tak jel, zdržel se jen na chvíli, aby ze sebe osprchoval pach humrů a slané vody, pak spolkl dva prášky na povzbuzení, zapil je šálkem kávy a jel. Po čase, když Maddie viděla, že to opravdu myslí vážně, začala mu připravovat horkou polévku, aby měl na trajektu co do žaludku. Jinak si totiž musel kupovat ty odporné párky v rohlíku, co na Princezně prodávali v bufetu.

Vzpomínala si, jaká muka zakoušela nad plechovkami s polévkou v obchodě - měli jich tam tolik! Dal by si rajskou? Někdo rajskou nemá rád. Někdo rajskou dokonce nesnáší, i když ji uděláte z mléka a ne z vody. Tak zeleninovou? Slepíči? Bramboračku? Asi deset minut bezradně přejížděla očima po regálu, až se jí Charlene Nedeauová zeptala, jestli potřebuje s něčím poradit - jenže to pronesla dost sarkastickým tónem, a Maddie věděla, že to zítra řekne všem kamarádkám ve škole a že se tomu budou všechny na záchodcích hihňat, protože jim bude jasné, o co tu šlo - chudinka ušlápnutá Maddie Sullivanová, která se nedokáže rozhodnout ani nad tak triviální věcí, jakou je plechovka polévky. Že se vůbec rozhoupala a přijala Jackovu nabídku k sňatku, to pro ně byl pro všechny hotový div světa... jenže ony samozřejmě neměly ponětí o té káře, kterou člověk musí tlačit, ani o tom, že potřebujete někoho, kdo by vám řekl, kde přesně si k ní máte přidřepnout.

Maddie tehdy odešla z obchodu bez polévky a hlava jí jen třeštila.

Když se nakonec vybičovala k tomu, aby se Jacka zeptala, jakou polévku má nejradši, odpověděl: "Slepíči s nudlema. Tu v plechovce."

A má rád i nějaké další?

Odpověď zněla ne, jen slepičí s nudlema - tu v plechovce. Žádnou jinou polévku Jack Páce k životu nepotřeboval, a Maddie zas k životu nepotřebovala žádnou jinou odpověď (tedy přinejmenším v téhle záležitosti). S lehkým krokem a rozjásaným srdcem stoupala Maddie příští den po pokroucených dřevěných schodech do obchodu a koupila všechny čtyři plechovky slepičí polévky s nudlemi, které na regálu stály. A když se zeptala Boba Nedeaua, jestli jí nemá víc, přikývl, že mu toho vzadu leží celá bedna.

Koupila tedy celou bednu a natolik ho tím vyvedla z míry, že jí nákup dokonce sám donesl do auta a dočista se zapomněl zeptat, na co jí potřebuje tolik - prohřešek, za který mu jeho zvědavá manželka s dcerou večer řádně vyčinily. "Vážně tomu věř a nikdy na to nezapomeň," řekl jí tedy Jack tehdy krátce před tím, než si vyměnili prstýnky (a ona tomu věřila a nikdy na to nezapomněla). "U humrů nezůstanu. Táta říká, že mám jen plnou hubu keců. Přej, že když bylo tahání vrší dost dobrý pro jeho tátu a tátu jeho táty a tak dál až ke starému Adamovi, mělo by to být dost dobrý i pro mě. Ale já vo to - o to - nestojím, já to chci dotáhnout dál." Sklopil k ní oči a byly to oči přísné, plné rozhodnosti, a přece zároveň oči milující, plné naděje a důvěry. "Nezůstanu jen rybář a ty nezůstaneš jen rybářova žena. A pořídím ti dům na pevnině."

"Ano, Jacku."

"A nebudu jezdit v žádném obyčejném chevroletu." Zhluboka se nadechl a vzal ji do náruče. "Koupím si oldsmobil." Zahleděl se jí zpřímá do očí, jako by ji vyzýval, jen ať se jeho přehnaným ambicím zkusí vysmívat. To samosebou neudělala; místo toho asi potřetí nebo počtvrté za ten večer řekla: "Ano, Jacku." Tuhle odpověď už mu za ten rok, co spolu chodili, dala aspoň tisíckrát a nepochybovala o tom, že než jejich manželství ukončí smrt jednoho z nich - nebo

nejlépe obou naráz -, zopakuje ji ještě dobře milionkrát. Ano, Jacku; vyskytla se v dějinách lidstva dvě slova, která by položena vedle sebe zněla líbezněji?

"Já to dotáhnu dál, ať si táta myslí, co chce, ať se mi klidně směje. Já to dokážu, a víš, kdo mi s tím pomůže?"

"Vím," odpověděla Maddie klidně. "Já."

Rozesmál se a zatočil se s ní dokola. "Svatá pravda, ty moje beruško."

A pak byla svatba, jak to obvykle stojí v pohádkách, a pro Maddie

těch prvních pár měsíců - měsíců, kdy je všude vítali voláním "Tady máme ty naše novomanžele!" - skutečně jako pohádka bylo. Se vším se mohla obrátit na Jacka, Jack jí pomáhal všechno rozhodovat, co víc by si mohla přát. Nejtěžší rozhodnutí, které ten první rok v domácnosti musela učinit, se týkalo barvy závěsů v obývacím pokoji - v katalogu jich nabízeli tolik a matka jí s vybíráním opravdu nijak nepomohla. Maddiina matka se kolikrát sama nemohla rozhodnout, kterou značku toaletního papíru koupit.

Jinak byl ale ten rok plný radosti a pocitu jistoty - radosti z milování s Jackem v jejich veliké posteli, zatímco za okny drásal zimní vítr povrch ostrova, jako nůž drásá prkénko na krájení chleba, a pocitu jistoty z toho, že jí Jack vždycky řekl, co do budoucna chtějí a jak toho dosáhnou. Milování se jí líbilo - tak moc se jí líbilo, že když na Jacka někdy pomyslela během dne, úplně se jí podlomila kolena a příjemně se jí stáhl žaludek -, ale to, že toho tolik znal a že mohla plně důvěřovat jeho instinktům, pro ni znamenalo ještě víc. A tak to na nějakou dobu opravdu byla pohádka, ano.

Pak Jack zemřel a začaly se dít podivné věci. A nejen kolem Maddie.

Všude.

Těsně před tím, než se svět ponořil do té nepochopitelné noční mŕy, Maddie zjistila, že je "v tom", jak úsečně a stroze říkala její matka. To už byli s Jackem nastěhovaní vedle Pulsiferových na Gennesault Islandu, jemuž jeho obyvatelé i ti z vedlejšího ostrova Little Tall přezdívali zkráceně Jenny.

Když podruhé za sebou nedostala měsíčky, začala se trápit dalším z těch mučivých vnitřních dialogů, a nakonec se po čtyřech bezesných nocích objednala u doktora McElwaina na pevnině. Později za to byla vděčná. Kdyby čekala, jestli se nedostaví ani třetí perioda, neprožil by Jack ani ten měsíc radosti a ona by přišla o všechnu péči a drobné laskavosti, jimiž ji zahrnoval.

Později - když už se s tím vypořádala - jí ta nerozhodnost připadala absurdní, i když hluboko v srdci pořád věděla, že jít tehdy na ten test znamenalo obrovskou odvahu. Přála si, aby jí ráno bylo ještě víc zle, takže by si mohla být jistější; mrzelo ji, že se ze snů nebudí s nutkáním běžet okamžitě zvracet. Objednala se na dobu, kdy měl Jack práci, a odjela, zatímco byl pryč, nicméně na pevninu se v žádném případě nedalo proklouznout potají; na trajektu vás vidělo až moc lidí z obou ostrovů. Kdokoli se mohl Jackovi mimochodem zmínit o tom, že viděl jeho ženu tuhle na Princezně, a Jack by pochopitelně chtěl vědět, kam jela, takže kdyby se pletla, vypadala by před ním jako husa.

Ale nepletla se; čekala dět'átko (ať si tomu její matka říkala jakkoli) a Jack Páče se mohl přesně sedmadvacet dní těšit na svého prvního potomka, než ho pak nečekaně vysoká vlna strhla přes okraj Nejmilovanější, rybářského člunu, který zdědil po strýci Mikeovi. Jack byl dobrý plavec, a taky hned vyrazil na hladinu jako korek, popisoval jí to později utrápeně Dave Eamons, jenže zrovna v tu chvíli přišla další velká vlna a vrhla přímo na něj člun... a přestože Dave už dál nepokračoval, Maddie přece jen vyrostla na ostrovech, takže dobře věděla, co následovalo: skoro slyšela tu dutou ránu, jak člun s tím proradným jménem rozštípl jejímu manželovi hlavu, a pak se voda zbarvila krví a na hladinu se vynořily chomáče vlasů a kousky kostí a snad i mozku, který Jacka v noci za tmy, když byl v ní, pořád dokola nutil opakovat její jméno.

Jack Páče v těžké zimní bundě, prošíváných kalhotách a botách na nohou klesl ke dnu jako kámen. Na malém hřbitůvku na severním konci ostrova Jenny pohřbili jen prázdnou rakev a reverend Johnson (na Jenny a Little Tall Islandu máte v otázce vyznání na vybranou: buď můžete být metodista, anebo, pokud vám to nevyhovuje, můžete být metodistický odpadlík) nad tou prázdnou rakví odsloužil stejný obřad jako nad tolika jinými. Po bohoslužbě si Maddie uvědomila, že je jí dvaadvacet, je vdova v jiném stavu a nemá nikoho, kdo by jí říkal, kde má přidřepnout a jak daleko tu káru tlačit. Nejdřív ji napadlo, že se vrátí na Little Tall, zpátky k matce, aby tam počkala, až přijde její čas, ale za ten rok s Jackem přece jen získala jistý rozhled, takže věděla, že její matka je stejně ztracená jako ona sama - možná ještě ztracenější -, a zapochybovala, jestli je návrat domů ten nejlepší nápad.

"Maddie," opakoval jí pořád dokola Jack (pro svět byl sice mrtvý, ale v její hlavě tak docela ne; v její hlavě byl mnohem živější, než by kterýkoli mrtvý mohl být... nebo si to přinejmenším tehdy myslela), "jestli ty ses někdy v něčem rozhodla, tak jen v tom, že se v ničem rozhodovat nebudeš."

Matka jí nepomohla o moc víc. Mluvívaly spolu po telefonu a Maddie čekala a doufala, že jí matka prostě nakáže, ať se vrátí domů, jenže paní Sullivanová nedokázala poroučet nikomu, komu bylo víc než deset let. "Možná by ses sem mohla vrátit," řekla jednou zkusmo, ale Maddie z toho nebyla schopná poznat, jestli myslí prosím tě, vrať se domů, nebo prosím tě, nezneužívej nabídky, kterou ti dělám čistě proto, aby se neřeklo. Přemítala nad tím několik dlouhých, bezesných nocí, ale dospěla pouze k tomu, že byla z matčina výroku ještě zmatenější.

Pak začaly ty podivnosti, a díky Bohu za to, že na Jenny byl jen ten malý hřbitůvek (a tolik hrobů na něm navíc ukrývalo prázdné rakve - dřív jí to sice připadalo smutné, ale teď to brala skoro jako požehnání a byla za to vděčná). Na Little Tall Islandu měli hřbitovy dva, oba celkem velké, takže bylo mnohem bezpečnější zůstat na Jenny a čekat.

Cekat, jestli svět přežije, nebo zemře.

A pokud přežije, pak čekat na dět'átko.

Teď, po všech těch letech odevzdaného poslouchání a neurčitých rozhodnutí, která se obvykle rozplynula stejně, jako se hodinu poté, co vylezete z postele, rozplyne noční sen, teď konečně věci kolem sebe zvládala. Věděla, že zčásti je to jen následek té řady šoků, které v poslední době prodělala, počínaje smrtí manžela a konče televizními zprávami, které přijímal Pulsiferovic moderní satelit: vyděšený mládenec, přinucený dělat hlasatele pro CNN, v nich oznamoval, že

už je téměř jisté, že prezidenta Spojených států, první dámu, ministra zahraničí, ctěného senátora z Oregonu a kuvajtského emíra zaživa sežraly ve Východním pokoji Bílého domu zombie.

"Ještě jednou opakuji," říkal nedobrovolný reportér, jemuž na čele a na bradě svítily rudé fleky akné jako stigmata. Rty a tváře mu začínaly cukat; ruce se mu křečovitě třáslly. "Opakuji, že partička mrtvol si právě smlouvala na prezidentovi s manželkou a několika dalších politických poten-tátech, kteří přišli do Bílého domu na vařeného pstruha a flambované třešně." Pak se mladík rozesmál jako šílený a začal z plných plic povyko-vat Do toho, hoši! Yale to vyhraje! Nakonec vyrazil pryč ze záběru a Maddie poprvé v životě spatřila ten stolek ve studiu CNN neobsazený. Pulsiferovi i ona seděli pohroužení do vyděšeného mlčení a sledovali, jak stolek zmizel a objevila se reklama na kolekci CD Boxcara Willieho - neseženete v žádném obchodě, tuhle jedinečnou kolekci si můžete objednat pouze vytočením čísla, které by se právě mělo objevit ve spodní části vaší obrazovky. Na stole kousek od Maddie ležela jedna pastelka malé Cheyne Pulsiferové a Maddie ji z nepochopitelného důvodu vzala a číslo si napsala na kousek papíru. Pak pan Pulsifer vstal a bez jediného slova televizi vypnul.

Maddie všem popřála dobrou noc a poděkovala za popcorn a za to, že ji nechali se dívat.

"Určitě už nic nepotřebuješ, Maddinko?" zeptala se jí asi popáté toho večera Candi Pulsiferová a Maddie odpověděla, že ne, že to zvládá, načež Candi opáčila, že to ona ví, ale že kdyby chtěla, mohla by se kdykoli nastěhovat k nim do pokoje po Brianovi. Maddie Candi objala, políbila ji na tvář, s co nejsrdečnějšími díky odmítla a konečně odtud směla odejít. Teprve když v silném větru urazila těch půl míle k sobě domů, si v kuchyni uvědomila, že má pořád ten kousek papíru, na který si naškrábala číslo na bezplatnou linku. Zavolala tam, ale nic se neozvalo. Žádný nahraný hlas ji nesdělil, že všichni operátoři jsou právě zaneprázdnění nebo že volaná linka nefunguje; žádné pípání, které by značilo nějakou poruchu; žádné pískání, cvakání, klikání. Jen ničím nerušené ticho. Tehdy Maddie s jistotou poznala, že konec buď už nadešel, nebo že se blíží. Jakmile se nemůžete dovolat na bezplatnou linku, abyste si objednali kolekci CD Boxcara Willieho, kterou neseženete v žádném obchodě, jakmile vám poprvé v životě nikdo neřekne, ať vyčkáte na telefon, až se vám některý z operátorů bude moct věnovat, pak je konec světa v podstatě jasná věc.

A jak tam tak v kuchyni u telefonu zavěšeného na zdi stála, položila si ruku na zakulacené břicho a poprvé to mimoděk vyslovila nahlas: "Budu muset porodit doma. Ale to nic, broučku, když se na to dobře připravíme, bude to v pořádku. Jinak to prostě nepůjde. Musím porodit doma."

Čekala, že ji přepadne strach, ale žádný se nedostavil.

"Já to zvládnou," řekla a teprve v tu chvíli jí došlo, že celou dobu mluví nahlas. Jistota v jejích vlastních slovech ji však uklidnila.

Miminko.

Až se narodí, potom konec světa sám skončí.

"Ráj," řekla a usmála se. Byl to sladký úsměv, úsměv madony. Nezáleželo na tom, kolik hniijících mrtvol (třeba i s Boxcarem Williem ve svých řadách) se právě belhalo po zemském povrchu.

Ona bude mít děťátko, ten porod doma zvládne a naděje na Ráj tu zůstane s ní.

První zprávy přišly z jedné australské vesničky na okraji buše, vesničky se snadno zapamatovatelným jménem Fiddle

Dee. První americké město, kde se mrtví dali na pochod, mělo jméno ještě zapamatovatelnější: Thumper na Floridě.

První článek se objevil v americkém nejpopulárnějším supermarketovém plátku Vhled.

V MALÉM MĚSTEČKU NA FLORIDĚ OŽILI MRTVÍ! hlásal titulek. Článek začínal rekapitulací děje filmu Noc živých mrtvých, který Maddie neviděla, a pokračoval zmínkou o dalším - Macumba Love -, který taky neviděla. Článek doprovázely tři fotografie. Jedna byla z Noci živých mrtvých a zachycovala skupinku postav, patrně uprchlíků z blázince, kteří v noci stojí před osamocenou farmou. Druhá pocházela z Macumba Love a byla na ní blondýna v plavkách, jejichž horní díl zakrýval poprsí velikosti rekordních melounů z pěstelské soutěže. Blondýna měla zdvižené ruce a ječela hrůzou při pohledu na cosi, co vypadalo jako černochoz v masce. Třetí obrázek údajně pocházel z Thumperu. Byl to rozostřený, zrnitý snímek postavy nerozlišitelného pohlaví před obchodem s videohrami. V článku se psalo, že postava je "zahalená v rubáši z hrobu", ale klidně to mohl být jen někdo ve špinavém prostěradle.

Nic vážného. Minulý týden SASKVOČ ZNÁSILNIL CHLAPCE Z PĚVECKÉHO SBORU, tenhle týden oživí mrtví, příští týden trpasličí masový vrah.

Nic vážného, přinejmenším do té doby, než začali vstávat z hrobů i jinde. Nic vážného, dokud se ve zprávách neobjevil první záznam ("Měli byste poslat děti od obrazovky," doporučoval vážným hlasem Tom Bro-kaw), záznam napůl shnilých zrůd, kterým z vyschlé kůže trčely holé kosti, oběti automobilových nehod, jimž se sloupł mejkap od maskérů z pohřebního ústavu, takže byly jasně vidět rozdrásané tváře a proražené lebky, záznam žen s vlasy splenými do hnízd, v nichž se kroutili červy a lezli brouci, žen se střídavě prázdnými a vědoucími tvářemi, ne bez jisté vypočítavé, slabomyslné inteligence. Nic vážného, dokud v časopise People, který se prodával v zapečetěné fólii s oranžovou nálepkou DO 18 LET NEPRODEJNÉ!, nevyšly první děsivé fotografie.

Pak už to vážné bylo.

Když jste viděli ztuhlého muže, dosud oblečeného do zablácených pozůstatků obleku od Brooks Brothers, ve kterém ho pohřbili, jak se sápe na hrdlo ječící ženě v tričku s nápisem MAJETEK HOUSTON OILERS, najednou jste si uvědomili, že je to možná opravdu hodně vážné.

Tehdy začalo obviňování a chřestění zbraněmi a pozornost celého světa se na tři týdny namísto k tvorům, kteří vylézali z hrobů jako groteskní mýry z kukel, upjala ke dvěma atomovým mocnostem, jež se podle všeho hnaly do nevyhnutelnému střetu.

Komentátoři televize komunistické Číny prohlašovali, že ve Spojených státech žádné zombie nejsou: že se jedná o samoučelnou lež, která má kamuflovat neodpustitelný chemický úder proti Čínské lidové republice, děsivější (a cílenou) verzi toho, k čemu došlo v indickém Bhópálu. Jestli všichni mrtví soudruzi, kteří vstali z hrobů, do deseti dnů

nepadnou, jak se sluší a patří, zahájí Čína odvetné akce. Všichni američtí diplomaté museli opustit zemi a došlo k několika incidentům, při nichž byli američtí turisté ubiti k smrti.

Prezident (který se měl sám zanedlouho stát jedním z chodů na jídelníčku zombií, a vzhledem k tomu, že od svého druhého zvolení přibral dobrých pětadvacet kilo, zřejmě chodem ne právě zanedbatelným) ukázal, že pokud Číňani jsou za osmnáct, pak on je bez dvou za dvacet. Vláda Spojených států, sdělil americkému lidu, má nevyvratitelné důkazy, že oživil mrtví v Číně byli probuzeni záměrně, a že i když hlavní panda tvrdí, že se jim tam v touze po vrcholném kolektivismu toulá přes osm tisíc živých mrtvol, my máme jasné důkazy, že jich tam není víc než čtyřicet. To Číňani se dopustili onoho chemického úderu - nelidského chemického úderu - a přivedli zpět na svět věrné Američany s neobyčejným apetitem výhradně na jiné Američany, a jestli tihle Američani - někteří z nich pravověrní demokrati - nebudou znovu klidně ležet během pěti dnů, zůstane po Rudé Číně jen jedna hluboká jáma.

Velení severoamerické vzdušné obrany už bylo ve druhém stupni pohotovosti, když britský astronom Humphrey Dagbolt zpozoroval jakýsi satelit. Nebo vesmírnou loď. Nebo stvoření. Nebo jak by se to dalo nazvat. Dagbolt dokonce ani nebyl profesionální astronom, jen amatérský hvězdář ze západu Anglie - prostě takový nýmand, dalo by se říct -, a přece téměř jistě zachránil svět před termonukleárním střetem, ne-li přímo před atomovou válkou. Vzato kolem a kolem, na člověka s nedomykavou chlopni a vážnou lupenkou docela slušný týdenní výkon.

Nejprve se zdálo, že ani jeden z vydrážděných politických systémů nechce Dagboltovu nálezu uvěřit, dokonce ani poté, co Královská observatoř v Londýně prohlásila jeho snímky a data za autentické. Nakonec se však raketová síla přece jen zavřela a teleskopy po celém světě se, takřka neochotně, obrátily na hvězdu nazvanou Pelyněk.

Ani ne tři týdny poté, co se v Guardianu objevily první fotografie, odstartovala z výšin Lan-čou společná americko-čínská vesmírná mise, aby nevítaného hosta prozkoumala, s populárním amatérským astronomem (i přes tu nedomykavou chlopeň a podobně) na palubě. Po pravdě řečeno, bylo téměř nemožné Dagbolta k misi nepřizvat - stal se z něj celosvětový hrdina, nejslavnější Brit od dob Winstona Churchilla. Když se ho den před odletem jistý reportér zeptal, jestli má strach, Dagbolt zahýkal svým osobitě roztomilým smíchem, promul si svůj vpravdě obrovitý nos a prohlásil: "Celej se klepu, příteli. Úplně se celej klepu."

Jak se ukázalo, měl opravdu proč se klepat.

A s ním i všichni ostatní.

Všechny tři zainteresované vlády se shodly na tom, že posledních jedenašedesát vteřin zaznamenaného přenosu z lodi Siao Pching/Tru-manje příliš děsivých na to, aby je mohly zveřejnit, a tak nikdy nevydaly žádnou oficiální zprávu. Ne že by na tom záleželo, samozřejmě; plavidlo sledovalo přinejmenším dvacet tisíc radioamatérů a přinejmenším devatenáct tisíc z nich mělo zapnuto nahrávání i ve chvíli, kdy byla loď - inu, dá se to vůbec nazvat jinak? - přepadena.

Čínský hlas: Červi! Vypadá to jako obrovská koule z -

Americký hlas: Proboha! Koukejte! Blíží se to k nám!

Dagbolt: Jako kdyby se z toho natahovalo nějaké chapadlo. Okýnko na levoboku je -

Čínský hlas: Únik vzduchu! Únik vzduchu! Všichni do skafandrů! (Nesrozumitelné drmolění.)

Americký hlas: - a jako by si to prožíralo cestu do -

Ženský čínský hlas (Čchin-lin Sun): Zastavte to zastavte ty oči -
(Výbuch.)

Dagbolt: Došlo k výbušné dekompresi. Vidím tři - ne, čtyři - mrtvé a všude... všude jsou červi -

Americký hlas: Můj průzor! Můj průzor!

(Křik.)

Čínský hlas: Maminko! Pomoc, maminko!

(Křik. Zvuky, jako když bezzubý děda srká bramborovou kaši.)

Dagbolt: Kabina je plná červů - nebo to aspoň vypadá jako červi - i když ne, skutečně to jsou červi - kteří se patrně oddělili od hlavního satelitu - přestože my jsme ho pokládali za - tedy, dalo by se říct - kabina je plná poletujících kusů těl. Tihle vesmírní červi patrně vylučují nějakou kyselinu -

(V tom okamžiku se zažehly trysky prvního stupně rakety; zážeh trval přesně 7,2 vteřiny. Možná se pokoušeli uniknout nebo snad vrazit do té hlavní koule. V každém případě se ten manévř nezdařil. Červi už s největší pravděpodobností ucpali i samotné spalovací komory a kapitán Lin Jang - nebo kdo z důstojníků v tu chvíli velel - si domyslel, že by následkem ucpání nevyhnutelně došlo k výbuchu palivových nádrží. Proto nechal trysky vypnout.)

Americký hlas: Bože, dostali se mi do hlavy, ty svině mi žerou moz-

(Statické praskání.)

Dagbolt: Řekl bych, že opatrnost velí ke strategickému ústupu do skladových prostor na zádi. Ostatní členové posádky jsou mrtví. O tom není pochyb. Škoda. Taková odvážná parta. I ten sádelnatý Američan, co se pořád dloubal v nose. Jinak ale myslím...

(Statické praskání.)

Dagbolt: ...úplně mrtví, protože kolem mě zrovna proletěla Čchin-lin Sun - respektive její useknutá hlava - a měla otevřené oči a mrkala. Dokonce se mi zdálo, že mě poznává, a...

(Statické praskání.)

Dagbolt: ...budu vás...

(Výbuch. Statické praskání.)

Dagbolt: ...kolem mě. Opakuju, ty kroucí se věci jsou všude kolem mě. Kdo ví, jestli...

(Dagboltův křik a klení, pak už jen křik. Znovu to bezzubé srkání.)

(Konec přenosu.)

Tři vteřiny nato Siao Pching/Truman vybuchl. Chapadlo, které se během onoho krátkého a poměrně žalostného střetu z

koule přezdívané hvězda Pelyněk natáhlo, bylo na Zemi pozorováno ve více než třech stech dalekohledech. Počátkem těch posledních jedenašedesát vteřin přenosu začalo plavidlo mizet pod vrstvou čehosi, co skutečně vypadalo jako červi. Na konci přenosu už loď samotnou vůbec nebylo vidět - jenom tu hemžící se masu tvorů, kteří se na ni přichytili. Několik okamžiků po závěrečném výbuchu pořídila jedna meteorologická družice snímek letících trosek, z nichž některé téměř jistě pocházely z oněch červů. Mnohem snáze identifikovatelná pak byla utáá lidská noha v čínském skafandru, která se vznášela mezi nimi.

Na ničem z toho přitom v podstatě nezáleželo. Vědci a političtí vůdci obou zemí naprosto přesně věděli, kde se hvězda Pelyněk nachází: nad neustále se rozšiřující dírou v ozónové vrstvě. Posílala tudy něco dolů, a nebyly to zrovna dárky k narozeninám.

Na řadu přišly raketové střely. Hvězda Pelyněk mezi nimi snadno proklíčkovala a vrátila se na své místo.

V satelitním vysílání u Pulsiferových se objevovalo čím dál víc mrtvých lidí, kteří vstali z hrobu, došlo však k jedné zásadní změně. Zpočátku zombie napadaly jen živé lidi, kteří k nim zabloudili příliš blízko, ale během těch posledních týdnů, než začala Pulsiferovic moderní Sony vysílat jen zrnění, se mrtví sami začali snažit dostat co nejbližší k živým. Vypadalo to, že jim ti sežraní nebožáci zachutnali.

Poslední pokus o zničení hvězdy Pelyněk podnikly Spojené státy. Prezident schválil útok orbitálními nukleárními raketami, přestože ještě před časem tvrdil, že Amerika na oběžné dráze žádné zbraně strategické obrany nemá a nikdy mít nebude. Kdo by se však nad tím rozporem pozastavoval. Všichni se jen modlili za úspěch.

Nebyl to špatný nápad, jen kdyby se ho podařilo uskutečnit. Ani jedna družice strategické obrany totiž nevypálila jedinou raketu. Čtyřicetkrát došlo k naprostému selhání systému.

To jsou ty moderní technologie.

A pak, po všech těch otrěsných událostech v nebi i na zemi, přišel na řadu i ten malý hřbitůvek přímo tam na Jenny. Ačkoli Maddie se to zas až tak nedotklo, protože osobně u toho přece jen nebyla. S tím, jak se nevyhnutelně blížil konec civilizace, vracel se na ostrov odříznutý - díkybohu odříznutý, říkali si jeho obyvatelé - od zbytku světa mlčky a bez

nejmenšího odporu starý řád. Tehdy už všichni věděli, co se musí stát; zbývalo jen čekat, kdy se to stane. Čekat a připravovat se na to. Ženy z toho pochopitelně vyloučili.

S rozpisem hlídek nepřišel samosebou nikdo jiný než Bob Daggett. A bylo to tak jediné v pořádku, protože Bob zastával na Jenny funkci předsedy městské rady už asi tisíc let. Den po smrti prezidenta (o tom, že teď společně s první dámou možná tupě bloumá ulicemi Washingtonu a okusuje lidské ruce a nohy jako kuřecí stehýnka někde na pikniku, se raději nikdo nezmiňoval; taková představa už byla opravdu trochu moc, přestože on i jeho blondatá manželka byli demokrati) svolal Bob Daggett první čistě mužskou městskou schůzi snad někdy od dob před občanskou válkou.

Maddie se jí samozřejmě nezúčastnila, ale všechno, co potřebovala vědět, se doslechla od Davea Eamonse.

"Všichni znáte situaci, chlapi," začal Bob. Měl takovou zažloutlou pleť, jako by dostal žloutenku, a všichni si připomněli, že jeho dcera, ta, co ještě žila doma na ostrově, je jen jednou ze čtyř. Ostatní tři se odstěhovaly jinam... to znamená na pevninu.

Ale co, každý měl přece nějaké příbuzné na pevnině.

"Máme tu na Jenny jen jeden krchov," pokračoval Bob, "a zatím se na něm nic neděje. To ale neznamená, že se ani dít nebude. Na spoustě dalších míst se zatím taky nic neděje... ale jakmile jednou něco začne, bude toho natotata až moc."

Mezi muži shromážděnými v tělocvičně základní školy, což byla jediná místnost na ostrově, kam se všichni vešli, se rozlehlo souhlasné mručení. Sešlo se jich tu celkem asi sedmdesát, od Johnnyho Cranea, jemuž teprve nedávno přáli k osmnáctinám, až po Bobova prastrýce Franka, kterému bylo přes osmdesát, měl skleněné oko a žvýkal tabák. V tělocvičně pochopitelně neměli instalované plivátko, takže si Frank Daggett místo něj musel přinést prázdnou skleničku od majonézy. Právě si do ní odplívl.

"Zakroj ten sejra pěkně až doprostředka, Bobby," prohlásil pak. "Todle nejní předvolební mítink a čas letí."

Ozvalo se další souhlasné mručení a Bobu Daggettovi se nahnula krev do tváří. Jeho prastrýci se vždycky nějak podařilo udělat z něj před ostatními neschopného pitomce, a jestli na tom světě nesnášel něco ještě víc než vypadat jako neschopný pitomec, pak jediné to, když mu někdo říkal Bobby. Měl svoje vlastní pozemky, sakra, nebyl už malý kluk! A tohohle starocha sám živil - i ten žvýkáci tabák mu kupoval on!

Ale nic z toho nemohl říct nahlas; Frank měl pohled ostrý jako úlomky pazourku.

"Dobře," přikývl tedy škrobeně. "K věci. Chceme hlídky po dvanácti mužích. Za chvíli to rozepíšeme. Čtyřhodinový směny."

"Já vydržím klidně hlídat mnohem dýl než náky čtyry hodiny!" ozval se Matt Arsenaault, a podle toho, co Davey vyprávěl Maddie, Bob prý po schůzi prohlásil, že by se takovej flink jako Matt Arsenaault nikdy neopovážil takhle si mezi poctivejma lidma otevírat hubu, kdyby mu předtím ten staroch přede všema chlapama z ostrova neřekl Bobby, jako kdyby byl ještě malej kluk a ne bezmála padesátník.

"Možná vydržíš a možná taky ne," pronesl Bob, "ale čerstvejch chlapů je tady spousta, tak nemá smysl riskovat, že někdo na hlídce usne."

"Já bych nikdy -"

"Neříkám, že ty," zarazil ho Bob, ale z toho, jak se na Matta Arsenaul-ta zadíval, se dalo usuzovat, že měl přesto na mysli právě jeho. "Todle není žádná klukovská hra. Tak si sedni a mlč."

Matt Arsenaault otevřel pusku, že ještě něco dodá, pak se ale rozhlédl po ostatních - včetně starého Franka Daggetta - a moudře se rozhodl mlčet.

"Jestli máte pušku, vemte šiji s sebou, až na vás přijde řada," pokračoval Bob. Cítil se teď o něco lip, když Arsenaaulta tak usadil. "Leda byste měli dvaadvacítku. Jestli nemáte nic většího, pro něco si sem přijďte."

"To sem nevěděl, že si tu škola udržuje v pohotovosti zbrojnici," ozval se Cal Partridge a chlapi kolem se rozesmáli. "Neudržíte, ale bude," prohlásil Bob, "protože každé z vás, kdo má víc než jednu pušku ráže aspoň dvaadvacet, ji přinese sem." Obrátil se na Johna Wirleyho, ředitele školy. "Můžeme je dát k tobě do ředitelny, John?" Wirley přikývl. Reverend Johnson vedle něj si rozrušeně mnul ruce. "Na to se vám vyseru," rozčilil se Orrin Campbell. "Mám doma ženu a dvě děcka. To je tam mám nechat, aby se neměly čím bránit, až já budu na hlídce a nějaká banda mrtvol si z nich přijde udělat posvícení?" "Když budeš plnit službu na hřbitově, tak žádný nepříjdu," odvětil neoblomně Bob. "Spousta z vás má pistole. Ty po vás nechceme. Zjistěte si, který ženský uměj střílet a který ne, a podle toho je rozdejte. Sestě-hujeme je dohromady." "Aspoň budou moct hrát bingo," uchechtl se Frank a Bob se zasmál s ním. Tohle už se mu zamlouvalo víc. "V noci kolem rozestavíme nákladáky, aby bylo dost světla." Otočil se na Sonnyho Dotsona, majitele Island Amoco, jediné čerpací stanice na Jenny. Sonnyho hlavní prací nebylo čepovat palivo do aut - vždyť na ostrově nebylo pomalu ani dost místa na ježdění a na pevnině se dalo nabrat o deset centů levněji -, ale do rybářských lodí a do motorových člunů, které měl přes léto ve svém improvizovaném přístavu. "Budeš nás zásobovat benzínem, Sonny?" "Dostanu to zaplacený v hotovosti?" "Zachrániš si tím krk," opáčil Bob. "Až se věci vrátěj do normálu -jestli vůbec někdy -, tak to srovnáme." Sonny se rozhlédl kolem, setkal se jen s ostrými pohledy, a pokrčil rameny. Tvářil se trochu nevrle, to jo, vyprávěl druhý den Davey Maddie, ale hlavně se z toho všeho tvářil dost vedle. "Zbylo mi tam ale akorát nějakých čtyry sta galonů," prohlásil. "Většinou nafty." "Máme tu na ostrově pět generátorů," ozval se Buřt Dorfman (když Buřt promluvil, všichni poslouchali; jako jediného Žida na ostrově ho považovali za člověka jednak donkichotského a jednak nebezpečného, něco jako orákulum, které pracuje na půl směny). "Všechny běžej na naftu. Můžu na ně namontovat světla, když bude třeba." Tlumené mumlání. Jestli Buřt řekl, že to může udělat, pak určitě mohl. Byl to židovský elektrikář a na ostrovech panovalo hluboké, ač nikdy nevyslovené přesvědčení, že židovští elektrikáři jsou ti nejlepší. "Nasvítíme ten hřbitov jak divadelní jeviště," prohlásil Bob. Pak vstal Andy Kingsbury. "Slyšel jsem ve zprávách, že když některou z těch bestií střelíte do hlavy, většinou už se nezvedne, i když někdy taky." "Máme motorový pily," dodal chladně Bob, "a co nezůstane ležet... u toho se postaráme, aby se to živý moc daleko nedostalo."

Čímž bylo v podstatě řečeno vše, zbývalo už jen připravit ten rozpis hlídek.

* * *

Uplynulo šest dní a šest nocí a hlídky rozestavené kolem hřbitova si začínaly připadat trochu hloupě ("Tak ani nevím, jestli tady stojím na stráži, nebo se jen dloubu v nose," prohodil jednou odpoledne Orrin Campbell, když společně s dalšími asi deseti muži hrál u brány hřbitova poker), když se to najednou začalo dít... a jakmile to začalo, dělo se to velice rychle.

Dave pak vyprávěl Maddie, že zaslechl zvuk, jako když za větrné noci kvílí meluzína v komíně, načež se odvalil náhrobní kámen z místa posledního odpočinku Fournierovic syna Michaela, který zemřel v sedmnácti letech na leukémii (velká tragédie, byl jejich jediné dítě a oni takoví milí lidé). Za chvíli se nad zem zvedla rozdrásaná ruka ozdobená mechem zarostlým prstýnkem Yarmouthské akademie a začala šátrat v husté trávě. Během toho šátrání se jí ulomil prostředníček.

Hlína se vzdmula jako (jako břicho těhotný ženský, když přijde její čas, řekl málem Dave, ale radši honem vymyslel něco jiného) velká vlna v ústí těsné jeskyně, a pak se mladý Fournier posadil, i když mladého Fourniera nepřipomínal už ani trochu, po těch beznámá dvou letech v zemi opravdu ne. Z toho, co mu zbylo z obličejce, mu trčelo pár třisek, popisoval ho Davey, a v dlouhých vlasech měl kousky světle modré látky. "Ty byly z polstrování rakve," vysvětlil jí Davey s pohledem sklopeným ke svým neklidně se kroucícím rukou. "To vim stejně jistě, jako že se Dave jmenuju." Odmlčel se, pak dodal: "Díkybohu, že u toho nebyl jeho táta."

Maddie přikývla.

Muži na hlídce, zhnusení a zároveň k smrti vyděšení, začali na oživlou mrtvolu někdejšího středoškolského šampióna v šachu a vynikajícího polaře na druhé metě pálit z pušek a během chvíle ho rozstříleli na cucky. Některé z panických výstřelů odštípaly kusy mramoru z náhrobního kamene a bylo velké štěstí, že se všichni ozbrojení muži v okamžiku, kdy ten ohňostroj začal, nacházeli v podstatě na jednom místě, protože kdyby stáli na dvou křídlech, jak to původně plánoval Bob Daggett, s největší pravděpodobností by se povraždili navzájem. Takhle nepřišel žádný z nich k úrazu, přestože Bud Meechum objevil druhý den ve své košili nanejvýš podezřelou díru.

"Nejspíš sem si to roztrhnul vo nákou vostružinu," prolašoval. "Roste jich tam na tom konci ostrova děsně moc."

Nikdo se s ním o to nepřel, nicméně začernalé okraje díry dovedly jeho vyděšenou manželku k zá-

věru, že podezřelý otvor mu do rukávu musel protrhnout trn opravdu velkého kalibru.

Mladý Fournier padl zpátky na záda a většina jeho těla zůstala nehybně ležet, i když některé části sebou dosud cukaly... pak se ale začal otřásat celý hřbitov, jako by na něm řádilo zemětřesení - ovšem jen na něm, nikde jinde.

K tomu všemu došlo zhruba hodinu před setměním.

Buřt Dorfman už dřív přidělal na baterii z traktoru sirénu, a Bob Daggett ji teď zapnul. Během dvaceti minut byla na hřbitově většina chlapů z městečka.

A ještě že tak, říkal Dave Eamons, protože pár z těch mrtváků málem uteklo. Starý Frank Daggett, který měl před sebou ještě dvě hodiny života, než ho ze všeho toho vzrušení skolí infarkt, usměrňoval nově příchozí tak, aby se ani oni

navzájem nepostříleli, a posledních deset minut to na jennyském krchově vypadalo v bitvě u Bull Runu. Ke konci všeho toho střílení už byl vzduch tak prosycený střelným prachem, že se jím někteří muži až dusili. Ještě silnější než zápach střelného prachu byl ovšem kyselý pach zvratků... navíc byl i pronikavější a vydržel déle.

A přece se někteří z nich pořád kroutili jako hadi s přeraženou páteří - většinou ti čerstvější.

"Buřte," křikl Frank Daggett. "Máš ty motorovky?"

"Mám," přikývl Buřt, ale hned se mu zvedl žaludek a z úst mu vyšel chrčivý zvuk, jako když se cikáda zavrtává do kůry stromu. Nemohl odtrhnout zrak od těch svíjejících se mrtvol, od vyvrácených náhrobních kamenů ani od zejících jam, z nichž mrtví vylezli. "Vzadu v autě."

"Je v nich dost benzínu?" Na Frankově staré, lysé hlavě vystupovaly modré žíly.

"Jo." Buřt si držel dlaň před pusou. "Omlouvám se."

"Klidně to tady vyklop," vybídl ho řízným tónem Frank, "ale pohni u toho kostrou, ať už jsou ty pily tady. A ty... ty... ty... ty..."

Poslední "ty" patřilo jeho prasynovci Bobovi.

"Já nemůžu, Franku," vypravil ze sebe celý bledý Bob. Rozhlédl se kolem, kde ve vysoké trávě leželo asi pět nebo šest jeho přátel a sousedů. Nepadli v boji; jen omdleli. Většina z nich viděla vstávat z hrobu své vlastní příbuzné. Buck

Harkness natažený támhle pod osikou se sám

účastnil křížové palby, která rozmetala na kusy jeho zesnulou manželku; když viděl, jak jí vzadu z hlavy vystříkl šedý, zetlelý, červy prolezlý mozek, podlomily se pod ním nohy.

"Nemůžu. Prostě ne-"

Vtom mu na tváři přistála facka z Frankovy artritidou pokrivené, a přece dosud jako kámen pevné dlaně.

"Můžeš, a taky to uděláš, kamaráde."

Bob odešel s ostatními.

Frank Daggett je zachmuřeně sledoval a škrábal se u toho na hrudi, odkud mu začínaly až k lokti levé ruky vybíhat zášlehy bolesti. Možná byl starý, ale rozhodně nebyl hloupý, takže moc dobře věděl, od čeho ta bolest je a co znamená.

"Povídal, že mu z toho asi rupne srdce, a klepal si při tom na hrudník," pokračoval Dave a názorně si položil dlaň na kopeček svého vlastního levého prsního svalu.

Maddie přikývla, že rozumí.

"Řekl mi: ‚Kdyby se se mnou něco stalo dřív, než se tendle bordel uklidí, Davey, převezmeš to ty s Buřtem a Orrinem. Bobby je správně kluk, ale mám pocit, že zrovna teď trochu ztratil kuráž, a víš, jak to chodí - když chlap ztratí kuráž, už se mu taky nemusí vrátit.‘"

Maddie znovu přikývla a pomyslela si, jaké má štěstí - obrovské štěstí -, že není chlap.

"A pak jsme se do toho pustili," pokračoval Dave. "Do uklízení toho bordelu."

Maddie přikývla potřetí, ale tentokrát se jí navíc asi něco ozvalo z útrob, protože Dave hned dodal, že klidně skončí, jestli je to na ni už moc; klidně rád skončí.

"Já to snesu," odvětila šeptem. "Možná by ses divil, Davey, kolik toho snesu." Když to řekla, zvědavě se na ni zadíval, ale Maddie odvrátila oči dřív, než by si v nich stačil to tajemství přečíst.

Dave o tom tajemství nevěděl, protože o něm nevěděl nikdo na Jen-ny. Tak to Maddie chtěla a tak to taky podle ní mělo zůstat. Bývaly doby, třeba v oně skličené temnotě prvotního šoku, kdy předstírala, že všechno zvládá. A pak se stalo něco, co ji přinutilo všechno zvládnout. Čtyři dny

předtím, než hřbitov na ostrově vyvrhl na denní světlo své mrtvé, se Maddie Paceová ocitla před prostou volbou: buď to zvládne, nebo umře.

Seděla v obývacím pokoji, usrkávala ze skleničky brusinkové víno, které si společně s Jackem udělali minulý srpen - už se to zdálo strašně dávno -, a bavila se věcí tak banální, až to bylo k smíchu. Pletla věci na miminko. Konkrétně botičky. Ale co jí zbývalo? Vypadalo to, že do obchodů na druhé straně zálivu se nějakou dobu nikdo nepodívá.

Vtom cosi narazilo do okna.

Netopýr, napadlo ji a zvedla oči. Jehlice v rukou se jí zastavily. Zdálo se, že se tam venku ve větrné temnotě trhaně hýbe něco většího. Petro-lejku měla nastavenou na největší plamen a od okenních tabulek se odráželo příliš mnoho světla, takže si nemohla být jistá. Natáhla ruku, aby plamen ztlumila, když vtom se náraz ozval znovu. Okenní tabulky se zatřásly. Zaslechla, jak se na parapet sype suchý tmel. Vzpomněla si, že Jack plánoval okna tenhle podzim zasadit znovu, a najednou jí blesklo hlavou: Třeba se kvůli tomu vrátil. Takový nesmysl, leží přece na dně moře... i když...

Seděla s hlavou nakloněnou ke straně, ve strnulých rukou pletení. Malou růžovou botičku. Modrý pár už měla hotový. Najednou toho slyšela tolik. Vítr. Vzdálené hřmění příboje na Pobřeží cvrčků. Tiché sténání samotného domu, jako když se stará babička převaluje v posteli. Tikání hodin na chodbě.

"Jacku?" řekla do tiché noci, která už vůbec nebyla tichá. "Jsi to ty, miláčku?" Pak se sklo okna vysypalo dovnitř do pokoje a to, co vlezlo za ním, nebyl ani tak Jack, jako spíš jen kostra s několika rozvěšenými cáry zetlelého masa.

Na krku se mu dosud houpal kompas, i když celý zarostlý mechem.

Rozplácl se na podlahu a závan větru za ním vzedmul pleskající závěsy. Pak se zvedl na kolena a upřel na ni černé dŮlky, v nichž se mu usadili vilejší.

Zachrptěl. Otevřel bezmasá ústa a zacvakal zuby. Měl hlad... ale slepičí polévka s nudlema mu tentokrát asi stačit nebude. Ani ta, co se prodává v plechovce.

Všimla si, že se za těmi temnými dírami, v nichž si hověli vilejší, převaluje jakási šedá hmota, a pochopila, že se dívá na zbytky Jackova moz-

ku. Seděla tam jako přimrazená, zatímco on vstal a s nataženými rukama se blížil k ní. Na koberci za ním zůstávaly mokré černé šlápoty. Páchl solí a mořskými hlubinami. Natahoval prsty. Zuby mu mechanicky cvakaly. Maddie viděla, že na

sobě má zbytky té červenočerné kostkované košile z L. L. Bean's, kterou mu koupila k minulým Vánocům. Stála hotové jmění, ale Jack si pořád liboval, jak je mu v ní teploučko, a vida, kolik toho vydržela, kolik toho z ní zůstalo i po takové době pod vodou.

V okamžiku, kdy se pavučiny kostí, jež mu zbyly z prstů, dotkly jejího krku, ucítila v břiše kopání - úplně poprvé -, rázem z ní vyprchala všechna ztuhlá hrůza, kterou dosud pokládala za klid, a ona té věci zarazila jednu pletací jehlici do oka. S nechutnými dusivými zvuky, podobnými těm, jaké vydává čerpadlo na odsávání močůvky, se Jack zapotácel a začal jehlici drápat ven. Před otvorem, kde kdysi míval nos, se mu pohupovala nedokončená růžová botička. Maddie sledovala, jak se z té nosní dutiny vyplazil mořský slimák a přelezl z ní na botičku, kde po něm zůstávala slizká stopa. Jack přepadl přes stolek, který si těsně po svatbě pořídila na jednom zahradním výprodeji - dlouho se nemohla rozhodnout, jestli ho koupit, zakousla kvůli němu hotová muka, až Jack nakonec prohlásil, že ho buď ona koupí do obýváku, nebo za něj on té bábě, co ho prodává, zaplatí dvojnásobnou cenu a pak ho rozštípe na podpal...

...rozštípe...

Dopadl na podlahu a místností se rozlehlo pronikavé zaprašnění, jak se jeho horečné, křehké tělo rozpadlo vedví. Pravá ruka konečně vytrhla z očního důlku pletací jehlici, zapatlanou od tlející mozkové tkáně, a odhodila ji stranou. Horní část Jackova těla se začala plazit směrem k ní. Zuby o sebe vytrvale skřípaly.

Napadlo ji, že se na ni možná pokouší usmát, když vtom dítě začalo znovu kopat a ona si vzpomněla, jak netypicky unaveně a rozladěně působil tehdy na výprodeji Mabel Hanrattyové: Kristovy rány, tak ho kup, Maddie! Už mě to nebaví! Chci jít domů a dát si večeři! Jestli sebou nepohneš, tak za něj ty starý bábě dám dvakrát tolik, kolik chce, a rozštípu ho na podpal...

Kolem kotníku se jí sevřely studené, vlhké prsty; špinavé zuby se chystaly zakousnout. Zabít ji i dítě. Vytrhla se mu, zůstala mu jen pantofle, kterou chvíli ožvykoval a pak odhodil.

Když se vrátila z předsíně, plazil se bezmyšlenkovitě do kuchyně -

tedy přinejmenším ta jeho horní polovina -, kompas za sebou táhl po dlaždičkách. Sotva ji zaslechl, zvedl hlavu a jí se zdálo, jako by těsně předtím, než sekera zasvištěla vzduchem a rozštípla mu lebku, jako on chtěl rozštípat onen stolek, zahlédla v těch černých důlcích jakousi nechápavou otázku.

Hlava se mu rozloupila na dva kusy, mozek se vylil po dlaždičkách jako zkažená ovesná kaše, mozek, který se hemžil mořskými slimáky a rosolovitými červy, mozek, který páchl jako nafouklá, zetlelá mrtvolka sviště na parné letní louce. Ale ruce dál škrábaly a chřestily po kuchyňských dlaždičkách jako hejno brouků.

Sekala... a sekala... a sekala.

Konečně se nic nehýbalo.

Podbříškem jí projela ostrá bolest a jí v tom okamžiku zachvátila děsivá panika: Copak potratím? Copak to skončí potratem? Ale bolest přešla a miminko začalo znovu kopat, ještě silněji než prve.

Vrátila se do obýváku, v ruce dosud sekeru, která teď páchla po vnitřnostech.

Jeho nohám se bůhvíjak podařilo postavit.

"Jacku, tolik jsem tě milovala," pronesla, "ale tohle nejsi ty." Švihla sekerou v oblouku, který mu prot'al pánev, prořízl koberec a skončil hluboko v pevných dubových prknech pod ním.

Nohy se oddělily, asi pět minut se neovladatelně klepaly, ale pak se začaly postupně uklidňovat. Nakonec se i prsty přestaly cukat.

Natáhla si kuchyňské chňapky, kousek po kousku ho zabalila do izolačních dek, které si Jack schovával v garáži a které ani po jeho smrti nevyhodila - za chladných dní se přehazovaly přes vrše, aby v nich humři neumrzli -, a odnesla ho dolů do sklepa.

V jednom okamžiku se jí kolem zápěstí sevřela useknutá ruka. Zůstala nehybně stát a s bušícím srdcem čekala, až se ruka nakonec sama od sebe pustila. A tak to celé skončilo. Tak skončil Jack.

Pod domem byla nevyužitá, zanesená nádrž na vodu - Jack ji plánoval jednou znovu uvést do provozu. Maddie odsunula těžké betonové víko, takže jeho stín ležel na hliněné podlaze jako částečné zatmění, a pak ho kus po kusu naházela dolů, jen to žbluňkalo. Když se zbavila všeho, vrátila těžké víko zpátky na místo.

"Odpočívej v pokoji," zašeptala a vnitřní hlas jí odpověděl, že její manžel odpočívá ve vodojemu a ne v pokoji, načež se rozplakala a po chvíli i hystericky rozkřičela a začala si rvát vlasy a drásat si prsa do krve a v duchu ji napadlo: Zešňela jsem, chovám se jako šňe-

Ale než tu myšlenku stačila dokončit, omdlela a zhroutila se na podlahu. Mdloby přešly plynule ve spánek, a když se druhý den ráno probudila, cítila se v pořádku.

Ale nikomu o tom nikdy neřekne.

Nikdy.

"Já to snesu," zopakovala Daveovi Eamonsovi a zahrnala v duchu obraz pletací jehlice se zavěšenou botičkou, kterák trčí z oslizlého očního důlku té věci, jež kdysi bývala jejím manželem a spolustvořitelem dítěte v jejím lůně. "Vážně."

A tak jí to vypověděl, možná proto, že to prostě někomu vypovědět musel, jinak by se zbláznil, jen ty nejhorší části trochu přikrášlil. Řekl jí, že pilami rozřezali ty nebožtíky, kteří svéhavě odmítali vrátit se do země mrtvých, ale zamlčel, jak se některé části jejich těl dál svíjely - dlaně oddělené od paží se beze smyslu svíraly, chodidla zbavená nohou kopala do kulkami zdrásané půdy hřbitova, jako by se chtěla dát na útěk - a jak tyhle části polili naftou a zapálili. To Maddie ani vyprávět nemusel. Viděla tu pohřební hranici až z domova.

Později pokropila uhasínající plameny hadice jediného hasičského vozu na ostrově, ačkoli nebyla moc velká pravděpodobnost, že by se oheň rozšířil, protože ostrý východní vítr odnášel všechny žhavé jiskry směrem k moři.

Když už nezůstalo nic než páchnoucí, lojovitá hromada (a ještě i v té hromadě se tu a tam něco hnulo, jako tik v unaveném svaly), nastartoval Matt Arsenault svůj starý buldozer D-9 Caterpillar -jeho obličej vypadal nad zubatou

ocelovou lžící a pod vyšisovanou řidičskou čepicí bledý jako tvaroh - a zahrnul celou tu pekelnou zmrštinu hlinou. Když si Frank odvedl Boba Daggetta, Davea Eamonse a Cala Partridge stranou, právě vycházel měsíc. Otočil se na Davea. "Věděl jsem, že to přijde, a je to tady," řekl. "O čem to mluvíš, Franku?" zeptal se Bob. "O svém srdci," odpověděl Frank. "Má to spočítaný, mrcha jedna."

"Ale no tak, strejdo -"

"Žádný ale no tak, strejdo," odsekl stařík. "Nemám čas poslouchat tvoje jalový řeči. Půlka mejch kamarádů odešla úplně stejně. Není to zrovna procházka růžovým sadem, ale mohlo být i hůř; mám sakra štěstí, že mě nakonec nedostanou cigarety."

Jenže je teďka třeba brát v úvahu všechny ty věci, co se tady dějou, a k tomu bych rád řekl, že až mě to položí, chci taky zůstat ležet. Cale, strč mi tu svoji flintu do levýho ucha. Dave, až zvednu levou ruku, ty mi ji strčíš do podpaží. A Bobe, ty mi ji položí přímo na srdce. Odříkám teď Otčenáš, a až řeknu amen, všichni tři najednou zmáčknete spoušť."

"Ale strejdo -" vypravil ze sebe Bob. Zavrával na patách.

"Povídám ti, ať s tímhle vůbec nezačínáš. A neopovažuj se mi tady omdlít, ty bábovko. Teď pohni zadkem a stoupni si sem."

Bob ho poslechl.

Frank se po všech třech rozhlédl. Byli stejně bledí jako Matt Arsenault, když buldozerem zahrnoval pozůstatky mužů a žen, které znal už jako malý kluk v krátkých kalhotách a sandálech na nohou.

"Hlavně ať to nezvořete, chlapi," pokračoval Frank. Mluvil ke všem třem, ale zrak upíral především na svého prasynovce. "Kdyby vás chtělo napadnout, že z toho couvnete, tak nezapomeňte, že já bych to pro kterýhokoli z vás udělal taky."

"Dost řečí," zarazil ho chraplavě Bob. "Mam tě rád, strejdo Franku."

"Ty sice nejses takovej, jako bejval tvůj táta, Bobby Daggette, ale taky tě mam rád," pronesl Frank klidně, pak s bolestivým zasténáním zvedl ruku nad hlavu, jako když člověk v New Yorku honem potřebuje sehnat taxík, a začal odříkávat svou poslední modlitbu. "Otče náš, jenž jsi na nebesích... Kriste, to je bolest! ...posvěť se jméno Tvé... sakra práce! ...přijď království Tvé, buď vůle Tvá jako v nebi, tak i... tak i..."

Frankova zvednutá ruka už se teď nekontrolovaně klepala. Dave Eamons, s puškou zasazenou do starochova podpaží, ji sledoval stejně pozorně, jako dřevorubec sleduje vysoký strom, který vypadá, že by mohl vyvádět neplechu a spadnout na špatnou stranu. V té chvíli už přihlíželi všichni muži z ostrova. Na Frankově bledém čele vystoupily velké krůpěje potu. Ceníl svou pravidelnou, zažloutlou zubní protězu a Dave z jeho dechu cítil Polident.

"...tak i na zemi!" vyrazil ze sebe. "A neuved' nás v pokušení, ale-zbav'nás všeho zlého doprdenavěky věků AMEN!"

Všichni tři vystřelili, Cal Partridge a Bob Daggett následně svorně omdleli, ale Frank už nikdy znovu nevstal.

Frank Daggett chtěl zůstat mrtvý, a to se mu taky vyplnilo.

Jakmile Dave začal tuhle historku vyprávět, musel ji už dokončit, a tak si v duchu nadával, že vůbec začínal. Měl prve naprostou pravdu; nebylo to nic pro těhotnou ženskou.

Ale Maddie mu dala pusku a řekla mu, že podle ní se s tím popasovali skvěle a Frank Daggett zrovna tak. Dave vycházel ven trochu omámený, jako by právě dostal na tvář pusku od ženy, kterou nikdy předtím neviděl.

A vzato kolem a kolem to vlastně byla pravda.

Sledovala ho, jak odchází po pěšině k polní cestě, která na Jenny fungovala jako jedna ze dvou hlavních silnic, a jak zatáčí doleva. Měl v tom měsíčním světle trochu nejistý krok, nejspíš únavou, napadlo ji, ale zčásti určitě taky šokem. Její srdce zamířilo ven za ním... za nimi všemi. Měla chuť Daveovi říct, že ho má ráda, a políbit ho přímo na rty, ne se ho jen letmo dotknout na tváři, i když on by si podobné chování mohl špatně vyložit, přestože byl tak hrozně unavený a ona v pátém měsíci.

Ale měla ho ráda, všechny je měla ráda, protože si prošli opravdovým peklem, aby jí na tomhle maličkém kousku země čtyřicet mil od pobřeží zajistili bezpečí.

Pro ni a pro její dítě.

"Budu muset porodit doma," řekla tiše, když Dave zmizel z dohledu za tmavou siluetou Pulsiferovic satelitu. Zvedla oči k měsíci. "Budu muset porodit doma... ale dobře to dopadne."

OBDOBÍ DESTU

Když John a Elise Grahamovi konečně našli cestu do Willow, malého městečka v Maine, drobného zrnka písku uprostřed pochybné perly, bylo už půl šesté odpoledne. Willow leželo jen necelých pět mil od Hempste-adské usedlosti, ale cestou dvakrát špatně odbočili. Když dorazili na Hlavní třídu, byli oba skoro upečení a v dost špatném rozpoložení. Cestou ze St. Louis se jim ve fordce rozbila klimatizace a venku mohlo být dobrých pětadvacet. I když o to zas tak nejde, pomyslel si John Graham. Problém je většinou spíš dusno, ne horko. A dneska měl pocit, že stačí natáhnout ruku ven a může ždímat samotný vzduch. Nebe nad hlavou bylo jasně a čistě modré, ale z té vlhkosti ve vzduchu se zdálo, že začne každou chvíli pršet. Houby každou chvíli - zdálo se, že prší už teď.

"Támhle je ten kráček, co o něm mluvila Milly Cousinová," ukázala Elise.

John si odfrkl. "Nevypadá zrovna jako velkoobchod pro nové tisíciletí."

"Ne, to teda ne," přikývla opatrně Elise. Oba se chovali opatrně. Byli svoji už dva roky a pořád se moc milovali, ale ze St. Louis to sem byl pořádný kus cesty, navíc v autě s rozbitým rádiem a klimatizací. John doufal, že si léto ve Willow náležitě užijí (proč by taky ne, když jim všechno cvakala Missourijská univerzita), ale říkal si, že přinejmenším týden potrvá, než se tady zabydlí a trochu se rozkoukají. A v takovém pařáku se hádka zrodí raz dva. Ani jeden z nich by si takový začátek společného léta nepřál.

Pomalu se po Hlavní třídě blížili ke Koloniálu a železářství Willow.

Nad jedním rohem verandy visel zrezivělý znak s modrou orlicí, z čehož si John vyvodil, že tu zároveň sídlí i místní

pošta. Koloniál působil v odpoledním slunci dost ospale, vedle cedule s nabídkou ITALSKÉ CHLEBÍČKY * PIZZA * SMÍŠENÉ ZBOŽÍ * RYBÁŘSKÉ LÍSTKY stálo jen jediné auto, omlácené volvo, nicméně v porovnání se zbytkem města to tady doslova kypělo životem. V okně poblikávala neonová reklama na pivo, přestože do setmění zbývaly ještě skoro tři hodiny. Dost radikální tah, pomyslel si John. Doufám, že si ten neon aspoň nechal schválit městskou radou, než ho tam pověsil.

"Já myslela, že v Maine přes léto není pro turisty k hnutí," prohodila Elise.

"Zdá se, že Willow je asi dost stranou všech turistických tras," opáčil.

Vystoupili z auta a vylezli po schůdkách na terasu. V houpacím křesle s rákosovou sedačkou tu seděl stařík ve slamáku a prohlížel si je pronikavými modrými očkami. Balil si právě cigaretu a sypal při tom tabák na psa, který se mu zmořeně válel u nohou. Byl to velký žlutý pes neurčitěho vzhledu a rasy. Packy měl natažené přímo pod jednu zatočenou nohu křesla. Stařík si psa nevšímal, skoro jako by o něm ani nevěděl, ale pokaždé, když se zhoupł, zastavila se noha křesla asi centimetr od zranitelných prack. Elise to nesmírně fascinovalo.

"Zdravičko, mladá paní a mladej pane," pozdravil je starý džentlmen.

"Dobrý den," odpověděla Elise a váhavě se na něj pousmála.

"Zdravím," přidal se John. "Já jsem -"

"Pan Graham," doplnil ho stařík nevzrušeně. "Pan a paní Grahamovi. Co si na léto pronajali Hempsteadskou usedlost. Povídá se, že píšete knížku."

"O francouzských přistěhovalcích v sedmnáctém století," přisvědčil John. "Koukám, že se tu všechno hned rozkřikne."

"Aby ne," přikývl staroušek. "Maloměsto, víme?" Zasadil si cigaretu do pusy, kde se okamžitě rozpadla a tabák se mu vysypal po nohách a psovi do zplhlé srsti. Pes se ani neotřepal. "Á, kurňašopa," ulevil si stařík a odlepil si rozbalený papírek od spodního rtu. "Ale co, stará stejně nechce, abych kouřil. Přej někde četla, že z toho může dostat raka i ona, nejen já."

"Přijeli jsme si nakoupit zásoby," řekla Elise. "Je to nádherný starý dům, ale s prázdnou ledničkou."

"Jo jo," přikývl stařík. "Moc mě těší. Já jsem nákej Henry Eden." Natáhl k nim svažštělou ruku. John mu s ní potřásl a Elise následovala jeho příkladu. Oba se snažili třást co nejohleduplněji a stařík pokýval hlavou, jako by chtěl dát najevo, že to oceňuje. "Čekal jsem vás už před půl hodinou, asi jste někde špatně odbočili, ne? Na tak malý město tady máme až moc silnic, co?" Rozesmál se. Byl to dutý, chraptavý smích, který záhy přešel v hlenovité kuřácké chrchlání.

"Je to tady ve Willow hotový bludiště, jo jo." Znovu se uchechtl.

John se nepatrně zamračil "Proč byste nás měl čekat?"

"Volala Lucy Doucettová a povídala, že viděla ty nový projíždět kolem," odpověděl Eden. Vyndal si pytlík s tabákem, otevřel ho, zašátral v něm a vytáhl balíček papírků. "Vy sice Lucy neznáte, ale přej byste měli znát její praneteř."

"Myslíte Milly Cousinovou?" zeptala se Elise.

"Jo jo," přisvědčil Eden. Začal sypat tabák. Trocha z něj přistála na cigaretovém papírku, ale většina skončila dole na psovi. Zrovna když si John Graham začal říkat, jestli ten pes náhodou není mrtvý, zvedl ocas a pšouknul si. Tak tím by se to vyjasnilo, pomyslel si John. "Ve Willow je každé příbuzné s každým. Lucy bydlí dole pod kopcem. Už jsem vám chtěl volat sám, ale když říkala, že sem stejně jedete..."

"Ale jak jste mohl vědět, že jedeme zrovna sem?" namítl John.

Henry Eden pokrčil ramen, jako by říkal: Kam jinam byste asi tak mohli jet?

"Chtěl jste s námi o něčem mluvit?" zeptala se Elise.

"Jo jo, v podstatě musím," odpověděl Eden. Zalepil cigaretu a strčil si ji mezi rty. John čekal, jestli se rozpadne jako ta předešlá. Byl z toho všeho mírně dezorientovaný, jako by nevědomky narazil na jakousi venkovskou verzi CIA.

Cigareta se bůhvíjak udržela pohromadě. Na jednom opěradle křesla byl připíchnutý kousek očázeného smírkového papíru. Eden o něj škrtl sirku a plamínek přiložil k cigaretě, která rázem zpoloviny shořela.

"Myslím, že byste tadyhle s paničkou měli strávit noc mimo město," vypravil ze sebe nakonec.

John zamžikal. "Mimo město? Proč bychom to dělali? Právě jsme přijeli."

"I tak byste to měl zvážít, pane," ozval se hlas za Edenem.

Grahamovi zvedli oči a spatřili v nízkých zrezivělých dveřích koloniálu vysokou ženu se shrbenými rameny. Její hlava na ně koukala těsně nad starou plechovou cedulí propagující cigarety značky Chesterfield -JEDENADVACETKRÁT SKVĚLÝ TABÁK ZNAMENÁ JEDENADVACETKRÁT SKVĚLÉ POKOUŘENÍ. Vyšla ze dveří na verandu. V jedné ruce držela bochník chleba, v druhé šestibalení piva Dawson's Ale.

"Laura Stantonová," představila se. "Ráda vás poznávám. Hrozně neradi bychom tady ve Willow působili nezdvořile, ale dneska večer tu máme období dešťů."

John s Elise si vyměnili udivený pohled. Elise zvedla oči k nebi. Až na několik drobných bílých obláčků bylo celé čisté modré.

"Já vím, jak to vypadá," řekla paní Stantonová, "ale to vůbec nic neznamená, vid', Henry?"

"Tak tak," přikývl Eden. Jednou mohutně potáhl z polorozpadlé cigarety, načež ji odhodil přes zábradlí.

"Cítíte ve vzduchu tu vlhkost?" pokračovala paní Stantonová. "A v tom to je, vid', Henry?"

"Jo jo," připustil Eden. "Ale hlavně to je sedm let. Na den přesně."

"Na den přesně," přitakala Laura Stantonová.

Oba se v očekávání zadívali na Grahamovy.

"Promiňte," řekla nakonec Elise, "vůbec tomu nerozumím. To je nějaký místní vtíp?"

Tentokrát si pohled vyměnili Henry Eden a Laura Stantonová a oba si přesně v tentýž okamžik povzddechli, skoro jako by to měli sehrané.

"Jak já tohle nesnáším," pronesla Laura Stantonová, ačkoli John Graham nedokázal odhadnout, jestli to říkala staříkovi,

nebo jen tak pro sebe.

"Není zbylí," odvětil Eden.

Přikývla, ale znovu si povzddechla. Byl to povzdech ženy, která si odložila těžké břemeno a ví, že ho teď bude muset zase zvednout.

"Ještě že se to nestává tak často," pokračovala paní Stantonová, "protože období dešťů do Willow přichází jen jednou za sedm let -"

"Sedmnáctýho června," přerušil ji Eden. "Období dešťů je každé sedmé rok sedmnáctýho června. Nikdy se to nemění, ani na přestupný roky. Trvá sice jen jednu noc, ale vždycky se tomu říkalo období dešťů. Ať se propadnu, jestli vím proč. Ty víš proč, Lauro?"

"Ne," zavrtěla hlavou, "a ocenila bych, kdybys mi přestal skákat do řeči, Henry. Mám pocit, že začínáš senilnět."

"No jo, tak promiň, že žiju, zrovna jsem jim výpad z rakve," odsekl dotčeně stařík.

Elise věnovala Johnovi kapku vyděšený pohled. Hrajou na nás divadlo? ptala se tím pohledem. Nebo jsou oba blázni? John netušil, ale upřímně si přál, aby se bývali vypravili na nákup do Augusty; cestou si někde u pumpy mohli navíc dát rychlou večeři.

"Teď dávejte pozor," oslovila je paní Stantonová laskavě. "Pokud budete mít zájem, zarezervovali jsme vám pokoj v motelu Wonderview u silnice do Woolwiche. Sice měli plno, ale majitel je můj bratranec, takže kvůli mně jeden pokoj uvolnil. Zítra se můžete vrátit a strávit tu s námi zbytek léta. Rádi vás tu uvidíme."

"Jestli je to opravdu vtip, tak mi nedochází pointa," prohlásil John.

"Ne, není to vtip," ujistila ho. Podívala se na Edenu, který krátce přikývl, ať pokračuje, ať to teď nevzdává. Pak se otočila zpátky na Johna a Elise, zdálo se, že sbírá sílu, a nakonec řekla: "Víte, každých sedm let tady ve Willow padají z nebe ropuchy. Tak. Teď to víte."

"Ropuchy," hlesla Elise nepřítomným, zadumaným, jakoby zasněným hlasem.

"Jo jo, ropuchy!" potvrdil zvesela Henry Eden.

John se opatrně rozhlížel kolem, jestli by se někde dovolal pomoci, kdyby bylo třeba. Ale na Hlavní třídě bylo pusto.

Doslova vymetené, napadlo ho. Nikde nejelo ani jediné auto, a po chodnících nešel ani jediný chodec.

Z toho by mohly být problémy, proletělo mu hlavou. Jestli jsou tihle dva vážně takoví cvoci, jak vypadají, mohly by z toho být vážné problémy. Zničehonic se mu vybavila povídka Loterie od Shirley Jacksonové, snad poprvé od střední školy, kdy ji četl.

"Nemyslete si, že tady před váma stojím a dělám ze sebe blázna, protože bych chtěla," prohlásila Laura Stantonová. "Já jenom konám svoji povinnost. Henry taky. Pochopte, to není jen nějaká přehánka ropuch. To je slejvák."

"Pojd'," řekl John Elise a chytil ji nad loktem. Těm dvěma věnoval úsměv stejně pravý jako šestidolarová bankovka.

"Moc nás těšilo." Než společně sešli po schůdcích z verandy, asi dvakrát se na toho staříka a na tu nahrbenou, bledou ženu otočil. Nezdálo se mu moc rozumné zůstat k nim obrácený zády natrvalo.

Žena vykročila za nimi a John málem škokrtl a spadl z posledního schodu.

"Já vím, těžko se tomu věří," pokyvovala hlavou. "Nejspíš si myslíte, že to nemám v hlavě v pořádku."

"To vůbec ne," namítl John. Falešný úsměv na tváři už měl roztažený tak doširoka, že se koutky rtů málem dotýkaly ušních lalůčků. Proč proboha vůbec odjížděl ze St. Louis? Urazil skoro patnáct set mil, v autě bez rádia a bez klimatizace, aby tu nakonec narazil na farmáře Jekylla a paní Hydeovou.

"Na tom ale nesejde," pokračovala Laura Stantonová a podivná vážnost v její tváři i v jejím hlase zarazila Johna u nápisu ITALSKÉ CHLEBÍČKY, dosud dva metry od fordky. "Ani lidi, co slyšeli o deštích žab a ropuch a ptáků a podobných věcí, dost dobře nechápou, co se to ve Willow každých sedm let děje. Nechtě si poradit aspoň v tomhle: jestli tady přeže jen zůstanete, držte se radši celou dobu doma. Doma by se vám s největší pravděpodobností nemělo nic stát."

"A zadělejte si okenice," dodal Eden. Pes pod křeslem zvedl ocas a vypustil další protáhlý, sténavý psí pšouk, jako by chtěl tuhle radu zdůraznit.

"Jistě... jistě, to uděláme," vykoktala Elise a pak měl John najednou otevřené dveře na její straně vozu a cpal ji dovnitř.

"Spolehněte se," ujistil je přes zamrzlý úsměv.

"A vraťte se zejtra na kus řeči," zavolał Eden, když John obíhal fordku ke svým dveřím. "Uvidíte, že zejtra se s náma budete cejtit lip." Na okamžik se odmlčel, pak dodal: "Jestli tu do té doby teda vydržíte, samozřejmě."

John na ně mávl, sedl za volant a rozjel se.

Na verandě chvíli panovalo ticho. Stařík i žena s bledou, nezdravou pletí sledovali, jak se fordka vzdaluje po Hlavní třídě. Odjížděla o dost rychleji, než sem přijela.

"No, tak to máme za sebou," řekl pak stařík spokojeně.

"Jo," přisvědčila žena, "a připadám si jako totální blbka. Vždycky si připadám jako totální blbka, když vidím, jak na nás koukají. Na mě."

"No jo," přikývl stařík, "ale je to jen jednou za sedm let. A musí se to udělat. Protože -"

"Protože je to součást rituálu," dopověděla zasmušile ona.

"Jo jo. Rituálu."

A pes, jako by chtěl přisvědčit, že to tak opravdu je, znovu zvedl ocas a pšoukl si.

Žena do něj šťouchla botou a pak se s rukama vbok obrátila na starce. "To je ten nejsmradlavější čokl široko daleko, Henry Edene!"

Pes se se zamručením zvedl a odbelhal se dolů po schůdcích, jen jednou se zastavil, aby po Lauře Stantové vrhl vyčítavý pohled.

"On s tím nic nezmůže," prohlásil Eden.

Žena si povzdechla a zadívala se za fordkou. "Je to škoda," řekla. "Vypadají tak sympaticky."

"A s tím zase nezmůžeme nic my," uzavřel Henry Eden a začal si balit další cigaretu.

A tak Grahamovi nakonec přece jen povečeřeli v rychlém občerstvení u pumpy. Objevili jednu v sousedním městečku Woolwichi ("sidlu malebného motelu Wonderview," prohodil John v marné snaze vyvolat u Elise úsměv) a usadili se k piknikovému stolu pod starou, rozložitou modrou jedlí. Restaurace velice výrazně, až křiklavě kontrastovala s budovami na hlavní třídě ve Willow. Parkoviště tu bylo skoro plné (většina vozů, stejně jako ten jejich, měla poznávací značky jiných států), kolem se honily děti upadané od zmrzlíny a jejich rodiče se zatím procházeli po trávě, plácali muchničky a čekali, až jejich číslo vyvolají tlampačem. Stánek nabízel poměrně bohaté menu. Vlastně si tu člověk může dát, co chce, napadlo Johna, jen se to nesmí být tak velké, aby se to nevešlo do fritovacího hrnce.

"Mám pocit, že v tom městě nevydržím ani dva dny, natož dva měsíce," pronesla Elise. "Pro mě už to tam úplně ztratilo lesk, Johnny."

"Byl to jen vtip, nic víc. Prostě si tam z turistů takhle střelí. Akorát s tím zašli až moc daleko. Nejspíš si za to už teď pořádně nadávají."

"Tvářili se vážně," namítla. "Jak se tam mám teď vrátit a po tomhle se tomu staříkovi podívat do očí?"

"Já bych si s tím nedělal hlavu - podle toho, co předváděl s tím tabákem, bych řekl, že už dospěl do stádia, kdy se s každým potkává poprvé. I s kamarády z dětství."

Elise se chvíli snažila ovládnout cukající koutky úst, ale nakonec vyprskla smíchy. "Ty jsi hroznej!"

"To ne, myslím to vážně. Neříkám, že měl zrovna Alzheimer, ale rozhodně vypadal na to, že doma bez mapy netrefí ani na záchod."

"A kde myslíš, že byli všichni ostatní? Mně se zdálo, že v tom městě snad ani nikdo nežije."

"Možná pořádali farmáři nějakou slavnostní večeři, nebo se sešli na partičku karet někde u zednářů," odpověděl John a protáhl se. Pak nakoukl do jejího košíčku. "Tys toho moc nesnědla, берушко."

"Beruška neměla moc hlad."

"Říkám ti, že to byl jen vtip," opakoval a vzal ji za ruce. "Tak si to tak neber."

"Jsi si opravdu, ale naprosto jistý, že v tom nebylo nic víc?"

"Opravdu naprosto. Vždyť si to vem - každých sedm let prší ve Wil-low z nebe ropuchy? Zní to jak úryvek z nějakého monologu Stevena Wrighta."

Unaveně se usmála. "Neprší," opravila ho, "přímo lejou."

"Jasně, přesně podle toho klasického rybářského kréda - když už o něčem mluvím, tak ať to stojí za to. Za mých mladých let se třeba na letních táborech pořádaly lovy na sluky. Vždycky se někomu namluvilo, že se půjdou chytat sluky do pytle, ať se postaví někde daleko v lese, že k němu ty sluky naženeme, a pochopitelně jsme místo toho šli domů a nechali ho tam stát, až mu to dojde. Tohle je v podstatě totéž. A když nad tím přestaneš tak hloubat, vlastně to zas až tolik nepřekvapí."

"Jak to, že ne?"

"Prostě u lidí, co si většinu ročního příjmu vydělají v létě na turistech, se vytvoří taková táborová mentalita."

"Ale ta ženská se nechovala, jako kdyby šlo o vtip. Po pravdě řečeno, Johnny - docela mě vyděsila."

Obvykle přátelská tvář Johna Grahama ztvrdla a zpřísněla. Ten výraz se k té tváři nehodil, a přece nevypadal falešně ani neupřímně.

"Já vím," přikývl a začal sbírat obaly, ubrousky a umělohmotné košíky. "A za to se nám taky omluví. Nemám nic proti tomu, když si někdo z někoho jen tak vystřelí, ale jakmile začne děsit moji ženu - a vůbec, vždyť mě trochu vyděsili taky -, tak říkám dost. Pojďme?"

"A trefíš zpátky?"

Pousmál se a hned zas vypadal jako ten starý John. "Trousil jsem cestou drobký chleba."

"Ty jsi tak mazaný, miláčku," pochválila ho a vstala. Znovu se usmívala a to John rád viděl. Zhluboka se nadechla - takový nádech dělál s její tenkou domácí košilí hotové divy, zejména vpředu - a vypustila vzduch z plic. "Aspoň to dusno že už přešlo."

"To jo." John od boku hodil odpadky do koše a mrkl na ni. "Takže asi tolik k období dešťů."

Když ale sjeli na silnici k Hempsteadu, dusno se vrátilo, navíc v nečekané síle. John měl pocit, že se mu tričko proměnilo v lepkavou pavučinu, která mu lne na prsa i na záda. Nebe, které mezitím získalo jemný nádech večerních červánků, bylo dosud jako vymetené, ale přesto si říkal, že mít brčko, mohl by jím pít přímo ze vzduchu.

U silnice stál jediný další dům, přímo na úpatí dlouhého kopce, na němž se nacházela Hempsteadská usedlost. Když projížděli kolem, John si všiml, že v jednom okně stojí ženská postava a hledí na ně.

"Heleď, támhle máme tu pratetku tvoji kamarádky Milly," prohodil. "Vážně moc hodná, že nenechala ty cvoky tam u koloniálu ve štychu a zavolala jim, že už jedeme. Zajímalo by mě, jestli by na nás vytáhli prdící polštářky, upíří zuby a elektrošoky při podávání ruky, kdybychom se tam zdrželi dýl."

"Místo prdících polštářků měli toho psa."

John se rozesmál a přikývl.

Za pět minut už zatačeli na příjezdovou cestu k domu. Byla nepříjemně zarostlá plevelem a trpasličími keřky, se kterými se John chtěl popasovat hned teď ze začátku léta. Hempsteadská usedlost byl vlastně rozlehlý venkovský statek, k němuž se v průběhu mnoha po sobě jdoucích generací přistavovalo pokaždé, kdy bylo třeba - anebo byla zrovna chuť. Vzadu stála stodola, spojená s domem třemi velkými, cik-cak poskládanými kůlnami. V rozpuku raného léta se dvě z nich téměř celé ztrácely pod voňavým porostem zimolezu.

Byl odsud nádherný výhled na město, zejména za podobně jasných večerů. John se na moment podívil, jak za takového dusna vůbec může být takhle jasno. Elise se postavila vedle něj před auto, a tak tam chvíli

stáli, ruce navzájem kolem pasu, a hleděli na kopečky, jež se pod nimi vlnily směrem k Auguste, až se v dálce ztrácely ve stínech večera.

"Je tu krásně," zašeptala.

"A poslouchej," řekl.

Asi padesát metrů za stodolou začínala bažinatá půda s rákosím a vysokou trávou, a v té teď prozpěvovaly žabí sbory, poskakovaly a nafukovaly tváře, které jím pánbůh kdovíproč udělal tak veliké.

"No, tak žáby se nakonec přece jen dostavily," prohodila.

"Ale ne ropuchy." Zvedl oči k jasnému nebi, na němž se právě vynořilo chladně planoucí oko Venuše. "Už se sem ženou, Elise! Táhle nahoře! Mraky ropuch!"

Zahihňala se.

,"Dnešního večera se v malém městečku Willow," začal deklamovat, "střetla studená fronta ropuch s teplou frontou čolků, a výsledkem bylo -"

Šťouchla ho loktem. "Nech toho. Pojďme dovnitř."

Šli dovnitř. A nelekovali. Neztráceli zbytečně čas.

Šli rovnou do postele.

Asi o hodinu později vyburcovala Elise ze spokojeného podřimování rána do střechy. Zvedla se na lokty. "Co to bylo, Johnny?"

"Chrrr," odpověděl John a obrátil se na druhý bok.

Ropuchy, napadlo ji a usmála se... byl to však nervózní smích. Vstala a došla k oknu, ale než se podívala na zem, co to mohlo spadnout, zvedla oči k obloze.

Byla pořád bezmračná a třpytil se na ní teď bilion hvězd. Zadívala se na ně, na okamžik se nechala zhypnotizovat jejich prostou, mlčenlivou krásou.

Buch.

Odtáhla se od okna a podívala se na strop. Ať to bylo cokoli, dopadlo to na střechu přímo nad ní.

"Johne! Johnny! Probud' se!"

"He? Cože?" Posadil se, přešlapané vlasy mu trčely do všech stran.

"Už to začalo," oznámila mu s hysterickým smíchem. "Padají žáby."

"Ropuchy," opravil ji. "O čem to mluvíš, El-"

Buch-buch.

Podíval se vzhůru, pak přehodil nohy z postele.

"No to si snad dělají srandu," prohlásil tiše, ale vztekle.

"Co chceš -"

Buch-KŘÁP! V přízemí se ozval řinkot skla.

"Zatraceně," začal na sebe rvát džíny. "To by stačilo. To už by vážně... stačilo.11

Několik tlumených nárazů na levé straně domu a na střeše. Schoulila se k němu, teď už opravdu vyplašená. "Co chceš dělat?"

"Chci vlítnout na tu praštěnou ženskou a toho dědka a nejspíš ještě pár jejich kumpánů, co nám zrovna teď házou něco na dům," odpověděl, "a okamžitě jim to zatrhnu. Možná je to místní zvyk, vítat tady nováčky takhle, ale -"

BUCH! RACH! Z kuchyně.

"Sakra PRÁCE!" zařval John a vyrazil do chodby.

"Nenechávej mě tady!" vyjekla Elise a rozběhla se za ním.

John v chodbě nejdřív rozsvítil, pak se pustil po schodech dolů. Duté rány a nárazy dopadaly na dům ve stále rychlejším rytmu a Elise měla akorát čas si pomyslet: Kolik lidí z města tam venku je? Kolik lidí je asi třeba, aby tohle stíhali? A co po nás házou? Kameny zabalené do povlaků na polštáře?

John už došel pod schody a zamířil do obývacího pokoje. Bylo tam velké okno, které skýtalo stejný výhled, jaký prve obdivovali venku. Okno bylo rozbité. Střepy i větší kusy skla ležely všude po koberci. Už chtěl skočit k oknu a zařvat na ně ven něco v tom smyslu, že si jde pro brokovnici. Pak mu ale pohled znovu padl na střepy, uvědomil si, že je bos, a zarazil se. Chvilí nevěděl, co dělat. Pak si mezi roztříštěným sklem všiml nějakého tmavého předmětu - nejspíš kamene, kterým jeden z těch imbecilních, retardovaných zmetků okno rozbil - a vztekem se mu zatmělo před očima. Byl by se pustil dál střepy nestřepy, jenže v tu chvíli sebou kámen cukl.

To není kámen, blesklo mu hlavou. To je -

"Johne?" ozvala se Elise. Ty tlumené nárazy už se rozléhaly celým domem. Jako by do něj bušily veliké, rozměklé kroupy. "Johne, co to je?"

"Ropucha," odpověděl hloupě. Dosud vytřeštěně zíral na ten cukající se předmět uprostřed spouště rozbitého skla a vlastně mluvil spíš sám k sobě než ke své ženě.

Zvedl oči a vyhlédl z okna. To, co tam spatřil, ho přikovalo na místě ztuhlého hrůzou a úžasem. Už neviděl kopce ani obzor - skoro ani stodolu, která stála nějakých patnáct metrů daleko.

Vzduch byl plný padajících předmětů.

Další tři proletěly rozbitým oknem dovnitř. Jedna z těch věcí dopadla na podlahu kousek od své cukající se družky.

Přistála na ostrém úlomku okenního skla a z těla jí vyprskly tlusté provazce černé tekutiny.

Elise vykřikla.

Ty druhé dvě se chytily do závěsů, které se hned začaly kroutit a třepotat jako v poryvech větru. Jedné z těch věcí se podařilo vyprostit. Dopadla na podlahu a začala hopkat směrem k Johnovi.

Opřel se rukou o zeď, i když mu připadalo, jako by ta ruka ani nepatřila k jeho tělu. Prsty zavádily o vypínač a rozsvítily

světlo.

Ta věc, která k němu skákala po střepy poseté podlaze, byla ropucha -ačkoli zároveň to ropucha nebyla. Její černo zelené tělo bylo příliš velké, příliš neohrabané. Zlatočerné oči se na hlavě poulily jako zrudná vejce. A z huby nad bezmála vykloubenou čelistí jí vykukoval trs dlouhých, špičatých zubů.

Hluhoce zaskřehotala a odpérovala se na Johna. Za ní propadaly oknem další ropuchy. Ty, co přistály přímo na podlaze, buď na místě chciplý, nebo zůstaly ležet jako mrzáci, ale ty ostatní - spousta ostatních - využívaly závěsy jako záchrannou síť a dostávaly se na podlahu bez újmy.

"Běž odsud!" křikl John na svou ženu a kopl po ropuše, která - zní to nesmyslně, ale bylo to tak - na něj zaútočila. Jenže ropucha místo aby se noze uhnula, zabořila do ní své zahnuté, jako jehly ostré zuby. Následovala okamžitá, peklná, nezměrná bolest. John se bez rozmyšlení otočil a vši silou kopl do zdi. Cítil, jak mu praskají kosti v prstech, ale ropucha praskla taky, po deštěm' vychlístl vějíř její černé krve. Z prstů mu zůstala chaotická dopravní značka, která ukazuje všemi směry náraz.

Elise stála jako přimrazená ve dveřích do chodby. Slyšela, jak se třítí okna po celém domě. Když se s Johnem domílovali, oblékla si jedno jeho tričko a teď si ho oběma rukama žmolala pod krkem. Odevšad se ozývalo odporné skřehotání.

"Běž pryč, Elise!" zařval John. Otočil se a třepal ve vzduchu zakrváceným chodidlem. Ropucha, která se do něj zakousla, byla sice mrtvá, ale její obrovské zuby mu dosud vězely v mase jako řady rybářských háčků. Tentokrát kopl do vzduchu, jako fotbalový brankář, a ropucha konečně odletěla.

Vybledlý koberec obývacího pokoje už se hemžil nafouklými, hopka-jícími těly. A všechna skákala k němu.

John se rozběhl ke dveřím. Dupl při tom na jednu ropuchu, a ta praskla. Ve studeném rosolu, který z ní vytryskl, mu podklouzla pata a málem upadl. Elise uvolnila katatonické sevření trička a Johna zachytila. Společně vklopýtali do chodby a John za sebou přibouchl dveře, kterými srazil jednu ropuchu v letu. Dveře ji přiskříply a přeřaly vejpl.

Přední polovina se ještě chvíli kroutila a cukala na podlaze, otvírala a zavírala zubatou hubu s černými pysky a koulela po nich svými zlatočernými vypoulenými očima.

Elise si připlácla dlaně na tváře a začala hystericky ječet. John se po ní natáhl. Zavrtěla hlavou, až jí vlasy spadaly do tváře, a odtáhla se od něj.

Nárazy ropuch na střechy působily děsivě, ale kuňkání a skřehotání bylo ještě horší, protože přicházelo zevnitř z domu... navíc odevšad z domu. Vzpomněl si na to, jak jim stařík v houpacím křesle na verandě koloniálu radil: A zadělejte si okenice.

Proč jsem mu proboha nevěřil?

A hned vzápětí: Jak jsem mu to sakra měl věřit? Nic, s čím jsem se za celý život setkal, mě nepřipravilo na to, abych mu věřil!

A přes tlumené nárazy ropuch o zem venku před domem, přes mas-kavé rány do střechy, kde po ropuchách zůstávaly jen mastné fleky, zaslechl ještě něco dalšího, mnohem zlověstnějšího: chroupání a praskání dřeva, jak se ropuchy v obývacího začaly prokousávat dveřmi. Dokonce si všiml, že se dveře čím dál pevněji opírají do rámu, jak na ně tlačí pořád větší a větší zástupy ropuch.

Otočil se a spatřil desítky ropuch, které k nim hopkaly po schodišti.

"Elise!" Popadl ji za rukáv. Nepřestávala ječet a odtahovat se od něj. Rukáv trička se utřhl. Chvíli na ten nepravdělný kousek látky ve své dlani tupě zíral, pak ho pustil na podlahu.

"Sakra, Elise!"

Zaječela a znovu se od něj odtáhla.

První ropuchy mezitím dospěly pod schody a dychtivě skákaly k nim.

Ozvalo se pronikavé zařinčení, jak se roztříštil nadsvětlík nade dveřmi. Dovnitř prosvištěla ropucha, dopadla na koberec a zůstala ležet na zádech, nožičky s plovací blánou se cukaly nad skvrnitým, růžovým břichem.

Popadl svou ženu a zatřásl s ní. „Jausíme do sklepa! Ve sklepě budeme v bezpečí!"

"Ne!" křičela na něj Elise. Z očí měla velké plovoucí nuly a on pochopil, že neodmítá jeho nápad schovat se do sklepa, ale že odmítá úplně všechno.

Nebyl čas na jemné zacházení a na konejšivá slova. Sevřel v pěsti tričko, které měla na sobě, a táhl ji chodbou, jako když policajt táhne vzpurného zatčeného do auta. Jedna z ropuch v předvoji těch, které k nim spěchaly po schodech, se vzmohla k mohutnému skoku a zacvakla hubu plnou látacích jehel v místě, kde ještě před vteřinou spočívala bosá Elisina pata.

V polovině chodby to Elise konečně začalo docházet a následovala ho dál bez odporu. Dostali se ke dveřím. John stiskl kliku a zabral za dveře, ale ty se nepohnuly.

"Doprdele!" zařval a zabral za ně znovu. Marně. Dveře držely.

"Dělej, John!"

Ohlédla se přes rameno a spatřila, jak se na ně chodbou hrnou ropuchy, bezohledně si navzájem skáčou na hřbet, padají jedna přes druhou, narážejí do vyšisovaných tapet s potiskem pnoucích růží, převalují se na záda a nechávají po sobě dupat svými družkami. Jen masa zubů, zlato-černých očí a dmoucích se, slizkých těl.

"JOHNE, PROSÍM TĚ! PRO-"

Pak jedna z nich vyskočila a zahryzla se jí do levého stehna těsně nad kolenem. Elise zařvala a popadla ji, zabořila jí prsty skrz kůži až do černých, vlhkých vnitřností. Odtrhla si ji od nohy a na okamžik, když zvedla ruce, tu ohavnou věc měla přímo před očima, zuby jí cvakaly jako součást nějakého malého, ale vražedného stroje. Vší silou ji odhodila. Ropucha se ve vzduchu několikrát přetočila a pak se rozplácla na zdi přímo naproti dveřím do kuchyně. Ale nespádla,

zůstala tam viset přilepená za své vlastní slizké vnitřnosti.

"JOHNE! PROBOHA, JOHNE!"

John Graham si najednou uvědomil, že na to jde úplně špatně. Snažil v opačném směru, tahal za dveře, místo aby do nich tlačil. Dveře se

rozletěly, on vpadl dovnitř a málem se skutálel po schodech. Hlavou mu blesklo, jestli ten život stál za to. Máchl rukou po zábradlí, podařilo se mu zachytit, a pak ho málem znovu srazila Elise, která se kolem něj hnala dolů a ječela u toho jak požární siréna.

Bože, ona sletí, takhle se nemůže udržet na nohou, sletí a zláme si vaz...

Bůhvíjak se ale na nohou udržela. Dospěla na hliněnou podlahu sklepa, se vzlykotem se tam schoulila do klubička a chytila se rukama za potřhané stehno.

Otevřenými dveřmi už do sklepa skákaly první ropuchy.

John znovu získal ztracenou rovnováhu, otočil se a dveře přibouchl. Několik ropuch lapených ve sklepě se odrazilo z podesty, narazilo do schodů a propadlo mezerou mezi podstupnicemi. Jedna vyskočila téměř kolmo vzhůru a Johna zničehonic přepadl záchvat nespoutaného smíchu - představil si totiž disneyovského pana Žabáka na skákací pružině místo v autíčku. Ještě se smíchem zařal pravou rukou v pěst a praštil ropuchu v nejvyšším bodě výskoku, kdy visela v dokonalé rovnováze mezi tahem gravitace a svou vlastní vydanou energií, přímo doprostřed pulsujícího, těstovitého hrudníku. Ropucha odlétla do stínů a John zaslechl tiché bing!, jak narazila do kotle.

Zašátral ve tmě po zdi, až jeho prsty narazily na vystouplý váleček starodávného vypínače. Otočil jím a přesně v tu chvíli začala Elise znovu ječet. Jedna ropucha se jí chytila do vlasů. Skřehotala, házela sebou a kousala ji do krku, až se nakonec ve vlasech tak zamotala, že připomínala obrovskou, neforemnou natáčku.

Elise vyskočila na nohy a začala pobíhat dokolečka, jen zázrakem nezakopla o některou z krabic, které tu ležely na hromádách. Narazila do jednoho podpěrného sloupu, odrazila se od něj, pak se otočila a dvakrát o něj energicky praštila zátylkem. Ozval se čvachtavý náraz, vystříkla černá tekutina a ropucha jí vypadla z vlasů a svezla se po zádech trička, kde po ní zůstaly kašovitě stopy.

Elise nepřestávala ječet a ječela tak šíleně, až z toho Johnovi přeběhl mráz po zádech. Zpola sešel, zpola sklopýtal ze schodů a vzal ji do náruče. Nejdřív se bránila, ale pak se mu poddala. Křik postupně přešel v usedavý pláč.

Potom přes tlumené hromobití ropuch, které dopadaly na dům a na zemi kolem, zaslechl skřehotání těch, které pronikly až sem do sklepa.

Elise se od něj odtáhla a rozrušeně začala tékat zorničkami v leskle bílém bělmu.

"Kde jsou?" vydechla. Hlas měla od všeho toho křiku ochraptělý, skoro chrčivý. "Kde jsou, Johne?"

Ale nemuseli je hledat; ropuchy už si našly je a o překot k nim hop-kaly.

Grahamovi se dali na ústup, až si John u zdi všiml opřené rezivělé lopaty. Popadl ji a ubíjel s ní ropuchy k smrti, tak jak se k nim blížily. Jen jedna mu unikla. Vyskočila z podlahy na krabici a z krabice na Elise, zubama se chytila za látku trička a s kopajícíma nohama jí zůstala viset mezi řadry.

"Nebyňkej se!" přikázal John. Pustil lopatu, udělal dva kroky, chytil ropuchu a strhl ji z trička. Kus bavlněné látky jí zůstal v hubě. Visel jí z tesáků po celou dobu, co se Johnovi kroutila a svíjela v rukou. Kůži měla bradavičnatou, ale hrozně suchou a jakoby neklidnou. Zařal ruce v pěst a ropuchu rozmačkal. Mezi prsty mu vytryskla krev a sliz.

Do sklepa se nakonec stačilo dostat jen asi deset těch malých zrůd a brzy byly všechny mrtvé. John s Elise se k sobě přitiskli a zaposlouchali se do vytrvalého deště žab venku.

John se ohlédl na nízká sklepní okénka. Byla ucpaná a tmavá a on si rázem představil, jak asi vypadá dům zvenčí, pohřbený pod nánosem svíjejících se, poskakujících ropuch.

"Musíme zatarasit okna," pronesl chraplavě. "Mohla by pod tou jejich tíhou prasknout, a pak by se nám vlily sem dovnitř."

"Čím?" zeptala se Elise ještě chraplavěji. "Co tam dáme?"

Rozhlédl se kolem a všiml si, že o jednu stěnu je opřených několik překližkových palet. Nic moc, ale aspoň něco.

"Támhleto," ukázal. "Pomoz mi je rozlámat na menší kousky."

Pracovali v zoufalém spěchu. Ve sklepě byla jen čtyři okýnka, a protože byla tak úzká, vydržely jejich tabulky déle než u oken nahoře. Právě ucpávali poslední, když zaslechl, jak se za překližkou vysypalo sklo z prvního..., ale překližka držela.

Znovu doklopýtali doprostřed sklepa, John na polámaných prstech jen s obtížemi.

Nad schodištěm bylo slyšet, jak se ropuchy prokousávají skrz dveře.

"Co budeme dělat, když se prokoušou až sem?" zašeptala Elise.

"Nevím," odpověděl... a právě v tom okamžiku se bez varování rozletěla dvířka uhelné šachty, léta nepoužívané, ale dosud funkční, a všechny ty stovky ropuch, které dovnitř napadaly nebo naskákaly a pod jejichž tíhou už dvířka nevydržela, se jako pod vysokým tlakem vevalily dovnitř.

Tentokrát Elise nekríčela. Na to už měla v tu chvíli příliš poškozené hlasivky.

Po provalení těch dvířek Grahamovi ve sklepě už moc dlouho nevydrželi, ale než bylo po všem, zakřičel si John Graham dostatečně za ně za oba.

Kolem půlnoci zřídil slejvák ropuch ve Willow v pouhé mírné skřeho-tající mrholení.

V půl druhé spadla z tmavého, hvězdného nebe poslední ropucha, přistála v borovici nedaleko jezera, seskočila na zem a ztratila se do noci. Na sedm let bylo po všem.

Kolem čtvrt na šest začalo nad krajinu pronikat první světlo. Willow se nacházelo pod příkrovem svíjejícího se, poskakujícího, nespokojeného koberce ropuch. Budovy na Hlavní třídě přišly o své ostré rohy; všechno bylo zakulacené, schoulené a rozklepané. Cedula u silnice, na níž stálo VÍTEJTE v PŘÍVĚTIVÉM MĚSTEČKU WILLOW v

MAINE!, vypadala, jako by ji někdo natřicetkrát prostřelil brokovnicí. Díry pochopitelně pocházely od padajících ropuch. Cedule před koloniálem, která hlásala ITALSKÉ CHLEBÍČKY * PIZZA * SMÍŠENÉ ZBOŽÍ * RYBÁŘSKÉ LÍSTKY, ležela povalená na zemi. Ropuchy přes ni skákaly jako přes kozu. Na všech stojanech čerpací stanice Do-nny's Sunoco se konaly menší ropuší schůze. Dvě ropuchy seděly na zvolna se otáčející větrné korouhvičce na vrcholku willowského kamnář-ství jako dvě malé zdeformované dětičky na kolotoči.

Na těch několika dřevěných molech na jezeře, která sem vytáhli takhle časně (jen ti nejotužilejší plavci si do vody troufli před 4. červencem, ropuchy neropuchy), ležely ropuchy v několika vrstvách a ryby se mohly pominout z takového množství potravy téměř nadosah. Co chvíli se ozvalo plip! plip!, jak se některá z ropuch, které na molech bojovaly o místo, už neudržela a nějaký hladový pstruh či losos měl postaráno o snídani. Silnice do města i z města - a bylo jich na tak malou obec až moc, jak poznamenal Henry Eden - byly dlážděné ropuchami. Dočasně nefungovala elektrina; padající ropuchy na mnoha místech zpřetrhaly vedení. Většina zahrad byla v troskách, ale obyvatelé Willow si na farmaření stejně moc nepotrpěli. Pár lidí tu vlastnilo poměrně velká stáda krav na mléko, ale ta byla přes noc v bezpečí pod závorou. Farmáři ve Willow s obdobím dešťů moc dobře počítali a neměli zájem nechat své dojnice napospas hordám poskakujících, masožravých žab. Jak by to taky vysvětlovali pojišťovně?

Jak se nad Hempsteadskou usedlostí zvolna rozednívalo, bylo čím dál lépe vidět na haldy mrtvých ropuch na střeše, na okapy rozlámané ropušími kamikaze, na dvorek, který se ropuchami jen hemžil. Hopkaly do stodoly a zase ven, ucpávaly komíny, nenucené si poskakovaly kolem pneumatik Grahamovic fordky a jedna skřehotající skupinka seděla i na předních sedadlech, jako kostelní shromáždění, které čeká na začátek bohoslužeb. Kolem zdi domu ležely hotové závěje ropuch, většinou mrtvých. Některé z těch závějí byly až dva metry hluboké.

V 6.05 vykouklo nad obzor slunce, a jakmile se paprsky dotklo ropuch, ty začaly roztávat.

Kůže jim bledla, ztrácela barvu, až nakonec zprůhledněla. Z těla začaly brzy stoupat výpary a kolem se šířil matně bažinatý zápach. Po zemi se rozlévaly bublající potůčky. Oči jim buď zapadly, nebo vypadly ven z hlavy, podle toho, v jaké poloze je slunce zastihlo. Kůže se se slyšitelným praskáním trhala, takže to zhruba deset minut znělo, jako by všude po Willow létaly špunty ze šampaňského.

Následoval rychlý rozklad, ropuchy roztávaly do kaluží kalného bílého šlemu, který připomínal mužské semeno. Tahle tekutina stékala v malých potůčcích po střeše Hempsteadské usedlosti a odkapávala dolů jako hnis.

Živé ropuchy pocheipaly; mrtvé se prostě rozpustily na zmíněnou bílou tekutinu. Ta chvíli bublala, načež se pomalu vsákla do země. Odtud pak stoupaly tenké stužky páry, takže na chvíli všechna pole ve Willow připomínala svahy vyhasínající sopky.

Ve tři čtvrtě na sedm bylo po všem, až na opravy, a na ty byli místní zvyklí.

Připadalo jim to jako snesitelná cena za dalších sedm let klidného blahobytu v téhle bezmála zapomenuté oblasti mainských stojatých vod.

Pět minut po osmé zabočilo do dvora koloniálu pomlácené volvo Laury Stantonové. Když Laura vystoupila, vypadala ještě bledší než obvykle, jako by ji bylo zle. A ono skutečně bylo; v jedné ruce opět držela šestibalení dawsona, jen s tím rozdílem, že teď už byly všechny lahve prázdné. Měla děsnou kocovinu.

Na verandu vyšel Henry Eden. Za ním se přicoural jeho pes.

"Zažen toho čokla dovnitř, nebo se na místě otáčím a jdu domů," prohlásila Laura pod schody.

"On za to nemůže, že furt prdíl, Lauro."

"To neznámá, že bych to já musela čuchat," odsekla Laura. "Myslím to smrtelně vážně, Henry. Hlava mě bolí jak střep a rozhodně dneska ráno nepotřebuju poslouchat, jak tvůj pes vyhrává ze zadku americkou hymnu."

"Běž dovnitř, Toby," podržel Henry psovi otevřené dveře.

Toby k němu vzhledl smutnými očima, jako by se ptal: Vážně musím? Zrovna to tu začínalo být tak zajímavý.

"No tak, mazej," pobídl ho Henry.

Toby tedy vešel dovnitř a Henry za ním zavřel. Laura počkala, dokud neslyšela cvaknout západku, a teprve pak vykročila do schodů.

"Spadla ti cedule," prohodila, když Henrymu podávala prázdné lahve.

"Nejsem slepej, dámo," odpověděl Henry. Ani on nebyl dnes ráno v nejlepším rozpoložení. Jako ostatně většina obyvatel Willow. Vyspat se při dešti ropuch není totiž žádná legrace. Ještě štěstí, že k tomu docházelo jen jednou za sedm let, jinak by z toho člověk dočista zmažl.

"Měl jsi ji schovat," řekla Laura.

Henry zamručel cosi, čemu pořádně nerozuměla.

"Cože?"

"Povídám, že jsme se měli víc snažit," zopakoval Henry vzdorovitě. "Byli to sympatický mladý lidi. Měli jsme se víc snažit."

Navzdory třešticí hlavě s tím staříkem pocítila soucit a položila mu ruku na rameno. "Je to rituál," řekla.

"Někdy mám sto chutí se na ten pitomý rituál vysrat!"

"Henry!" Šokované ruku stáhla. Ale připomněla si, že Henry už má svoje léta. Kolečka mu tam nahoře nejspíš začínají reznout.

"Je mi to fuk," prohlásil tvrdohlavě. "Vypadali jako vážně sympatickej mladej pár. Taky jsi to povídala, nesnaž se tvrdit, že ne."

"Ano, řekla jsem to," připustila. "Ale nemohli jsme s tím nic dělat, Henry. To jsi zase včera večer řekl ty."

"Já vím," povzdychl si.

"Nenutili jsme je tu zůstat," pokračovala. "Právě naopak. Varovali jsme je, ať odjedou. Rozhodli se tak sami. Vždycky se tak rozhodnou sami. Z vlastní vůle. I to je součást rituálu."

"Já vím," opakoval. Zhluboka nasál vzduch a ušklíbl se. "Nesnáším, jak je to pak všude cejtít. Celý město je cejtít po sraženém mlíku."

"Dobře víš, že kolem poledne to bude pryč."

"Jo jo. Já jenom doufám, že až to přijde příště, tak já už budu pod drnem, Lauro. A jestli nebudu, tak doufám, že už to s turistama bude vyřizovat někdo jinej. Rád platím svoje dluhy, kdy je třeba, jako každéj jinej, ale můžu ti říct, že i když je to jen jednou za sedm let, tak ty ropuchy dokážou chlapa unavit."

"I ženskou," dodala tiše.

"No," rozhlédl se s povzděchnutím kolem, "abysme ten bordel pomalu začali dávat do pořádku, co říkáš?"

"To jo," přikývla. "Heleď, Henry, my ten rituál nevymysleli, my se ho jen držíme."

"Jasně, ale -"

"Všechno se může změnit. Neříkám kdy nebo proč, ale může. Třeba jsme tentokrát měli období dešťů naposled. Nebo příště nikdo cizí nepři-jede."

"To neříkej," zhrzil se Henry. "Kdyby nikdo nepřišel, třeba by ropuchy nezmizely, až na ně zasvítí sluníčko."

"Aha, vidíš? Nakonec se stejně musíš přidat na moji stranu."

"No, je to dlouhá doba. Co? Sedm let je dlouhá doba."

"Jo."

"A byli to sympatický mladý lidi, že jo?"

"Jo," přisvědčila znovu.

"Nechutná smrt," řekl Henry Eden. Trochu mu u toho přeskočil hlas a Laura tentokrát neodpověděla. Po chvíli se Henry zeptal, jestli by mu pomohla zvednout zpátky ceduli. Laura i přes tu příšernou bolest hlavy přikývla - nerada viděla Henryho takhle smutného, zejména když byl smutný kvůli něčemu, co mohl ovlivnit asi stejně, jako mohl ovlivnit příliv a odliv nebo fáze měsíce.

Když skončili, zdálo se, že už je mu lip.

"Jo jo," prohodil. "Sedm let je sakra dlouhá doba."

To je, pomyslela si, ale vždycky uběhnou a období dešťů se vždycky vrátí a s ním přijdou cizinci, vždycky dva, vždycky muž a žena, a my jim vždycky řekneme, co se stane, ale oni nám nevěří, takže se stane... co se stane.

"Pojď, ty stará zřícenino," vybídla ho, "musíš mi udělat hrnek kafe, jinak mi ta hlava snad praskne."

Kafe jí udělal, a než dopili, začaly se městem rozléhat zvuky kladiv a pil. Když vyhlédli z okna, viděli, jak lidi na Hlavní třídě otevírají okenice, baví se spolu a smějí se.

Vzduch byl teplý a suchý, nebe nad hlavou bleděmodré a trochu zamlžené a ve Willow skončilo období dešťů.

MUJ HEZKY PONIK

Stařec seděl ve dveřích stodoly, obklopen vůní jablek, houpal se a přál si nemít chuť na cigaretu, ne kvůli doktorovi, ale kvůli tomu, jak se mu celou dobu chvělo srdce. Sledoval, jak ten pitomec Osgood odpočítává s hlavou opřenou o strom, sledoval, jak se pak otáčí a zapikává Cliveyho, kterého zastihl ještě venku, a chechtá se s pusou otevřenou tak dokořán, že si stařec mohl prohlédnout jeho zkažené zuby a představit si, jak tomu klukovi asi smrdí z huby: jako v zatuchlém koutě nějakého vlhkého sklepa. A to tomu frackovi nebylo ještě ani jedenáct.

Stařec sledoval Jak se Osgood dál hýkávě, dýchavičně chechtá. A chechtal se tak, že se nakonec musel předklonit a opřít se o kolena, tak, že ostatní po chvíli začali vykukovat ze svých schovávaček, aby viděli, co se děje, a když to spatřili, rozchechtali se taky. Všichni tam postávali v dopoledním slunci a smáli se jeho vnučkovi a stařec dočista zapomněl, jak moc chtěl před chvílí cigaretu. Teď chtěl především vidět, jestli se Clivey rozbřečí. Tahle otázka napínala jeho zvědavost víc než cokoli jiného, s čím se v posledních několika měsících setkal, dokonce víc než předtucha jeho vlastní rychle se blížící smrti.

"Chytil ho eště venku!" povykovali smíchy ostatní. "Chytil ho eště venku, chytil ho eště venku!"

Clivey tam jen stál, nehybný jako kus kamene na poli, a čekal, kdy to posmívání skončí, aby se pokračovalo ve hře, on mohl jít pikat a jeho ponížení se stalo věcí minulosti. Po chvíli se hra znovu rozběhla. Pak bylo poledne a ostatní kluci odešli domů. Stařec dával pozor, kolik toho Clivey sní k obědu. Ukázalo se, že moc ne. Jen se trochu ponímal v brambórách, přesunul kukuřici na místo hrášku a hodil pár kousíčků masa pod stůl psovi. Stařec to všechno se zájmem sledoval, odpovídal, když se ho ostatní na něco ptali, ale neposlouchal jejich slova ani svá vlastní. V myšlenkách se zabýval jen chlapcem.

Když spořádali i koláč, dostal chuť na to, co si nemohl dopřát, a tak se omluvil, že se jde natáhnout, ale v půlce schodiště se musel zastavit, protože teď už mu srdce drnčelo jako karta chycená ve větráku, a tak tam stál se sklopenou hlavou a čekal, jestli tohle bude ten poslední (přežil už dva), a když se ukázalo, že nebude, došel až nahoru, svlékl se do spodního prádla a položil se na hrubou bílou přikrývku. Po vychrtlém hrudníku se mu rozléval trojúhelník slunečních paprsků, rozdělený na tři části tmavými linkami stínů od okenních laťek. Dal si ruce za hlavu, dřímá a poslouchal. Po nějaké době zaslechl z dětského pokoje dál na chodbě klučící pláč a řekl si: s tímhle bych měl něco udělat.

Spal asi hodinu, a když se probudil, spala vedle něj žena v kombiné, tak sebral svoje šaty a šel se obléknout na chodbu.

Clivey byl venku, seděl na schodech a házel klacek psovi, který pro něj běhal s mnohem větším nadšením, než s jakým ho chlapec házel. Pes (neměl jméno, byl to prostě jen pes) se tvářil nechápavě.

Stařec na chlapce zavolal a řekl mu, ať se s ním jde projít do sadu, a tak chlapec šel.

Stařec se jmenoval George Banning. Byl to chlapcův děda, a právě od něj se Clive Banning dozvěděl, jak je důležité mít v životě svého hezkého poníka. Musíte ho mít, i když jste třeba alergičtí na koně, protože bez hezkého poníka by vám klidně mohly v každém pokoji viset šestery hodiny a na zápěstí byste jich mohli nosit tolik, že byste ani nezvedli ruce, a přesto byste nikdy neměli přehled o čase.

Onoho poučení (George Banning nedával rady, jen poučení) se Cliveovi dostalo toho dne, kdy ho ten idiot Alden Osgood tak nachytl při hře na schovávanou. V Cliveových očích vypadal děda starý jako Metu-zalém, čili mu bylo něco kolem dvaasedmdesáti. Banningovic statek se nacházel v městečku Troy ve státě New York, které se v roce 1961 teprve začínalo učit, jak nepůsobit jako vesnice.

Poučování proběhlo v západním sadu.

* * *

Cliveův děda stál bez kabátu uprostřed vánice, nebyla to však vánice pozdního sněhu, ale vánice raných jabloňových kvítků roznášených teplým větrem; děda měl na sobě montérky a pod nimi košili s límcem, košili, která vypadala, že byla kdysi možná čistě zelená, ale po těch desítkách či stovkách praní vybledla do nevýrazné hnědozelené, a pod tou košilí koukal ještě kulatý výstřih balvněného tílka (s tenkými ramínky, samozřejmě; v té době už byla k dostání i obyčejná tílka, ale lidi jako děda vydrží u toho svého až do konce), a tohle tílko, ač čisté, mělo namísto původní bílé barvy staré slonoviny, protože babiččino motto, často opakované, a dokonce i vyšívané na vzorníku v obývacím pokoji (patrně pro ony mimořádné okamžiky, kdy babička sama nebyla doma, aby rozdávala moudra, kdykoli jich bude třeba), znělo: Kup si něco, co ti pěkně padne, a nevyhazuj, dokud se samo nerozpadne! Několik jabloňových kvítků se dědovi zachytilo v dlouhých, dosud jen zčásti prošeďivělých vlasech, a chlapce napadlo, jak vypadá stařec mezi jabloněmi krásně.

Dopoledne mu neuniklo, že je děda při jejich hře sleduje. Že sleduje jeho. Děda seděl v houpacím křesle u vchodu do stodoly. Jedno z prken zavrzalo pokaždé, když se zhoupl; tak tam seděl, s otevřenou knihou na klíně a spojenýma rukama položenýma na ní, tak tam seděl a houpal se, obklopen mdlými vůněmi sena, jablek a moštu. Právě tahle hra přiměla dědu k tomu, aby Cliveu Banningovi udělil poučení ohledně plynutí času, ohledně toho, jak je zrádný a jak člověk musí neustále vynakládat nemalé úsilí na to, aby ho udržel na uzdě; je to sice malý poník, ale má bujné srdce. Pokud na něj člověk přestane dávat dobrý pozor, přeskochí plot a je tentam, a člověk se pak za ním musí vypravit s lasem, a i když se mu ho podaří chytit brzy, s velkou pravděpodobností ho takový lov unaví k smrti.

Své kázání začal děda prohlášením, že Alden Osgood švindloval. Měl u uschlého jilmu vedle špalku na sekání dřeva stát se zakrytýma očima celou minutu, to znamená, než pomalu napočítá do šedesáti. Pak by měl Clivey (děda mu tak vždycky říkal a jemu to nevadilo, přestože věděl, že kdyby ho tak kterýkoli kluk nebo chlap oslovil, až mu bude víc než dvanáct, musel by se s ním za to poprat) i ostatní dostatečnou šanci se někde schovat. Jenže když Alden Osgood napočítal do šedesáti, Clivey si pořád ještě hledal místo k úkrytu, takže ho Alden nachytl, jak se z nouze snaží vmáchnout za hromadu krabic od jablek, bez ladu a skladu naházených

vedle lisovny, kde se v přítmí jako nějaký mučící nástroj rýsoval mohutný lis, který drtil kazová jablka na mošt.

"Nebylo to fér," pokračoval děda. "Ty sis nestěžoval a to bylo správný, protože opravdovej chlap si nikdy nestěžuje - to jenom ženský, ale chlap nebo kluk, kterej je na to dost chytrý a odvážnej, se vždycky dokáže obejít bez toho. Ale stejně to nebylo fér. A protože jsi to neřekl ty v tu chvíli, můžu to já říct teď."

Vítr foukal starci do vlasů další jabloňové kvítky. Jeden se mu zachytil v důlku pod ohryzkem, jako šperk, příjemný na pohled prostě proto, že některé věci takové jsou a nedá se s tím nic dělat, ale také krásný pro svou pomíjivost: za několik vteřin ho vítr netrpělivě odfoukne na zem, kde zůstane ležet v naprosté anonymitě mezi svými druhy.

Clive opáčil, že Alden přece napočítal do šedesáti, přesně podle pravidel; i když sám nechápal, proč vlastně obhajuje někoho, kdo ho tak ponižil tím, že ho ani nemusel hledat, ale zapikal ho ještě předtím, než se stačil schovat. Aldenovi - který někdy fackoval jako holka, když měl vztek - prostě stačilo jen se otočit, uvidět ho, beze spěchu položit ruku na uschlý strom a zavolat onu tajuplnou a nezpochybnitelnou zapikávací formuli: "Deset dvacet Clive!"

Možná se ho zastával jen proto, aby se ještě nemuseli vrátit a on mohl dál sledovat, jak dědovy šedivé vlasy vlají ve vánici jabloňových květů, a obdivovat ten pomíjivý drahokam lapený v důlku ve spodní části dědova krku.

"Ale jistě," přikývl děda. "Jistěže počítal do šedesáti. Teď dávej dobře pozor, Clivey! A pořádně si to zapiš za uši!"

Děda měl v montérkách opravdické kapsy - celkem pět, včetně toho klokaniho vaku na břicho -, ale kromě toho taky věci, které jako kapsy jen vypadaly. Ve skutečnosti to byly díry prostřižené tak, aby se jimi dalo sáhnout do kalhot, které měl člověk pod montérkami (představa, že by pod nimi žádné kalhoty neměl, by tehdy asi nepůsobila skandálně, jenom směšně - tak by se mohl chovat jen někdo, kdo má "o kolečko mň"). Děda měl pod montérkami obyčejné modré džínny. Říkal jim "židáky", stejně jako všichni ostatní farmáři, které Clive znal. Kalhoty značky Levfs byly "židovy kalhoty" nebo prostě "židáky".

Sáhl pravou rukou do prostřižené díry v montérkách, chvíli pod nimi šátral v kapse džínů, až nakonec vytáhl zašlé stříbrné kapesní hodinky,

které položil do chlapcovy nepřípravené ruky. Váha hodinek byla tak nečekaná, tikání pod jejich kovovou slupkou tak živé, že je Clive málem upustil.

Vykulenýma hnědýma očima pohlédl na dědu.

"Ne, aby ti spadly na zem," napomenul ho děda. "I když i kdyby spadly, nejspíš by se nezastavily - spadly už kolikrát, dokonce na ně jednou někdo dupnul, v jedny hospodě v Utice, a nikdy se nezastavily. A jestli se zastavěj, tvoje škoda, ne moje, protože teď patří jenom tobě."

"Cože?" Chtěl říct, že tomu nerozumí, ale nemohl, protože měl pocit, že vlastně rozumí.

"Dávám ti je," prohlásil děda. "Vždycky jsem chtěl, aby zůstaly tobě, a ať se propadnu, jestli kvůli tomu budu psát poslední vůli. Jenom za notáře bych dal víc, než kolik ten krám vůbec stál."

"Dědo... já... no Kristova noho!"

Děda se rozesmál tak, až z toho začal kašlat. Předklonil se, smál se a křehal a obličej se mu barvil do fialova jako švestka. Clive tím hned přišel o trochu radosti a údivu, protože měl o dědu strach. Vzpomněl si, jak mu máma cestou sem pořád opakovala, ať dědu zbytečně neunavuje, protože je nemocný. Když se ho Clive přede dvěma dny - opatrně -

zeptal, co má nemocného, George Banning mu odpověděl jediným nesmyslným slovem. Teprve večer po jejich rozhovoru v sadu, když Clive usínal s kapesními hodinkami vášnivě sevřenými v dlaní, pochopil, že děda svou odpovědí, "pumpu", nemyslel žádnou opravdovou pumpu, ale svoje srdce. Doktor mu zakázal kouření a řekl mu, že jestli se bude něčím příliš namáhat, jako třeba odhrabováním sněhu nebo okopáváním zahrady, bude brzo brnkat na harfu. A co znamená tohle, to Clive moc dobře věděl.

"Ne, aby ti spadly na zem. I když i kdyby spadly, nespíš by se nerozbily," řekl děda, ale chlapec věděl, že jednou se stejně zastaví, že lidi i hodinky se vždycky jednou zastaví.

Stál, pozoroval dědu a čekal, jestli se zastaví, ale kašel i smích nakonec přešly, děda se zase narovnal, levou rukou si otřel nuditel u nosu a lhostejně ji sklepl na zem.

"S tebou je vážně psina, Clivey," řekl. "Mám šestnáct vnoučat a jen dvě z nich to podle mě někam dotáhnou. Ty mezi ně sice nepatříš - i když jsi v pořadí -, ale zato jsi z nich jedinej, kdo mě dokáže rozesmát, až mě z toho koule brněj."

"Nechtěl jsem, aby tě brněly koule," pronesl Clive a děda okamžitě spustil znovu, ale tentokrát se mu podařilo smích ovládnout dřív, než se rozkašlal.

"Omotej si řetízek kolem prstů, jestli se pak budeš cejtit lip," poradil mu děda. "Protože když se budeš cejtit lip, budeš možná taky dávat lepší pozor."

Udělal, jak mu děda navrhl, a cítil se lip. Podíval se na hodinky v dlaní, nechal se hypnotizovat živostí jejich mechanismu, hvězdici na skličku, vteřinovou ručičkou, která běhala ve svém vlastním malém kolečku. Ale pořád to byly dědovy hodinky: tím si byl poměrně jistý. Pak, těsně poté, co ho tohle napadlo, přeletěl přes skličku jablonoňový kvítek a kamsi se ztratil. Stalo se to ve zlomku vteřiny, ale všechno se tím změnilo. Po tom kvítku už to byla pravda. Byly to jeho hodinky, navždycky... nebo přinejmenším do té doby, než se jeden z nich zastaví a už nepůjde spravit.

"Dobře," pochválil ho děda. "Vidíš tu vteřinovku, jak běhá dokola úplně sama?"

"Ano."

"Tak. Dívej se na ni. Až se dostane na začátek, řekneš mi 'Ted!'. Rozumíš?"

Přikývl.

"Fajn. Až se tam dostane, tak ji dobře sleduj, indiáne."

Clive se na hodinky zamračil s hlubokou soustředěností matematika, který se blíží k řešení rozhodující rovnice. Už pochopil, co mu chce děda ukázat, a byl dostatečně inteligentní, aby chápal i to, že důkaz je pouhá formalita... nicméně nutná formalita. Byl to rituál, stejně jako se nesmělo odejít z kostela dřív, než dal pastor požehnání, přestože už přezpívali všechny písničky z programu a kázání bylo, díkybohu, u konce.

Když se vteřinová ručička na svém vlastním malém ciferníku postavila přímo pod dvanáctku {Moje, rozplýval se nad ní. Moje vteřinová ručička na mých hodinkách.}, vykřikl z plných plic "Ted!" a děda začal odpočítávat zákeřnou rychlostí dražitele, který prodává pochybné zboží a snaží se ho /bavit za co nejvyšší cenu dřív, než se jeho zhypnotizované obecenstvo probudí a uvědomí si, že se právě nechalo nejen napálit, ale i urazit.

"Raz-dva-tři-štyř-pět-šest-sem-osm-dejt-dest-jenást," drmolil děda a vzrušením mu při tom znovu začaly vyvstávat nepravidelné skvrny na tvářích

a velké nachové žilky na nose. Skončil s triumfálním chraplavým výkřikem: "Dvĕtapasát-šesát!" Když to ze sebe vyhrkl, vteřinová ručička na kapesních hodinkách právě mījela sedmou černou čárku, která značila pĕtatřicet vteřin. "Kolik?" zeptal se děda. Oddechoval a tĕl si pŕi tom dlaní prsa.

Clive mu sdĕlil ěas a s neskrývaným obdivem se na dĕdu zahledĕl. "Poěítals fakt dĕsnĕ rychle, dĕdo!"

Dĕda zavrtĕl rukou, kterou si dosud tĕl prsa, ale usmĕl se. "Nepoěítal jsem ani z poloviny tak rychle jako mĕladej Osgood," prohlĕsil. "Jen jsem slyšel, jak ten podrazák říká sedmadvacet, a najednou byl nĕkde kolem jednaštyřeceti."

Dĕda se na nĕj zadíval svýma tmavĕ modrýma podzimmíma oĕima, doĕista jinýma než Cliveovy stĕředomořsky hnĕdĕ. Položil jednu sukovitou ruku Cliveovi na rameno. Byla zkrivená artritidou, ale chlapec stejně cítil sílu, která v ní dosud dŕímala, jako dráty ve vypnutĕm stroji. "Jednu vĕc si zapamatuj, Clivey. Ćas nemá nic spoleĕného s tím, jak rychle poěítáš."

Clive zvolna pŕikývl. Úplnĕ tomu nerozumĕl, ale zdĕlo se mu, že urĕitý stín porozumĕní pŕece jen cítí, jako stín mraku, který pomalu pluje nad loukou.

Dĕda sĕhl do náprsní kapsy montĕrek a vytĕhl ven krabiĕku koolsek bez filtru. Takže nakonec pŕece jen kouřít nepŕestal, ani pŕes to špatnĕ srdce. I tak mĕl ale chlapec dojem, že dĕda kouření pŕinejmenším drasticky omezil, protože ta krabiĕka koolsek vypadala, že už toho má hodně za sebou; unikla osudu vĕštiny ostatních krabiĕek, které dĕda dřív otevíral krátce po snĕdani a ve tŕi odpoledne už konĕily prázdnĕ v pŕíkopu. Dĕda v ní zašĕtral a vylovil cigaretu bezmála stejně zohýbanou jako krabiĕka sama. Usadil si ji do koutku úst, vrĕtil krabiĕku do kapsy a vytĕhl dřevĕnou sirku, kterou zapĕlil jediným nacviĕeným škrtnutím silného, zažloutlého stařeckého nehtu. Clive ho sledoval s úžasem dĕtĕte, které se dívá, jak se kouzelníkovi v prázdnĕ ruce zniĕehonic rozevírá vějŕř karet. Škrĕtání nehtem se mu vždycky líbilo, ale absolutnĕ nechĕpal, jako to, že sirka nezhasne. I pŕes ten ostrý vítr, který bez ustání pŕoĕesával kopec, schoval dĕda plamínek do dlanĕ se sebejistotou, která si mohla dovolit i jistou neuspĕchanost. Pŕipĕlil si cigaretu a pak sirkou dokonce zamával, jako by prostou silou vůle dokázal pŕebít sílu větru. Clive si pozornĕ prohlĕdl cigaretu a nikde kolem žhavĕho konce nespĕtl začernalĕ stopy opĕlenĕho papíru. Oĕi ho tedy neklamaly; dĕda si cigaretu pŕipĕlil stejně rovným plamenem, jako by ji pŕipaloval od svĕčky v uzavŕĕném pokoji. Prostĕ kouzlo.

Dĕda vyndal cigaretu z pusy a vložil mezi rty palec s ukazovákem, jako by ěhtĕl hvĕzdnout na psa nebo na taxík. Mĕsto toho je ale navĕhĕnĕ vytĕhl zase ven a stiskl jím hlaviĕku sirky. Chlapec nepotŕeboval nic vysvĕtlovat; jestli se dĕda a jeho pŕĕtelĕ tady na venkovĕ bĕli nĕĕeho ještĕ víc než náhlých mrazů, pak jedinĕ ohnĕ. Dĕda upustil sirku na zem a zašĕpl ji botou. Když zvedl oĕi a všiml si chlapcova udivĕného výrazu, mylnĕ si vysvĕtlil jeho dŕvod.

"Já vím, že bych neměl," pronesl, "a neříkám ti, abys lhal, ani tě o to nežádám. Když se tě babička přímo zeptá - „Kouřil ten dědek tam venku?“ -, klidně jí řekni, že kouřil. Nepotřebuju, aby kvůli mně malí kluci lhalí." Neusmál se, ale jeho lišácké, trochu šikmé oči probouzely v Cliveovi dojem, že se právě stal součástí přátelského a nevinného spiknutí. "Ale pokud se babička mě přímo zeptá, jestli jsi vzal jméno Spasitelovo nadarmo, když jsem ti dal ty hodinky, podívám se jí do očí a řeknu: „V žádném případě. Jenom pěkně poděkoval, jak se sluší a patří, a nic víc.""

Tentokrát vyprskl smíchy Clive a stařík na něj v úsměvu odhalil těch několik zbývajících zubů.

"A samosebou, pokud se nikoho z nás nebude ptát na nic, nemusíme jí to sami cpát... nemám pravdu, Clivey? To je snad fěr, ne?"

"To je," přikývl Clive. Nebyl to zrovna pohledný chlapec a neměl z něj vyrůst muž, za kterým by se ženské otáčely, ale když se v dokonalém porozumění starcově eskamotérské rétorice usmál, přinejmenším v té chvíli krásný byl a děda ho podrbal ve vlasech.

"Jsi fajn kluk, Clivey."

"Díky, dědo."

Děda zůstal zamyšleně stát, cigareta mu s nezvyklou rychlostí uhoří-vala (tabák byl suchý, a i když nepotahoval nijak často, nenasytný vítr bez ustání kouřil s ním) a Clive si pomyslel, že děda už asi řekl všechno, co chtěl. Mrzelo ho to. Rád dědu poslouchal. Věci, které děda říkal, ho ustavičně udivovaly, protože skoro vždycky dávaly smysl. Máma, táta, babička, strejda Don - ti všichni mu říkali věci, které si měl vzít k srdci, ale jen zřídka dávaly smysl. Mluvití stříbro, mlčení zlato, například - co mělo tohle znamenat?

Měl sestru Patty, o šest let starší než on. Jí rozuměl, ale nezajímala ho, protože většina věcí, které říkala nahlas, byla pěkně hloupá. Zbytek sdělovala zákeřnými štipanci. Ty nejhorší byly do ferdase. Vyhrožovala mu, že jestli někdy někomu o těchhle štipancích poví, tak ho zmučákuje. Patty neustále mluvila o lidech, které zmučákuje; měla tak dlouhý seznam vyhlédnutých obětí, že by mohla konkurovat Státním mučírám. Bylo to k smíchu... ale jen do chvíle, kdy jste si dobře prohlédli její úzkou, podmračenou tvář. Jakmile jste spatřili, co se v ní skutečně skrývá, smích vás hned přešel. Přinejmenším Clivea přešel. A bylo třeba mít se před ní na pozoru - mluvila sice hloupě, ale jinak měla do hlouposti daleko.

"Nechci na rande," prohlásila nedávno u večere - zhruba v době, kdy kluci tradičně zvali děvčata na jarní tancovačku do hostince nebo na ples na střední škole. "Je mi fuk, když nikdy nebudu mít rande." A vzdorovitě se po nich rozhlédla přes talíř s kouřícím masem a zeleninou.

Když se Clive skrz páru na klidný a trochu strašidelný obličej své sestry zadíval, vzpomněl si na něco, co se stalo před dvěma měsíci, kdy ještě na zemi ležel sníh. Kradl se naboso chodbou v prvním patře, aby ho neslyšela, a nakoukl do koupelny, protože tam byly otevřené dveře - neměl ponětí, že tam ta stará protiva Patty zrovna je. A to, co tam spatřil, ho úplně přimrazilo na místě. Kdyby otočila hlavu jen trošičku doleva, byla by si ho všimla.

Ale neotočila. Příliš se soustředila sama na sebe. Stála tam stejně nahatá jako jedna z těch štíhlých slečen v ohmataném časopise Model Delights Foxy Branniganové, ručník jí ležel u nohou. Ona ale žádná štíhlá slečna nebyla - Clive to věděl a ona to musela vědět taky, vzhledem k tomu, jak se tvářila. Po uhrovitých tvářích se jí řinuly slzy. Byly to velké slzy a bylo jich hodně, ale přesto stála Patty docela tiše. Nakonec se v Cliveovi probudil pud sebezáchovy, takže se po špičkách odplížil a nikomu se o té události ani slovem nezminil, rozhodně ne samotné Patty. Nevěděl, jak by reagovala na to, že ji mladší brácha viděl nahatou, ale měl poměrně jasnou představu, jak by reagovala na to, že ji viděl bulit (i když u toho žádné bůů-ůů nevydávala); za to by ho určitě umučákovala k smrti.

"Kluci jsou podle mě pitomí a většina z nich smrdí jak prošlej tvaroh," prohlásila tehdy toho jarního večera. Strčila si do pusy vidličku s pečeným hovězím. "Jestli mě někdy nějaký kluk pozve na rande, tak se mu vysměju."

"Uvidíš, že časem změníš názor, beruško," řekl táta. Přezvykoval hovězí a ani u toho nezvedl oči od knížky, kterou měl položenou vedle talíře. Máma už dávno vzdala veškerou snahu přinutit ho, aby u jídla přestal číst.

"Ne, nezměním," trvala na svém Patty a Clive věděl, že je to pravda. Když Patty něco řekla, skoro vždycky to myslela vážně. Natolik ji Clive narozdíl od rodičů znal. Nebyl si úplně jistý, jestli myslela vážně i to, že ho zmučákuje, když na ni poví, že ho štipala do ferdase, ale nehodlal nic riskovat. I kdyby ho neumučila k smrti, určitě by si našla nějaký efektní, a přece nevystopovatelný způsob, jak mu ublížit. Navíc někdy štipání do ferdase nebylo až tak úplně štipání; někdy to působilo podobně, jako když Patty drbala svého nečistokrevného pudlíka Brandýho, a i když Clive věděl, že mu to dělá za trest, měl tajemství, které by Patty rozhodně nikdy nesvěřil: tohle druhé štipání, tohle drbací, se mu vlastně i docela líbilo.

Když děda otevřel pusu, myslel Clive, že řekne Je na čas jít domů, Clivey, ale děda místo toho povídá: "Něco ti teď povím, jestli chceš. Nebude to trvat dlouho. Chceš, Clivey?"

"Ano, ano, chci!"

"No to koukám, že jo," usmál se pobaveně děda. "Někdy si říkám, jestli bych tě vašim neměl ukrást a nechat si tě napořád tady. Říkám si, že kdybych tě měl pořád kolem sebe, žil bych navěky, i s tím špatným srdcem."

Vyndal si cigaretu z pusy, pustil ji na zem, zadusil ji podrážkou, pak na ní ještě několikrát zatočil patou a nakonec na špaček ještě pro jistotu přihnul tu trochu hlíny, kterou pata vyrýpla. Když vzhledl zpátky ke Cliveovi, oči mu jen zářily.

"Už dávno jsem přestal dávat rady," pronesl. "Tak před třiceti lety, možná i dřív. Přestal jsem, když jsem si všimnul, že je dávají jen blázni a jen blázni je přijímají. Ale poučení... to je jiná věc. Chytřej chlap čas od času trošičku dá a chytřej chlap - nebo kluk - čas od času trošičku přijme."

Clive nic neříkal, jen dědu soustředěně sledoval.

"Jsou tři druhy času," pokračoval děda, "a i když všechny tři jsou skutečný, jen jeden z nich je opravdu skutečnej. Je třeba znát je všechny a vždycky je od sebe umět odlišit. Rozumíš mi?"

"Ne."

Děda přikývl. "Kdybys řekl, že jo, nasekal bych ti zadek a odvedl tě zpátky na statek."

Clive sklopil oči k rozdrobeným zbytkům dědovy cigarety a tváře mu zahořely pýchou.

"Když je člověk ještě malý štěně jako ty, ubíhá čas pomalu. Vem si příklad. Na začátku května si říkáš, že škola nikdy neskončí, že půlka června nikdy nepřijde. Není to tak?"

Clive si připomněl tíhu posledních ospalých, křídovým prachem prosycených školních dnů a přikývl.

"A když půlka června konečně přece jen přijde a paní učitelka vám rozdá vysvědčení a pustí vás domů, připadá ti, že škola už nikdy znovu nezačne. Je to tak, vid'?"

Clive si představil tu dálnici dní a přikývl tak energicky, až mu z toho luplo za krkem. "To si piš! Teda, přesně tak, dědo." Ty dny. Všechny ty dny, které se táhly přes pláň června a července až k nedohlednému obzoru srpna. Tolik dní, tolik úsvitů, tolik boloňských chlebičků s hořčicí a obrovských sklenic mléka k obědu, zatímco máma mlčky vysedává v obýváku s bezednou skleničkou vína a kouká na seriály; tolik nekonečných odpolední, kdy se v kratičkém trávníku vašeho ježka tvoří kapičky potu a pak pomalu stékají po tvářích, odpolední, kdy vás pokaždé znovu udiví, že z té kaňky vašeho stínu vyrostl celý kluk, tolik nekonečných večerů, kdy během hry na babu, rybičky, rybičky, rybáři jedou a boje o vlajku pot chladne a zanechává po sobě na tvářích a na předloktích jen slabý pach jako kolínská; drnčení řetězu na kole, promazané zuby hladce zapadající do dírek, vůně zimolezu a chladnoucího asfaltu a zeleného listí a posečené trávy, pleskání kartiček s baseballisty, když je vykládají na chodník před něčím domem, vážné a slavnostní výměny, během nichž se vystřídají tváře v obou ligách, porady, které probíhají v pomalu klesajícím šeru červencového večera až do chvíle, kdy je ukončí volání "Klááávvííí! Večeřeééé!"; a to volání je vždycky tak očekávané, a přece tak překvapivé, jako když se z té polední stínové kaňky kolem třetí odpoledne vyloupne postava kluka, který běhá ulicí ve vašich stopách - a potom kolem páté dospěje v muže, i když nepřírozně hubeného; sametové večery u televize, občasné zašustění stránek, jak táta hltá jednu knížku za druhou (nikdy ho to neunaví; slova, slova, slova, tátu to nikdy neuna-

ví, Clive se ho jednou chtěl zeptat, čím to je, ale nakonec ztratil odvalu), máma co chvíli vstává a odchází do kuchyně, následována jen ustaraným, nazlobeným pohledem Pattyným a jeho vlastním pohledem tázavým; tiché cinknutí, jak si tam dolívá skleničku, která zhruba od jedenácté dopoledne nikdy není docela prázdná (a táta nikdy nezvedne oči od knížky, přestože to podle Clivea musel slyšet a musí o tom vědět - ačkoli když se o tom jednou zmínil Patty, ta mu řekla, že je lhář pitomá a štipla ho do ferdase tak, že ho to bolelo celý den); bzučení komárů za sítěmi v oknech, bzučení, které po setmění vždycky jako by zesilovalo; pevně stanovený čas pro odchod do postele, tak nespravedlivý, a přece nevyhnutelný, všechno přemlouvání ztracené dávno před tím, než vůbec začalo; krátká pusa od táty, s chutí po tabáku, delší od mámy, sladká a zároveň trpká po vínu; hlas sestry, jak říká mámě, že by měla jít spát, když táta odešel na roh do hospody dát si pár piv a podívat se v televizi nad barem na pár wrestlingových zápasů; hlas mámy, jak říká Patty, že by si měla hledět svého, vždy stejný rozhovor, znepokojivý svým obsahem, ale přece do jisté míry uklidňující svou předvídatelností; matná záře světlušek v přitmě; vzdálené troubení klaksonu, zatímco se propadá do dlouhého, temného tunelu spánku; pak další den, úplně stejný, a přece trochu jiný než ten předchozí. Léto. To je léto. A nejenže se zdá dlouhé; ono je dlouhé.

Děda ho pozorně sledoval a jako by si to všechno četl v jeho hnědých očích, jako by dokázal pojmenovat všechny ty věci, pro které by chlapec nikdy jméno nenašel, věci, které mu nemohly uniknout, protože ústa nikdy nedokážou promlouvat jazykem srdce. A pak děda přikývl, jako by chtěl právě tuhle myšlenku potvrdit, a Clive znenadání dostal strach, aby to děda všechno nezkazil tím, že teď řekne něco milého a konejšivého a bezvýznamného. Jistěže řekne.

Tohle já všechno vím, Clivey-já přece taky býval kluk.

Ale neřekl to a Clivey pochopil, jaká to byla hloupost, že se něčeho takového být jen na chvíli obával. Víc než hloupost, přímo rouhání. Vždyť to byl děda, a děda nikdy neříká bezvýznamné pitomosti jako tak často ostatní dospělí. Namísto milého a konejšivého tónu promluvil se suchou definitivností soudce, který za závažný zločin uděluje nejvyšší trest.

"To se všechno změní," řekl.

Clive k němu vzhlédl, trochu vyplašený tou představou, ale znovu okouzlený tím, jak starci ve větru vlají vlasy kolem hlavy. Napadlo ho, že děda vypadá zrovna tak, jak by asi vypadal kazatel v kostele, kdyby skutečně znal pravdu o Bohu, a ne se jí jen dohadoval. "Čas se změní? Vážně?"

"Jo. Až dorosteš do určitýho věku - tak kolem čtrnácti let, řekl bych, prostě do věku, kdy obě polovičky lidstva udělají tu chybu, že objeví jedna druhou -, pak začne bejt čas skutečnej. Opravdu skutečnej. Nebude tak dlouhej, jako býval, ani tak krátkej, jakým se ještě stane. Protože ke konci bude ještě kratší, víš? Ale většinu života to bude opravdu skutečnej čas. Víš, co to je, Clivey?"

"Ne, dědo."

"Tak si zapamatuj: opravdu skutečnej čas je tvůj hezkej poník. Zopakuj to po mně: „Můj hezkej poník.“"

Clive zopakoval, co se po něm chtělo, i když trochu hloupě, protože si v duchu říkal, jestli si z něj děda náhodou nechce vystřelit ("jestli si z něj nedělá prču," jak by řekl strejda Don). Čekal, že se děda rozesměje, že vyprskne: "Teď jsem tě teda dostal, Clivey!" Ale děda jen suše přikývl, takže z Clivea hned celý ten pocit hlouposti spadl.

"Můj hezkej poník. Jestli jsi tak chytrý kluk, jak si myslím, že jsi, tak tyhle tři slova nikdy nezapomeneš. Můj hezkej poník. To je podstata času."

Děda z kapsy vytáhl pomačkanou krabičku cigaret, krátce se nad ní zamyslel a vrátil ji zpátky.

"Od doby, kdy ti bude čtrnáct, až někdy do, no, takovejch šedesátí, je většina času tenhle poníkovskej čas. Někdy se sice vrací zpátky a je dlouhej, jako když jsi byl kluk, ale už to není tak dobrý. V takovejch chvílích bys dal duši za poníkovskej čas, ani nemluvě o krátkým čase. Jestli povíš babičce, co ti teď řeknu, Clivey, vynadá mi, že jsem neznaboh a tej-den mi nepřinese ohřívací láhev. Možná i čtrnáct dní."

Přesto děda zatrpkle a zatvrzele našpulil rty.

"Kdybych to začal vykládat tomu reverendovi Chadbandovi, co s ním ta moje stará tak nadělá, ten by se na mě hnedka vytasil s tím, jak všechno vidíme v zrcadle a skrze podobenství, nebo s tou obehnanou písničkou, jak jsou cesty Páně nevyzpytatelný, ale řeknu ti, co si o tom myslím já, Clivey. Já si myslím, že Bůh musí bejt pěkně zákeřnej zmetek, když jediný dlouhý čas, který v dospělosti zažiješ, jsou ty, kdy je ti zle, jako třeba když si zlámeš žebra nebo máš díru do břicha a podobně. Takovej Bůh, no vedle toho vypadá kluk, co trhá mouchám nožičky, jako ten sva-tej, co byl tak hodnej, že se k němu slítali ptáci a hřadovali mu na ramenou. Jenom pomyslí na ty tejdny po tom, co se na mě sesunul ten stoh sena, a říkám si, proč vůbec Bůh žijící, myslící bytosti stvořil. Jestli potřeboval něco, na co by mohl srát, proč nestvořil jen nějaký škumpový roští a nenechal to tak? Nebo co chudák starej Johnny Brinkmayer, kte-rýho loni tak pomalu utrápila rakovina kostí."

Clive té poslední větě sotva věnoval pozornost, i když později, na cestě zpátky do města, si vzpomněl, že Johnny Brinkmayer, jemuž patřil obchod, kterému máma s tátou říkali samoška a děda s babičkou "hokynářství", byl asi jediný člověk, za kterým děda po večerech chodil na návštěvu... a jediný člověk, který po večerech chodil na návštěvu za dědou. Cestou zpátky do města Cliveovi došlo, že Johnny Brinkmayer, jehož si vybavoval jen matně jako starého pána s velkou bradavicí na čele a zvláštním trháním v bocích při chůzi, musel být dědův jediný opravdový kamarád. Skutečnost, že babička ohrnovala nos pokaždé, kdy padlo Brinkmayerovo jméno - a často si stěžovala na to, jak ten dědek smrdí -, tuhle teorii ještě posilovala.

Jenže teď na podobné úvahy nebyl čas, protože Clive bez dechu čekal, kdy Bůh srazí dědu bleskem. Za takové rouhání by rozhodně měl. Nikomu by nemělo projít, když Boha Otce všemohoucího nazve zákeřným zmetkem nebo prohlásí, že Tvůrce všehomíra není o nic lepší než zlomyslný třetáček, který se baví tím, že trhá mouchám nožičky.

Clive nervózně poodstoupil od postavy v montérkách, která přestala být jeho dědou a stala se živoucím bleskosvodem. Každým okamžikem musel z modrého nebe vyšlehnout blesk, spálit dědu na uhel a proměnit jabloně v pochodně, jež zvěstují starcovo zatracení všem široko daleko. / jablonových kvítků poletujících vzduchem zůstanou jen vločky popela, jako ty, které se rozlétají ze spalovače odpadků na jejich zahradě, když táta v neděli v podvečer pálí noviny za celý týden.

Nic se však nestalo.

Clive čekal, jeho děsivá jistota se pomalu rozpadala, a když někde opodál vesele zazpíval drozd (jako kdyby děda nevy pustil z úst nic horšího než "polib mi šos"), pochopil, že žádný blesk neudeří. A v okamžiku, kdy si to Clive Banning uvědomil, se jeho život nepatrně, ale zásadně proměnil. Nepotrestané dědovo rouhání z něj sice nemělo udělat kriminálního nebo výtržníka, dokonce ani takovou maličkost jako "problémové dítě" (jak se v poslední době s oblibou říkalo). Přesto se kompas víry v Cliveově mysli trochu vychýlil a rázem poslouchal dědu jinak než dřív. Předtím mu jen věnoval pozornost, teď ho skutečně poslouchal.

"Čas, kdy tě něco bolí, jako by se protahoval donekonečna," pokračoval děda. "Věř mi, Clivey - vedle tejdne v bolestech vypadaj ty nejlepší letní prázdniny, cos jako kluk zažil, jako krátkej víkend. Jako jedno sobotní dopoledne! Když si představím těch sedm měsíců, co Johnny pro-ležel s tím... s tou věcí, co měl v sobě, co mu zevnitř užírala vnitřnosti... sakra, o tomhle bych s dítětem vůbec neměl mluvit. Babička má pravdu. Nemám rozumu, co by se za nehet vešlo."

Děda na chvíli sklopil zrak k botám. Nakonec vzhlédl a zavrtěl hlavou, ne zasmušile, ale s ráznou, skoro komickou zámítavostí.

"Na tom nesejde. Slíbil jsem, že ti dám poučení a místo toho tady kňourám jak stará Vajtingrová. Víš, kdo to byla Vajtingrová, Clivey?"

Chlapec zavrtěl hlavou.

"Nevadí; to si necháme na jindy." Žádné jindy samozřejmě nebylo, protože když Clive viděl dědu příště, ležel už děda v rakvi, což byla rovněž velice důležitá součást poučení, které od něj Clive ten den dostal. To, že o ní děda sám už nevěděl, nehrálo roli. "Starý lidi jsou jako starý vlaky na seřadišti, Clivey - všude až moc kolejí. A tak se na točně nejdřív zatočej pětkrát dokola, než se trefěj na tu správnou."

"To je v pořádku, dědo."

"Vždycky když někam vyrazím, skončím nakonec někde jinde."

"Já vím, ale i to někde jinde bývá dost zajímavý."

Děda se usmál. "Ty jsi přece kecka, Clivey, víd'?"

Clivey se taky usmál a dědovu mysl konečně opustily temné vzpomínky na Johnnyho Brinkmayera. Když znovu promluvil, zněl jeho hlas mnohem věcněji.

"No nic! Na ty hnusný věci teď zapomenem. Dlouhej čas v bolestech je jen takovej bonus, co nám pámbů přihodí navrch. Víš, jak se sbírají takový ty kupóny od Raleigha a potom jdou vyměnit třeba za mosaznej barometr, kterej si můžeš pověsit pokoji, nebo za novou sadu nožů na maso, Clivey?"

Clive přikývl.

"No, tak něco takovýho je ten čas v bolestech... i když v tomhle případě se asi musí říct, že je to spíš taková cena útěchy. Ale hlavní je, že jak stárneš, obyčejnej čas - ten poníkovskej - se mění na krátkej čas. Totěž jako když jsi byl kluk, jenže obráceně."

"Naopak."

"Jo."

Představa, že by čas běžel rychleji, když člověk zestárne, přesahovala meze chlapcova chápání, byl ale natolik inteligentní, že ji přesto dokázal připustit. Věděl, že když jde jeden konec pily nahoru, druhý musí jít dolů. To, o čem tu děda právě mluvil, zřejmě fungovalo stejně: váha a protiváha. Jistě; i tak se to dá brát, řekl by na to nejspíš Cliveův

táta.

Děda znovu vytáhl z klobouku kapsy krabičku koolsek a tentokrát z ní opatrně vyklepal cigaretu - nejen poslední z téhle krabičky, ale vůbec poslední, kterou ho chlapec uvidí kouřit. Pak krabičku zmačkal a uklidil ji zpátky, odkud ji vyndal. Zapálil si tu poslední cigaretu stejně jako tu předchozí, se stejným nenuceným klidem. Ne že by si větru na kopci nevšiml; on ho jakýmsi způsobem popíral.

"Proč se to stane, dědo?"

"Na to ti nedokážu přesně odpovědět, a taky se to nestane naráz," řekl děda a navlhl sirku stejně jako její předchůdkyni. "Pomalů se to přibližuje, jako kočka, když se plíží za veverkou. Nakonec si toho všimneš. A když si toho všimneš, není to o nic spravedlivější než to, jak mládež Osgood dneska odpočítával do šedesáti."

"No, ale co se teda stane? Jak si toho všimnu?"

Děda odklepl z cigarety popel, přestože ji předtím ani nevzal do pusy. Odklepl ho palcem, zatřásl na ni stejně, jako by zlehka poklepal na stůl. Chlapec na ten tichounký zvuk neměl nikdy zapomenout.

"Myslím, že to, čeho si všimneš, je pro každého jiné," odpověděl děda, "ale pro mě to začalo, když mi bylo něco přes čtyřicet. Už si nevzpomenu, kolik přesně mi bylo, ale spolehni se, že dodneška vím, kde jsem zrovna byl... v Davisově dragstóru. Víš, kde to je?"

Clive přikývl. Když byli u babičky s dědou, táta je tam se sestrou skoro vždycky bral na zmrzlinovou limonádu.

Pokaždé říkal, že jsou vaničko-jahodová trojka, protože si všichni dávali pravidelně totéž: táta vanilkovou, Patty čokoládovou, Clive jahodovou. A zatímco pomalu polykali tu

studenou dobrotu, táta vždycky seděl mezi nimi a četl si. Patty měla pravdu, že když si táta četl (což bylo skoro pořád), prošlo člověku cokoli, ale jakmile knížku odložil a rozhlédl se kolem, bylo lepší rovně se posadit a chovat se co nejslušněji, jinak ho čekal sekec.

"No, tak jsem tam byl," pokračoval děda s pohledem upřeným na rychle plující mrak, který připomínal vojáka s trubkou, "abych babičce koupil nějaký léky na artritidu. Celý tejdén pršelo, takže ji děsivě braly klouby. A najednou tam vidím nově vystavený zboží. Těžko se dalo přehlédnout. Zabíralo skoro celou jednu uličku. Byly tam masky a vystříhávané černé kočky a čarodějnice na košťatech a tak podobně, a taky takový ty dýně z tvrdého papíru, jak se dřív prodávaly. Bývaly v takový tašce, ještě s přiloženým proužkem gumy. Účelem bylo, aby si dítě tu dýni vystříhlo a pak dalo mámě na celý odpoledne pokoj, protože si mělo vybarvovat a hrát si ty hry na zadní straně. Když byla dýně hotová, dala se třeba pověsit nad dveře jako ozdoba, nebo pokud byla rodina moc chudá na to, aby dítěti kupovala masku, nebo moc hloupá na to, aby mu ušila kostým z hadrů, co se našly doma, tak se k ní přidělala ta guma a dítě ji mohlo nosit. Ty tašky si v Davisově dragstóru kupovala spousta dětí a na Halloween pak chodila v těch dýňovejch maskách. A samozřejmě měl venku sladkosti. Vždycky měl tam vedle boxu se zmrzlinou pultík s levnými sladkostma, víš, kde myslím, ne -"

Clive se usmál. Moc dobře věděl kde.

"- jenže tohle bylo jiné. Tohle byly věci určené na rychlej výprodej. Samý takový ty maličkosti jako voskový flaštičky, karamelová kukuřice, pivíčka a pendrek.

A já si říkám, že starýmu Davisovi - tehdy to tam vážně vedl jeden Da-vis, Frank Davis, syn toho Davise, co to tam roku 1910 založil - asi začalo strašit na věži. Safrapote, povídám si, dyť se tady ty laskominy pro halloweenský koledníky nedočkají ani konce léta. Napadlo mě, že za Davisem zajdu k pultu a přesně tohle mu řeknu, jenže v tom mi nějaký vnitřní hlas povídá: Tak moment, Georgi - co když začíná strašit na věži tobě? A taky že jo, Clivey, protože už nebylo léto, a já to věděl stejně jistě, jako vím, že teď spolu stojíme tady. A to chci, abys pochopil - že mě nic podobného vůbec napadnout nemělo.

Copak už jsem pomalu po okolí nezačínal shánět sběrače jablek, copak už jsem neposlal objednávku na pět set letáků, který jsem chtěl

nechat roznést za hranicí v Kanadě? Copak už mi nepadnul do oka tenhle Tim Warburton, kterej přišel za prací ze Schenectady? Vypadal, že se vyzná a zeje to čestnej chlap, tak jsem si říkal, že bych z něj během sběru udělal předáka. Copak jsem se ho na to ještě ten den nechtěl zeptat a copak on sám nevěděl, že se zeptám, když mi předem prozradil, že si tam a tam tehdy a tehdy bude nechávat stříhat vlasy? A tak si v duchu povídám: Hrom do toho, Georgi, nejsi trochu mládež na to, abys začínal takhle senilně? Jo, starej Frank vyložil to halloweenský cukroví trošku brzy, ale létol To už je dávno za náma, kamaráde.

Dobře jsem to věděl, ale na vteřinku, Clivey - nebo možná na celou řádku vteřin - mi připadalo, že je léto, že musí bejt léto, protože prostě bylo léto. Rozumíš, jak to myslím? Netrvalo mi dlouho, než se mi v hlavě zase usadilo září, ale až do té chvíle jsem si připadal... chápeš, připadal jsem si..." Zamračil se a pak zdráhavě pronesl slovo, které by při hovoru s jiným farmářem nikdy nepoužil, aby ho ten druhý neobvinil (i když třeba jen v duchu), že si hraje na chytráka. "Připadal jsem si konsterno-vaně. Jinak to prostě popsat nedokážu. Konsternované. Přesně takhle to poprvý bylo."

Podíval se na chlapce, který jeho pohled sice opětoval, ale ani ne-přikývl, jak hluboce se soustředil. Děda pokýval hlavou za ně oba a odklepl palcem další popel z cigarety. Chlapce napadlo, že je děda natolik ponořený do myšlenek, že za něj tuhle cigaretu prakticky celou vykourí vítr.

"Jako bys přišel v koupelně k zrcadlu, jen aby ses oholil, a najednou zjistíš, že máš na hlavě první šedivý vlasy.

Rozumíš, Clivey?"

"Ano."

"Dobře. A po tomhle prvním případě se to začne stávat s každým prázdninám. Najednou se ti zdá, že všichni vystavují zboží nějak moc brzo, a občas to třeba někomu z nich i řekneš, ačkoli si pořád dáváš pozor, aby to vyznělo, jak jsou obchodníci chamtiví. Jako že je chyba v nich, ne v tobě. Rozumíš?"

"Ano."

"Protože," pokračoval děda, "chamtivýho obchodníka člověk dokáže pochopit - a leckdo ho dokonce obdivuje, i když k takovému já jsem nikdy nepatřil. Jen a ten je pěkně vyčuranej," říká se, jako kdyby na vyčuranosti, jako třeba u řezníka Radwicka, co vždycky tlačil palcem na

váhu, když někdo nedával pořádně pozor, jako kdyby na takovém chování bylo bůhvíco pěknýho. Já tenhle názor nikdy nezastával, ale dokážu ho pochopit. Na druhou stranu říct na veřejnosti něco, kvůli čemu to pak vypadá, že to nemáš v hlavě v pořádku, no... to už je něco sakra jinýho. Takže vždycky prohodíš jen něco jako 'To mě podrž, příští rok snad budou prodávat ozdoby na vánoční stromek ještě dřív, než bude seno ve stodole,' a ten, s kým zrovna mluvíš, řekne jen 'Svatá pravda', jenže to není svatá pravda, protože když se nad tím člověk pozastaví a zamyslí, Clivey, uvědomí si, že se tohle zboží objevuje v obchodech každé rok zhruba ve stejnou dobu.

Pak se mi stala další věc. Asi tak po pěti letech, možná po sedmi. Muselo mi bejt něco kolem padesátky, buď těsně před, nebo těsně po. No to je jedno, zavolali mě k soudu do poroty. Sice otrava, ale šel jsem. Soudní zřízenec mě vzal pod přísahu, zeptal se mě, jestli splním svoji povinnost k tomu mi dopomáhej Bůh, a já řekl, že splním, jako bych celý život dělal něco jinýho, než plnil jednu povinnost tuhle, druhou povinnost támhle a k tomu mi dopomáhej Bůh. Pak vyndal pero, zeptal se mě na adresu a já mu ji zfleku nadiktoval. Pak se mě zeptal, kolik mi je, a já otevřel pusku a málem vyhrknul, že sedmatřicet."

Děda zaklonil hlavu a rozesmál se na ten mrak, co připomínal vojáka. Mrak, s trubkou teď už dlouhou spíš jako pozoun, se mezitím dostal na půl cesty od jednoho obzoru k druhému.

"A proč jsi chtěl říct, že sedmatřicet, dědo?" Clive měl až dosud pocit, že všechno poměrně chápe, ale teď narazil na překážku.

"Chtěl jsem to říct, protože to bylo to první, co mě v tu chvíli napadlo! Safra! Ale věděl jsem, že to je nesmysl, takže jsem se na vteřinku zarazil. Pochybuj, že si toho zřízenec, nebo kdokoli jinej v soudní síni všimnul -stejně se mi zdálo, že tam většina z nich chrápe -, a i kdyby byli tak vzhůru jako ten chlápek, co mu vdova Brownová narvala násadu od smetáku do zadku, stejně pochybuju, že by tomu kdokoli z nich přikládal nějaký význam. Mysleli by si, že jde o něco takovýho, jako když se v kriketu člověk snaží trefit obtížnou branku a párkrát si před tím zapumpuje rukou. I když to je přirovnání na houby. Zeptat se člověka, kolik mu je let, to nemá s házením v kriketu nic společnýho. Připadal jsem si jak totální idiot. Na tu vteřinu se zdálo, jako kdybych nevěděl, kolik mi je, pokud mi není sedmatřicet. Na tu vteřinu mi přišlo, že mi může bejt sedm stejně

jako sedmnáct nebo sedmasedmdesát. Pak jsem si vzpomněl a řekl jsem osmačtyřicet nebo jedenapadesát nebo co já vím kolik. Ale zapomenout, kolik je ti let, třeba jen na vteřinu... fííííí

Děda upustil cigaretu, zabořil do ní patu, pořádně ji zmučákoval a pak pohřbil.

"Ale to je jen začátek, synku," pokračoval, a přestože za to mohlo jen irské nářečí, k němuž čas od času sklouzával, chlapec si pomyslel: Kéž bych vážně byl tvůj syn. Tvůj místo jeho. "Poprvý to vždycky za chvíli přejde, pak to ale přijde podruhé, a než se naděješ, čas sám od sebe přeřadí na vyšší rychlost a už si to metelíš jak lidi dneska na dálnici, co jezděj tak rychle, že na podzim úplně strhávají listí ze stromů."

"Vážně?"

"Nejhorší je, jak upalujou roční období," pokračoval stařík deprimované, jako by chlapce vůbec neslyšel. "Už pomalu nerozeznáš jedno od druhýho. Připadá ti, že sotva máma snese dolů z půdy teplý boty, palčáky a šátky, už jsou pomalu pryč i jarní plísňanice, a i když bys myslel, že člověk bude rád, že je po plísňanicích -já teda rozhodně vždycky byl -, tak moc rád není, poněvadž ty plísňanice jsou pryč dřív, než stačil vytáhnout traktor z prvního bahniska, kam zapadnul. Pak ti přijde, že sotva sis nasadil letní slamák a vydal se na první tancovačku, už začínají topoly ukazovat svoje kombiné."

Děda ironicky nadzdvihl obočí, jako by čekal, že ho chlapec požádá o vysvětlení, ale Clive se nad tím jen potěšeně usmál - dobře věděl, co je kombiné, protože máma leckdy až do pěti odpoledne nic jiného nenosila, přinejmenším když byl táta na cestách a prodával spotřebiče a nádoby a i nějaké to pojištění, pokud se zadařilo. Jakmile vyjel na cesty, máma se pustila do pití a někdy pila tak, že nebyla schopná obléknout se dřív, než se slunce chystalo zapadnout. Potom někdy odcházela navštívit nějakou nemocnou kamarádku a nechávala ho na starosti Patty. "Všimla sis, že máminy kamarádky jsou nemocnější vždycky, když je táta pryč?" zeptal se jednou Patty, a tu to tak rozesmálo, až jí tekly slzy. Jo, to si teda všimla, moc dobře si všimla.

Dědova slova mu teď připomněla, jak se topoly trochu mění, jakmile se dni znovu začnou pomalu svažovat ke škole. Když zafouká vítr, ukazuje se spodní strana jejich listů, která má přesně tutěž barvu jako mámino nejhezčí kombiné, takovou stříbrnou, překvapivě smutnou i přesto,

jak je krásná: barvu, která symbolizuje konec něčeho, o čem jste si mysleli, že to potrvá navždycky.

"Pak," navázal děda, "začneš ztrácet přehled o věcech ve své vlastní hlavě. Ne moc - naštěstí ještě nejseš senilní jako třeba starý Hayden vedle v ulici -, ale pořád je ztrachtěle nepřijemná věc, jak ztrácíš přehled. Není to totéž co zapominání; to je něco jinýho. Ne, ty si ty věci pamatuješ, ale začnou se ti motat jedna přes druhou. Jako třeba když jsem byl tuhle přesvědčen, že jsem si zlomil ruku až potom, co náš Billy přišel o život v tý bouračce v osmapadesátém. To byla taky pěkně za-trachtělá věc. Ta by se dala předhodit tomu reverendovi Chadbandovi. Billy jel za nějakým nákladákem se štěrky, určitě ne víc než třicítkou, když najednou vzadu z toho nákladáku odletěl kamínek, sotva větší než ciferník těch hodinek, co jsem ti dal, odrazil se a rozbil přední sklo naší fordky. Billymu se dostalo sklo do očí a doktor povídal, že i kdyby to přežil, nejspíš by najedno, možná na obě, oslepnul, jenže on to nepřežil -šel ze silnice a narazil do sloupu elektrickýho vedení. Ten se skácel přímo na auto a Billy se v něm usmažil zrovna jak ty vrahouni na elektrický sesli v Sing Singu. A přitom nejhorší hřích, jaký Billy v životě spáchal, bylo možná to, že hrál maroda, aby nemusel okopávat fazole, když jsme si ještě drželi zahrádku.

Ale mluvil jsem o tom, jak jsem byl přesvědčen, že jsem si tu pracku zlámal až potom - přísahal jsem, že si vzpomínám,

jak jsem mu šel na pohřeb a ruka mi ještě visela v pásce! Sára mi nejdřív musela ukázat rodinnou Bibli a pak i papíry z pojišťovny, co jsem k tomu úrazu dostal, abych jí uvěřil, že pravdu má ona; zlámal jsem šiji už dva měsíce předtím, a když jsme Billyho pohřbívali, pásku už jsem nenosil. Řekla mi, že jsem starý blázen, a já měl sto chutí jí jednu plesknout, jaký jsem měl vztek, ale měl jsem vztek na sebe, jakýho ze sebe dělám kašpara, a měl jsem aspoň dost rozumu na to, abych si tohle uvědomil, a nechal ji na pokoji. Stejně se naštvála jen proto, že nerada myslela na Billa. Vždycky ho chovala jak oko v hlavě."

"Pane jo!" vydechl Clive.

"Ale ne že by ti měknul mozek; spíš je to něco, jako když přijedeš do New Yorku a tam na rohu ulice posedávají ty chlápci s těma skořápkama a s hráškem pod jednou z nich a vsázej se s tebou, že neuhodneš, pod kterou ten hrášek je, a ty seš jistě, že to uhodneš, jenže oni s nima pak začnou kvedlat tak rychle, že tě vždycky oblnou. Prostě ztratil přehled. A nic s tím nenaděláš."

Povzdechl si a rozhlédl se kolem, jako by si chtěl připomenout, kde přesně že to jsou. Ve tváři se mu na okamžik mihl výraz takové bezmoci, až to chlapce znechutilo i vyděsilo zároveň. Nechtěl k dědovi tohle cítit, ale nemohl tomu zabránit. Skoro jako by děda odmotal obvaz, aby chlapci ukázal vřed, který je symptomem nějaké odporné nemoci. Například lepry.

"Připadá mi, jako by jaro začalo někdy před tejdnem," pokračoval děda, "ale jestli vydrží tenhle vítr, tak budou zejtra všechny květy dole, a nevypadá to, že by chtěl polevit. Když se všechno děje takhle rychle, člověk prostě neudrží sled myšlenek. Tý starý klisně se prostě nedá poručit, aby na minutku dvě počkala, než si to všechno uspořádáš v hlavě. Vlastně nemáš, komu bys to řekl. Jako kdybys jel v autě bez řidiče, chápeš? Rozumíš tomu, co ti povídám, Clivey?"

"No," zamyslel se chlapec, "v jednom máš určitě pravdu, dědo - vypadá to, jako kdyby to celý vymyslel nějaký idiot." Nechtěl, aby to znělo směšně, ale děda se rozchechtal tak, až mu zase nebezpečně začal fialovět obličej, a tentokrát se musel nejen předklonit a zapřít se rukama o kolena, ale i přehodit chlapci ruku kolem ramen, aby se udržel na nohou. Možná by nakonec spadli oba, kdyby dědovo kašlání a sípání nepřešlo zrovna ve chvíli, kdy už si chlapec myslel, že dědovi musí každou chvíli někde z obličeje vyprsknout krev, jak byl doruda nateklý.

"Ty seš přece kašpar!" vydechl děda, když se konečně narovnal "No ty mi dávaš!"

"Dědo? Jsi v pořádku? Možná bysme měli -"

"V pořádku teda rozhodně nejsem. Za poslední dva roky jsem měl dva infarkty, a jestli tu vydržím ještě dva roky, nikoho to nepřekvapí víc než mě samotného. Ale tak to s lidma chodí, synku. Vlastně chci od začátku říct jen tolik, že ať starý, nebo mladý, ať v rychlém, nebo pomalém čase, vždycky se ti povede lip, když budeš pamatovat na toho poníka. Protože když při počítání před každým číslem řekneš 'můj hezký poník', čas nebude nic než čas. Věř mi, že když to uděláš, tak toho zmetka zkrátíš. I když pořád počítat nemůžeš - tak to Bůh nechtěl. Přinejmenším na tomhle bych se s tím úlisným parchantem Chadbandem shodnul. Ale nesmíš zapomenout, že ty neovládáš čas, ale čas ovládá tebe. Běží kolem tebe stej-

nou rychlostí každou vteřinu každého dne. Jsi mu stejně ukradenej jak díra vyčuraná do sněhu, ale na tom nesejde, pokud máš svého hezkého poníka. Když máš hezkého poníka, Clivey, dostals toho zmetka do kouta a všichni Aldenové Osgoodové na světě ti můžou být fuk."

Sklonil se ke Cliveu Banningovi.

"Rozumíš tomu?"

"Ne, dědo."

"Já vím, že ne. Ale budeš si to pamatovat?"

"Ano."

Oči dědy Banninga si chlapce prohlížely tak dlouho, až mu to přišlo nepříjemné a začal se ošívát. Nakonec děda přikývl.

"Jo, myslím, že budeš. A běda ti, jestli ne."

Chlapec nic neřikal. Nenapadalo ho totiž nic, co by říct mohl.

"Dostal jsi poučení," pronesl děda.

"Nedostal jsem poučení, když jsem ho nepochopili" vykřikl Clive tak vztekle, až ho to samotného zarazilo.

"Nepochopil!"

"Na chápání kašli," poradil mu nevzrušeně děda. Položil chlapci ruku kolem ramen a přitáhl si ho blíž - už nikdy si ho takhle přitáhnout neměl, protože za měsíc ho babička najde v posteli tuhého jak prkno. Jenom se probudí a zjistí, že dědův poník prokopl všechny ploty a rozběhl se po kopcích širého světa.

Bujné srdce, bujné srdce. Hezký, ale má bujné srdce.

"Pochopení a poučení jsou příbuzní, co se nelíbaj," řekl děda toho dne mezi jabloněmi.

"A co teda je poučení?"

"Když si něco zapamatuješ," odpověděl stařec vyrovnaně. "Dokážeš si toho poníka zapamatovat?"

"Ano."

"Jak se jmenuje?"

Chlapec se zamyslel.

"Čas... asi."

"Dobře. A jakou má barvu?"

Tentokrát přemýšlel ještě déle. Mysl se mu otevřela jako zornička ve tmě. "Nevím," řekl nakonec.

"Ani já ne," přikývl stařec a sundal z chlapce ruku. "Podle mě nemá žádnou a vůbec na tom nezáleží. Záleží na tom, jestli ho poznáš."

"Poznám," přisvědčil chlapec okamžitě.

Jiskřivé, horečné oko upevnilo chlapcovu mysl i duši jako drátěná skoba.

"Podle čeho?"

"Bude hezký," prohlásil Clive Banning s naprostou jistotou.

Děda se usmál. "Tak! Clivey dostal trochu toho poučení, takže je teď o něco moudřejší a já šťastnější... nebo naopak. Dal by sis kus broskvo-výho koláče, synku?"

"Jasně!"

"Tak co tady ještě děláme? Vyrážíme na něj!"

A vyrazili.

A Clive Banning nikdy nezapomněl na jméno, které znělo čas, ani na barvu, která byla nijaká, ani na to, že ten poník nebyl ani ošklivý, ani krásný... byl prostě hezký. Stejně nezapomněl ani na jeho bujnou povahu, ani na to, co mu děda řekl cestou zpátky, na těch pár slov, málem ztracených ve větru: vždycky je lepší mít poníka na osedlání, než ho nemít, ať už povaha jeho srdce jakkoli klame.

LITUJI, VOLÁTE SPRÁVNĚ

POZNÁMKA AUTORA: Scénáristické zkratky jsou velice jednoduché a existují, podle názoru autora, především proto, aby si pisatelé scénářů mohli připadat jako členové nějakého tajného bratrstva. V každém případě byste měli vědět minimálně to, že M. O. znamená mimo obraz, INT. znamená interiér a EXT. znamená exteriér. I když to pro většinu z vás stejně není žádná novinka, že ne?

1. JEDNÁNÍ

ROZTMÍVAČKA:

ÚSTA KATIE WEIDERMANOVÉ, DETAIL

Mluví do sluchátka. Hezké rty; za několik vteřin uvidíme, že stejně hezký je i zbytek.

KATIE

Bili? No, prý se necítí nic moc, ale tak je to s ním mezi knížkami vždycky... nemůže spát, jakmile ho začne bolet hlava, hned v tom vidí nádor na mozku... až se pustí do něčeho nového, zas ho to přejde.

VPOZADÍ ZVUK TELEVIZE.

KAMERA ODJÍŽDÍ DOZADU. KATIE sedí v rohu kuchyně u telefonu, tlachá se svou sestrou a bezcílně listuje nějakým katalogem. Na telefonu bychom si měli povšimnout jisté zvláštnosti: je to typ pro dvě telefonní linky.

SVĚTELNÉ KONTROLKY na něm ukazují, která linka je v provozu. Momentálně svítí jen jedna - ta, na které hovoří

KATIE. ZATÍMCO KATIE POKRAČUJE

VHOVORU, KAMERA SE OD NÍ ODVRÁTÍ A VYDÁ SE PŘES KUCHYŇ, klenutými dveřmi do obývacího pokoje.

KATIE (m.o., hlas postupně odezívá) Jo, dneska jsem viděla Janie Charltonovou... Přesně! Už je jako Zmara!...

Místo KATIE k nám stále silněji doléhá zvuk TELEVIZE. Sedí u ní tři děti: JEFF, osm let, CONNIE, deset let, a DENNIS, třináct let. Na obrazovce běží Kolo štěstí, ale děti mu nevěnují pozornost. Mají lepší zábavu, hádají se, na co se budou dívat pak.

JEFF

No táákl Byla to jeho první knížka!

CONNIE

Jeho první hororová knížka.

DENNIS

Budeme se dívat na Pohotovost a na Jakea a Tlustého jako každé tejdén, Jeffe.

DENNIS mluví s nesmlouvavou rozhodností, jakou si dokáže osvojit jen nejstarší bratr. Jeho oči jasně říkají: "Chceš se o tom ještě chvíli hádat a vyzkoušet si, kolik bolesti to tvoje hubený tělíčko snese, Jeffe?"

JEFF

Můžu si to aspoň nahrát?

CONNIE

Nahráváme mámě CNN. Povídala, že než to s tetou Lois všechno proberou, asi to bude chvíli trvat.

JEFF

Kristova noho, jak můžeš nahrávat CNN? Dyť to nikdy nekončí!

DENNIS

Právě to se jí na tom líbí.

CONNIE

A neříkej Kristova noho, Jeffie -ještě nejsi dost starej na to, abys o Kristovi mluvil jinde než v kostele.

JEFF

Tak mi neříkej Jeffie.

CONNIE

Jeffie, Jeffie, Jeffie.

JEFF vstane, dojde k oknu a zadívá se do tmy. Je vážně naštvaný. DENNISE a CONNIE to podle nejlepší tradice starších bratrů a sester velice těší.

DENNIS

Chudáček Jeffie.

CONNIE Aby nám nespáchal sebevraždu.

JEFF (otočí se k nim) Byla to jeho první knížka! To je vám to úplně jedno?

CONNIE

Zajdi si pro to zejtra do videopůjčovny, když to tak strašně chceš vidět.

JEFF

Dobře víš, že to do osmnácti let nepůjčujou!
CONNIE (zasněně) Mlčte, je tam Vanna White! Já ho milujul
JEFF
Dennisi -
DENNIS
Jdi říct tátovi, ať ti to nahraje u sebe v pracovně, a přestaň pořád otravovat.
JEFF zamíří přes pokoj a cestou vyplázne jazyk na Vannu Whitea. KAMERA I 10 NÁSLEDUJE do kuchyně.
KATIE
...takže když se mě ptal, jestli už si Polly zašla k doktorce na testy, musela jsem mu připomenout, zeje pryč na škole... ta mi tady tak chybí, Lois...
Jeff právě prochází kolem ke schodům.
KATIE
Můžete být aspoň chvíli zticha, děcka?
JEFF (rozmrzele) Teď už zticha budou.
Skličene jde ke schodišti. KATIE za ním zůstane chvíli hledět, s láskou i s jistými obavami.
KATIE
Pořád se hádají. Polly je vždycky dokázala srovnat, ale teď, když je na škole... nevím... možná to nebyl zas tak úžasný nápad posílat ji do Boltonu. Někdy, když volá domů, připadá mi tak nešťastná...
INT.BELA LUGOSI JAKO DRÁKULA, DETAIL
Drákula stojí u brány svého transylvánského hradu. Kdosi mu k puse přilepil komiksovou bublinu, v níž stojí:
"Poslouchejte! Mé děti noci! Jak libě znějí mému uchu!" Plakát visí na dveřích, ale to zjistíme teprve ve chvíli, kdy je JEFF otevře a vejde do otcovy pracovny.
INT.FOTOGRAFIE KATIE, DETAIL
KAMERA SE CHVÍLI NEHÝBE, PAK SE POMALU OTOČÍ DOPRAVA. Mineme další fotografii, tentokrát je na ní POLLY, dcera, která studuje v Boltonu. Je to krásná dívka, asi šestnáctiletá. Za POLLY následuje DENNIS... pak CON-NIE... pak JEFF.
KAMERA SE OTÁČÍ DÁL A ZÁROVEŇ SE ODDALUJE, takže spatříme BILLA WEIDERMANA, muže kolem čtyřiačtyřicítky. Vypadá unaveně. Cíví do počítače na stole, ale jeho fantazie si zřejmě právě vybírá neplacené volno, protože na monitoru je prázdné. Na zdech kolem vidíme zarámované obaly knížek. Všechny působí strašidelně. Jeden z titulů zní Polibek ducha.
JEFF se potichu plíží otci za záda. Koberec tlumí jeho kroky. BILL si povzdechne a vypne textový editor. V tom okamžiku ho JEFF plácne do ramen.
JEFF BUBUBU!
BILL
Nazdar, Jeffie. Otočí se v křesle k synovi, který se tváří zklamaně.
JEFF Jak to, že ses neleknul?
BILL
Mě nic nevyleká, strašit lidi je přece moje práce. Stalo se něco?
JEFF
Můžu se dívat na první hodinu Polibku ducha a zbytek si nahrát, táti? Dennis s Connie jsou ve všem proti mně.
BILL se otočí a pobaveně se zadívá na obálku.
BILL A určitě to chceš vidět, indiáne? Je to dost -
JEFF
Chci!
INT.KATIE U TELEFONU
V tomto záběru máme výhled na schody do pracovny jejího manžela.
KATIE
Vážně si myslím, že by Jeff měl dostat rovnátka, ale znáš Billa...
Začne zvonit druhá linka. Rozsvítí se druhá kontrolka.
KATIE
To je jen druhá linka, Bill ji... Ale v té chvíli vidíme, jak za ní BILL S JEFFEM scházejí po schodech.
BILL
Zlato, kde máme prázdné kazety? Nemůžu u sebe žádnou najít a -
KATIE (k BILLOVI) Moment!
(k LOIS) Chvilíčku vydrž, Lo.
Stiskne tlačítko pro podržení hovoru. Teď už blikají obě linky. KATIE přijme druhý hovor.
KATIE Prosím, Weidermanovi.
VZLYKAJÍCÍ HLAS (zastřené) Odvez... prosím tě, odvez... o-od-
KATIE
Polly? Jsi to ty? Co se stalo? ZVUK: VZLYKÁNÍ. Usedavé, srdceryvné.
VZLYKAJÍCÍ HLAS (zastřené) Proboha... rychle...
ZVUK: VZLYKÁNÍ... Potom CVAK! Spojení se přerušilo.
KATIE
Polly, uklidni se! Ať se stalo cokoli, určitě to -

BZUČENÍ PRÁZDNÉ LINKY.

BILL Kdo to byl?

KATIE bez odpovědi zmáčkne první tlačítko.

KATIE

Lois? Já ti zavolám později, ano? Byla to Polly, vypadala hrozně rozrušeně. Ne... zavěsila. Ano. Ano, dám ti vědět. Díky.

BILL (ustaraně) To byla Polly?

KATIE

Břečela. Přišlo mi, že se snaží říct "Odvez mě domů"... Já věděla, že ji ta škola zničí... Proč jsem se k tomu od tebe nechala přemluvit...

85

Začne se zběsile přehrabovat na telefonním stolku. Katalogy padají na podlahu.

KATIE Connie, nedala jsi mi někam adresář?

CONNIE (m.o.) Ne, mami.

BILL vytáhne ze zadní kapsy kalhot zohýbaný zápisník a zalistuje v něm.

BILL Já ho mám. Ale -

KATIE

Já vím, na internátu je vždycky obsazeno. Půjč mi to.

BILL

Miláčku, uklidni se.

KATIE

Uklidním se, až si s ní promluví. Je jí šestnáct. Šestnáctileté holky jsou náchylnější k depresivním náladám. Kolikrát dokonce spách- ...dej mi proboha to číslo!

BILL 617-555-8641.

Když ho začne vyt'ukávat, KAMERA NAJEDE NA DETAIL.

KATIE

No tak, no tak... at' není obsazeno... aspoň tentokrát... ZvuK: CVAK. Ticho... telefon začne zvonit.

KATIE (se zavřenýma očima) Díkybohu.

HLAS (zastřeně)

Ano? Tady Frieda. Jestli chceš Krásnou pannu Jolannu, tak je ještě ve sprše, Arnie.

KATIE

Mohla byste mi zavolat Polly, slečno? Polly Weidermano-vou? Tady Katie Weidermanová. Její matka.

HLAS (zastřeně)

Ježiš, promiňte! Já myslela - vydržte chvíli, paní Weidermanová.

ZVUK: KLEPNUTÍ TELEFONNÍHO SLUCHÁTKA.

HLAS (zastřeně, z dálky) Polly? Pol? ...Telefon! ...Tvoje máma!

INT.ŠIRŠÍ ZÁBĚR NA KOUT S TELEFONEM, VIDÍME I BILLA.

BILL

Tak co?

KATIE Někdo pro ni šel. Doufám.

JEFF se vrací s kazetou.

JEFF

Jednu jsem našel, táti. Dennis je schoval. Jako vždycky.

BILL

Vydrž chvíli, Jeffe. Běž se dívat na televizi.

JEFF

Ale-

BILL Já na to nezapomenu, neboj. Běž.

JEFF odejde.

KATIE No tak, no tak, kde je...

BILL Uklidni se, Katie.

KATIE (úsečně)

Kdybys ji slyšel, neřikal bys mi, abych se uklidnila! Byla úplně -

POLLY (zastřeně, zvesela) Čau, mami!

KATIE Pol? Zlatíčko? Jsi v pořádku?

POLLY (rozjařeně)

Já? V pořádku? Dostala jsem jedničku při zkoušení z biologie, dvojku za esej na francouzštinu a Ronnie Hansen mě pozval na ples. Jsem tak v pořádku, že jestli se mi dneska přihodí ještě jedna pozitivní věc, nejspíš vybuchnu jako Hindenburg.

KATIE

Takže ty jsi teď nevolala a nebrečela jsi? Z KATIINY tváře vidíme, že odpověď na tuhle otázku už zná předem.

POLLY (zastřeně) Vůbec!

KATIE

Tak gratuluju k tomu zkoušení i k tomu rande, zlatíčko. Nejspíš to byl někdo cizí. Zas se ti ozvu, ano?

POLLY (zastřeně) Fajn. Pozdravuj tátu.

KATIE

Vyřídím.

INT. TELEFONNÍ KOUT, ŠIRŠÍ ZÁBĚR.

BILL

Je v pořádku?

KATIE

Je. Přisahal bych, že to byla Polly... ale ta je v sedmém nebi.

BILL

Tak si z tebe třeba někdo vystřelil. Nebo vážně brečel tak, že vytočil špatné číslo... "skrz rozmazaný závoj slz", jak říkáme my ostřílení literáti.

KATIE

Nikdo si ze mě nevystřelil ani to nebyl omyl! Byl to někdo z naší rodiny!

BILL

Lásko, to přece nemůžeš vědět.

KATIE

Ne? Kdyby zavolał Jeffie a jenom brečel, ty bys ho nepoznal?

BILL (ta myšlenka ho očividně zarazila) No, možná jo. Asi poznal.

Ale KATIE ho neposlouchá. Spěšně vytukává další číslo.

BILL Komu voláš?

Neodpoví mu. ZVUK: DVOJE ZAZVONĚNÍ TELEFONU. Pak:

HLAS STARŠÍ ŽENY (zastřeně) Prosím?

KATIE

Mami? Nestalo se... (odmlčí se)... Nevolala jsi mi před chvílí?

HLAS (zastřeně) Ne, drahoušku... proč?

KATIE

No... znáš tyhle telefony. Bavila jsem se s Lois a prošvihla jsem druhý hovor.

HLAS (zastřeně)

Já to nebyla. Ale Katie, dneska jsem v butiku viděla úžasný šaty a-

KATIE

Promluvíme si o tom později, ano, mami?

HLAS (zastřeně) Stalo se něco, Katie?

KATIE Musím... Mám asi průjem, mami. Musím běžet. Měj se.

Zavěsí. BILL se drží, dokud sluchátko nezapadne do vidlice, pak začne nespoutané HÝKAT SMÍCHY.

BILL

To mě podrž... průjem... to si musím zapamatovat, až mi příště bude volat můj agent... vynikají trik, Katie -

KATIE (téměř křičí) To není sranda!

BILL se přestane smát.

INT. OBÝVACÍ POKOJ

JEFF a DENNIS se rázem přestanou pošťuchovat. Všechny tři děti se otočí ke kuchyni.

INT. TELEFONNÍ KOUT S BILLEM A KATIE

KATIE

Povídám ti, že to byl někdo z naší rodiny a znělo to jako -já tomu prostě nerozumím. Určitě ten hlas znám.

BIU, Ale jestli je Polly v pořádku a nebyla to ani tvoje matka...

KATIE (sebejistě) Tak to byla Dawn.

BILL

Počkej lásko, ještě před minutou sis byla jistá, že volala Polly.

KATIE

Musela to být Dawn. S Lois jsem zrovna mluvila a máma je v pořádku, takže už to mohla být jediné Dawn. Je z nás nejmladší... Mohla jsem šiji splést s Polly... a je tam na té farmě sama s dítětem!

BILL (překvapeně) Jak to sama?

KATIE

Jerry je v Burlingtonu! Byla to Dawn! Něco se jí stalo! Do kuchyně přijde vyděšená CONNIE.

CONNIE Mami? Co je s tetou Dawn?

BILL

Zatím nikdo neví, jestli s ní něco je. Uklidni se, beruško. Nebudem kupovat problémy, když ještě ani nevíme, jestli jsou na prodej.

KATIE vytuká číslo a poslouchá. ZVUK: TÁ-TÁ-TÁ - signál pro obsazeno. KATIE zavěsí. BILL na ni tázavě pohlédne se zdviženým obočím.

KATIE Obsazeno.

BILL Katie, jsi si jistá -

KATIE

Nikdo jiný nezbývá - musela to být ona. Mám strach, Bille. Zajedeme tam?

BILL přistoupí k telefonu.

BILL

Jak je to číslo?

KATIE 555-6169.

BILL ho vytočí. Obsazeno. Zavěsí a zmáčkne 0.

OPERÁTORKA (zastřeně) Ústředna.

BILL

Snažím se dovolat své švagrově, ale linka je obsazená. Mám obavy, že tam došlo k nějakým potížím. Můžete mě prosím přepojit do toho hovoru?

INT.DVEŘE DO OBÝVACÍHO POKOJE

Stojí v nich všechny tři děti, mlčí a tváří se vyplašeně.

INT. TELEFONNÍ KOUT S BILLEM A KATIE

OPERÁTORKA (zastřeně) Vaše jméno, pane?

BILL William Weiderman. Volám z čísla -

OPERÁTORKA (zastřeně)

Snad ne ten William Weiderman, co napsal Osminohou zká-zu'?

BILL

No jo, jsem to já. Šlo by -

OPERÁTORKA (zastřeně)

To je skvělá knížka! Já vaše knížky prostě zbožňuju, všechny! To -

BILL

To mě těší. Akorát zrovna teď si moje manželka dělá starosti o svou sestru. Bylo by možné, abyste -

OPERÁTORKA (zastřeně)

Jistě, to není problém. Nadiktujte mi prosím vaše číslo, pane Weidermane, kvůli záznamům, (ZACHICHOTÁ SE.)

Slibuju, že ho nikomu neprozradím.

BILL

Je to 555-4408.

OPERÁTORKA (zastřeně) A číslo volaného?

BILL (otočí se na KATIE) É...

KATIE 555-6169.

BILL

555-6169.

OPERÁTORKA (zastřeně)

Chvilí vydržte, pane Weidermane... Mimochodem Noc bestie byla taky skvělá. Jenom okamžik.

ZVUK: TELEFONICKÉ CVAKÁNÍ A KLIKÁNÍ.

KATE

Užtě-

BILL Ano. Skoro...

Ozve se poslední CVAK.

OPERÁTORKA (zastřeně)

Je mi líto, pane Weidermane, ale linka není obsazená. Je tam vyvěšeno. Napadlo mě, jestli kdybych vám poslala svůj výtisk Osminohé zkázy -

BILL zavěsí.

KATIE

Proč jsi zavěsil?

BILL

Nemohla mě přepojit. Není tam obsazeno, ale vyvěšený telefon.

Skříčeně na sebe zůstanou hledět.

EXT. KOLEM KAMERY PROJEDE NÍZKÉ SPORTOVNÍ AUTO - NOC INT. AUTO S KATIE A BILLEM

KATIE užívá strach. Ani BILL za volantem není právě nejklidnější.

KATIE

Bille - řekni, že je v pořádku.

BILL

Je v pořádku.

KATIE

A teď mi řekni, co si doopravdy myslíš.

BILL

Dneska večer se mi za záda připlížil Jeff a vybafl na mě. Zklamalo ho, že jsem sebou netrhnul. Řekl jsem mu, že mě nic nevyleká. (Odmlka) Lhal jsem.

KATIE

Proč se tam Jerry musel stěhovat, když je polovinu času pryč? Je tam úplně sama jen s tím miminkem. Proč?

BILL

Pššš, Kate. Už tam skoro jsme.

KATIE Přidej.

EXT. AUTO

BILL přidá. Z auta se jen kouří.

INT.OBÝVACÍ POKOJ U WEIDERMANŮ

Televize dosud běží a děti sedí kolem ní, ale všechno pošťuchování skončilo.

CONNIE

Dennisi, myslíš, že se tetě Dawn něco stalo?

DENNIS (myslí si, že je mrtvá, že jí nějaký maniak usekl hlavu) Jasně že ne.

INT.TELEFON, POHLED Z OBÝVACÍHO POKOJE

Jen tam visí na stěně se svým koutku, kontrolky zhasnuté, vypadá jako had připravený k útoku.

STMÍVAČKA

2. JEDNÁNÍ

EXT. OSAMOCENÁ FARMA

Vede k ní dlouhá příjezdová cesta. V obývacím pokoji je rozsvíceno. Na příjezdovou cestu zabočí WEIDERMANOVIC auto s rozsvícenými světly. Dojede až ke garáži a zastaví.

INT. AUTO S KATIE A BILLEM

KATIE

Mám strach. BILL se skloní, sáhne pod sedačku a vytáhne pistoli.

BILL (vážně) Bu bu bu!

KATIE (naprosto šokovaná) Jak dlouho už to máš?

BILL

Od loňska. Nechtěl jsem tebe ani děti plašit. Ale mám na ni papíry. Pojd'.

EXT. BILL A KATIE

Vylezou ven. KATIE zůstane stát před autem, zatímco BILL dojde ke garáži a nakoukne dovnitř.

BILL Její auto tu je.

KAMERA JE SLEDUJE NA CESTĚ k přednímu vchodu. Teď už slyšíme zapnutou televizi, hraje HODNĚ NAHLAS.

BILL stiskne zvonek. Slyšíme ho vevnitř. Čekají. Pak ho stiskne KATIE. Pořád nic. Stiskne ho znovu a prst z něj už nesundá. BILL sklopí oči k zámku:

EXT. POHLED BILLOVÝMA OČIMA Zámek je celý poškrábaný.

EXT. BILL A KATIE

BILL (šeptem) Někdo si tu hrál se zámek.

KATIE se na něj podívá a zakvílí. BILL zkusí vzít za kliku. Dveře se otevrou. Televize je slyšet hlasitěji.

BILL

Drž se za mnou. A buď připravená utéct, kdyby se něco stalo. Ach jo, že já tě radši nenechal doma, Kate.

Vejde dovnitř. KATIE jde za ním, vyděšená, slzy na krajíčku.

INT.OBÝVACÍ POKOJ JERRYHO A DAWN

Z tohoto úhlu vidíme jen malý výsek místnosti. Televize hraje ještě hlasitěji. BILL vkročí s připravenou pistolí do pokoje. Pohlédne doprava... a všechno napětí z něj rázem spadne. Skloní pistoli.

KATIE (protáhne se vedle něj) Bille... co...

Bill ukáže.

INT.OBÝVACÍ POKOJ, ŠIROKÝ ZÁBĚR OČIMA BILLA A KATIE

Vypadá to tu, jako by se tudy přehnalo tornádo... ale tu spoušť nemá na svědomí žádná loupež nebo vražda; jen zdravé osmnáctiměsíční batole. Po vyčerpávajícím dni, jehož náplní bylo obracení obýváku naruby, se Mimčo i Mamča unavily a společně usnuly na gauči. DAWN má batole na klíně a na uších sluchátka walkmana. Všude, kam oko dohlédne, leží rozházené hračky - většinou gumové postavičky z kreslených seriálů a pořadů pro děti. Batole taky vytahalo pěknou řádku knih z knihovny. A na jedné z nich si zřejmě i dobře pochutnalo. BILL k ní dojde a zvedne ji ze země. Je to Polibek ducha.

BILL

Už pár lidí mi říkalo, že moje knížky opravdu žerou, ale tohle bych vážně nečekal.

Je pobavený. KATIE ne. Zamíří ke své sestře, připravená vybuchnout vzteky... ale když vidí, jak utahaná DAWN je, trochu změkne.

INT.DAWN A BATOLE KATIINÝMA OČIMA

V tvrdém, klidném spánku vypadají jako Rafaelova Madonna s dítětem. KAMERA NAJEDE NA walkman. Slyšíme tlumené tóny Hueyho Lewise and the News. KAMERA SE STOČÍ KOUSEK STRANOU NA telefon na stole u křesla. Sluchátko je vychýlené z vidlice. Ne moc; ale dost na to, aby se přerušilo spojení a děsilo tak lidi k smrti.

INT.KATIE

Povzdechne si, natáhne se a usadí sluchátko, jak patří. Pak zmáčkne tlačítko STOP na walkmanu.

INT.DAWN, BILL a KATIE

Jakmile hudba přestane hrát, DAWN se probudí. Zmateně vzhledne k BIL-
i.ovi a KATIE.

DAWN (celá rozčepýřená) Jé... ahoj.

Uvědomí si, že má na uších sluchátka, a sundá šije.

BILL

Ahoj, Dawn.

DAWN (dosud rozespálá) Měli jste zavolat, lidi. Trochu bych tu poklidila.

Usměje se. S úsměvem celá doslova září.

KATE

Snažili jsme se. Ale na ústředně Billovi řekli, že máš vyvěšený telefon. Bála jsem se, jestli se ti něco nestalo. Jak můžeš spát, když ti do uší tak řve muzika?

DAWN Mě to uklidňuje.

(Všimne si ožuzlané knihy, kterou drží BILL.)

Proboha, Bille, je mi to hrozně líto! Justinovi zrovna rostou zoubky a -

BILL

Našli by se kritici, kteří by mu tuhle volbu schválili. Jinak bych tě nerad děsil, krásko, ale někdo se vám šťoural v zámku u dveří, nejspíš šroubovákem nebo něčím podobným. Od klíčů takhle poškrábáný určitě není.

DAWN

Ale kdepak! To byl Jerry, minulý týden. Když jsme šli ven, omylem jsem za námi zamkla a on neměl klíč a náhradní nebyl nade dveřmi jako obvykle. Pěkně ho to vytočilo, protože nutně potřeboval na malou, tak na něj šel šroubovákem. Ale nic s ním nesvedl - ten zámek něco vydrží. (Pauza) Než jsem našla svůj klíč, musel odběhnout mezi keřky.

BILL

Jestli je zámek v pořádku, jak to, že jsme si klidně otevřeli a vešli sem?

DAWN (provinile) No... někdy zapomenou zamknout.

KATIE

Nevolala jsi mi dneska večer, Dawn?

DAWN

Ani omylem! Nevolala jsem nikomul. Měla jsem dost práce uhlídat Justina! Pořád mi chtěl pít aviváž na praní! Pak usnul a já si sem sedla, že si poslechnu pár písniček, než začne ten tvůj film, Bille, a usnula jsem taky...

Při zmínce o filmu sebou BILL trhne a sklopí oči ke knize. Pak se podívá na hodinky.

BILL

Slíbil jsem Jeffovi, že mu ho nahraju. Pojd', Katie, stihneme se akorát vrátit.

KATIE

Vteřinku. Zvedne sluchátko a vytočí číslo.

DAWN

Počkej, Bille, myslíš, že Jeffie už má věk na to, aby se na takovou věc díval?

BILL Vždyť to jde na kabelovce. Všechny drast'árny vystříhali.

DAWN (zmatená, ale laskavým tónem) Aha. Tak to jo.

INT. KATIE, DETAIL

DENNIS (zastřeně) Ano?

KATIE

Jen jsem si říkala, že vám zavolám, že teta Dawn je v pořádku.

DENNIS (zastřeně) Fajn, super! Díky, mami.

INT. TELEFONNÍ KOUT S DENNISEM A OSTATNÍMI

Je na něm vidět, že se mu hodně ulevilo.

DENNIS Teta Dawn je v pořádku.

INT. AUTO S BILLEM A KATIE

Chvilí jedou mlčky.

KATIE

Myslíš si, že jsem stará hysterka, co?

BILL (upřímně zaskočený) Vůbec! Já měl taky strach.

KATIE Určitě na mě nemáš vztek?

BILL

Mně se taky ulevilo. (Zasměje se) Je děsně roztržitá, ta naše Dawn, ale mám ji rád.

KATIE (nakloní se a dá mu pusy) Já mám zase ráda tebe. Jsi můj cukrouš.

BILL Jsem hroživý bubák!

KATIE Mě neoblaťneš, miláčku.

EXT. AUTO

PROJEDE KOLEM KAMERY a tma PŘEJDE V:

INT. JEFF, V POSTELI

V pokoji má zhasnuto. Peřinu přitaženou až ke krku.

JEFF

Slibuješ, že mi ten zbytek nahraješ? KAMERA POPOJEDE DOZADU, takže na posteli spatříme sedět BILLA.

BILL Slibuju.

JEFF

Nejvíce se mi líbilo, jak ten mrtvěj chlap utrl tomu panká-čovi hlavu.

BILL No... kdysi všechny tyhle drast'árny vystříhávali.

JEFF

Cože, táti?

BILL

Nic. Mám tě rád, Jeffie.

JEFF Já tebe taky. I Rambo.

JEFF zvedne plyšového draka výrazně nemilitantního vzezření. BILL dá pusku nejdřív drakovi, pak JEFFOVI.

BILL

Dobrou.

JEFF

Dobrou. (Když BILL dojde ke dveřím) Jsem rád, že se tetě Dawn nic nestalo.

BILL

Já taky.

INT. TELEVIZE, DETAIL

Z hrobky se vypotácí chlap, který vypadá, jako by čtrnáct dní před začátkem natáčení zemřel při automobilové nehodě (a trávil od té doby hodně času na sluníčku). KAMERA COUVÁ a my spatříme BILLA, jak na ovládání videa pouští tlačítko PAUSE.

KATIE (m.o.) Bu bu bu.

BILL se vlídně rozhlédne. KAMERA SE VZDÁLÍ JEŠTĚ O KUS a odhalí KATIE v sexy nočním župánku.

BILL

Tobě taky. Prošvihl jsem prvních asi čtyřicet vteřin po reklamách. Musel jsem dát pusku Rambovi.

KATIE Určitě se na mě nezlobíš, Bille?

Otočí se k ní a políbí ji.

BILL

Ani trošičku.

KATIE

Já bych vážně přísahala, že to byl někdo z našich. Viš, jako někdo z rodiny.

BILL Jistě.

KATIE

Ještě teď to vzlykání slyším. Znělo tak ztraceně... tak srdceryvně.

BILL

Katie, už se ti někdy stalo, že jsi na ulici poznala někoho známého, a když jsi na něj zavolala a on se otočil, tak to byl úplně cizí člověk?

KATIE

Jo, jednou. V Seattlu. Byla jsem v nějakém obchodáku a měla jsem dojem, že vidím svoji bývalou spolubydlici. Pak... no jo. Chápu, jak to myslíš.

BILL

A stejně jako jsou si lidi podobní vzhledem, můžou mít i podobný hlas.

KATIE

Ale... svoji rodinu přece poznáš. Nebo jsem si to aspoň do dneška myslela.

Opře se mu tváří o rameno, vypadá ztrápeně.

KATIE

Byla jsem si tak jistá, že je to Polly...

BILL

Protože si pořád děláš starosti, jak to v té nové škole bude zvládat... ale soudě podle toho, co ti dneska večer řekla, to vypadá, že v tomhle ohledu problémy nemá. Nemyslíš?

KATE

No... asi jo.

BILL

Tak to pusť z hlavy, zlato.

KATE (zblízka se na něj zadívá)

To je hrůza, jak vypadáš unaveně. Koukej si pospíšit a dostat nějaký nápad, ty jeden.

BILL

Snažím se.

KATIE

Jdeš si lehnout?

BILL

Hned jak to Jeffovi nahraju.

KATIE (pobaveně)

Bille, to video vyrobili Japonci, a ti myslí snad úplně na všechno. Nahraje to i bez tebe.

BILL No jo, ale já tenhle film už docela dlouho neviděl a...

KATIE

Tak fajn. Užij si ho. Myslím, že ještě chvíli vzhůru vydržím. (Odmlka) Já totiž už pár nápadů dostala.

BILL (usměje se) Jo?

KATIE

Jo.

Vykročí z pokoje, čímž odhalí skoro celé nohy, ale ve dveřích se ještě zarazí.

KATIE

Jestli tam nechali tu část, jak s tou pankáčovou hlavou -

BILL (provinile) Vystřihnu to.
KATIE Dobrou. A ještě jednou díky. Za všechno.
Odejde. Bill se usadí do křesla. INT. TELEVIZE, DETAIL
V autě se líbá mladý pár. Zničehonic rozrazí dveře na pravé straně ten mrtvý chlap a OBRAZ PŘEJDE V:
INT.KATIE, VPOSTELI
Je tma. KATIE spí. Probudí se... tak napůl.
KATIE (ospale) Brouku...?
Natáhne se po něm, ale jeho polovina postele je prázdná, peřina ještě neodhrnutá. Posadí se. Podívá se na:
INT. HODINY NA NOČNÍM STOLKU, KATIINÝMA OČIMA Ukazují 2:03. Pak přeskočí na 2:04.
INT.KATIE
Teď už je dokonale probuzená. A vyplašená. Vstane, obleče si župan a odejde z ložnice.
INT. TELEVIZNÍ OBRAZOVKA, DETAIL Změni.
KATIE (m.o., blíží se) Bille? Lásko? Není ti nic? Bille? Bi-
INT.KATIE, VBILLOVÉ PRACOVNĚ
Stojí jako přimrazená, oči vyvalené hrůzou.
INT.BILL, VE SVÉM KŘESLE
Je skloněný k jedné straně, oči má zavřené, dlaň strčenou pod košili.
DAWN spala. Bnx nespí.
EXT. RAKEV SPOUŠTĚNÁ DO HROBU
PASTOR (m.o.)
A tak svěčujeme světské pozůstatky Williama Weidermana zemi a věříme v jeho duši. "Netruchlete, bratři a sestry..."
EXT. KOLEM HROBU
Stojí tu všichni WEIDERMANOVI. KATIE a POLLY mají stejné černé šaty a závoje. CONNIE je v černé sukni a bílé blůzce. DENNIS a JEFF na sobě mají černé obleky. JEFF brečí. Pro útěchu si chová v podpaží draka Ramba. KAMERA NAJEDE NA KATIE. PO tvářích jí pomalu stékají slzy. Skloní se a nabere hrst hlíny. Hodí ji do hrobu.
KATIE
Miluju tě, lásko.
EXT. JEFF
Brečí.
EXT. POHLED DOLŮ DO HROBU
Rozhozená hrstka hlíny po víku rakve. PŘEJDE V:
EXT. HROB
HROBNÍK uplácá na místo poslední drn.
HROBNÍK
Moje žena povídala, jaká je to škoda, že jste jich nestihl napsat ještě pár, než jste dostal ten infarkt, mistře. (Odmuka) Já mám radši westerny.
HROBNÍK S hvízdáním odchází.
PŘEJDE V:
EXT. KOSTEL - DEN
TITULEK: O PĚT LET POZDĚJI
Hraje SVATEBNÍ POCHOD. Do hustého deště rýžových zrněk vejde POLLY, starší a rozzářená štěstím. Má na sobě svatební šaty a čerstvého manžela po boku.
Zástupy svatebních hostů házou rýží z obou stran uličky. Za nevěstou a ženichem přicházejí další. Mezi nimi i KATIE, DENNIS, CONNIE a JEFF... všichni o pět let starší. S KATIE jde neznámý muž. Je to HANK. I KATIE si v mezidobí našla manžela. POLLY se na matku otočí.
POLLY
Díky, mami.
KATIE (pláče) Ale není za co, zlatíčko.
Obejmou se. Po chvíli se POLLY odtáhne a pohlédne na HANKA. Následuje okamžik napětí, ale pak POLLY obejmě i jeho.
POLLY
Tobě taky díky, Hanku. Mrzí mě, že jsem se takovou dobu chovala tak hrozně...
HANK (nenuceně)
Nijak hrozně ses nechovala, Pol. Tátu má každá holka jenom jednoho.
CONNIE Házej! Házej!
POLLY po chvílce hodí svou kytici.
EXT. KYTICE, DETAIL, ZPOMALENÝ ZÁBĚR Točí se a točí ve vzduchu. PŘEJDE V:
INT.PRACOVNA S KATIE - NOC
Místo počítače tu stojí široká lampa a sklání se nad štosem výkresů. Místo obalů knih visí na zdech fotografie budov. Budov, které zřejmě ze všeho nejdřív stály v HANKOVĚ mysli.
KATIE zamyšleně a trochu smutně hledí na stůl.
HANK (m.o.) Půjdeš si lehnout, Kate?
Otočí se a KAMERA POODJEDE DOZADU, aby nám ukázala HANKA. Má přes pyžamo župan. KATIE k němu dojde

a s úsměvem ho zlehka obejmě. Možná v jejích vlasech spatříme pár šedých pramínků; její poník už od BILLOVY smrti uběhl pěkný kus cesty.

KATIE

Za chvíli. Ženským se nestává každý den, aby se jim vdávala jejich prvorozená, víš?

HANK

Vím.

KAMERA SLEDUJE, jak přecházejí z té pracovní části pracovny do části druhé, mnohem neformálnější. Tady to vypadá zhruba stejně jako za starých časů, stolec, věž, televize, gauč a BILLOVA stará klubovka. KATIE to všechno přejede pohledem.

HANK

Pořád ti chybí, vid'?

KATIE

Některé dny víc než jindy. Tys to nevěděl a Polly už na to zapomněla.

HANK (něžně) Nevěděl co, miláčku?

KATIE

Polly se vdala na páté výročí Billovy smrti.

HANK (objemě ji) Pojď už si lehnout, nechceš?

KATIE

Za chvíli.

HANK Dobře. Třeba budu ještě vzhůru.

KATIE

Dostals pár nápadů, co?

HANK Možná.

Katie se pousměje. HANK ji políbí, pak odejde a zavře za sebou dveře. KATIE se usadí do starého BILLOVA křesla. Vedle na stolku leží dálkové ovládání k televizi a vedlejší telefonní linka. KATIE chvíli hledí na vypnutou televizi a KAMERA NAJEDE na její tvář. V jednom oku se jí jako safír leskne slza.

KATIE

Pořád mi chybíš, brouku. Moc a moc. Den za dnem. A víš ty co? Hrozně to bolí.

Slza ukápně. KATIE zvedne ovládání a stiskne tlačítko ON.

INT. TELEVIZE KATIINÝMA OČIMA

Právě končí reklama na nože značky Ginsu a po ní se objevuje logo FILM TÝDNE.

HLASATEL (m.O.)

A teď zpět k večernímu filmu týdne třiašedesátého kanálu... zpět k Polibku ducha.

Logo PŘEJDE v chlapa, který vypadá, jako by před čtrnácti dny zemřel při automobilové nehodě a trávil od té doby hodně času na sluníčku. Vypotácí se z té samé staré hrobky.

INT.KATIE

Nesmírně šokovaná - téměř zděšená. Zmáčkne na ovládání tlačítko OFF.

Televize zhasne.

V obličejí jí začne cukat. KATIE se náporu emocí brání, ale tahle shoda s filmem je akorát o jednu věc přes míru, kterou je schopná v tomhle zřejmě emocionálně nejvypjatějším dni svého života unést. Přehrada se protrhne a ona se rozvzlyká... velice srdceryvně rozvzlyká. Natáhne ruku nad stolec vedle křesla, aby tam odložila ovládání, ale shodí při tom na zem telefon.

ZVUK: HUČENÍ PRÁZDNÉ LINKY.

Když se na telefon podívá, její uslzená tvář se rázem uklidní. Začne do ní cosi pronikat... Nápad? Intuice? Těžko říct. A možná na tom ani nezáleží.

INT. TELEFON KATIINÝMA OČIMA

KAMERA NAJEDE NA VELKÝ DETAIL... NAJÍŽDÍ pořád dál, dokud dírky ve spadlém sluchátku nevypadají jako propasti. ZVUK PRÁZDNÉ LINKY VYTRVALE SÍLÍ. PONOŘÍME SE DO TEMNOTY... a slyšíme

BILL (m.O.)

Komu zavoláš? Komu bys chtěla zavolat? Komu bys zavolala, kdyby nebylo příliš pozdě?

INT.KATIE

Ve tváři má teď zvláštní zhyponotizovaný pohled. Natáhne ruku, vezme sluchátko a vytuká zdánlivě náhodnou řadu čísel.

ZVUK: ZVONĚNÍ TELEFONU.

KATIE se dál tváří jako zhyponotizovaná. Ten pohled jí vydrží až do chvíle, kdy telefon někdo vezme... a ona na druhé straně linky zaslechne sama sebe.

KATIE (m.o.; zastřeně) Prosím, Weidermanovi.

KATIE - naše dnešní KATIE se stopami šedin ve vlasech - se znovu rozvzlyká, ale i přesto jí do tváře pronikne výraz zoufalé naděje. Kdesi uvnitř chápe, že jí hloubka jejího zármutku umožnila jakousi prapodivnou telefonickou cestu v

čase. Snaží se promluvit, dostat ze sebe pár slov.

KATIE (se vzlykáním) Odvez... prosím tě, odvez... o-od-

INT. KATIE V KOUTU KUCHYNĚ U TELEFONU, OPAKOVÁNÍ

Je o pět let méně. Za zády jí stojí Bili, tváří se ustaraně. JEFF odchází vedle do pokoje poohlédnout se po prázdné kazetě.

KATIE

Polly? Co se stalo?

INT. KATIE V PRACOVNĚ

KATIE (se vzlykáním) Prosím - rychle -

ZVUK: CVAKNUTÍ PŘERUŠENÉHO SPOJENÍ.

KATIE (křičí)

Odvez ho do nemocnice! Jestli chceš, aby žil, odvez ho do nemocnice! Dostane infarkt! Dostane...

ZVUK: HUČENÍ PRAZDNÉ LINKY.

KATIE pomalu, velice pomalu zavěsí. Pak, po chvíli, sluchátko znovu

zvedne. Mimoděk sama k sobě začne mluvit nahlas. Nejspíš si to ani neuvědomuje.

KATIE

Vytočila jsem naše staré číslo. Vytočila jsem -

STŘIH:

INT. BILL V KUCHYNI VEDLE KATIE

Právě si od KATIE vzal sluchátko a mluví s operátorkou.

OPERÁTORKA (zastřeně, chichotá se) Slibuju, že ho nikomu neprozradím.

BILL Je to 555-

STŘIH:

INT. KATIE V BILLOVĚ STARÉM KŘESLE, DETAIL

KATIE (dokončí) -4408.

INT. TELEFON, DETAIL

KATIEIN roztřesený prst opatrně vytukává číslo a my slyšíme odpovídající tóny: 555-4408.

INT. KATIE V BILLOVĚ STARÉM KŘESLE, DETAIL

Když TELEFON ZAČNE ZVONIT, zavře oči. Ve tváři se jí zračí mučivá směs naděje a strachu. Kéž by dostala ještě jednu šanci tu životně důležitou informaci předat, stojí v té tváři... jen jedinou šanci.

KATIE (šeptem) Prosím... prosím...

NAHRANÝ HLAS (zastřeně)

Volané číslo neexistuje. Zavěste prosím a vytočte znovu. Potřebujete-li poradit...

KATIE zavěsí. Po tvářích se jí hrnou slzy. KAMERA SE OD NÍ ODVRÁTÍ DOLŮ na telefon.

INT. KUCHYNĚ S KATIE A BILLEM, OPAKOVÁNÍ

BILL

Tak si z tebe třeba někdo vystřelil. Nebo vážně brečel tak, že vytočil špatné číslo... "skrz rozmazaný závoj slz", jak říkáme my ostřílení literáti.

KATIE

Nikdo si ze mě nevystřelil ani to nebyl omyl! Byl to někdo z naší rodiny!

INT. KATIE (V SOUČASNOSTI) V BILLOVĚ PRACOVNĚ

KATIE

Ano. Někdo z naší rodiny. Někdo hodně blízký. (Odmuka) Já.

Zničehonic hodí telefonem přes pokoj. Pak se ZNOVU ROZVZLYKÁ a schová si obličej do dlaní. KAMERA SE NA NÍ chvíli zdrží, pak PŘEJEDE NA

INT. TELEFON

Leží na koberci, nevýrazný a přece jaksi výhrůžný. KAMERA NAJEDE NA VELKÝ DETAIL - dírký ve sluchátku opět připomínají propasti. KAMERA tak chvíli VYDRŽÍ, pak

STMÍVAČKA.

DESÁTNICI

Pearson chtěl vykřiknout, ale zděšení ho oloupilo o hlas a on dokázal vyloudit jen tiché, přidušené zakňučení-jako by kňoural ze spaní. Nadechl se, aby to zkusil znovu, ale než se do toho mohl pustit, sevřely jeho levou ruku těsně nad loktem jako do kleští silné prsty a stiskly.

"To by byla chyba," pronesl hlas, který patřil k těm prstům. Byl jen o trošku hlasitější než prostý šepot a zazněl

Pearsonovi přímo do levého ucha. "Velká. Věřte mi, byla."

Pearson se rozhlédl. Ta věc, která v něm probudila nutkání - ne, potřebu - zakřičet, už zmizela v bance. Za ruku ho držel pohledný mladý černoch ve smetanovém obleku. Pearson ho neznal osobně, ale od vidění ano; od vidění znal většinu příslušníků toho zvláštního kmene, jemuž v duchu říkal Desátníci... stejně jako oni nejspíš znali jeho.

Pohledný mladý černoch si ho pozorně prohlížel.

"Viděl jste to?" zeptal se Pearson. Slova z něj vyšla jako nepříjemné, pisklavé zakničení, naprosto nepodobné jeho obvykle sebevědomému konverzačnímu tónu.

Pohledný mladý černoch mu pustil ruku. Asi usoudil, že Pearson už nebude chtít děsit celé náměstíčko před

Bostonskou první obchodní bankou žádnými splašenými výkřiky; Pearson ruku okamžitě natáhl a chytil mladého

černocho za zápěstí. Jako by zatím nedokázal žít bez mužova uklidňujícího doteku. Pohledný mladý černocho se nijak nesnažil mu vyprostit, jen na okamžik sklopil zrak k Pearsonovým prstům a pak se mu znovu zadíval do tváře.

"Vážně, viděl jste to? Takový hnus! I kdyby to byl jen mejkap... nebo nějaká recesistická maska..."

Jenže to nebyl mejkap a nebyla to maska. Ta věc v tmavě šedém obleku od Andreho Cyra a v botách za pět set dolarů prošla těsně vedle Pearsona, tak těsně, že se jí mohl dotknout (chraň Bůh, vpadla do toho s bezmocným znechucením jeho mysl), a dobře věděl, že to nebyl mejkap ani maska. Protože svaly na tom obrovském výčnělku, který Pearson pokládá za hlavu, se hýbaly, různé svaly se hýbaly různými směry, jako mračna vzácných plynů kolem nějakého planetárního obra.

"Příteli," oslovil ho pohledný mladý černocho ve smetanovém obleku, "potřebujete -"

"Co to bylo?" skočil mu do řeči Pearson. "Nic podobného jsem v životě neviděl! Bylo to jako, já nevím, odněkud z cirkusu nebo... nebo..."

Hlas už mu nevycházel z obvyklých míst kdesi v hrdle. Jako by se ozýval někde nad ním - jako by se Pearson propadl do nějaké jámy nebo pukliny v zemi a ten nepříjemný, pisklavý hlas jako by patřil někomu cizímu, kdo k němu promlouvá tam dolů.

"Poslyšte, příteli -"

A nejen to. Když Pearson sotva před pár minutami vyšel z otáčivých dveří s nezapálenou marlborkou v prstech, bylo zataženo - dokonce to vypadalo, že se každou chvíli rozprší. Teď bylo všude jasno, až nepřírozeně jasno. Červená sukně hezké blondýnky, která postávala u zdi asi patnáct metrů daleko (kouřila cigaretu a četla si nějaký paperback), doslova ječela do okolního dne jako požární siréna; žlutá košile kolemjdoucího poslička bodala jako vosí žihadlo. Lidské obličejy vyvstávaly jako v knížkách s výklopnými obrázky, které tolik milovala jeho dcera Jenny.

A rty... necítil rty. Znečitlivěly mu jako občas po velké dávce novo-kainu.

Pearson se obrátil k pohlednému mladíkovi ve smetanovém obleku a řekl: "Je to trapné, ale nejspíš omdlím."

"Ne, neomdlíte," prohlásil mladík s takovou jistotou, že mu to Pearson věřil, přinejmenším na chvíli. Ruku nad loktem mu znovu sevřely prsty, ale tentokrát mnohem jemněji. "Pojďte támhle - potřebujete si sednout."

Na náměstíčku před bankou stály tu a tam kruhové, asi metr vysoké mramorové ostrůvky, každý s jinou směskou pozdně letních či raně pod-

zimních květin. Na obrubách většiny z těchto vyvýšených květináčů vysedávali Desátníci, někteří četli, někteří si povídali, někteří sledovali plynoucí řeku chodců na chodnicích Commercial Street, ale všichni se zároveň oddávali té jediné činnosti, která z nich dělala Desátníky, činnosti, kvůli které sem ven přišel i sám Pearson. V mramorovém ostrůvku nejbližší k Pearsonovi a jeho novému známému rostly astry, jejichž nachová barva mu v tom zosťveném stavu vědomí připadala zázračně výrazná. Kruhová obruba ostrůvku byla neobsazená, možná proto, že už se blížilo deset minut po desáté a lidé se začínali stahovat zpátky dovnitř.

"Posaďte se," vyzval ho mladý černocho ve smetanovém obleku, a i když se Pearson snažil, jak mohl, nakonec se spíš svalil než posadil. Stál vedle hnědočerveného mramoru a najednou jako by mu někdo vytáhl závlačky z kolen a on dopadl na zadek. Tvrdě.

"Předkloňte se," poradil mu mladík a usadil se vedle něj. Po celou dobu se příjemně usmíval, jen v očích nic příjemného neměl; nervózně jimi pročesával náměstíčko. "Proč?"

"Aby se vám znovu prokrvila hlava," vysvětlil mu mladý černocho. "Ale snažte se, ať to na vás není poznat. Dělejte, že si jen čicháte k těm kytkám." "Cože?"

"Prostě si k nim přičichněte." Do mladíkova hlasu se vetřel drobný náznak netrpělivosti.

Pearson sklonil hlavu a zhluboka se nadechl. Zjistil, že květiny nevoní ani zdaleka tak pěkně, jak vypadají - matně z nich cítil nepatřičný zápach psí moči. Přesto měl pocit, že se mu hlava začíná trochu pročišťovat.

"Zkuste vyjmenovávat státy," poradil mu černocho. Přehodil si nohu přes nohu, posunul si kalhoty, aby si nezničil puky, a z vnitřní kapsy vytáhl krabičku winstonek. Pearson si uvědomil, že svou vlastní cigaretu ztratil; zřejmě ji upustil v tom okamžiku prvotního zděšení, kdy spatřil, jak se k němu od západního konce náměstíčka blíží ta příšerná věc v drahém obleku.

"Státy," zopakoval nepřítomně.

Mladý černocho přikývl, vytáhl zapalovač, který byl zřejmě o dost levnější, než na kolik vypadal, a zapálil si cigaretu.

"Začněte tím našim a pokračujte na západ," poradil mu.

"Massachusetts... pak asi New York... nebo Vermont, když to vezmeme zeshora... New Jersey...." Mezitím se trochu narovnal a začal mluvit s větším sebevědomím. "Pensylvánie, Západní Virginie, Ohio, Illinois -"

Černocho nadzdvihl obočí. "Západní Virginie? Určitě?"

Pearson se pousmál. "Jo, určitě. Možná jsem ale přehodil Ohio a Illinois."

Černocho pokrčil rameny, jako že na tom nesejde, a usmál se. "Ale na omdlení už vám určitě není, což je teď nejdůležitější. Dáte si cigo?"

"Díky," přikývl Pearson vděčně. Nejenže cigo chtěl; měl pocit, že ho potřebuje. "Měl jsem svoje, ale ztratil jsem ho. Jak se jmenujete?"

Černocho zasadil Pearsonovi mezi rty čerstvou winstonku a rozškrtl před ní zapalovač. "Dudley Rhinemann. Říkejte mi Duke."

Pearson zhluboka potáhl z cigarety a zadíval se k otáčivým dveřím, jimiž se vcházelo do ponurých hlubin i podmračených výšin První obchodní. "To nebyla halucinace, že ne?" zeptal se. "Ta věc, co jsem viděl... vy jste to viděl taky, že jo?"

Rhinemann přikývl.

"Nechtěl jste, aby věděl, že jsem si ho všiml," pokračoval Pearson. Mluvil pomalu, chtěl si dát všechno dohromady

sám. Hlas už mu zněl jako obvykle, a to samo o sobě znamenalo velkou úlevu.

Rhinemann znovu přikývl.

"Ale jak bych ho mohl nevidět? A jak by to on mohl nevědět?"

"Všiml jste si snad někoho dalšího, kdo by byl v tu chvíli na infarkt stejně jako vy?" opáčil Rhinemann. "Všiml jste si někoho, kdo se v tu chvíli aspoň tvářil stejně jako vy? Já například?"

Pearson zvolna zavrtěl hlavou. Teď už si připadal víc než jen vyděšený; připadal si dokonale ztracený.

"Dostal jsem se mezi vás, jak nejrychleji to šlo, a myslím, že si vás nevšiml, ale vteřinku dvě k tomu moc nechybělo.

Tvářil jste se, jako by na vás právě ze sekané vykoukla živá myš. Vy jste z lombardních půjček, vidíte?"

"Ano - Brandon Pearson. Promiňte."

"Já jsem z výpočetního střediska. A nic si z toho nedělejte. To zamává s každým, když poprvé uvidí netopýra."

Duke Rhinemann natáhl ruku a Pearson mu s ní potřásl, ale v myšlenkách byl o krok pozadu. To zamává s každým, když poprvé uvidí netopýra, řekl ten mladík, a když se nad tím Pearson zamyslel, musel uznat, že tohle přirovnání docela sedí. A uvědomil si ještě jednu věc, i když tu možná věděl už dřív: je dobré mít jméno pro věci, které vám nahánějí strach. Sice ho to nezazeně úplně, ale do značné míry ho to pomáhá ovládnout. Schválně si zkusil v mysli přehrát, čeho byl před chvílí svědkem, a říkal si u toho Tak to byl můj první netopýr.

Když vycházel z otáčivých dveří, myslel na jedinou věc, tutéž věc, na kterou myslel pokaždé, když šel kolem desáté ven - jaká to bude slast, až ho do mozku zasáhne první nával nikotinu. Tohle z něj dělalo příslušníka kmene; bylo to něco jako jeho amulet nebo tetování na tvářích.

Tehdy si poprvé uvědomil, že obloha od tří čtvrtě na devět, kdy přišel do práce, ještě o něco potemněla, a pomyslel si: Odpoledne už si tu všichni budeme nahánět rakovinu do plic v líjaku. Nějakých pár kapek je samozřejmě nemohlo zastavit; Desátníci by bez své vytrvalosti nebyli nic.

Vzpomínal si, jak očima přejel po náměstíčku, zběžná kontrola, kdo tu všechno je - tak zběžná, že už ji skoro ani nevnímal. Zaregistroval tu dívku v červené sukni (a jako pokaždé ho napadlo, jestli ženská, která tak dobře vypadá, taky za něco stojí v posteli), mladého údržbáře ze třetího patra, fanouška bebopu, který při vytírání podlahy na záchodech a v bufetu vždycky nosil čepici otočenou kšiletem dozadu, postaršího pána s jemnými bílými vlasy a zarudlými skvrnami na tvářích, mladé ženy se silnými brýlemi, úzkým obličejem a dlouhými, rovnými černými vlasy. Viděl i spoustu dalších, které matně poznával. Patřil mezi ně samosebou i ten pohledný mladý černoch ve smetanovém obleku.

Kdyby tu někde postával Timmy Flanders, Pearson by se k němu nejspíš připojil, jenže tu nebyl, a tak Pearson zamířil do středu náměstíčka, aby se tam usadil najeden z mramorových ostrůvků (vlastně právě na ten, na němž seděl teď). Měl by odtud ideální pozici k hodnocení délky a tvaru nohou slečinky Červené sukně - trochu laciná zábava, pravda, ale člověk musí vystačit s tím, co je po ruce. Byl šťastně ženatý chlap s manželkou, kterou miloval, a dcerkou, kterou zbožňoval, nikdy neměl sklony k podvádění, ale s nástupem čtyřicítky zjistil, že se mu v krvi jako mořské obludy začínají probouzet jisté imperativy. A vůbec, při pohledu na takovou červenou sukni by málokterý mužský odolal pomyslení, jestli se pod ní skrývá taky odpovídající spodní prádelko.

Udělal sotva pár kroků, když se zpoza rohu budovy vynořil nově přichozí a začal stoupat po schodech náměstíčka. Pearson zachytil koutkem oka pohyb. Normálně by mu asi nevěnoval pozornost - koneckonců se tam podíval, protože ačkoli tu bližící se postavu zachytil jen koutkem oka a myslel zrovna na něco docela jiného, přece jen mu neuniklo, že s jejím obličejem a hlavou není něco v pořádku. A tak se otočil a podíval se, a připravil se tím o spánek na bůhvíkolik nocí dopředu.

Boty v pořádku byly; tmavě šedý oblek od Andreho Cyra, který působil stejně důkladně a spolehlivě jako dveře bankovního sejfu v suterénu, vypadal ještě lip; červená kravata sice rozhodně nijak nepřekvapila, ale ani neurázela. To celé byl typický luxusní oděv vysoce postaveného bankéře na pondělní dopoledne (taky kdo jiný než vysoce postavený bankéř by mohl přicházet až v deset hodin, že?). Teprve když jste se dostali až úplně nahoru, uvědomili jste si, že už jste se buď zbláznili, nebo se ocitli ve světě, o jakém nenajdete zmínku v žádné světové encyklopedii.

Ale proč se ostatní nedali na útěk? napadlo Pearsona teď, když mu první kapka dopadla na hřbet ruky a další zasáhla čistě bílý papír zpola vykouřené cigarety. Měli se s křikem rozutést, jako se vždycky rozutečou lidi v těch jilmech o obřích nestvůrách z padesátých let. I když, uvědomil si pak, ani já přece nikam neutíkal.

Pravda, ačkoli to nebylo totéž. On nezačal utíkat, protože byl jako přikovaný na místě. A navíc se přece pokusil vykřiknout; jen ho jeho nový přítel stačil zarazit dřív, než se mu podařilo znovu ovládnout hlasivky.

TVůf první netopýr.

Nad širokými rameny Nejpříjemnějšího společenského obleku letošního roku a nad uzlem červené kravaty značky Sulka se tyčila ohromná šedohnědá hlava, ne kulatá, spíš taková nepravidelná, jako baseballový míček, do něhož celé léto někdo bušil. Těsně pod povrchem pulsovaly v nepravidelných klikyhácích ne nepodobných motoristické mapě černé nitky - zřejmě žíly - a oblast, kde se správně měl nacházet obličej, ale nenacházel se (přínejmenším ne obličej lidský), pokrývaly hrudky, které se nadouvaly a otřásaly jako nádory posedlé vlastním hrůzným, napolo rozumem obdařeným životem. Rysy byly primitivní a spité dohromady - ploché černé oči, dokonale kulaté, které nenasytně civěly z prostředka tváře jako oči žraloka nebo nějakého nafouklého hmyzu; znetvořené uši bez lalůčků i bolců. Nos chyběl docela, nebo přinejmenším Pearson žádný nerozeznal, i když ze střapatého chomáče chlupů, který rostl pod očima, trčely dva klovitě výběžky. Většinu tváře té věci zabírala tlama - obrovský černý pŕlměsíc vroubený trojúhelníkovými zuby. Pro stvoření s takovou tlamou, napadlo Pearsona později, musí být hltání potravy hotová svátost.

První myšlenka, která mu při pohledu na to děsivé zjevení - zjevení s tenkým kufříkem značky Bally v jedné skvostně

pěstěné ruce - bleskla hlavou, zněla: Hele, Sloní muž. Teď s odstupem si ale uvědomil, že tomu sice znetvořenému, ale přece jen pořád člověku z onoho starého filmu, se tohle stvoření vůbec v ničem nepodobalo. Duke Rhinemann se trefil lip; ty černé oči a vyceněné tesáky mu mnohem víc připomínaly chlupaté, upištěné tvory, kteří tráví noc lovem mūr a přes den visí hlavou dolů na tmavých místech.

Ale ani tohle ještě ještě nebyl ten pravý důvod, proč chtěl v tu chvíli vykřiknout; tu potřebu pocítil až v okamžiku, kdy stvoření v obleku od Andreho Cyra prošlo kolem něj, s jasnými, hmyzíma očima již upřenými na otáčivé dveře. Během té vteřinky dvou k němu bylo nejbliž, a právě tehdy Pearson spatřil, jak se nádorovitá tvář pod těmi chomáči hrubých chlupů, které na ní vyrůstaly, jaksi hýbe. Nechápal, jak je něco takového možné, ale dělo se to - viděl, jak se to děje, sledoval, jak se tvorovy svaly plazí po vyboulených křivkách jeho lebky a v proměnlivém rytmu se vlní po silné, zaoblené bradě. Mezi nimi pak zahlédl jakousi odpornou růžovou hmotu, o níž raději nechtěl ani přemýšlet... jenže když si ji teď připomněl, měl pocit, že už ji nikdy nevyžene z hlavy.

Na ruce a tvář mu dopadalo čím dál víc kapek. Rhinemann vedle něj na oblém okraji mramoru naposledy potáhl z cigarety, odcvrklji a vstal. "Pojďte," řekl. "Začíná pršet."

Pearson na něj vytřeštil oči, pak pohlédl na banku. Právě do ní vcházela blondýnka v červené sukni, knížku držela v podpaží. Těsně ji následoval (a zblízka okukoval) ten starý páprda s byznysmenskou kšticí jemných bílých vlasů.

Pearson se ootočil zpátky na Rhinemanna. "Jít tam dovnitř? To myslíte vážně? Vždyť je tam ta věc!"

"Já vím."

"Hm, napadlo mě teď něco hodně uhozeného, ale chcete to slyšet?" zeptal se Pearson a zahodil svou vlastní cigaretu. Neměl ponětí, kam teď půjde, nejspíš domů, ale věděl o jednom místě, kam stoprocentně nepůjde, a tím místem byla Bostonská první obchodní banka.

"Jistě," souhlasil Rhinemann. "Proč ne."

"Ta věc vypadala přesně jako náš ctihodný ředitel Douglas Keefer... tedy, kromě hlavy. Stejný vkus na oblékání a na kufíky."

"Jaké překvapení," prohodil Duke Rhinemann.

Pearson si ho nervózně přeměřil pohledem. "Co tím chcete naznačit?"

"Myslím, že už to tušíte sám, ale máte za sebou náročné dopoledne, takže to řeknu za vás. To byl Keefer."

Pearson se nejistě usmál. Rhinemann jeho úsměv neopětoval. Chytil Pearsona za ruce, zvedl ho na nohy a přitáhl k sobě tak těsně, že mezi jejich obličejí zůstala jen několikacentimetrová mezera.

"Před chvílí jsem vám zachránil život. Věříte tomu, pane Pearstone?"

Pearson se nad tím zamyslel a zjistil, že věří. Ta podivná netopýří tvář s černými očima a řadami zubů mu visela v mysli jako temná světlice. "Ano. Asi věřím."

"Dobře. Potom bych vám rád řekl tři věci a poprosil vás, ať mě opravdu pozorně posloucháte - budete?"

"No... ano, jistě."

"Za prvé: to byl Douglas Keefer. Ředitel Bostonské první obchodní banky, blízký přítel starosty a, shodou okolností, čestný předseda současné kampaně na finanční podporu Bostonské dětské nemocnice. Za druhé: v bance pracují minimálně tři další netopýři, z toho jeden ve vašem patře. Za třetí: vy se tam musíte vrátit. Pokud chcete přežít."

Pearson na něj zůstal zírat, dočasně neschopen odpovědi - kdyby se pokoušel promluvit, vyšlo by z něj zas jen to zmatené kňučení.

Rhinemann ho vzal za loket a vedl ho k otáčivým dveřím. "Jen pojdte, příteli," pobízel ho konejšivým hlasem. "Spouští se pořádný liják. Jestli se zdržíme venku příliš dlouho, upoutáme na sebe pozornost, a to si ve své situaci nemůžeme dovolit."

Pearson nejdřív kráčet vedle Rhinemanna, ale pak se mu vybavilo, jak se ta černá klubka nitek na hlavě toho stvoření kroutila a pulsovala. Ta vzpomínka ho přiměla zastavit těsně přede dveřmi. Hladký povrch náměstíčka už stačil tak zvlhnout, že pod sebou spatřil druhého Brandona

Pearsona, rozpitý odraz, který mu visel od nohou zrovna jako barevný netopýr. "Myslím... myslím, že to nedokážu," pronesl zdráhavým, poníženým hlasem.

"Ale dokážete," přesvědčoval ho Rhinemann. Na okamžik sklopil zrak k Pearsonově levé ruce. "Aha, ženatý - máte děti?"

"Jedno. Dceru." Pearson hleděl do vestibulu banky. Skleněné panely v otáčivých dveřích byly polarizované, takže místnost za nimi působila velice temně. Jako jeskyně, pomyslel si. Netopýří jeskyně plná poloslepých bacilonosičů.

"Chcete, aby si vaše manželka s dcerou zítra přečetly v novinách, že policajti vytáhli tátu s podříznutým krkem z Bostonského zálivu?"

Pearson na Rhinemanna vyvalil oči. Do tváří a na čelo mu pleskaly dešťové kapky.

"Navlíknou to tak, aby to vypadalo na práci nějakých feťáků, a nemusejí se bát, že jim to nevyjde," vysvětlil Rhinemann. "Vždyť jim to vyjde. Protože na to jdou chytré a protože mají přátele na vysokých místech. O nic jiného než o vysoká místa jim koneckonců ani nejde."

"Teď vám nerozumím," zavrtěl hlavou Pearson. „fličmu z toho nerozumím."

"Já vím, že ne," opáčil Rhinemann. "Ale jste v nebezpečné situaci, tak prostě udělejte, co vám radím. A radím vám, abyste se vrátil do kanceláře, než vás začnou postrádat, a doklepal zbytek dne s úsměvem na tváři. Na ten úsměv nezapomínejte, příteli - nikdy se ho nevzdávejte, ať je jakkoli neupřímný." Na okamžik zaváhal, pak dodal: "Jestli to zvořete, nejspíš vás to bude stát krk."

Dešťová voda vytvářela na hladké, tmavé mladíkově tváři světlejší potůčky a Pearson si zničehonic povšiml něčeho, co v té tváři bylo už od začátku, ale jemu to kvůli jeho vlastnímu zděšení až do té chvíle unikalo: tenhle člověk měl strach, a tím, že se snažil zachránit Pearsona před pádem do hrozivé pasti, sám hodně riskoval.

"Už tady venku vážně nemůžu zůstat," prohlásil Rhinemann. "Je to nebezpečné."

"Dobře," přikývl Pearson a samotného ho trochu zaskočilo, jak promluvil klidně a vyrovnaně. "Tak zpátky do práce." Rhinemannovi se viditelně ulevilo. "Výborně. A kdybyste během dne viděl cokoli, nedávejte svoje překvapení najevo. Rozumíte?"

"Ano," přisvědčil Pearson. Nerozuměl ničemu.

"Mohl byste si to zařídít, abyste dneska skončil kolem třetí?"

Pearson to zvážil a přikývl. "Jo. Myslím, že to by šlo."

"Fajn. Sejdeme se za rohem na Milk Street."

"Platí."

"Vedete si skvěle, příteli," pochválil ho Rhinemann. "Bude to v pořádku, uvidíte. Takže ve tři." Vstoupil do otáčivých dveří a zatlačil. Pearson vešel do oddělení za ním. Měl pocit, že veškerý zdravý rozum nechává tam venku na náměstíčku... jenom ta část, která měla už zase chuť na cigaretu, odcházela s ním.

Den se sice vlekl, ale všechno plynulo bez problémů až do chvíle, kdy se s Timem Flandersem vrátili z oběda (a dvou cigaret). Sotva ve třetím patře vystoupili z výtahu, spatřil Pearson dalšího netopýra... a tentokrát to nebyl muž, ale žena v černých páskových botách na podpatku, černých nylonových punčochách a luxusním tvídovém kostýmku - značka Samuel Blue, hádal Pearson. Dokonalý oblek pro mocné... pokud nad ním ovšem nekývají hlavou, která vypadá jako zmutovaná slunečnice.

"Zdravíčko, pánové." Odkudsi zpoza té díry se zaječími pysky, která se vydávala za ústa, promluvil sladký kontraalt. To je Suzanne Holdingová, blesklo Pearsonovi hlavou. Nemůže to být ona, aleje.

"Nazdar, Suzy, zlato," slyšel svůj vlastní hlas a napadlo ho: Jestli se ke mně přiblíží... jestli se mě pokusí dotknout... začnu křičet. Tomu klukovi se to snadno řekne, ale já se prostě neovládnu.

"Není ti nic, Brande? Jsi nějaký bleďý."

"Asi jsem tu něco chytil," odpověděl a znovu ho překvapilo, jak přirozeným tónem to ze sebe dokázal vypravit. "Ale už se z toho dostávám."

"To jsem ráda," ozval se hlas Suzanne Holdingové zpoza té netopýří tváře s nezvykle neposedným svalstvem. "Ale žádné francouzáky, dokud se nevykurýruješ - radši na mě ani nedýchej. Nemůžu si dovolit onemocnět, když ve středu čekáme ty Japonce."

Na to se spolehni, beruško - na to se klidně spolehni.

"Budu se krotit."

"Díky. Time, zajdeš se mnou prosím tě do kanceláře a podíváš se mi na pár souhrnů v tabulkovém procesoru?"

Timmy Flanders vklouzl rukou kolem pasu toho sexy uhlazeného kos-týmku značky Samuel Blue, před Pearsonovým vyvaleným očima se naklonil a vtiskl té věci na její nádorovitý, chlupatý obličej letmou pusou. Timmy tam vidí Suzanne, blesklo mu hlavou a najednou cítil, že mu zbytky zdravého rozumu unikají stejně jako kluzké lano namotané na bubnu navijáku. Hladkou, navoněnou tvář Suzanne - přesně to tam vidí a přesně to si myslí, že právě políbil. Proboha.

"Tak!" zvolal Timmy a kavalírsky se tomu stvoření poklonil. "Jen jedna pusa, a jsem váš oddaný služebník, má paní!"

Ještě mrkl na Pearsona a odkráčel s tou zrůdou k její kanceláři. Když měli fontánku s pitnou vodou, svěsil tu ruku, kterou jí dosud držel kolem pasu. Krátký, bezvýznamný námluvní taneček - rituál, který se za těch zhruba deset let jejich vzájemného pracovního vztahu, v němž šéf byla žena a podřízený muž, vytvořil - měli za sebou, takže od Pearsona odcházeli jako pohlavně rovnocenní jedinci a bavili se už jen o číslech.

Obdivuhodná analýza. Ty jsi měl být sociolog. A málem taky byl - na vysoké měl koneckonců sociologii jako vedlejší obor.

Sotva vešel do své kanceláře, uvědomil si, že celé tělo pokrývá lepkavá vrstvička potu. Pustil z hlavy sociologii a začal znovu toužit po třetí hodině.

Ve tři čtvrtě na tři si dodal odvahy a nakoukl do kanceláře Suzanne Holdingové. Cizorodý asteroid její hlavy se nakláněl k monitoru počítače, ale když řekl "Ťuky-ťuk", obrátila se k němu, ta podivná svalovina její tváře se neklidně rozvlnila a černé oči se na něj zadívaly s chtivostí žraloka, který si prohlíží nohu plavce.

"Dal jsem Buzzovi Carstairsovi firemní čtyřky," oznámil Pearson. "Osobní formuláře číslo devět bych si vzal domů, pokud by to nevadilo. Mám tam zálohovací diskety."

"Čili se mi nenápadně snažíš naznačit, že odcházíš před koncem pracovní doby, brouku?" zeptala se Suzanne. Černé žíly na vrcholku holé hlavy se jí neuvěřitelně vyboulily; otoky po celé tváři se rozklepaly a Pearson si povšiml, že z jednoho z nich vytéká hustá narůžovělá hmota, která připomíná zakrvavenou pěnu na holení.

Přinutil se k úsměvu. "Odhalila jsi mě."

"No," prohodila Suzanne, "tak dnešní orgie o čtvrté holt proběhnou bez tebe."

"Díky, Suze." Odvrátil se.

"Brande?"

Otočil se zpátky, přestože hrozilo, že ho vlastní strach a znechucení promění v roztřesenou hromádku paniky, protože si byl najednou naprosto jistý, že ty černé oči mu vidí až do žaludku a že ta věc přestrojená /a Suzanne Holdingovou teď řekne: Přestaneme si hrát na schovávanou, co říkáš? Pojd' dovnitř a zavři dveře. Vyzkoušíme, jestli chutnáš stejně dobře jako vypadáš.

Rhinemann bude chvíli čekat a pak si půjde po svém. Nejspíš bude moc dobře vědět, co se stalo, napadlo Pearsona. Nejspíš to tušil už předem.

"Ano?" zeptal se s pokusem o úsměv.

Dlouhou dobu si ho mlčky prohlížela, ohromná groteskní hlava nad tělem sexy úřednice, pak řekla: "Vypadáš už o dost

lip než po obědě." Černé oči nad pootevřenou pusou na něj zíraly s výrazem plyšového medvěda zapomenutého pod dětskou postelí, ale Pearson věděl, že kdokoli jiný by na tom místě viděl jen Suzanne Holdingovou, jak se příjemně usmívá na jednoho ze svých podřízených a projevuje přesně takový zájem, jaký se od ní očekává. Ne že by se zrovna kdovíjak užírala starostmi, ale přesto o své podřízené dbá a věnuje jim pozornost.

"Fajn," hlesl, ale hned dostal strach, aby to nevyznělo příliš mdle. "Super!"

"Jen kdybychom tě ještě odnaučili kouřit."

"Vždyť já se snažím," usmál se chabě. Kluzké lano na onom pomyslném bubnu se znovu začalo odmotávat. Nech mě jít, ty mrcho, nech mě odsud vypadnout dřív, než provedu nějakou děsnou blbost, kterou už nebudeš moct přehlížet.

"Měl bys pak nárok na automatické zvýšení pojistky, viš?" pokračovala ta zrůda. Vtom s tichým křupnutím praskl další z těch nádorů a i z něj začala vytékat narůžovělá hmota.

"No jo, já vím," přikývl. "Opravdu o tom začnu uvažovat, Suzanne. Slibuju."

"To bys měl," prohlásila a obrátila se zpátky k monitoru. Na okamžik tam stál jako omráčený, nemohl uvěřit svému štěstí. Rozhovor byl u konce.

Když Pearson opouštěl budovu, už lilo jako z konve, nicméně Desátníci - říkal jim Desátníci, přestože už byly tři odpoledne, a ne deset, protože jinak to byli pořád jedni a titíž - vyrazili i tak ven, mačkali se jeden na druhého jako stádo ovce a oddávali se svému zlovyku. Slečinka Červená sukně a ten údržbář, co nosil čepici kšiltlem dozadu, se společně schovávali pod jedním promáčeným výtiskem Boston Globe. Vypadali otráveně a na několika místech už stačili promoknout, ale i tak Pearson údžbáří záviděl. Slečinka Červená sukně používala parfém Giorgio Armani; několikrát ho cítil ve výtahu. A když šla, hrozně příjemně hedvábně šustila.

Na co to sakra myslíš? napomenul se přísně v duchu a jedním dechem si i odpověděl: Klid, jen si snažím udržet zdravý rozum. Nebo máš něco proti?

Duke Rhinemann stál pod plátěnou stříškou květinářství, ramena nahrbená, v koutku pusy cigaretu. Pearson si stoupl vedle něj, mrkl na hodinky a rozhodl se, že on ještě chvíli vydrží. Přesto podvědomě trochu natáhl krk, aby nasál kouř z Rhinemannovy cigarety.

"Moje šéfová je jedna z nich," sdělil Dukeovi. "Ledaže by se Douglas Keefer převlékal do ženského."

Rhinemann vycenil zuby do úsměvu, ale neřekl nic.

"Povídal jste, že jsou u nás ještě tři další? Kdo jsou teda ti zbylí dva?"

"Donald Fine. Toho nejspíš neznáte - pracuje u ochranky. A Carl Grosbeck."

"Carl... předseda správních rady? No potěš!"

"Jak jsem říkal," prohodil Rhinemann, "jde jim jen o vysoké pozice, o nic víc - hej, taxi!"

Vyrazil zpod stříšky a začal mávat na hnědobílý taxík, který v tom deštivém odpoledni kupodivu brázdil ulice bez zákazníka. Zabočil k nim a u chodníku rozstříkl spršku vody z louže. Rhinemann hbitě uskočil, ale Pearson si promáčel boty i spodek kalhot. V současné situaci mu to však bylo celkem jedno. Podržel dveře Rhinemannovi, který vklouzl dovnitř a přesunul se na druhý konec sedačky. Pearson nastoupil po něm a zabouchl za sebou.

"Ke Gallagherům," řekl Rhinemann. "Je to přímo naproti -"

"Já vím, kde je U Gallagherů," opáčil řidič, "ale nikam nejedu, dokud nevyhodíte to žváro, příteli." Poklepal na cedulku připevněnou k taxametru. V TOMTO VOZE KOUŘENÍ ZAKÁZANO, Stálo tam.

Oba muži se na sebe podívali. Rhinemann zpola rozpačitě, zpola nevrle pokrčil rameny. Tohle pokrčení se zhruba od devadesátého roku stalo takřka kmenovým pozdravem všech Desátníků. Potom, beze slova námitky, vyhodil svou ze čtvrtiny vykouřenou winstonsku ven do lijáku.

Pearson začal Rhinemannovi vykládat, jak se zděsil, když se otevřely dveře výtahu a on poprvé spatřil skutečnou tvář Suzanne Holdingové, ale Rhinemann se zamračil, nepatrně zavrtěl hlavou a ukázal palcem na řidiče. "Promluvíme si potom," řekl.

Pearson tedy mlčel a sledoval, jak kolem ubíhají deštěm zmáčené výškové budovy centra Bostonu. Cítil se v téměř dokonalém souladu s výjevy běžného pouličního života, které viděl za ušmudlaným oknem taxíku. Nejvíc ho asi zajímaly ty malé hloučky Desátníků, jež postávaly před každou kancelářskou budovou, kterou měli. Stáli všude, kde bylo místečko pod střechou; a kde nebylo, tam stáli taky - prostě si jen zvedli límec a dlaní si chránili zapálenou cigaretu. Pearsonovi připadalo, že dobrých devadesát procent exkluzivních výškových budov v centru, kolem nichž projížděli, jsou nekuřácké zóny, zrovna jako ta, v níž pracovali on s Rhinemannem. Navíc ho napadlo (a tahle myšlenka ho zasáhla jako blesk), že Desátníci ve skutečnosti nejsou žádný nový kmen, ale spíš prořídle zbytky kmene starého, odpadlíci, kteří prchají před koštětem, jež chce vymést jejich zlovyk ze dveří amerického života. Společným znakem pro ně pro všechny byla neochota či neschopnost přestat si zatloukat hřebíky do rakve; byli závislí ve vytrvale se scvrkávající zóně přijatelnosti. Exotická společenská menšina, napadlo ho, jenže taková, že nejspíš příliš dlouho nevydrží. Tak kolem roku 2020, nejpozději 2050, už na tom Desátníci budou stejně jako pták dodo.

Počkat, počkat, pomyslel si. My jsme vlastně poslední nezdolní optimisti tohoto světa - většina z nás se ani nenamáhá zapínat si v autě pásy, a kdyby na baseballovém hřišti odstranili to pitomé pletivo, všichni bychom si sedali přímo za domácí metu.

"Čemu se smějete, pane Pearstone?" zeptal se Rhinemann a Pearson si uvědomil, že má rty roztažené do širokého úsměvu.

"Ničemu," odvětil. "Jen mě tak něco napadlo."

"Fajn; už jsem měl strach, že vám to začíná lézt na mozek."

"Připadalo by vám, že mi něco leze na mozek, kdybych vám nabídl, ať mi tykáte?"

"Asi ne," odvětil Rhinemann a na chvíli se nad tím zamyslel. "Ale jedině v případě, že budeš tykat i ty mně a že neskončíme u moc velkých důvěrností."

"Myslím, že toho se ode mě nemusíš bát. A víš, co ti řeknu?"

"Co?"

"Tohle byl nejpodivnější den mého života."

Duke Rhinemann přikývl, ale Pearsonův úsměv neopětoval. "A to ještě neskončil," dodal.

2

Pearson usoudil, že hospoda U Gallagherů byla z Dukeovy strany velice dobrá volba - skutečná bostonská anomálie, opravdu slušný podnik, žádná putyka, prostě dokonalé místo pro dva bankovní zaměstnance, když spolu chtějí probrat záležitosti, jaké by v jejich nejbližších nepochybně vyvolaly pochybnosti o jejich zdravém rozumu. Kolem prostorného, nablýskaného tanečního parketu, na němž právě do duetu Marty Stuartové a Travise Tritta "This One's Gonna Hurt You" zasněně ploužily tři páry, se táhl snad nejdelší barový pult, jaký Pearson viděl mimo filmové plátno. V menším podniku by musely být barové stoličky namačkané na sebe, ale tahle úžasně dlouhá mahagonová závodní dráha dovozovala rozesa-dit hosty tak daleko od sebe, že získali soukromí jako v odděleném boxu; díky tomu taky nepotřebovali v tmavých hlubinách hospody žádný hledat. Pearson za to byl vděčný. Aspoň se nemusel děsit představami, že ve vedlejší boxu sedí (nebo hřaduje) některý z těch netopýřích lidí, či dokonce páreček, a napjatě poslouchá jejich rozhovor.

Neříká se tomuhle paranoia, kamaráde? napadlo ho. A ani ti netrvalo moc dlouho, než jsi se k ní dopracoval, co? Ne, to vážně netrvalo, ale momentálně mu to bylo fuk. Byl jen vděčný, že až spolu budou mluvit (nebo spíš až bude Duke mluvit), bude mít rozhled všemi směry.

"Nevadí ti sedět u baru?" zeptal se Duke a Pearson zavrtěl hlavou.

Když procházel za Dukem pod cedulí, na níž stálo KOUŘENÍ POVOLENO

JEN v TĚTO ČÁSTI, uvědomil si, že to sice vypadá jako jeden bar, ale ve skutečnosti jsou dva... stejně jako v padesátých letech všechny pulty v kantýnách na jih od Masonovy-Dixonovy linie vypadaly jako jeden, ale byly ve skutečnosti dva: jeden pro bělochy a jeden pro černocho. A stejně jako tehdy byl i dnes okamžitě patrný rozdíl.

Nekuřácké zóně vévodila televize Sony bezmála velikosti filmového plátna, zatímco v kuřáckém ghettu visel na stěně jen starý Zenith (a pod ním visela cedulka: NEBOJTE

SE ZEPTAT, JESTLI VÁM NALIJEME NA SEKERU, MY SE TAKY NEBUDEME BÁT POSLAT

VÁS DO P...). I povrch barového pultu tady byl špinavější - Pearson si nejdřív říkal, že se mu to určitě jen zdá, ale druhý pohled mu potvrdil, že dřevo je tu zašlejší a jsou na něm patrné kroužky po půllitrech, které tu kdysi stály. A samozřejmě se tu vznášel onen zatuchlý, nažloutlý pach tabákového kouře. Přisahal by, že když si sedal na barovou stoličku, zvedl se ten pach přímo z ní, jako popcornový prach ze starých sedaček v kině. Televizní hlasatel na jejich zašlé, kouřem zakalené obrazovce vypadal, že umírá na otravu zinkem; přitom ten samý člověk v televizi na straně pro nekuřáky působil, že by klidně zaběhl čtyřstovku a pak ještě vzepřel svou vlastní váhu v blondýnách.

Vítej na konci autobusu, pomyslel si Pearson a s trochu podrážděným pobavením se rozhlédl po svých kolezích Desátnicích. Vlastně si nemám na co stěžovat; za nějakých deset let už kuřáky vůbec nebudou pouštět na palubu.

"Cígo?" nabídl mu Duke, skoro jako by ovládal základy čtení myšlenek.

Pearson se podíval na hodinky a cigaretu přijal i s plamenem Dukeo-va na pohled nóbl zapalovače. Zhluboka potáhl, vychutnával si, jak mu kouř proniká dutinami, i to, jak se mu lehce zamotala hlava. Pochopitelně, že byl tenhle zlovyk nebezpečný, možná dokonce smrtelně nebezpečný; jak by taky něco, co vás dokáže takhle povznést, mohlo nebýt?

Tak to prostě na světě chodí.

"A co ty?" podivil se, když Duke zasunul cigarety zpátky do kapsy.

"Já ještě chvíli počkám," prohlásil s úsměvem Duke. "Stihnu jsem přece pár šluků, než jsme nalezli do toho taxíku.

Navíc si musím připočít tu jednu navíc, co jsem si dal po obědě."

"Počítáš si denní předěl, jo?"

"Přesně tak. Obvykle si po obědě dovoluji jen jednu, ale dneska jsem měl dvě. To kvůli tobě, pořádně jsi mi nahnal."

"Já měl dost nahnáno sám."

Přišel k nim barman a Pearson fascinovaně sledoval, jak se vyhýbá stužce dýmu, jež mu stoupala z cigarety. Nejspíš si ani neuvědomuje, že to dělá... ale vsadím se, že kdybych mu vyfoukl trochu kouře přímo do obličeje, přeskočí ten pult a zmaluje mi ciferník.

"Dáte si, pánové?"

Duke bez konzultace s Pearsonem objednal dvakrát Sama Adamse. Sotva pro ně barman odešel, Duke se obrátil a řekl:

"Pij pomalu. Dneska není zrovna nejlepší den se zlinkovat."

Pearson přikývl, a když se barman vrátil s pivem, položil na stůl pětidolarovku. Jednou si zhluboka lokl, pak potáhl z cigarety. Znal lidi, kteří tvrdili, že cigareta nikdy nechutná lip než po jídle, ale s tím Pearson nesouhlasil; v hloubi duše byl přesvědčený, že jestli Evu dostalo něco do problémů, tak to nebylo jablko, ale cigareta po pivu.

"A jak na to jdeš ty?" zeptal se Duke. "Nikotinová náplast? Hypnóza? Stará dobrá síla vůle? Jak na tebe tak koukám, hádal bych nejspíš na tu náplast."

Jestli to byl pokus o vtipnou změnu tématu, pak moc nevyšel. Pearson o cigaretách dnes odpoledne dost přemýšlel.

"Jo, náplast," přikývl. "Nosil jsem je dva roky, začal jsem hned, jak se nám narodila dcera. Stačilo mi jednou se na ni podívat v porodnici a okamžitě jsem se rozhodl, že s tím zlovykem skončuju. Přišlo mi jako hodně velký nesmysl kouřit nějakých čtyřicet padesát denně, když jsem si právě na osmáct let přivázal na krk čerstvě narozeného človíčka." Do kterého jsem se okamžitě zamiloval, mohl dodat, ale měl dojem, že to už si Duke stačil domyslet.

"Ani nemluvě o celoživotních závazcích k manželce."

"Ani nemluvě o manželce," souhlasil Pearson.

"A k tomu ke všem možným bratrům, švagrovým, vymahačům dluhů, daňovým poplatníkům a soudním výborům."

Pearson vyprskl smíchy a přikývl. "Jo, přesně tak."

"Ale nejde to tak snadno, jak to vypadá, co? Když jsou čtyři ráno a člověk nemůže usnout, tak všechny ty ušlechtilé myšlenky rychle vyprchají."

Pearson se ušklíbl. "Nebo když máš jít nahoru a začít dělat stojky před Grosbeckem, Keeferem, Finem a zbytkem představenstva. Když jsem tam šel prvně bez toho, abych si předtím zapálil... to byla hodně velká zabíračka."

"Ale aspoň na chvíli jsi úplně kouřit přestal."

Pearson zvedl k Dukeovi oči, trochu zaskočen jeho jasozřivostí, a přikývl. "Asi na půl roku. Ale v duchu jsem nepřestal nikdy, jestli mi rozumíš."

"Jistěže rozumím."

"Nakonec jsem začal zas. To bylo ve dvaadvadesátém, zrovna v době, kdy se vynořily první zprávy o tom, jak lidi, kteří kouřili a zároveň u toho nosili náplast, houfně dostávají infarkt. Vzpomínáš si na to?"

"Jo jo," přisvědčil Duke a poklepal si na čelo. "Nosím tady celou databázi článků o kouření, kamaráde, pěkně v abecedním pořádku. Kouření a Alzheimer, kouření a bronchitida, kouření a cukrovka... a tak dál."

"Takže jsem měl na výběr," pokračoval Pearson. Nepatrně, rozpačitě se usmíval - úsměvem člověka, který ví, že se zachoval jako největší pitomec, že se pořád chová jako pitomec, ale pořádně neví proč. "Musel jsem buď přestat kouřit, nebo nosit náplast. Takže jsem -"

"Přestal nosit náplast!" dopověděli oba společně a pak se rozřehtali tak, že se na ně otočil jeden ulízaný štamgast z nekuřáckého oddělení. Chvilí je podmračeně pozoroval, ale nakonec obrátil pozornost zpátky k televizi.

"Život je stejně prachmizerná věc, co?" prohodil Duke ještě se smíchem a zajel si rukou do vnitřní kapsy smetanového saka. Když ale spatřil, jak mu Pearson podává balíček marlborek s jednou napůl vyklepnutou cigaretou, tak se zarazil. Opět se na sebe podívali, Duke překvapeně a Pearson vědoucně, a pak se zas halasně rozesmáli. Ulízaný chlápek se k nim otočil znovu, tentokrát ještě podmračeněji. Nikdo jiný si jich nevšímal. Duke přijal nabízenou cigaretu a zapálil si. Celé to netrvalo déle než deset vteřin, ale i to stačilo, aby se z těch dvou mužů stali přátelé.

"Hulil jsem jak továrna už od patnácti až do své svatby v jedenadevadesátém," vyprávěl Duke. "Máma to neviděla ráda, ale aspoň oceňovala, že nekouřím crack ani ho neprodávám jako polovina dětí od nás z ulice - řeč je o Roxbury, mimochodem -, takže mi to zas tak nevyčítala."

Na líbanky jsme s Wendy odjeli na týden na Havaj, a ten den, kdy jsme se vrátili, mi dala dárek." Duke zhluboka potáhl a vyfoukl dva souměrné proudy kouře z nosních dírek. "Našla to v nějakém katalogu, myslím, že Sharper Image, ale dost možná v nějakém jiném. Mělo to takové módní jméno, ale na to už si nevzpomínám; já tomu krámu říkal Pavlovovy palečnice. Jenže jsem ji šíleně miloval - a pořád miluju, to mi věř -, takže jsem ustoupil a vážně se snažil. Dokonce to ani nebyla taková hrůza, jak jsem si představoval. Znáš ten přístroj, co o něm mluvím?"

"To si piš," přikývl Pearson. "Bzučák. Nutí tě na každou cigaretu čekat o trochu dýl. Lisabeth - moje žena - mi ho doporučovala pořád, když byla těhotná s Jenny. Ale přijde mi to asi stejně rafinované, jako nechat na sebe z lešení spadnout kolečko s cementem."

Duke s úsměvem pokýval hlavou, a když kolem procházel barman, ukázal na pultitry a požádal ho, ať jim je znovu naplní. Pak se obrátil zpátky k Pearsonovi. "Kromě toho, že jsem místo náplasti používal Pavlovovy palečnice, to u mě probíhalo stejně jako u tebe. Dostal jsem se až tak daleko, že mi ta mašinka hrávala nějakou úžasnou verzi Sboru svobody nebo něčeho podobného, ale zlozvyk se zase vrátil. Stohlavou saň by člověk užil snáz." Barman jim přinesl dvě nová piva. Tentokrát zaplatil Duke, usrkl si a řekl: "Musím si skočit zavolat. Za pět minut jsem zpátky."

"Dobře," přikývl Pearson. Rozhlédl se kolem, všiml si, že se barman znovu stáhl do relativního bezpečí nekuřácké zóny (V roce 2005 už tady odbory budou mít barmany dva, napadlo ho, jednoho pro kuřáky a jednoho pro nekuřáky), pak se otočil zpět k Dukeovi. Tentokrát promluvil o něco tišeji. "Myslel jsem, že taky probereme ty netopýry."

Duke si ho chvíli měřil svými tmavě hnědými očima. Nakonec řekl: "Ale my už je probíráme, kamaráde. Už je probíráme."

A než na to mohl Pearson nějak reagovat, ztratil se v temných (nicméně téměř nezakouřených) útrobách hospody, kde se zřejmě ukrývaly telefonní automaty.

Byl pryč spíš deset minut než pět a Pearson už přemýšlel, jestli se po něm nemá jít poohlédnout, když jeho pozornost upoutala televize, kde hlasatelka právě hovořila o rozruchu, který vyvolal viceprezident Spojených států. Viceprezident při svém proslovu k Národnímu sdružení vzdělavatelů navrhl, aby byl znovu proveden odhad ceny státem dotovaných mateřských škol a ty se co nejdříve zavřely.

Na obrazovce se objevila reportáž natočená někdy během dne v konferenčním centru ve Washingtonu, D. C. Kamera z úvodního širokého záběru do publika přešla za doprovodu komentáře na detail viceprezidenta na pódiu a Pearson se musel oběma rukama chytit baru, do něhož /aryl prsty takovou silou, že trochu promáčkla obložení. Vybavila se mu jedna věc, kterou mu dopoledne řekl Duke na náměstíčku: Mají přátele na vysokých místech.

O nic jiného než o vysoká místa jim koneckonců ani nejde.

"Nejsme nijak zaujatí proti americkým pracujícím matkám," říkala právě ta znetvořená zrůda s netopýří tváří a modrým viceprezidentským odznakem tam na pódiu, "ani proti sociálně slabým rodinám, které si zasluhují naši pozornost. Nicméně se domníváme..."

Vtom dopadla Pearsonovi na rameno ruka a on si musel skousnout ret, aby nevyjekl. Když se otočil, spatřil Dukea. Mladý muž byl jako proměněný - oči se mu leskly a na čele se mu perlily drobné kapičky potu. Pearsona napadlo, že vypadá, jako by právě vyhrál balík v ruletě.

"To už mi nikdy nedělej," napomenul ho a Duke se zarazil uprostřed šplhání na barovou stoličku. "Málem mě trefil šlak."

Duke se zatvářil překvapeně, pak ale zvedl oči k televizi a rázem porozuměl. "Aha," řekl. "Promiň, Brandone, pořád

zapomínám, že jsi na tenhle film přišel až v polovině."

"Co prezident?" zeptal se Pearson. Snažil se udržet hlas v klidu a málem se mu to podařilo. "S tímhle pitomcem bych se asi ještě smířil, ale co prezident? Je to taky -"

"Ne," zavrtil hlavou Duke. Zaváhal, pak dodal: "Aspoň zatím ne."

Pearson se k němu naklonil. Zřetelně vnímal, jak mu znovu začínají tuhnout rty. "Jak to myslíš, zatím ne? Co se to tady děje, Dukeu? Co jsou zač? Kde se tu vzali? Co tu dělají a o co jim jde?"

"Povím ti všechno, co vím," slíbil Duke, "ale nejdřív se tě chci zeptat, jestli bys dneska večer nemohl přijít na takovou menší schůzi. Kolem šesté. Máš čas?"

"Půjde tam o tohle?"

"Samozřejmě."

Pearson to zvážil. "Dobře. Ale budu to muset zavolat Lisabeth."

Duke se hned vyplašil. "Ne aby jí prozradil něco o -"

"Pochopitelně, že ne. Namluvím jí, že si se mnou naše La Belle Dame sans Merci chce ještě jednou projít všechny tabulky, než je ukáže těm Japoncům. To mi uvěří; ví, že Holdingová je před tou návštěvou našich přátel z druhé strany Pacifiku jako na trní. To by šlo, ne?"

"Asi jo."

"Fajn. I když... připadá mi to trochu nefér."

"Na tom, že chceš udržet manželku co nejdál od těch netopýrů, není nic nefér. Netahám tě přece do masážního salónu, ne?"

"To doufám, že ne. Tak povídej."

"Dobře. Nejspíš bych měl začít tím, že ti povím něco o tvých kuřác-kých návycích."

Jukebox, který byl do té chvíle pár minut zticha, začal právě vyhrávat jakousi utahanou verzi klasického šlágru Billyho Raye Ciruse "Achy Breaky Heart". Pearson nechápavě zíral na Dukea Rhinemanna a otevřel pusou, že se ho zeptá, co mají proboha jeho kuřácké návyky společného s cenou kafe v San Diegu. Jenže z něj nevyšla ani hláška. Ani ň.

"Přestal jsi... pak jsi znovu začal... ale měl jsi dost rozumu na to, abys věděl, že když si nedáš pozor, skončíš přesně tam, kde jsi před měsícem nebo dvěma začínal," začal Duke. "Je to tak?"

"Ano, ale nechápu -"

"Pochopíš." Duke si vytáhl kapesník a otřel si jím čelo. Když se prve vrátil od telefonu, měl Pearson nejdřív dojem, že je Duke celý rozpálený vzrušením. Teprve teď mu došlo, že nejde jen o to: Duke byl navíc k smrti vydešený. "Jenom dávej pozor."

"Dobře."

"Vlastně jsi se svým zlozvykem dospěl k určitému kompromisu. K novému modu vivendi, nebo jak bychom to nazvali. Nedokážeš přestat, ale zjistil jsi, že to ještě neznamená konec světa - nejsi koneckonců závislák na kokainu, co si neumí odpustit crack, ani ožrala, co z toho rozjetého vlaku s kořalkou prostě už nevyskočí. Kouření je sice svinstvo, ale přece jen mezi dvěma třemi krabičkami denně a naprostou abstinencí existuje určitá střední cesta."

Pearson na něj udiveně zíral a Duke se neubránil úsměvu.

"Ne, nečtu ti myšlenky, nemusíš mít strach. Ale trochu se přece známe, ne?"

"Zdá se, že známe," přisvědčil Pearson zamyšleně. "Jen jsem na minutku zapomněl, že jsme oba Desátníci."

"Že jsme co?"

Pearson mu vyložil svou teorii o lidech, kteří v deset dopoledne odcházejí ven na cigaretu, o jejich kmenových gestech (podmračený pohled, jakmile narazí na ceduli ZÁKAZ KOUŘENÍ, nevrle rezignované pokrčení ramen, když je nějaká nezpochybnitelná autorita vyzve, ať prosím odloží tu cigaretu), jejich kmenových svátostech (žvýkačky, tvrdé bonbony, párátko a samozřejmě osvěžovač dechu ve spreji) a jejich kmenových litaních (z nichž nejčastější zní příští rok s tím končím nadobro).

Duke fascinovaně poslouchal, a když Pearson skončil, ohromeně prohlásil: "Páni, Brandone! Ty jsi rozluštil tajemství ztraceného izraelského kmene! Odešli z Izraele za praotcem Camelem!"

Pearson vybuchl smíchy, čímž si vysloužil další nevrlý, nechápavý pohled od onoho ulízaného chlapa v nekuřácích.

"Ale vážně to všechno sedí," pokračoval Duke. "Zeptám se tě jen na jednu věc - kouříš doma před dítětem?"

"Proboha, to ne!" zvolal Pearson.

"A před ženou?"

"Ne, už taky ne."

"Kdy sis naposled zapálil v restauraci?"

Pearson se nad tím zamyslel a s překvapením zjistil, že si nedokáže vzpomenout. Poslední dobou se usazoval v nekuřácké seci, i když šel na jídlo sám, a cigaretu odkládal až na později, až zaplatí a vyjde zase ven. Doby, kdy kouřil i mezi jednotlivými chody, ležely dávno v minulosti.

"Desátníci," zopakoval užaslým hlasem Duke. "To se mi vážně líbí - líbí se mi, že máme jméno. A opravdu si připadám jako člen nějakého kmene. Je to..."

Vtom se zarazil a upřel pohled z okna. Kolem procházel bostonský policista, který se bavil s hezkou mladou ženou. Ta k němu vzhlížela se směsí obdivu a očitivně neměla nejmenší tušení o jeho černých hladových očích a blyštivých trojúhelníkových tesácích.

"Proboha," vydechl tiše Pearson, "to se mi snad zdá."

"Nezdá," ujistil ho Duke. "Poslední dobou je to čím dál běžnější." Chvilí seděl mlčky a jen nepřítomně zíral do zcela prázdného püllitru. Pak se s nepatrným zachvěním z toho zamyšlení probal. "A právě my," řekl Pearsonovi, jsme jediní na světě, kdo je vidí."

"Cože, jen kuřáci?" podivil se Pearson. Samozřejmě už tušil, kam Duke tím vším míří, ale stejně...

"Ne," opravil ho trpělivě Duke. „JCuřáci je nevidí. Nekuřáci je taky

nevidí." Upřeně se na Pearsona zahleděl. "Vidí je jen lidé jako my, Brandone - ti, co nejsou ani ryba, ani rak. Jenom my, Desátníci."

Když o čtvrt hodiny později od Gallagherů odcházeli (Pearson nejdřív zavolal manželce, sdělil jí svou smyšlenou výmluvu a slíbil, že v deset bude doma), déšť už polevil do jemného mrholení a Duke navrhl, ať se kousek projdou. Ne až do Cambridge, kam měli namířeno, ale dost daleko na to, aby stačil vysvětlit zbytek. Ulice byly skoro prázdné, takže mohli pokračovat v hovoru, aniž by se museli neustále ohlížet přes rameno.

"Svým způsobem je to něco jako první orgasmus," vykládal Duke, zatímco řídkou přízemní mlhou mířili k Charles River.

"Jakmile ten jednou nastartuje, stane se natrvalo součástí tvého života. S tímhle je to stejné. Jednou se prostě chemikálie v tvoji hlavě dostanou přesně do té správné rovnováhy a ty spatříš prvního z nich. Zajímalo by mě, kolik lidí se v tomhle prvním okamžiku skácelo na zem mrtvých hrůzou. Řekl bych, že dost."

Pearson se zadíval na krvavou šmouhu, kterou na lesklém černém chodníku Boylston Street vytvářel odraz semaforu, a vzpomněl si, jaký šok znamenalo to první setkání pro něj. "Jsou tak odporní. Tak hnusní. Jak se jim ty svaly hýbou pod kůží... ani se to pořádně nedá popsat, co?"

Duke pokýval hlavou. "Tak tak, člověku se z nich vážně zvedá kufr. Já svého prvního viděl, když jsem jel červenou linkou domů do Miltonu. Stál na nástupišti na Park Street Station směrem do centra. Projeli jsme těsně kolem něj. Měl jsem štěstí, že jsem seděl ve vlaku a ujížděl pryč, protože jsem vykřikl hrůzou."

"Co se dělo pak?"

Dukeův úsměv přešel, přinejmenším na chvíli, v rozpačitý úšklebek. "Lidi se po mně otáčeli, ale hned zase odvraceli pohled. Víš, jak to chodí ve městě. Na každém druhém rohu postává nějaký blb a hlásá, jak Ježíš seče trávu jediné s Mountfieldem."

Pearson přikývl. Ano, věděl, jak to ve městě chodí. Nebo si to až do dneška aspoň myslel.

"Najednou se na sedadlo vedle mě posadil takový vytáhlý, děsně pihovatý zrzek a chytil mě za loket zhruba stejně, jako jsem já chytil dneska dopoledne tebe. Jmenuje se Robbie Delray. Je malíř pokojů. Seznámíš se s ním večer u Kate."

"U jaké Kate?"

"Kate má v Cambridgi specializované knihkupectví. Detektivky. Jednou dvakrát týdně se tam scházíme. Je to tam fajn. A chodí tam fajn lidi. Uvidíš. Ale zpátky k Robbiemu, chytil mě za ten loket a povídá mi: „Ne, nejste blázen, já ho viděl taky. Doopravdy tam stál - říkáme jim netopýři." To bylo všechno. Normálně bych si asi myslel, že blábolí z nějakého amfetaminového rauše... jenže jsem to viděl a ta úleva..."

"Přesně tak," kývl Pearson při vzpomínce na dnešní dopoledne. Na Storow Drive se zastavili, počkali, až kolem přejede nákladák, pak přeběhli mezi kalužemi na druhou stranu. Pearsona na okamžik zaujalo vybledlé grafiti nastříkané zezadu na parkové lavičce u řeky. PŘISTÁLI TU UFONI, stálo tam. MAJ JE NAPROTI VRESTAURACI.

"Jsem rád, že jsi tam dneska dopoledne byl," prohodil. "Měl jsem štěstí."

Duke přikývl. "To teda měl. Koho si netopýři podají, kamaráde, ten už to nerozhodí - policajti ho obvykle po některém jejich večírku najdou rozsekaného na kusy v pytli. O tom už jsi slyšel, ne?"

Pearson pokýval hlavou.

"A nikdo netuší, že všechny oběti měly jednu věc společnou - omezily kouření na nějakých pět až deset cigaret denně. Taková stopa je nezřetelná i pro samotnou FBI."

"Ale proč nás zabíjejí?" zeptal se Pearson. "Přece když někdo začne vykřikovat, že jeho šéf je Mart'an, tak hned nepošlou pro Národní gardu; spíš toho dotyčného zavřou do cvokhausu."

"Ale no tak, prober se," opáčil Duke. "Snad jsi ty krasavce viděl na vlastní oči, ne?"

"Chceš říct... zeje to zabíjení baví?"

"Jo, baví. Ačkoliv zábava v tomhle případě není na prvním místě. Jsou jako vlci, Brandone, neviditelní vlci, kteří se propracovávají stádem oveček. A odpověz si sám - proč ještě vlci zabíjejí ovečky, kromě toho, že si při tom vždycky užijou tolik legrace."

"Oni... cože?" Pearson ztišil hlas. "Chceš říct, že nás žerou?"

"Ano, některé části našeho těla," přisvědčil Duke. "Robbie Delray

o tom byl přesvědčený už ten den, kdy jsem se s ním seznámil, a většina z nás je o tom přesvědčená dodnes."

"Z nás - z jakých nás, Dukeu?"

"Z těch lidí, za kterými tě vedu. Nebudeme tam všichni, ale měla by se nás tentokrát sejít většina. Něco se chystá. Něco velkého."

"Co?"

Na to Duke jen zavrtěl hlavou a zeptal se: "Nemáš už chuť sednout do taxíku? Já už bych se dal ždímat."

Pearson na tom byl obdobně, ale do taxíku se mu zatím nechtělo. Procházka ho osvěžila... a nejen procházka. Dukeovi by se s tím asi svěřit nemohl - alespoň zatím ne -, ale tohle všechno mělo i svou pozitivní stránku... romantickou pozitivní stránku. Měl pocit, jako by se propadl do nějaké prazvláštní, napínavé povídky o klukovských dobrodružstvích; skoro si k ní dokázal představit ilustrace od N. C. Wyetha. Zvedl oči ke svatozářím pouličních lamp, které jako vojenské hlídky lemovaly Storow Drive, a nepatrně se pousmál. Chystá se něco velkého, pomyslel si. Agent X-9 proklouzl na naši stranu s dobrými zprávami z podzemní základny. ... objevili jsme to netopýří hnízdo, po kterém jsme pátrali!

"Tohle prvotní vzrušení tě brzy přejde, věř mi," prohodil suše Duke.

Pearson překvapeně trhl hlavou.

"Až ti v zálivu vyloví druhého kamaráda bez půlky hlavy, pochopíš, že tenhle plot ti žádný Tom Swift natřít nepomůže."

"Tom Sawyer," zamumlal Pearson a vytřel si z očí dešťovou vodu. Cítil, jak se červená.

"Robbie si myslí, že potřebují něco z našeho mozku. Možná nějaký enzym, možná nějakou zvláštní elektrickou vlnu. Podle Robbieho jde možná o tu samou věc, která nám umožňuje - nebo aspoň některým z nás - je vidět. A že prý jsme pro ně něco jako rajčata na zahrádce - záleží jen na nich, kdy se rozhodnou někoho z nás utrhnout.

No, mě vychovali jako baptistu a jsem zvyklý jít přímo k jádru věci - žádné zahradnické metafory. Podle mě nám prostě vysávají duši."

"Počkej, teď to myslíš vážně, nebo si ze mě děláš legraci?"

Duke se zasmál, pokrčil rameny a zatvářil se vyzývavě, všechno naráz. "Já nevím. Tyhle věci po mého života vstoupily přibližně v době, kdy jsem dospěl k závěru, že nebe je jen pohádka a peklo jsou ostatní lidi. Teď jsem v tom zas až po uši. Ale na tom tolik nesejde. Hlavně bys měl

mít naprosto, ale naprosto jasno v jedné věci - totiž že mají spoustu důvodů nás zabít. A ze všeho nejvíc se bojí, abychom nedělali přesně to, co právě děláme, nespolečovali se, neorganizovali, nesnažili se jim nějak ublížit..."

Odmlčel se, zamyslel se nad tím a potřásl hlavou. Teď vypadal i mluvil jako člověk, který vede dialog sám se sebou a znovu se snaží najít odpověď na otázky, které ho už kolik nocí připravují o spánek.

"I když, bojí, to asi není úplně pravda. Ale nechtějí zbytečně moc riskovat, to je jisté. Stejně jako to, že nesnášejí, když je někdo z nás vidí. Vyloženě nesnášejí. Tuhle jsme jednoho chytily, a to bylo jak zavřít tornádo do sklenice. Museli -"

"Chytily? Vážně?"

"Jo, vážně," přikývl Duke a hrubě, neradostně se se usmál. "Čapli jsme ho na odpočívadle u dálnice 1-95, za Newburyportem. Bylo nás tam na něj šest - vedl to můj přítel Robbie. Odvezli jsme ho najeden statek, a když z něj vyprchala ta koňská dávka sedativ, co jsme mu dali - a vyprchalo to z něj nepříjemně rychle -, zkusili jsme ho vyslýchat, abychom z něj dostali jasnější odpovědi na otázky, které už jsi pokládal sám. Dali jsme mu pouta na ruce i na nohy a omotali kolem něj tolik nylonového lana, že vypadal jako mumie. A víš, na co si vzpomínám ze všeho nejlíp?"

Pearson zavrtěl hlavou. Ten pocit, že propadl mezi stránky dobrodružné povídky, už z něj nadobro vyprchal.

"Jak se probudil," řekl Duke. "A říkám probudil, ne probouzel, protože to šlo ráz na ráz. Prostě byl najednou vzhůru a zíral na nás těma děsivýma očima. Netopýřima očima. Netopýři totiž mají oči, víš - spousta lidí si myslí, že ne. Ty bláboly o tom, jak jsou slepí, musela rozšířit nějaká hodně schopná tisková agentura.

Nechtěl s námi mluvit. Ani slovo. Musel vědět, že se z té stodoly živý nedostane, ale stejně na něm vůbec nebyl znát strach. Jen nenávisť. Takovou nenávisť v očích jsem snad neviděl!"

"A pak?"

"Přetřhl pouta na rukou, jak kdyby byla z papíru. S nohama to měl těžší - obuli jsme ho totiž do takových těch speciálních zálesáckých bot, co se dají přibít k podlaze -, zato to nylonové lodní lano... okamžitě začal přehryzávat smyčky, které jsme mu obtočili kolem ramen. Těma zuba-
ma - no vždyť jsi je viděl - mu to šlo, jako když krysa hryže nitě. Všichni jsme tam stáli jak tvrdé y. Dokonce i Robbie. Nechtělo se nám věřit tomu, co vidíme... nebo nás možná zhypnotizoval. Dost jsem o tom přemýšlel a vůbec bych tuhle možnost nevyučoval. Díky bohu za Lestera Olsona. Přijeli jsme tam dodávkou Ford Encoline, kterou ukradli Robbie s Moi-rou, a Lester byl pořád jak na trní, že šijí z dálnice určitě někdo všimne. Odešel ji ven obhlédnout, a když se pak vrátil dovnitř a viděl, že ten neřád už je kromě nohou skoro volný, střílel ho třikrát do hlavy. Jen prásk-prásk-prásk."

Duke potřásl hlavou.

"Zabil ho," hlesl Pearson. "Jen prásk-prásk-prásk."

Přišlo mu, že se jeho vlastní hlas znovu ozývá kus nad ním jako dopoledne tam na náměstíčku před bankou, a najednou ho přepadla děsivá a velice neodbytná představa: že žádní netopýři neexistují. Že jde jen o masovou halucinaci, něco jako mívají feťáci po meskalinu. Jen s tím rozdílem, že tahle halucinace, která postihuje výhradně Desátníky, vzniká prostě přísunem nesprávného množství tabáku. Ti lidi, ke kterým ho Duke vede, zabili pod jejím vlivem už minimálně jednoho nevinného člověka a možná zabijí další. Určitě budou chtít zabít, pokud k tomu dostanou čas. A jestli se toho pomateného mladého černocha od nich z banky co nejdřív nezbaví, možná do toho zabředne taky. Sám už viděl dva ty netopýry... ne, tři, když připočítá toho policistu, vlastně včetně viceprezidenta už čtyři. A ten to všechno boří, protože představa, že by viceprezident Spojených států -

Pohlédl na Dukea a jeho výraz v něm probudil podezření, že mu už potřetí v rekordním čase čte myšlenky. "Teď tě nejspíš napadá, jestli nám náhodou všem nezačalo strašit ve věži, včetně tebe samotného," prohodil Duke. "Je to tak?"

"Samozřejmě, že je," přisvědčil Pearson, možná trochu ostřejším tónem, než zamýšlel.

"Oni neumírají, ale prostě zmizí," řekl Duke. "Sám jsem viděl, jak se vypařil ten ve stodole."

"Cože?"

"Nejdřív zprůhlední, pak se promění v dým a zmizí. Vím, že to zní nesmyslně, ale kdybych to popsal jakkoli, stejně bys nikdy nepochopil, jak nesmyslně to vypadá, když u toho skutečně jsi a vidíš to na vlastní oči.

Nejdřív si říkáš, že to nemůže být pravda, přestože se to děje přímo před tebou; že se ti jen něco zdá, nebo jsi se nějak ocitl uprostřed filmu plného fantastických triků, jako byly třeba ve Hvězdných válkách. Pak tě v nose zaštípe něco jako prach smíšený s močí a chilli papričkami. Pálí tě to v očích, chce se ti z toho zvracet. Lester se vážně pozvracel a Janet ještě hodinu potom kýchala. Říkala, že tohle s ní obyčejně dělají jenom ambrosie a kočičí srst. No, tak jsem došel k té židli, co na ní seděl. Lano tam pořád bylo, i pouta a oblečení. Košile zůstala zapnutá, kravata zavázaná na uzel. Sehnul jsem se ke kalhotům a rozeplnul zip - opatrně, jako bych měl strach, že z nich na mě vyskočí jeho klacek a urazí mi nos -, ale našel jsem tam jen spodní prádlo. Obyčejné bílé boxerky. Nic víc, ale i to stačilo, protože ty boxerky byly taky prázdné. A můžu ti říct, kamaráde, že nic tak zvláštního jako takovou prázdnou hromádku zapnutého oblečení jsi v

životě neviděl."

"Promění se v dýma zmizí," opakoval Pearson. "Prokrista."

"Jo. Nakonec vypadal zrovna takhle," a ukázal na jednu pouliční lampu s prosvětlenou svatozáří rozvířených drobounkých kapiček.

"A co se stane s..." Pearson se zarazil, na okamžik nevěděl, jak vyjádřit, na co se chce zeptat. "Pohřešuje je někdo? Hlásí někdo..." Pak si uvědomil, co chce ve skutečnosti vědět. "Duke, kde je pravý Douglas Keefer? A pravá Suzanne Holdingová?"

Duke potřásl hlavou. "Nevím. I když to, co jsi dneska dopoledne viděl, Brandone, svým způsobem byli pravý Keefer i pravá Suzanne Holdingová. Myslíme si, že ty hlavy, které vidíme, možná vůbec neexistují, že si takhle jen náš mozek překládá, co netopýři doopravdy jsou - uvnitř v duši -, do vizuální podoby."

"Duševní telepatie?"

Duke se usmál. "Ty máš vážně talent na slova, příteli - to přesně sedí. Počkej, až se seznámíš s Lesterem. Když přijde na netopýry, je to hotový básník."

To jméno připadalo Pearsonovi odněkud známé a po chvíli přemýšlení zjistil, že asi ví odkud.

"Není to takový postarší chlápek s bílými vlasy? A vypadá trochu jako stárnoucí magnát z televizního seriálu?"

Duke vyprskl smíchy. "Jo, to je přesně Les."

Chvíli pokračovali mlčky. Po pravici jim ubíhala tajuplně rozvlněná

řeka a na druhém břehu už viděli světélka Cambridge. Pearsona napadlo, že snad nikdy nezažil Boston takhle nádherný.

"Třeba se netopýři dostanou do člověka jen jako nějaký bacil, který někde vdechne..." začal znovu vážným tónem Pearson.

"Jo, bacilovou teorii pár lidí podporuje, ale já k nim nepatřím. Protože nikdy nevidíš netopýra vrátného nebo netopýra uklízečku. Mají rádi moc, takže se stahují na ta nejvlivnější místa. A slyšel jsi někdy o bacilu, kterým se můžou nakazit jen boháči, Brandone?"

"Ne."

"Ani já ne."

"A ti lidi, co k nim teď jdeme... to jsou..." Pearsona v duchu docela pobavilo, jakou mu dá práci tu následující věc vyslovit. Nebyl to sice úplně návrat na stránky klukovských dobrodružství, ale nemělo to k tomu daleko. "To je nějaké hnutí odporu?"

Duke se nad tím zamyslel, pak zároveň přikývl i pokrčil rameny - zvláštní gesto, jako by jeho tělo naráz říkalo ano i ne.

"Zatím ne," odpověděl, "ale po dnešním večeru možná bude."

Než se ho Pearson mohl zeptat, jak to myslí, zahlédl Duke další prázdný taxík, tentokrát na opačné straně Storrow Drive, a stoupl si do silnice, aby na něj zamával. Taxík to proti předpisům otočil a zajel k obrubníku.

Cestou se bavili o sportu - o úžasných Red Sox, o únavných Patriotech, o ubohých Keltech - a netopýry nechali plavat, ale když pak v Cambridgi na druhé straně řeky vystoupili před osamoceným dřevěným domem

(DETEKTIVKÁŘSKÉ KNIHKUPECTVÍ U KATE stálo na ceduli, na níž byla nakreslená černá kočka s nahrbeným hřbetem), chytil Pearson Dukea Rhinemanna za ruku a řekl: "Měl bych ještě několik otázek."

Duke se mrkl na hodinky. "Nemáme čas, Brandone - nějak moc jsme tu procházku natáhli."

"Dobře, tak jen dvě."

"Bože, ty jsi pomalu jak ten chlap v televizi, ten v tom špinavém starém kabátu. Stejně pochybuju, že ti na ně budu umět odpovědět - vím toho o tomhle všem mnohem míň, než si zřejmě myslíš."

"Kdy to začalo?"

"Vidíš? Zrovna to povídám. Nemám nejmenší představu a ten, co jsme ho chytili, nám to rozhodně nehodlal prozradit - neřekl nám ani svoje

jméno, hodnost nebo služební číslo. Robbie Delray, ten, jak jsem ti o něm povídal, tvrdí, že on viděl prvního před pěti lety, když v parku věnil svého lhasa apso. Říká, že jich je rok od roku víc a víc. V poměru k nám je jich pořád jen pár, ale jejich počet roste... exponenciálně? ...tak se to říká?"

"Doufám, že ne," zhrozil se Pearson. "Z tohohle slova jde strach."

"A ta druhá otázka, Brandone? Honem."

"Co ostatní města? Jsou netopýři i jinde? A ostatní lidi, kteří je vidí? Co jste od nich slyšeli?"

"To nevíme. Možná jsou všude po světě, ale jsme si poměrně jistí, že Amerika je jediná země, kde o nich aspoň hrstka lidí ví."

"Jak to?"

"Protože tohle je jediná země, kde se tak vyvádí kvůli cigaretám... a asi i proto, že jen tady lidi věří - a to až do hloubi duše -, že stačí, když budou jíst to správné jídlo, polykat tu správnou kombinaci vitamínů, dostatečně přemýšlet o těch správných věcech a utírat si zadek tím správným toaletním papírem, a mají zaručený věčný život a ještě budou celou dobu sexuálně aktivní. Jakmile dojde na kouření, jsou hranice jasně dané, a výsledkem je tenhle zvláštní hybrid. Jinými slovy my."

"Desátníci," usmál se Pearson.

"Jo - Desátníci." Zadíval se Pearsonovi přes rameno. "Ahoj, Moiro!"

Pearsona zas až tak nepřekvapilo, když ucítil parfém Giorgio Armani. Otočil se a spatřil slečinku Červenou sukni.

"Moirá Richardsonová, Brandon Pearson."

"Těší mě," řekl Pearson a potřásl jí nataženou pravicí. "Finanční poradkyně, vidíte?"

"No, to je asi totéž, jako byste o člověku, co sbírá na ulici odpadky, řekl, že je hygienický pracovník," opáčila s pobaveným úsměvem. S takovým úsměvem, pomyslel si Pearson, do jakého by se chlap hnedle zamiloval, pokud by si

nedal pozor. "Spíš dělám kontrolou úvěrů. Když si budete chtít půjčit na nové porsche, tak se já nejdřív podívám do záznamů, jestli jste vůbec pro porsche ten správný typ... z finančního hlediska, samozřejmě."

"Samozřejmě," přisvědčil Pearson a její úsměv opětoval.

"Came!" zavolala ona. "Pojď sem!"

Byl to ten údržbář, co vytíral záchody s čepicí kšiltem dozadu. V civilních šatech vypadal o dobrých padesát IQ bodů inteligentnější a překvapivě se podobal Armandovi Assantemu. Pearson pocítil drobný osten závidi, ale ani tentokrát ho nijak zvlášť nepřekvapilo, když údržbář položil Moire Richardsonové ruku kolem útlého pasu a nenuceně jí vtiskl polibek do koutku její rozkošné pusinky. Pak podal ruku Pearsonovi.

"Cameron Stevens."

"Brandon Pearson."

"Rád vás tu vidím," řekl Stevens. "Dneska dopoledne jsem si vážně myslel, že se tam složíte."

"Kolik z vás mě vůbec sledovalo?" podivil se Pearson. Zkusil si tu přestávku o desáté tam na náměstíčku přehrát znovu v hlavě, ale zjistil, že to nedokáže - většina se mu ztrácela v bílé mlze šoku.

"Většina nás z banky, kdo je vidí," odpověděla Moira tiše. "Nic si z toho nedělejte, pane Pearstone -"

"Pro vás Brandon."

Přikývla. "Jen jsme vás chtěli povzbudit, Brandone. Pojď, Came."

Vyběhli po schodech na verandu toho dřevěného baráčku a vklouzli dovnitř. Pearson zahlédl jen mihnutí tlumeného světla, než se za nimi zavřely dveře. Pak se otočil zpátky k Dukeovi.

"Vážně se mi to všechno jen nezdá?" zeptal se.

Duke mu věnoval soucitný pohled. "Bohužel ne." Na chvíli se odmlčel, pak dodal: "Ale přece jen je na tom něco pozitivního."

"Jo? A co?"

Deštivou temnotou probleskly Dukeovy bílé zuby. "Poprvé asi tak po pěti letech máš možnost zúčastnit se schůzky, při které si smíš zapálit. Pojď - půjdeme dovnitř."

3

Ve vstupní chodbě i v knihkupectví za ní panovala tma; světlo - společně s mumláním hlasů - sem pronikalo po strmém schodišti vlevo.

"No, tak jsme tady," prohodil Duke. "Jak dlouhá a podivná to byla cesta, mám-li citovat Grateful Dead, že?"

"To bych řekl," souhlasil Pearson. "Ta Kate je taky Desátník?" "Majitelka? Ne. Setkal jsem se s ní jen dvakrát, ale mám pocit, že je

nekuřácká. Tohle místo byl Robbieho nápad. Kate je přesvědčená, že jsme Bostonská společnost drsně vyškolených kasařů."

Pearson nadzdvihl obočí. "Cože?"

"Malá skupinka věrných fanoušků, která se zhruba týdně schází, aby diskutovala o dílech Raymonda Chandlera, Dashiella Hammetta, Rosse MacDonalda a podobných. Jestli jsi od nich nic nečetl, tak bys asi radši měl. Jistota je jistota. A neměl by to být zas takový problém; většina z nich je poměrně dobrá."

S Dukem v čele - schodiště bylo příliš úzké, aby po něm mohli jít vedle sebe - sestoupili dolů a prošli otevřenými dveřmi do osvětlené suterénní místnosti s nízkým stropem, která zřejmě zabírala prostor pod celým dřevěným domkem. Stálo tu asi třicet skládacích židliček a před nimi malířský stojan přikrytý modrým hadrem. Za stojanem ležela hromada zásilkových krabic od nejrůznějších vydavatelů. Pearsona pobavil zarámovaný obraz na stěně vlevo, pod nímž visela cedulka s nápisem DASHI-

ELL HAMMETT: VŠECHNA ČEST NAŠEMU NEOHROŽENÉMU VŮDCI.

"Dukeu?" pronesla jakási žena po Pearsonově levici. "Díkybohu - už jsem si myslela, že se ti něco stalo."

I ji Pearson poznával: ta upjatě vyhlížející mladá dáma se silnými brýlemi a dlouhými, rovnými černými vlasy. I když dnes večer, v těsných vybledlých džínách a tričkem Georgetownské univerzity, pod nímž evidentně neměla podprsenku, už zdaleka tak upjatě nepůsobila. A Pearson měl pocit, že kdyby Dukeova manželka viděla, jak se tahle mladá žena na jejího manžela dívá, patrně by, bez ohledu na všechny netopýry světa, vyvedla Dukea od Kate ze sklepa za ucho ven.

"Jsem v pořádku, zlato," ujistil ji. "Jen jsem do našeho Řádu vymítačů všeho netopýrstva zasvěcoval nového člena. Janet Brightwoodová, Brandon Pearson."

Brandon si s ní potřásl rukou a pomyslel si: Tak to je ta s tím kýchá-ním.

"Ráda vás poznávám, Brandone," řekla a hned se s úsměvem otočila zpátky na Dukea, který se pod nápojem jejího pohledu tvářil trochu rozpačitě. "Nezašel bys pak na kafe?" navrhla.

"No... uvidíme, zlato. Jo?"

"Dobře," přikývla a její úsměv prozrazoval, že na kafe s Dukem by čekala klidně tři roky, kdyby si to tak Duke přál. Co tady vůbec dělám? napadlo zničehonic Pearsona. Tohle je úplně na hlavu... jako schůzka Anonymních alkoholiků někde ve cvokárně.

Členové Řádu vymítačů všeho netopýrstva si brali popelníky vyrovnané na jedné krabici od knih, a když se usadili, s očividnou úlevou si zapalovali. Pearson odhadl, že až se posadí všichni, zbyde jen hodně málo skládacích židliček volných, pokud vůbec nějaká.

"Přišli skoro všichni," sdělil mu Duke, když ho odváděl ke dvěma místům na konci zadní řady, co nejdál od Janet Brightwoodové, která obsluhovala kávovar. I když Pearson samozřejmě nevěděl, jestli tuhle pozici vybral schválně, nebo ne. "To je dobře... Pozorná tu tyč, Brandone."

Tyč, zakončená háčkem k otevírání vysokých sklepních oken, stála opřená o nabílenou cihlovou stěnu. Pearson do ní nechtěně kopl, když se usazoval. Duke ji naštěstí zachytil dřív, než se mohla skácet a někoho praštit. Pro jistotu ji přesunul na trochu bezpečnější místo, pak proklouzl uličkou a přinesl popelník.

"Ty vážně umíš číst myšlenky," prohodil Pearson vděčně a zapálil si. Připadalo mu nesmírně zvláštní (ale velice příjemné), že tak může učit mezi tolika lidmi.

Duke si zapálil též, pak ukázal na hubeného, pihovatého muže, který teď stál u stojanu. Piháč zapáleně diskutoval s Lesterem Olsonem, který v newburyporstké stodole zastřelil toho chyceného netopýra, prásk-prásk--prásk.

"Ten zrzek, to je Robbie Delray," řekl Duke s náznakem úcty. "Asi sotva bys ho obsadil do role zachránce světa, být to v nějakém seriálu, co? Ale nakonec z něj možná zrovna tohle bude."

Delray zrovna na Olsona pokýval hlavou, poplácal ho po zádech a řekl něco, nad čím se bělovlasý muž rozesmál. Pak se Olson vrátil na své místo - uprostřed první řady - a Delray se otočil k zahalenému stojanu.

V tu chvíli už byly obsazeny všechny židličky a několik lidí stálo ještě vzadu u zdi u kávovaru. Pearsonovi kolem hlavy svištěly útržky živých, nervózních rozhovorů a odrážely se jeden od druhého jako kulečnickové koule po prudkém karambolu. Těsně pod stropem už se stačila vytvořit vrstva modrošedého cigaretového dýmu.

Bože, to jsou cvoci, pomyslel si. Vážně cvoci. Vsadím se, že takhle nějak to vypadalo ve čtyřicátém roce během Blitzkriegu v londýnských protiletectvých krytech.

Obrátil se k Dukeovi. "Komu jsi to vlastně volal? Kdo ti řekl, že se dneska večer chystá něco velkého?"

"Janet," odpověděl Duke nepřítomně. Své výmluvné hnědé oči upíral na Robbieho Delraye, který mu kdysi ve vlaku domů zachránil zdravý rozum. Pearson měl pocit, že se v těch očích zračí nejen obdiv, ale až jakási zbožná láska.

"Dukeu? Tohle je vážně velká schůzka, vid'?"

"Pro nás jo. Největší, jakou jsme kdy měli."

"A neznervózňuje tě to? Že máte tolik svých lidí na jednom místě?"

"Ne," odvětil Duke prostě. "Robbie cítí netopýry na dálku. Dokáže... pššt, už začínáme."

Robbie Delray s úsměvem zvedl ruce a všechno mumlání takřka ihned utichlo. Pearson spatřil Dukeův zbožný obdiv i v mnoha dalších tvářích. V těch ostatních byl vidět přinejmenším respekt.

"Díky, že jste přišli," začal Delray tiše. "Myslím, že se nám konečně podařilo to, na co někteří z nás čekají už čtyři nebo pět let."

To vyvolalo spontánní potlesk. Delray ho nechal chvíli znít a nadšeně se rozhlížel po místnosti. Nakonec znovu zvedl ruce, aby si zjednal ticho. Jak potlesk odezníval, uvědomil si Pearson (který sám netleskal) znepokojivou věc: Dukeův přítel a mentor se mu ani trochu nezamlouval. Tušil, že je v tom možná drobný osten žárlivosti - od okamžiku, kdy Delray zahájil vpředu své vystoupení, Duke Rhinemann jako by úplně zapomněl, že Pearson existuje -, ale zároveň měl pocit, že jde o víc než jen o tohle. To zvednutí rukou k utišení davu působilo jaksi namyšleně a samolibě; vyrazovalo jistě podvědomé opovržení, které chová prohnatý politik ke svým posluchačům.

Ale no tak, pusť to z hlavy, napomenul se Pearson. Tohle přece nemůžeš vědět.

Ano, ano, pravda, a skutečně se pokusil vyhnat ten dojem z hlavy a dát Delrayovi alespoň šanci. Už kvůli Dukeovi.

"Než začneme," pokračoval Delray, "rád bych vám představil čerstvého nováčka našeho spolku: Brandon Pearson až z těch nejtemnějších hlubin Medfordu. Postavte se prosím na chvíli, Brandone, ať si vás vaši noví přátelé mohou prohlédnout."

Pearson se udiveně otočil na Dukea. Ten se jen usmál, pokrčil rameny a pak do Pearsona štouchl dlani. "No tak, oni tě neukousnou."

Tím si Pearson nebyl tak docela jistý. Přesto vstal, a když viděl, jak po něm všichni natahují krk, celý zčervenal. Ze všeho nejvíc na sobě cítil pohled Lestera Olsona - jeho úsměv, stejně jako vlasy, působil tak oslnivě, až byl podezřelý. Kolegové Desátníci začali znovu tleskat, jenom tentokrát tleskali jemu: Brandonu Pearsonovi, bankovnímu úředníkovi střední třídy a zatvrzelému kuřákovi. Znovu ho napadlo, jestli náhodou nezabloudil na schůzku Anonymních alkoholiků, které se zúčastňovali (ani nemluvě o tom, že ji i sami vedli) jen sami blázni. Když klesl zpátky na židli, měl tváře rozpálené dorůda.

"Bez tohoto bych se býval klidně obešel, díky," zamručel k Dukeovi.

"Jen klid," opáčil Duke s úsměvem. "Tím si musí projít každý. A mělo by se ti to líbit, dneska jsou tyhle věci přece v módě."

"Možná to je dneska v módě, ale nelíbí se mi to," řekl Pearson. Srdce mu bilo jako o závod a červeň z tváří se pořád neztrácela. Naopak měl pocit, že rudne čím dál víc. Co to má znamenat? napadlo ho. Návaly horkosti jako při menopauze? Že by?

Robbie Delray se předklonil, krátce něco prohodil s brýlatou brunetou, která seděla vedle Olsona, podíval se na hodinky, pak odstoupil zpátky k zahalenému stojanu a otočil se k publiku. S tou pihovatou, bezelstnou tváří vypadal jako malý sborista z nedělního kostelního kůru, kterému po zbylých šest dnů v týdnu není cizí žádná neškodná lotrovina - házet holkám žáby za tričko, sypat mladšímu bráškovi sůl do čaje a tak podobně.

"Díky, přátelé, a vítejte mezi nás, Brandone," řekl.

Pearson zamumlal něco v tom smyslu, jak ho těší, že tu s nimi může být, i když to nebyla pravda - co když se z kolegů Desátníků vyklube banda nepřítelů stoupenců hnutí New Age? Co když si na ně nakonec udělá stejný názor jako na většinu hostů v talkshow Oprah Winfreyové nebo na ty dobře oblečené pobožnůstkářské pitomce, co se objevují na obrazovce po chvalozpěvech v náboženském pořadu Chvála Bohu. Co pak?

Tak dost už, okřikl se. Duke je přece fajn, ne?

Ano, Duke je fajn, taky Moiru Richardsonovou by mohl mít docela rád... tedy jakmile pronikne pod tu sexy vnější slupku a bude schopen docenit osobu, která se skrývá uvnitř. A jistě by se tu našli i další, s nimiž by si mohl rozumět;

nebyl koneckonců nijak náročný člověk. Navíc zapomněl, přinejmenším na chvíli, kvůli komu tady v tom sklepe všichni jsou: kvůli netopýrům. Tváří v tvář téhle hrozbě se klidně dokáže dát dohromady i s pár křupany a neurvalci.

Ano, určitě dokáže.

Dobře! Super! Tak jen v klidu sed' a sleduj dění.

Sice seděl, ale zjistil, že v klidu být nedokáže, rozhodně ne úplně. Zčásti proto, že se tu cítil jako nováček. Zčásti proto, že k podobným nuceným společenským kontaktům choval značný odpor - na lidi, kteří ho bez vyzvání a bez bližší známosti oslovovali křestním jménem, pohlížel vždycky jako na určité zloděje soukromí. A zčásti...

Přestaň! Copak ti to ještě nedošlo? Teď už nemáš na vybranou!

Nepříjemné pomýšlení, ale těžko proti němu bojovat. Tu hranici překročil už ráno, kdy mimoděk otočil hlavu a spatřil, co momentálně doopravdy žije v šatech Douglase Keefera. Že překročil určitou hranici, to si nejspíš uvědomil už tehdy, ale teprve teď večer zjistil, jak je tahle hranice definitivní a jak malou má naději, že ji ještě někdy bude moct překročit zpátky na druhou stranu. Na tu bezpečnou stranu.

Ne, nevydržel sedět v klidu. Zatím rozhodně ne.

"Než přejdeme k tomu hlavnímu, rád bych vám všem poděkoval, že jste si tak narychlo udělali čas," prohlásil Robbie Delray. "Vím, že často není snadné odejít bez toho, aby vás vyprovázely tázavé pohledy, a někdy je to přímo nebezpečné. Myslím, že nebudu nijak přehánět, když řeknu, že jsme si spolu prožili spoustu krušných chvil..."

Zdvořilý, tlumený smích z řad obecnstva. Většina z diváků doslova visela Delrayovi na rtech.

"...a nikdo neví lépe než já, jak je těžké patřit k hrstce vyvolených, kteří znají pravdu. Od chvíle, kdy jsem před pěti lety spatřil svého prvního netopýra..."

Pearson už se začínal ošívát. Zažíval snad jediný pocit, který by od dnešního večera opravdu neočekával: nudu. Jestli měl celý tenhle prapodivný den skončit posezením ve sklepe nějakého knihkupectví a posloucháním pihovatého malíře pokojů, který mluví jako špatný řečník v klubu rotariánů...

Ostatní ale sotva dýchali napětím; Pearson se znovu rozhlédl kolem, aby se v tom utvrdil. Dukeovi zářily oči okouzlením - skoro stejně, jako

zářily oči psíkovi, kterého Pearson mívá jako kluk, když mu z kredence pod dřezem vyndával jeho talířek. Cameron Stevens s Moirou Richardso-novou seděli ve vzájemném objetí a zírali na Robbieho Delraye jako u vytržení. Zrovna tak Janet Brightwoodová. Zrovna tak jako ta malá skupinka kolem kávovaru.

A vlastně úplně všichni, pomyslel si, kromě Brandona Pearsona. No tak, cukrouši, snaž se držet programu.

Jenže to nedokázal a zdálo se, že svým způsobem to nedokáže ani Robbie Delray. Pearson skončil s prohlídkou obecnstva akorát včas, aby zahlédl, jak Delray znovu kradmo kouká na hodinky. Od dob, kdy vstoupil mezi Desátníky, vídal Pearson tohle gesto každou chvíli. Hádal, že si Delray stopuje čas, kdy si bude moct dát další cigaretu. Jak žvanil dál, začali i někteří další posluchači pomalu odpaďávat - Pearson slyšel tlumené pokašlávání a sem tam zašoupání nohama. Delray si dál vedl svou a zřejmě si vůbec neuvědomoval, že ač milovaný vůdce hnutí odporu, mohl by se brzy stát nevítaným hostem.

"...a tak jsme dělali, co jsme mohli," říkal právě, "a ztráty jsme se snažili nést co nejstatečněji, skrývali jsme svoje slzy, jako je musí skrývat každý, kdo bojuje v tajné válce, a celou dobu nám dodávala sílu jediné víra, že přijde den, kdy tajemství vyplave na povrch, a my..."

- báb ho, další mrknutí na hodinky -

"...se o své vědomosti budeme smět podělit se všemi muži a ženami tam venku, kteří se dívají, ale nevidí."

Spasitel svého lidu? pomyslel si Pearson. No potěš. Tenhle chlap působí spíš jako senátor Jesse Helms při nějakém obstrukčním projevu.

Koukl vedle na Dukea a potěšilo ho, když spatřil, že sice pořád poslouchá, ale zároveň se začíná na židličce ošívát a dávat najevo, že se brzy probere z transu.

Pearson si sáhl na obličej a zjistil, že je dosud rozpálený. Sjel si konečky prstů dolů na krkavici a nahmatal si puls - stále uháněl jako splašený. A teď už rozhodně nešlo o rozpaky z toho, že by musel vstávat a nechat se prohlížet jako finalistka Miss America; ostatní už na něj zapoměli, alespoň pro tuhle chvíli. Ne, teď šlo o něco jiného. O něco špatného.

"...vytrvali jsme, udržovali rytmus a tancovali dál, i když hudba nebyla podle našeho gusta..." plácal dál Delray.

Za to může ten strach, přesvědčoval se v duchu Brand Pearson. Ty obavy, že jsi narazil na bandu lidí, kteří všichni trpí stejnými smrtonosnými halucinacemi.

"Ne, tím to není," zamumlal. Duke se na něj otočil s nadzdvíženým obočím, ale Pearson jen zavrtěl hlavou. Duke se obrátil zpátky dopředu na Delraye.

Měl strach, ano, ale ne z toho, že se nechává zatáhnout do nějakého úchylného vražedného kultu. Možná, že lidi v téhle místnosti - přinejmenším někteří - skutečně zabíjeli, možná že k té epizodě v newbury-porstké stodole skutečně došlo, ale energie potřebná k podobným zoufalým činům tady dnes, v tomhle sklepe plném ctižádostivých a slušně placených lidí, podřízených dohledu Dashiella Hammetta, nebyla cítit. Cítil tu jen ospalou polobděllost, onen stav částečné pozornosti, který umožňuje lidem přechkat podobně nudné projevy, jako byl tenhle, aniž by usnuli nebo se zvedli a odešli.

"Přejdi k věci, Robbie!" zvolala jakási spřízněná duše ze zadních řad a následoval nervózní smích.

Robbie Delray tím směrem vrhl nasupený pohled, pak se ale usmál a znovu se podíval na hodinky. "No jo, dobře. Melu nesmysly, uznávám. Lestere, pomůžeš mi?"

Lester vstal. Oba muži se odebrali za hromadu krabic a přinesli odtud velký kožený kufr. Postavili ho napravo od stojanu.

"Díky, Leši," řekl Robbie.

Lester přikývl a posadil se.

"Co je v tom kufru?" zamumlal Pearson Dukeovi do ucha.

Duke pokrčil rameny. Tvářil se zmateně a trochu nesvůj... i když zdaleka ne tak nesvůj, jako se cítil Pearson.

"Fajn, Mac má pravdu," prohlásil Delray. "Asi jsem se nechal unést, ale přišlo mi to prostě jako taková historická chvíle... No nic, pokračujeme."

Významně se odmlčel, pak strhl bílý hadr ze stojanu. Obecenstvo se na skládacích židličkách naklonilo dopředu, připraveno, jak v příštím okamžiku užasne, pak se ale se sborových zklamaným vydechnutím znovu narovnálo. Visela tam černobílá fotografie jakéhosi opuštěného skladiště. Byla dostatečně zvětšená, takže oko bez obtíží rozeznávalo všechny poházené papíry, kondomy a prázdné láhve od vína na nakládacích molech, stejně jako si mohlo přečíst nasprejované vtípky a moudrosti na zdi. Největší z těch nápisů říkal VOSTRÝ HOLKY RULEZ.

Místností proběhla vlna šeptaných komentářů.

"Před pěti týdny," začal důležitě Delray, "jsme společně s Lesterem a Kendrou stopovali dva netopýry až do tohoto opuštěného skladu v Revere u Clarkovy zátoky."

Tmavovlasá žena s kulatými brýlemi bez obrouček vedle Lestera Olso-na se kolem sebe významně rozhlédla... a hledme, hledme, pomyslel si Pearson, protože pak se i ona podívala na hodinky.

"Tady na tom místě," Delray poklepal najedno zaneřáděné nakládací molo, "na ně čekalo dalších pět netopýrů, tři muži, dvě ženy. Vešli dovnitř. Od té doby se nás asi šest nebo sedm střídalo a neustále jsme u toho skladiště drželi hlídku. Dospěli jsme k závěru..."

Pearson se otočil k Dukeovi a setkal se s nechápavým, ublíženým výrazem. Kdyby měl na čele vytetováno PROČ JSTE SI NEVYBRALI MĚ?, vyšlo by to skoro nastejno.

"...zeje to jakési shromaždiště pro netopýry z centra Bostonu..."

Chm, kdyby hráli baseball, mohli by si říkat Boston Bats, neznělo by to špatně, napadlo Pearsona. Pak se v něm znovu probudily pochybnosti: Jsem to vážně já, kdo tady sedí a poslouchá tyhle nesmysly? Vážně já?

Ave stopách téhle myšlenky, snad jako by ji vyvolaly jeho právě ony chvilkové pochybnosti, se vynořila vzpomínka na to, jak Delray shromáždění svých Neohrožených lovců netopýrů říká, že jejich nejnovějším přírůstkem je Brandon Pearson, až z těch nejtemnějších hlubin Medfordu.

Otočil se zpátky k Dukeovi a zašeptal mu do ucha.

"Když jsi telefonoval s Janet - tam u Gallaghery -, řekl jsi jí, že mě přivedeš s sebou?"

Duke se zatvářil otráveně, že ho Pearson ruší, ale pořád na něm byla vidět stopa zklamání. "Jistě," přikývl.

"A řekl jsi jí, že jsem z Medfordu?"

"Ne," odvětil Duke. "Jak bych v tu chvíli mohl vědět, odkud jsi? Nech mě poslouchat, Brande!" A odvrátil se.

"Zaznamenali jsme přes pětaticet aut - většinou luxusních vozů a limuzín -, které tohle opuštěné skladiště v zapadlém koutě Bostonu navštívily," oznámil Delray. Odmlčel se, aby to posluchači mohli vstřebat, znovu kradmo mrkl na hodinky a pokračoval. "Mnoho z nich to místo navštívilo i víc než desetkrát. Netopýři si určitě libují, jakou si pro svoje shromaždiště nebo klub, nebo co tam mají, vybrali zastrčenou lokalitu, ale myslím, že nakonec budou spíš litovat, že se sami zahnali do slepé uličky. Protože... na vteřinku mě omluvte, prosím vás..."

Došel k Lesteru Olsonovi a začal se s ním šeptem bavit. Přidala se k nim i Kendra, ačkoli ta spíš jen otáčela hlavou z jednoho na druhého jako divák při tenise. Zbytek obecenstva sledoval tichou poradu s nechápavostí a zmatkem. Pearson věděl, jak se cítí. Něco velkého, sliboval Duke a vzhledem k tomu, jaká tu panovala atmosféra, když přišli, zřejmě všem ostatním slíbili totéž. Z "něčeho velkého" se nakonec vyklubala jediná černobílá fotografie s obyčejným opuštěným skladištěm, které se ztrácelo pod nánosem odpadků, odhozeného spodního prádla a použitých gum. Co by na té fotce sakra mělo být tak zvláštního?

To něco velkého bude určitě v kufru, napadlo Pearsona. A mimochodem, Piháči, odkud víš, že jsem z Medfordu? Tuhle si schovávám na dotazy z publika, až skončíš s tím projevem, na to se spolehni.

Ten pocit - zčervenálá tvář, rozbušené srdce a především hrozná chuť na další cigaretu - byl čím dál silnější. Jako ty záchvaty nervozity, které mívál kdysi na vysoké. Co to je? Jestli to není strach, tak co to je?

Ale ano, je to strach - ovšem ne strach z toho, že jsi v téhle díře jediný rozumně uvažující člověk. Dobře víš, že netopýři existují; nejsi blázen a ani Duke není, ani Moira či Cam Stevens nebo Janet Brightwoodová. Ale něco tady stejně nehraje... hodně nehraje. A myslím, zeje to on. Robbie Delray, malíř pokojů a Spasitel svého lidu. Věděl, odkud jsem. Brightwoodová mu zavolala, že Duke přivede někoho z První obchodní, nějakého Brandona Pearsona, a Robbie si mě prověřil. Ale proč by to dělal? A hlavně, jak by to udělal?

Když má člověk známé na vysokých místech, tak pro něj není problém někoho si narychlo prověřit, že ne? Ne, není.

Lidé na vysokých místech mají přístup ke všem správným heslům, ke všem správným záznamům, ke všem číslům, z nichž se dávají dohromady všechny správné statistiky...

Pearson sebou na židli trhl, jako by se zničehonic probudil ze zlého snu. Neúmyslně vykopl nohou a zasáhl tyč na otevírání oken. Ta se začala kácet. Mezitím šepot vepředu skončil sborovým přikyvováním.

"Leši?" zeptal se Delray nahlas. "Mohli byste mi s Kendrou ještě jednou pomoci?"

Pearson se natáhl, aby zachytil tyč, než spadne a praští někoho do hlavy - nebo ji dokonce tím děsivým hákem někomu rozrazí. Chytil ji, opřel ji zpátky o stěnu a zahlédl nahoře v okně skřeti tvář. Černé oči jako oči plyšového medvěda zapomenutého pod postelí se upřely přímo do těch Pearsonových modrých. Svaly pod kůží se vlnily jako atmosférické prstence kolem jedné z těch planet, co jim astronomové říkají plynné obří. Na hrudkovité, lysé lebce pulsovaly žíly jako

černí hadi. V otevřené tlamě se leskly zuby.

"Pomozte mi ten krám otevřít," říkal právě někde na druhé straně galaxie Delray. Vesele se zachechtal. "Ty přezky budou nejspíš trochu lepit."

Brandonu Pearsonovi připadalo, jako by se čas poklusem vrátil do dopoledne: znovu se pokusil vykřiknout a znovu ho zděšení okradlo o hlas, takže ze sebe dostal jen tiché, přidušené kničení - jako kdyby sténal ze spaní.

Ten nesmyslný projev.

Ta bezvýznamná fotografie.

To neustálé pokukování po hodinkách.

Neznervóžňuje tě to? Že máte tolik svých lidí na jednom místě? ptal se Dukea, a ten mu s úsměvem odpověděl: Ne.

Robbie cítinetopýry na dálku.

Tentokrát tu nebyl nikdo, kdo by ho zastavil, a tenhle druhý pokus vyšel Pearsonovi na sto procent.

"JE TO PAST!" zaječel a vyskočil na nohy. "JE TO PAST, MUSÍME SE ODSUD DOSTAT!"

Otočil se k němu zástup vyplašených tváří... všechny kromě tří. Ty tři patřily Delrayovi, Olsonovi a tmavovlásce Kendře. Ti jen uvolnili přezky a otevřeli kufr. Jim se ve tvářích zračila hrůza a vina... ale žádné překvapení. Tahle emoce v nich dočista chyběla.

"Sedni si, proboha!" sykl Duke. "Zbláznil ses, ne-"

Nahoře kdosi rozrazil dveře. Po podlaze směrem ke schodišti zaduněly kroky.

"Co se děje?" zeptala se Janet Brightwoodová. Mluvila k Dukeovi. Oči měla vytřeštěné strachy. "O čem to mluví?"

"VEN!" křičel Pearson. "VYPADNĚTE ODSUD! ŘEKL VÁM TO PŘESNĚ NAOPAK! TO MY JSME TI CHYCENÍ DO PASTÍ!"

Dveře nahoře nad úzkým schodištěm se rozletěly a ze stínů se tam ozval ten nejděsivější zvuk, jaký Pearson kdy zaslechl - jako by směčka pitbulů štěkala na lidské nemluvně, které jim někdo předhodil.

"Kdo to je?" zaječela Janet. "Kdo je tam nahoře?" Ve tváři však žádnou otázku neměla; její tvář přesně věděla, kdo to tam nahoře je. Co to tam je.

"Uklidněte se!" křikl Robbie Delray na zmatenou skupinu lidí, z nichž většina dosud seděla na skládacích židličkách.

"Slíbili mi amnestii! Slyšíte mě? Rozumíte mi? Dali mi čestné-"

V tom okamžiku se roztránilo sklepní okénko, kterým Pearson spatřil prvního netopýra, a na ohromené muže a ženy v první řadě u stěny dopadla sprška střepů. Zubatým otvorem se protáhla ruka v rukávu od Armaniho a popadla za vlasy Moiru Richardsonovu. Ta vyjekla a začala do ruky bušit pěstmi... i když vlastně ne do ruky, spíš do sevřeného pařátu s dlouhými, chitinovými nehty.

Pearson bez rozmyšlení popadl tyč, vrhl se kupředu a vrazil hák do pulsujícího netopýřího obličej, který civěl rozbitým oknem dovnitř. Hák té věci pronikl do oka. Na Pearsonovy natažené ruce vystříkl hustý inkoust, pod nímž se trochu svírala kůže. Netopýr zběsile zaskučel - Pearsonovi to sice příliš výkřik bolesti nepřipomínalo, ale přesto si dovolil doufat -, pak se skácel na záda a vytrhl Pearsonovu tyč ven do deštivého večera. Než stvoření zmizelo nadobro, Pearson zahlédl, jak mu z nádo-rovitě kůže začíná stoupat řídká bílá mlha a ucítil závan (prach moč chilli papričky)

něčeho nepříjemného.

Cam Stevens si přitáhl Moiru do náruče a šokované, nevěřící zůstal zírat na Pearsona. Muži i ženy kolem měli ve tváři tentýž prázdňý výraz, celí strnulí jako stádo jelenů před reflektory blížícího se kamionu.

To je mi tedy hnutí odporu, blesklo Pearsonovi hlavou. Vypadají jak ovce připravené v ohradě na stříhání... a jidášský kozel, který je do té ohrady zavedl, stojí támhle vepředu se svými spoluspiklenec

Zběsilé vytí nahoře na schodech se vytrvale blížilo, i když ne tak rychle, jak Pearson očekával. Pak si vzpomněl, že schodiště je dost úzké -příliš úzké na to, aby se na ně vešli dva lidé vedle sebe -, a když se otáčel k útěku, v duchu za to poděkoval. Chytil Dukea za kravatu a vytáhl ho na nohy. "Pojď, musíme odsud vypadnout. Je tu zadní východ?"

"Já... nevím." Duke si pomalu a velkou silou třel jeden spánek, jako

by ho bolela hlava. "Tohle že má svědomí Robbie? Robbie? To nemůže být pravda... nebo může?" Žalostně se na Pearsona zahleděl.

"Obávám se, že může, Dukeu. Pojď."

Udělal dva kroky uličkou, prsty pořád sevřené kolem Dukeovy kravaty, pak se zarazil. Delray, Olson a Kendra se přestali přehrabovat v kufru a vytáhli z něj automatické zbraně o něco větší než pistole a s protáhlou tenkou pažbou. Pearson samopaly nikdy neviděl jinde než v televizi, ale usoudil, že s nimi právě teď má tu čest. Se samopaly, nebo něčím hodně podobným, na tom teď stejně houby sešlo. Hlavní je, že se z toho dalo střílet.

"Stát," zvolal Delray. Zdálo se, že mluví přímo k Dukeovi a Pearsonovi. Snažil se usmívat, ale připomínalo to spíš grimasu odsouzence na smrt, který se právě dozvěděl, že milost ještě nepřišla. "Zůstaňte na místě."

Duke se hnul dál. Byli s Pearsonem oba těsně vedle sebe v uličce. I ostatní už se začínali zvedat a následovali jejich příkladu, tlačili se dopředu a zároveň se bez ustání ohlíželi přes rameno na vchod ze schodiště. V očích měli jasně napsáno, že ty zbraně se jim ani trochu nelíbí, ale vrčení a vytí, které sem doléhalo z přízemí, se jim líbí ještě méně.

"Proč, Robbie?" vykřikl Duke a Pearson si všiml, že nemá daleko k slzám. Duke rozhodil rukama. "Proč jsi nás prodal?"

"Přestaň, Dukeu, varuju tě," opáčil Lester Olson hlasem, z něhož bylo znát pár panáků skotské.

"A pro vás ostatní to platí taky!" štěkla na ně Kendra. Ta nepůsobila opile ani trochu. Oči jí kmitaly ze strany na stranu, jak se snažila udržet si přehled o celé místnosti.

"Stejně jsme neměli šanci," odpověděl Delray Dukeovi skoro prosebným tónem. "Šli po nás, mohli nás dostat, kdykoli by se jim zachtělo, ale nabídli mi dohodu. Chápeš? Já vás neprodal; nikdy jsem nikoho neprodal. To oni přišli za mnou." Vkládal do těch slov takový důraz, jako by pro něj tenhle rozdíl skutečně něco znamenal, ale jeho váhavé

pomrkávání naznačovalo něco docela jiného. Jako by tam uvnitř byl nějaký jiný Robbie Delray, lepší Robbie Delray, který se zoufale snaží distancovat od téhle hanebné zrady.

"TY SVINSKEJ LHÁŘÍ!" zaječel na něj Duke Rhinemann hlasem, jež se mu lámal ublížeností i děsivým pochopením. Skočil na člověka, který mu

kdysi ve vlaku zachránil zdravý rozum a možná i život... a pak začala mela.

Snad ani nebylo v lidských silách všechno to sledovat, a přece to Pearson nějak stačil. Viděl, jak Robbie Delray zaváhal, pak otočil samopal do strany, jako by chtěl Dukea praštit hlavní, místo aby ho zastřelil. Viděl, jak si Lester Olson, který prásk-prásk-prásk odstřelil toho netopýra tam v té newburyportské stodole, než ztratil kuráž a rozhodl se uzavřít s nepřítelem dohodu, zapřel tenkou pažbu samopalu o přezku na opasku a stiskl spoušť. Viděl, jak z větracích otvorů v hlavní na okamžik vyšlehly modré jazyky plamenů a zaslechl chraplavé he! he! he! he!, což byl zřejmě zvuk, jaký automatické zbraně vydávají ve skutečném světě. Ucítil, jak cosi neviditelné prosvištělo vzduchem asi dva centimetry od jeho tváře; jako by slyšel vydechnout ducha. A viděl, jak to Dukea odhodilo na záda ve věžní krve, který mu vytryskl z bílé košile a pocákal mu smetanové sako. Viděl, jak se muži, který stál přímo za Dukem, podlomila kolena, jak si schoval tvář do dlaní a jak mu mezi prsty začal proudit čirá krev.

Ještě před začátkem schůze někdo - nejspíš Janet Brightwoodová - zavřel dveře mezi schodištěm a touhle sklepní místností; dveře se teď rozletěly a dovnitř se vmáčkli dva netopýři v uniformě bostonské policie. Z ohromných, podivně neposedných hlav zuřivě zíraly drobné, jako by zmáčkuté tváře.

"Amnestii!" zaječel Robbie Delray. Pihy na obličejích mu teď vystupovaly jako stigmata; kůže pod nimi byla popelavě bílá. /imnestii! Slíbili mi amnestii, když všichni zůstanete stát, kde jste, a zvednete ruce nad hlavu!"

Několik lidí - většinou ti, co stáli v hloučku kolem kávovaru - skutečně ruce zvedlo, i když zároveň couvali co nejdál od uniformované dvojice. Jeden z netopýřů s tichým zamručením natáhl ruku, chytil jednoho muže za košili a přitáhl si ho k sobě. Než si Pearson pořádně stačil uvědomit, co se děje, vyloupl netopýř tomu muži oči. Chvilí si ty rosolovité koule na své znetvořené dlaní prohlížel, pak si je hodil do pusy.

Sotva do místnosti vnikli další dva netopýři a začali se černýma lesklýma očima rozhlížet kolem, vytáhl druhý z policistů služební revolver a třikrát bez míření vypálil do davu.

"Ne!" slyšel Pearson vykřiknout Delraye. "Ne, slíbili jste to!"

Janet Brightwoodová popadla kávovar, zvedla ho nad hlavu a hodila ho na jednoho z čerstvých příchozích. Narazil s tlumeným kovovým úderem a polil celého netopýra vařícím kafem. Tentokrát už byl výkřik bolesti nezaměnitelný. Jeden z policistů se po Brightwoodové natáhl. Vyhnula se mu, rozběhla se, kdosi ji srazil na zem... a pak se nadobro ztratila pod lesem nohou dusajících ke dveřím.

Vtom se začalo sypat sklo i z ostatních oken a Pearson někde v okolí zaslechl houkání blížících se sirén. Viděl, jak se netopýři rozdělili do dvou skupinek a rozběhli se uličkami mezi židlemi, patrně se záměrem nahnat zpanikařené Desátníky do skladu za nyní již pokáceným stojanem.

Olson odhodil zbraň, chytil za ruku Kendru a vyrazil tím směrem. Jedním okénkem dovnitř ale pronikla netopýři pazoura, popadla ho za tu okázalou bílou kšticí a vytáhla ho vzhůru. A zatímco tam prskal a lapal po dechu, vynořila se v okně další ruka, dráp dlouhý dobrých osm centimetrů mu prořízl hrdlo a vypustil ven tmavě rudou krev.

Ty už žádného netopýra někde u pobřeží ve stodole neodpráskneš, příteli, pomyslel si znechuceně Pearson. Pak se otočil zpátky. Delray stál mezi otevřeným kufrem a povaleným stojanem, v jedné ruce mu bezvládně visel samopal, šokovaný pohled upíral do prázdna. Když mu Pearson vytrhl pažbu z ruky, nijak se nebránil.

"Slíbili nám amnestii," hlesl. "Slíbili."

"To jste si vážně myslel, že takovým zrůdám se dá věřit?" prohodil Pearson a pak vši silou udeřil Delraye tenkou pažbou přímo doprostřed obličeje. Slyšel, jak něco křuplo - patrně Delrayův nos -, a ten nemyslicí barbar, který se ve vzorném zaměstnanci banky právě probudil, zajásal jako divoch.

Rozběhl se cik cak mezi hromadami krabic k průchodu - který už lidé před ním o něco rozšířili -, ale náhle se zarazil, protože zaslechl, jak se za budovou ozvala střelba. Střelba... výkřiky... vítězný ryk.

Pearson se otočil a spatřil na konci uličky mezi rozkládacími židličkami stát Cama Stevense a Moiru Richardsonovou. Ve tváři měli oba tentýž zděšený výraz a drželi se za ruce. Pearson měl akorát čas si pomyslet: Takhle nějak se asi museli tvářit Jeníček s Mařenkou, když se konečně dostali z perníkové chaloupky. Pak se sehnul, sebral zbraně po Olsonovi a Kendře a každému jednu podal.

Zadními dveřmi dovnitř mezitím vpadli další dva netopýři. Tvářili se nenucené, jako by všechno probíhalo přesně podle plánu... což zřejmě probíhá, napadlo Pearsona. Děni se teď přesunulo do zadní části domu -lam byla ve skutečnosti ovčí ohrada, ne tady, a netopýři měli v plánu mnohem víc než jen střihání.

"Honem," křikl na Cama s Moirou. "Sejmeme je."

Netopýři si příliš pozdě uvědomili, že se někteří z uprchlíků rozhodli vrátit a bojovat. Jeden z nich se otočil, nespíš aby se dal na útěk, ale vrazil do dalšího příchozího a uklouzl na rozlité kávě. Oba se svalili na zem. Pearson zahájil palbu na toho posledního, co se udržel na nohou. Samopal zaštěkal svoje ne zrovna uspokojivé he! he! he! a netopýř se svalil na záda, pukla mu tvář a vyvalilo se z ní mračno smradlavé mlhy... jako by to vážně byly jen přeludy, pomyslel si Pearson. Cam s Moirou pochopili a začali střílet na zbývajících dva netopýře, které smetli tak ničivou salvou, že je to odhodilo dozadu na zeď, a už když se káceli k zemi, unikala jim z šatů ona nehmotná mlha, která Pearsonovi pachem tolik připomínala astry v mramorovém ostrůvku před První obchodní.

"Pojďte," vyzval je Pearson. "Když vyrazíme hned, třeba se z toho ještě dostaneme."

"Ale..." začal Cameron. Rozhlédl se a pomalu se začal probírat z omámení. Výborně; Pearson měl pocit, že jestli odsud budou chtít uniknout, budou muset být plně při smyslech.

"Na to kašli, Came," řekla Moira. I ona se rozhlížela kolem a právě zjistila, že jsou poslední, kdo tu zbyl, ať už z lidí či

netopýrů. Všichni ostatní utekli dozadu. "Pojďme. Myslím, že ty dveře, kterými jsme přišli, budou teď nejbezpečnější."
"Ano," přikývl Pearson, "ale ne na dlouho."

Naposledy se podíval na Dukea, který ležel na podlaze se zamrzlým výrazem ublíženého rozčarování. Zalitoval, že nemá čas zavřít Dukeovi oči.

"Tak jdem," řekl a rozběhl se.

Než se dostali ke dveřím na verandu - a za ní na Cambridge Avenue -, střelba vzadu za domem začala pomalu slábnout. Kolik asi mrtvých? pomyslel si Pearson a odpověď, která ho napadla jako první - všichni -, byla sice děsivá, ale příliš pravděpodobná na to, aby se dala zamítnout. Odhadoval, že ještě tak jeden dva další proklouznout mohli, ale víc jistě ne. Byla to kvalitní past, připravená pěkně polehounku potichounku, zatímco Robbie Delray mlel pantem, hrál o čas a pokukoval po hodinkách... patrně čekal na nějaký signál, který však Pearson předběhl. Kdybych se probral trochu dřív, mohl Duke ještě žít, pomyslel si zahořkle. Možná je to pravda, ale kdyby přání byla koně, tak by se žebráci vozili jako páni. Teď nebyla na podobné výčitky vhodná chvíle.

Jeden policista zůstal hlídkovat na verandě, ale díval se do ulice, nejspíš dával pozor na nevídané vyrušovatele.

Pearson se k němu vyklonil ze dveří a řekl: "Hej, ty skopová hlavo - nemáš cigaretu?"

Netopýr se otočil.

Pearson mu to napálil přímo do obličeje.

4

Krátce po jedné hodině ranní běželi tři lidé - dva muži a jedna žena v potrháných nylonkách a zamazané červené sukni - podél nákladního vlaku, který právě vyjížděl z jižního nádraží v docích. Mladší z obou mužů zlehka naskočil do čtvercových vrat prázdného vagónu, otočil se a natáhl ruku k ženě.

Ta zaškokrtla a vyjekla, protože se jí zlomil jeden z nízkých podpatků. Pearson jí položil ruku kolem pasu (pod čerstvým pachem potu a strachu ucítil zoufale slabou vůni Giorgia Armaniho), chvíli tak běžel vedle ní, pak na ni křikl, ať vyskočí. Když se odrazila, chytil ji za boky a vysadil ji nahoru k nataženým rukám Camerona Stevense. Chytila se jich a Pearson ji naposledy postrčil, aby Stevensovi pomohl dostat ji do vagónu.

Pearson sám se tak kvůli Moirě opozdil a nedaleko už viděl plot, který značil konec nádraží. Vlak projížděl otvorem v plotu, jenže pro Pearsona vedle něj už nezbývalo místo; pokud se velice rychle nedostane na palubu, zůstane trčet na nádraží.

Cam vyhlédl z otevřených vrat vagónu, spatřil blížící se plot a znovu natáhl ruce. "Honem!" křikl. "To zvládnete!"

Dřív by to Pearson nezvládl - rozhodně ne v dobách, kdy ještě kouřil dvě krabičky denně. Teď však dokázal jak z nohou, tak z plic přece

jen vydolovat trochu extra energie. Sprintoval po záhradě, odpadky poseté škváře vedle kolejí a na chvíli se mu znovu podařilo vlak předstihnout, natáhnout ruce vzhůru a chytit se prstů nad sebou. Plot už byl blízko, zřetelně rozeznával, jak se mezi jeho kosočtvercovými oky prolétá krutý ostnatý drát.

V tom okamžiku nečekaně ožil jeho vnitřní zrak a on spatřil svou manželku, jak sedí v křesle v obývacím pokoji, tvář má napuchlou od pláče a oči celé rudé. Viděl ji, jak vysvětluje dvěma policistům, že její manžel je nezvěstný. Dokonce si na stolku vedle ní všiml štosu Jenniných obrázkových knížek. Tohle se skutečně dělo? Ano; věděl, že svým způsobem ano. A Lisabeth, která v životě nevykouřila jedinou cigaretu, by nikdy nemohla spatřit ty černé oči a tlamy plné tesáků ukryté pod mladými tvářemi policistů, kteří seděli naproti ní na gauči; nemohla vidět hnísající nádory ani černé pulsující linky, jež jim křížovaly holé lebky.

Nemohla to vědět. Nemohla to vidět.

Bůh žehnej její slepotě, pomyslel si Pearson. Kéž jí vydrží navždy.

Klopýtal podél temného behemota, podél vlaku západní linky Conra-ilu, podél oranžových věží jisker, které prskaly zpod jednoho pomalejšího ocelového kola.

"Poběžte!" pobízela ho Moira, vyklonila se z vagónu ještě o kus dál a úpěnlivě k němu natáhla ruce. "Honem, Brandone - ještě kousíček!"

"Pohněte zadkem, sakra!" křičel na něj Cam. "A dávejte pozor na ten plot!"

Nemůžu, pomyslel si Pearson. Nemůžu pohnout zadkem, nemůžu sledovat plot, nemůžu už vůbec nic. Chci si jen lehnout. Chci jenom spát.

Pak si vzpomněl na Dukea a přece jen se mu podařilo ještě trochu přidat. Duke sice nebyl dost starý na to, aby věděl, že lidi občas ztratí kuráž a zaprodají se, že to občas udělají i ti, které si idealizujete, ale na druhou stranu byl dost starý na to, aby chytil Pearsona za ruku a zabránil mu podepsat si výkřikem rozsudek smrti. Duke by si nepřál, aby tady teď zůstal na tomhle pitomém nádraží.

Ještě jednou se mu podařilo dosprintovat k jejich nataženým rukám a chytit se Camových prstů. Když koutkem oka mrkl na plot, ten se na něj doslova řítíl. Vyskočil, ucítil, jak ho Moirina ruka pevně chytila v podpaží, a pak už se kroutil dovnitř do vagónu, pravou nohu zastrčil těsně před tím, než mu ji mohl urazit plot, i s botou a se vším všudy.

"Všichni na palubě Klukovského dobrodružství," vydechl, "ilustrace od N. C. Wyetha!"

"Cože?" nechápala Moira. "Co jste říkal?"

Otočil se na záda a zadíval se na ně skrz zmrzlé rozcuchané vlasů, podepřel se lokty a oddechoval. "Na tom nesejde. Kdo má cigaretu? Jestli si okamžitě nezapálím, tak umřu."

Chvíli na něj mlčky zírali, pak se podívali jeden na druhého a přesně v tom samém okamžiku vybuchli oba smíchy.

Tohle je pravá láska, pomyslel si Pearson.

Zatímco se ti dva váleli na podlaze vagónu, drželi se jeden druhého a zajíkali se smíchy, se Pearson posadil a začal si rozvážně prohledávat vnitřní kapsy špinavého, potrhavého saka.

"Áááá," vydechl, když prsty vklouzly do druhé kapsy a nahmataly v ní známý tvar. Vytáhl pomačkanou krabičku a

ukázal jim ji. "Tak na vítězství!"

Vagón duněl přes Massachusetts na západ a v jeho otevřených vratech svítily tři doruda rozžhavené tečky. Za týden už byli v Omaze, po dopolednách se toulali ulicemi v centru a sledovali lidi, kteří i za nejprudšího deště trávili přestávky venku, pátrali po Desátnících, hledali členy Ztraceného kmene, toho, co odešel za praotcem Camelem. V listopadu už jich bylo dvacet a scházeli se v zadní místnosti jednoho prázdného železářství v La Viste. Začátkem následujícího roku podnikli první útok, za řekou v Council Bluffs, a pobili třicet nesmírně překvapených netopýřích bankéřů a vysoce postavených úředníků. Nebylo to moc, ale Brandon Pearson pochopil, že zabíjení netopýřů a omezování spotřeby cigaret mají přinejmenším jednu věc společnou: někde se začít musí.

CROUCHEND

Když ta ženská konečně odešla, bylo skoro půl třetí ráno. Ulice Tottenham Lané před policejní stanicí v Crouch Endu připomínala mrtvou říčku. Londýn spal... jenže Londýn nikdy nespí moc hluboce a mívá neklidné sny. Policejní strážník Vetter zaklapl zápisník, který během prapodivného, vyšinutého vyprávění té Američanky skoro celý popsal. Zadíval se na psací stroj a na štos čistých formulářů na policii za ním. "Tak tohle bude za denního světla působit hodně divně."

Policejní strážník Farnham upíjel colu. Chvilí nic neřikal. "Byla to Američanka, že jo?" prohodil nakonec, jako by to celou její historku, nebo přinejmenším většinu z ní, mohlo vysvětlit.

"Jo, půjde to do odložených případů," přikývl Vetter a rozhlédl se po cigaretě. "Jen mě tak napadlo..."

Farnham se rozesmál. "Snad nechceš říct, že něčemu z toho věříš? No tak! To na mě nezkoušej!"

"To snad nikdo netvrdí, nebo jo? Ale jsi tady teprve krátce."

Farnham se narovnal. Bylo mu sedmadvacet a sotva mu někdo mohl vyčítat, že ho z Muswell Hillu přeložili zrovna sem, nebo že Vetter, kterému bylo skoro dvakrát tolik, v poklidných stojatých vodách londýnského Crouch Endu strávil celou svou jednotvárnou kariéru.

"To je možná pravda," přisvědčil, "ale - bez urážky - nesežeru nikomu báhorku, která je tak přitažená za vlasy jako tahle."

"Nemáš cigo?" zeptal se pobaveně Vetter. "Dík! Jsi vážně fajn kluk." Připálil si sirkou z jasně červené krabičky s lokomotivou, zatřepáním ji pak uhasil a oharek hodil do Farnhamova popelníku. Přes závoj stoupajícího dýmu se na mladíka zahleděl. Dny jeho vlastního mladistvého vzhledu už dávno minuly; Vetterův obličej brázdily hluboké vrásky a nos mu zdobila pavučina popraskaných žilek. Navíc si večer s oblibou dopřál svých šest plechovek piva Harp. "Ty myslíš, že v Crouch Endu se v podstatě nic neděje, vid'?"

Farnham pokrčil rameny. Podle něj byl Crouch End jen jedno velké předměstské zívnutí - "nudárium největší", nazval by to nejspíš s potěšením jeho mladší bratr.

"Jo, jo," pokýval hlavou Vetter, "já to na tobě vidím. A máš pravdu. V jedenáct večer už tady většinou všechno spí. Ale i tak jsem v Crouch Endu zažil spoustu zvláštních věcí. Počkej, až tu budeš aspoň zpoloviny tak dlouho jako já, to už budeš vědět, o čem mluvím. Tady mezi těma šesti nebo osmi poklidnýma blokama se děje víc podivností než kdekoli jinde v Londýně - vím, že to zní přehnaně, ale je to tak. Děsí mě to tady. Tak si dám ležáka, abych ten děs trochu zahnal. Schválně si někdy prohlídni strážníka Gordona, Farnhame, a zkus se zamyslet nad tím, proč má ve čtyřiceti hlavu celou bílou. Taky bych ti řekl, ať si prohlídneš Pettyho, jenže to dost dobře nejde. Petty v létě šestasedmdesátého spáchal sebevraždu. Jo, to bylo naše horký léto. Tehdy..." Vetter chvíli zvažoval slova. "Tehdy to bylo hodně zlé. Hodně zlé. Spousta z nás měla strach, aby tím neprošli až sem."

"Kdo aby neprošel čím?" nechápal Farnham. Cítil, jak mu v koutcích úst cuká povýšený úsměv. Věděl, že je to nezdravé, ale nedokázal to zastavit. Vetter teď plácal v podstatě stejně nesmyslně jako ta Američanka. Vždycky mu připadal trochu zvláštní. Možná kvůli tomu pivu. Vtom si všiml, že Vetter se usmívá spolu s ním.

"Asi si myslíš, že jsem potrhlejší starý blázen, co?" prohodil.

"Ne, to ne, vůbec ne," bránil se Farnham s tichým zasténáním.

"Jsi fajn kluk," řekl Vetter. "Až ti bude tolik co mně, sotva budeš ještě vysedávat u stolu tady na stanici. A kdo ví, jestli vůbec u policie vydržíš. Co myslíš ty? Baví tě to?"

"Jo," přikývl Farnham. A byla to pravda; bavilo ho to. Chtěl u policie zůstat i přesto, že Sheila by ho radši viděla v nějaké jistější práci. Třeba u montážní linky u Forda. Jenže při představě, že by se měl přidat k těm ubožákům z automobilky, se mu skoro zvedal žaludek.

"Myslel jsem si to," usmál se Vetter a zamáčkl cigaretu. "Člověku to vleze pod kůži, co? A můžeš to dotáhnout daleko, takže až budeš končit, na starý nudnej Crouch End už si ani nevzpomeneš. Ale stejně... Crouch End je zvláštní. Měl by sis někdy ty odložené případy projít, Farnhame. Jistě, většinou jen běžný věci... kluci a holky, co utekli z domova, aby se z nich stali hipíci, nebo pankáči, nebo jak si dneska všichni říkají... pohřešování manželé (i když u těch ti většinou stačí jednou mrknout na manželku, a hned chápeš proč)... nevyřešený zhářství... krádeže kabelek... a tak podobně. Ale mezi tím najdeš i dost hlášení, při kterých ti bude tuhnout krev v žilách. Nebo se ti zvedat žaludek."

"Vážně?"

Vetter přikývl. "Některý jsou hodně podobný tomu, co nám tady právě odvyprávěla ta Američanka. Ta už se, chudák, s manželem neshledá - na to můžeš vzít jed." Zadíval se na Farnhama a pokrčil rameny. "Ať mi věříš, nebo ne. V podstatě na tom nesejde. Máš to tam černý na bílým. Oficiálně jim říkáme 'otevřený případy', protože je to slušnější než 'odložené případy' nebo 'případy, co jsou všem u prdele'. Ale procti si je, Farnhame. Dobře si je procti."

Farnham nic neřikal, ale skutečně měl v úmyslu šíje "dobře pročíst". Představa, že někde existuje celá řada historek podobných té, se kterou sem přišla ta Američanka... ho dost znepokojovala.

"Někdy," pokračoval Vetter a uloupil z Farnhamovy krabičky Silk Cuts další cigaretu, "tak přemýšlím o dimenzích."

"O dimenzích?"

"Jo, kamaráde, přesně tak - o dimenzích. Sci-fi jsou pořád samá dimenze, ne? Četl jsi někdy sci-fi, Farnhame?"

"Ne," odpověděl Farnham. Napadlo ho, jestli se nakonec nejedná o nějaký propracovaný kanadský žertík.

"A co Lovecrafta? Od toho jsi někdy něco četl?"

"V životě jsem to jméno neslyšel," prohlásil Farnham. Po pravdě řečeno, poslední beletrie, kterou vzal pro pobavení do ruky, byl krátký pastiš z viktoriánské éry nazvaný Dva gentlemani v hedvábných trenkách.

"No, tak třeba Lovecraft psal o dimenzích v jednom kuse," poučil ho Vetter a znovu vytáhl krabičku sirek s lokomotivou. "O dimenzích blízkých tý naší, kde se to jen henží nesmrtelnými příšerama, ze kterých by člověk po prvním pohledu přišel o rozum. Samý takový strašidelný jalo-vosti, samozřejmě. Akorát mě vždycky, když se sem přiblíží další z těchhle lidí, tak nějak napadne, jestli to vážně všechno jsou jalo-vosti. Leckdy si potom říkám - většinou pozdě v noci, když je všude klid jako třeba teď -, že celej náš svět, všechno, co nám připadá hezký a normální a přirozený, je možná jenom takovej velkej kožený míč plnej vzduchu. A ta kůže už je tu a tam skoro prošoupaná. Tu a tam jsou ty hranice tenčí. Chápeš?"

"Jo," přikývl Farnham a pomyslel si: Ty máš fakt talent, chlape, nenarodil ses náhodou přímo v Kanadě?

"A pak mě napadne, jestli Crouch End není zrovna jedno z těch míst. Nesmysl, jasně, ale stejně mě to někdy napadá. Asi mám moc bujnou fantazii; aspoň moje máma to vždycky říkala."

"Vážně?"

"Jo. A víš, co ještě si myslím?"

"Ne - nemám ponětí."

"Myslím si, že Highgate je docela v pořádku - tam i v Muswell Hillu je ta kůže mezi náma a dimenzema tak tlustá, jak si jen můžeme přát. Ale vezmi si Archway a Finsbury Park. Ty taky hraničí s Crouch Endem. Mám přátele tam i tam, přátele, co vědí, že se zajímám o nepřirozený věci. Třeba o různý šílený historky od lidí, co by vymyšlením šílených historek vůbec nic nezískali.

Napadlo tě vůbec, Farnhame, proč by nám ta ženská ty věci povídala, kdyby nebyly pravda?"

"No..."

Vetter rozškrtl sirku a zahleděl se přes plamen na Farnhama. "Hezká mladá holka, šestadvacet, dvě dětičky v hotelu, manžel mladej právník s úspěšnou praxí někde v Milwaukee nebo kde. Co z toho může mít, že za náma takhle v noci přijde a začne nám vyprávět o věcech, jaký jsme zatím znali jen z televizních hororů?"

"To nevím," opáčil Farnham upjatě. "Ale nepochybně by se našlo vysvět-"

"A tak si říkám," zarazil ho Vetter, "že jestli takový 'tenký místa' vážně existují, tak tohle začíná někde v Archwayi a ve Finsbury Parku... ale ta nejtenčí oblast je přímo tady v Crouch Endu. A někdy mě napadá: to by všichni zírali, kdyby se poslední zbytek té kůže, co je mezi náma a tím na druhý straně, prostě... úplně prošoupal. To by všichni zírali, kdyby jen polovina z toho, co nám ta ženská řekla, byla pravda."

Farnham mlčel. Usoudil, že strážník Vetter nejspíš věří i ve věštění z ruky, ve frenologii a v rosenkruciány.

"Projdí si ty případy," zopakoval Vetter a vstal. Když si založil ruce za hlavu a protáhl se, zapraštilo mu v kostech. "Já jdu na chvíli na vzduch."

Vyšel ven. Farnham za ním hleděl se směsicí pobavení a zášti. Vetter byl cvok. Navíc pořád somroval cigára. A cigára dneska v době všeobecného blahobytu nevyšla zrovna dvakrát levně. Vzal si Vetterův zápisník a začal znovu listovat dívčinou historkou.

Ano, ty odložené případy si projde.

Už pro tu srandu to udělá.

Dívka - nebo mladá žena, pokud chcete být politicky korektní (což dneska všichni Američani podle všeho chtějí) - na stanici vrazila ve čtvrt na jedenáct večer, zplhlé, vlhké vlasy, vyvalené oči. Kabelku nesla za řemínek.

"Prosím vás," vydechla. "Prosím vás, musíte najít Lonnieho."

"Ano, jistě, uděláme, co bude v našich silách," prohlásil Vetter. "Ale nejdřív nám musíte říct, kdo je to Lonnie."

"Je mrtvý," vyhrkla mladá žena. "Vím, že je." Dala se do pláče. Pak se rozesmála - nebo spíš rozkejhala. Upustila kabelku na zem. Byla hysterická.

Na stanici bylo takhle pozdě večer v pracovní den poměrně prázdné. Strážník Raymond vyslyšel nějakou Pákistánku, která mu s téměř nadlidským klidem popisovala, jak jí na Hillfield Avenue jakýsi výrostek se spoustou fotbalového tetování a vysokým čírem modrých vlasů vytrhl kabelku. Vetter si všiml, že se právě vrací Farnham z čekárny, kde sundával staré plakáty (MÁTE VE SVÉM SRDCI MÍSTO PRO NECHTĚNÉ DÍTĚ?) a roz-věšoval místo nich nové (ŠEST PRAVIDEL PRO BEZPEČÍ NOČNÍHO CYKLISTY).

Vetter si ho mávnutím ruky přivolał k sobě, zatímco strážník Ray-mondovi, který se při zaslechnutí polohysterického hlasu Američanky otočil, naopak naznačil, ať zůstane sedět. Raymond, jenž s oblibou lámal kapsářům prsty jako párátka ("Ale no tak, čéče," odpovídal, když někdo začal tyto osobité výkony spravedlnosti zpochybňovat, "padesát miliónů arabášů, který děláj totéž, se přece nemůže plést"), nebyl na hysterky ten pravý typ.

"Prosím!" ječela ženská. "Prosím, dostali Lonnieho!"

Pákistánka si Američanku chvíli nevzrušeně prohlížela, pak se obrátila zpátky ke strážníkovi Raymondovi a pokračovala v líčení krádeže kabelky.

"Slečno -, " oslovil ženu Farnham.

"Co se to tam venku děje?" zašeptala. Rychle oddechovala. Farnham si všiml, že má na levé tváři lehké škrábnutí. Byla docela hezká, s pěknými kozičkama - menšíma, ale pěknýma - a nadýchanou kšticí kaštanových vlasů. Na sobě měla průměrně drahé šaty a na jedné botě ulomený podpatek.

"Co se to tam venku děje?" zopakovala. "Ty zrůdy -"

Pákistánka se znovu otočila... a usmála se. Měla shnilé zuby. Pak úsměv zmizel jako trikem varietního kouzelníka a ona si od Raymonda vzala formulář Ztracený a odcizený majetek.

"Udělej paní hrnek kafe a přines ho na trojku," řekl Vetter. "Dáte si kafe, ne, mladá paní?"

"Lonnie," zašeptala. "Vím, že je mrtvý."

"No, pojdte pěkně se starým Tedem Vetterem vedle a všechno si určité brzy vyjasníme," vybídl ji a pomohl jí vstát. Položil ji ruku kolem pasu a vedl ji pryč. Ona kvůli zlomenému podpatku nejistě škobrtala a stále si pro sebe naříkala. Farnham udělal kafe a zamířil s ním do dveří s číslem tři, za nimiž se ukrývala holá bílá místnost vybavená jen poškrábaným stolem, čtyřmi židlemi a v rohu chladičem na pitnou vodu. Postavil kafe před ženu.

"Tady, mladá paní," řekl, "po tom se vám uleví. Jestli sladíte, skočím vám -"

"Já to do sebe nedostanu," zavrtěla hlavou. "Já to -" Ale pak porcelánový hrnek, čísi dávno zapomenutý suvenýr z Blackpoolu, pevně sevřela v dlaních, jako by se od něj chtěla ohrát. Ruce se jí hrozně klepaly a Farnham měl chuť jí poradit, ať hrnek radši zase postaví, než se tím kafem celá pobryndá a opaří.

"Nedostanu," zavrtěla znovu hlavou. Pak se napila, hrnek dosud sevřený v dlaních, jako pijí malé děti. A když se na ně podívala, byl to také pohled dítěte - prostý, vyčerpaný, prosebný... a bezradný. Jako byv ní to, co se jí přihodilo, zmrazilo její věk; jako by se z nebe snesla neviditelná ruka, jediným políčkem z ní vyrazila posledních dvacet let a zanechala tu v téhle nevelké bílé výslechové místnosti v Crouch Endu v těle dospělé Američanky malé děcko.

"Lonnie," vydechla. "Ty zrůdy. Pomůžete mi? Pomůžete mi, prosím vás? Třeba není mrtvý. Třeba -"

"Jsem občanka Spojených států!" vykřikla zničehonic, a pak, jako by právě řekla něco velice neslušného, se rozvzlykala.

Vetter ji poplálal po rameni. "Ale no tak, paní. Však my vám vašeho Lonnieho najdeme. Manžel, vidíte?"

Se vzlykáním přikývla. "Danny s Normou jsou v hotelu... hlídá nám je jedna slečna... určité už dávno spí... a čekají, že jim táta přijde dát pusy, až se vrátíme..."

"Dobře, tak se teď zkuste uklidnit a povězte nám, co se vlastně stalo -"

"A kde se to stalo," dodal Farnham. Vetter se na něj krátce zamračil.

"Jenže to je právě ono!" zakvílela žena. "Já nevím, kde se to stalo! Ani si nejsem jistá, co se vlastně stalo, jenom vím, že to byla taková h-hrůza."

Vetter si vytáhl zápisník. "Jak se jmenujete, paní?"

"Doris Freemanová. Můj manžel je Leonard Freeman. Bydlíme v hotelu Inter-Continental. Jsme Američani." Tentokrát ji vyslovení jejího občanství trochu uklidnilo. Usrkla kafe a postavila hrnek na stůl. Farnham si všiml, že má dlaně celé červené. To ještě ucítíš, zlato, pomyslel si.

Vetter si to všechno škrábal do zápisníku. Teď na okamžik zvedl oči ke strážníkovi Farnhamovi, jen takové nenápadné mrknutí.

"Jste tu na dovolené?" zeptal se.

"Ano... čtrnáct dní tady a týden ve Španělsku. V Barceloně... ale proč se ptáte na takové nesmysly? To nám Lonnieho najít nepomůže!"

"Jen se o vás chceme dozvědět něco víc, paní Freemanová," vysvětlil jí Farnham. Podvědomě oba s Vetterem přešli ke klidnějšímu, konejšivému tónu. "Tak jen pokračujte a povězte nám, co se stalo. Popište nám to svými vlastními slovy."

"Proč dá takovou práci sehnat v Londýně taxík?" zeptala se nečekaně.

Farnhama tím dokonale zaskočila, ale Vetter zareagoval, jako by ta otázka nijak neodbočovala od tématu.

"Těžko říct. Možná proto, že je tu tolik turistů. Proč se ptáte? Měli jste snad problém sehnat taxík sem do Crouch Endu?"

"Ano," přikývla. "Z hotelu jsme odešli ve tři a vyrazili jsme do Hat-chard's. Znáte to?"

"Jistě," přisvědčil Vetter. "Takové to velké, příjemné knihkupectví, ne?"

"U Inter-Continentalu jsme taxík sehnali bez problémů... stály tam hned venku před vchodem. Ale když jsme vylezli z Hatchard's, nikde žádný. Nakonec nám jeden zastavil, ale když Lonnie řekl, že chceme do Crouch Endu, tak se nám řídí jen vysmál."

"No jo, na předměstí se jim nechce, parchantům. S prominutím," ulevil si Farnham.

"Nevzal nás ani za libru dýška," postěžovala si Doris Freemanová a do hlasu se jí vloudila typicky americká nechápavost. "Čekali jsme skoro půl hodiny, než jsme sehnali jednoho, který nás sem vzal. To bylo tak půl šesté, možná tři čtvrtě. A zrovna tehdy Lonnie zjistil, že ztratil adresu..."

Znovu vzala do dlaní hrnek.

"A za kým jste jeli?" zeptal se Vetter.

"Za jedním manželovým kolegou. John Squales, právník. Manžel se s ním osobně nezná, ale jejich firmy mají..." Neurčitě rozhodila rukama.

"Jsou nějak propojené?"

"Ano. Asi. Když se pan Squales dozvěděl, že jedeme na dovolenou do Londýna, pozval nás k sobě na večeři. Lonnie mu samozřejmě vždycky psal do práce, ale na kousku papíru měl poznamenanou i jeho adresu domů. Když jsme nastoupili do taxíku, zjistil, že ho ztratil. Pamatoval si jen, že je to někde v Crouch Endu."

Vážně se na ně zadívala.

"Crouch End - pěkně hnusné jméno, podle mě."

"A co jste dělali pak?" zeptal se Vetter.

Pustila se do vyprávění. Než skončila, dopila nejen celý první hrnek, ale i půlku druhého, a strážník Vetter zaplnil svým hranatým, roztaženým písmem několik stránek v zápisníku.

Lonnie Freeman byl vysoký muž, a když se na prostorném zadním sedadle taxíku předklonil, aby mohl mluvit s řidičem, připadal jí stejně úžasný jako tehdy při tom vysokoškolském zápase v košíkové, kdy ho viděla prvně - seděl na lavičce, kolena mu trčela až někam k uším a ruce s obrovskými dlaněmi se mu klimbaly mezi nohama. Jenže tehdy měl na sobě sportovní trenky a kolem krku ručník a teď byl v obleku s kravatou. Moc často se na hřiště nedostal, vzpomínala s láskou, protože nehrál zas až tak dobře. A ztrácel adresy.

Řidič historku o ztracené adrese trpělivě poslouchal. Byl to postarší

muž v dokonale padnoucím šedém letním obleku, přímý protiklad ošuntělého taxikáře newyorského. Nehodila se k němu jen ta kostkovaná vlněná čepice, ale ani ta nebyla úplně nesympatická; dodávala mu určitou nedbalou eleganci.

Venku po Haymarketu plynul nekonečný proud dopravy; plakáty nedalekého divadla oznamovaly, že představení Fan-toma opery ještě zdaleka nekončí.

"Tak víte, jak to uděláme, šéfe?" navrhl taxikář. "Já vás vezmu do Crouch Endu a zastavím někde u telefonu, vy tomu svému známému zavoláte, a já vás pak hodím rovnou až před barák."

"To budete hrozně hodný," pohlásila Doris a myslela to naprosto upřímně. Byli v Londýně už šest dní a nevzpomínala si, že by kdy navštívila město, kde by žili laskavější nebo civilizovanější lidé.

"Díky moc," přidal se Lonnie a pohodlně se opřel. Položil ruku Doris kolem ramen a usmál se. "Vidiš? Dobře to dopadne."

"Ale ne díky tobě," ušklíbla se na něj a zlehka ho šťouchla do břicha.

"Pravda," přitakal řidič. "Tak hurá do Crouch Endu."

Byl pozdní srpen a neumdlévající vítr proháněl po ulicích odpadky a nadouval mužům a ženám cestou z práce bundy a sukně. Slunce klesalo k západu, a když se vynořilo v mezeře mezi budovami, Doris si všimla, že pomalu začíná dostávat načervenalý nádech večera. Taxikář si něco pobrukoval. Uvolněně se Lonniemu opřela o rameno - za posledních šest dní si ho užila víc než za celý rok a samotnou ji potěšilo, jakou jí to dělá radost. Byla poprvé v cizině, a tak si neustále v duchu připomínala, že je v Anglii a pojedou do Barcelony, panečku!

Pak slunce opět zmizelo za budovou a ona se okamžitě přestala orientovat. To se jí při jízdách taxikem po Londýně stávalo běžně. To město bylo jedno obrovské hemžící se bludiště Tříd, Ulic, Návrší, Dvorů (dokonce i Kolejí) a ona vůbec nechápala, jak se tu někdo může vyznat. Když se o tom včera zmínila Lonniemu, ten odpověděl, že se tu všichni vyznávají jen těžko... copak si nevšimla, že každý taxikář má někde po ruce atlas Londýna?

Tohle byla nejdelší cesta taxikem, jakou tu zatím podnikli. Moderní část města nechali dávno za sebou (i když měla nepříjemný pocit, že jezdí pořád dokola). Minuli čtvrť monolitických paneláků, která působila nesmírně opuštěně, protože tu neviděli jedinou živou duši (vlastně ne, opravila se v oně bílé místnosti před Farnhamem a Vetterem; zahlédla

jednoho malého kluka, jak sedí na obrubníku a hraje si se sirkami), pak projeli oblastí malých, omšelých krámků a stánků s ovocem a potom - žádný div, že cizinci při cestách po Londýně brzy ztráceli orientaci - se zničehonic ocitli v další velice moderní části.

"Stál tam dokonce McDonald," sdělila Vetterovi a Farnhamovi tónem, jakým se obvykle mluví jen o sfinze či visutých zahradách.

"Opravdu?" odvětil Vetter s náležitým údivem a vážností - paní Freemanová se plně ponořila do vzpomínek a on ji z nich za nic na světě nechtěl vytrhovat, přinejmenším do té doby, než jim vypoví všechno, co potřebují vědět.

Moderní čtvrť s McDonaldem jim zmizela za zády. Nakrátko vyjeli na otevřené prostranství a slunce teď už bylo jako oranžový míč položený na obzoru. Zalévalo ulici nepřírodním světlem, v němž všichni chodci vypadali, jako by je každým okamžikem měly zachvátit plameny.

"A v té chvíli se začalo všechno měnit," řekla. Trochu ztišila hlas. Ruce se jí znovu rozklepaly.

Vetter se horlivě naklonil. "Měnit? Jak? Jak se začalo všechno měnit, paní Freemanová?"

Projeli kolem novinového stánku, vyprávěla, a na ceduli před ním

Stálo NOČNÍ MŮRA V PODZEMÍ - ŠEDESÁT ZTRACENÝCH DUŠÍ.

"Lonnie, podívej!"

"Co?" Natáhl krk, ale novinový stánek už zmizel.

"Stálo tam: Noční mūra v podzemí - šedesát ztracených duší. Co tím můžou myslet?"

"Nevím, možná nějaká katastrofa v metru? Nějaká srážka?"

"Možná." Naklonila se dopředu. "Pane řidiči, nevíte, čeho se to týkalo? Došlo v metru k nějaké srážce?"

"Ke srážce? Já teda o žádné nevím."

"Máte rádio?"

"Tady v autě ne."

"Lonnie?"

"Hmmm?"

Ale viděla, že Lonnieho už to přestalo zajímat. Znovu si prohledával kapsy (měl trojdielný oblek, takže jich byla spousta) a pátral po ztraceném kousku papíru s adresou Johna Squalese.

Ten nápis křídou na černé tabuli se jí znovu a znovu promítal před očima. ŠEDESÁT MRTVÝCH PŘI NEHODĚ METRA, mělo tam spíš stát. Ale... NOČNÍ MŮRA V PODZEMÍ - ŠEDESÁT ZTRACENÝCH DUŠÍ. Z toho neměla dobrý pocit. Nepsali tam "mrtvých", ale "ztracených duší", takhle se kdysi psávalo o námořnících, kteří se utopili v moři.

NOČNÍ MŮRA V PODZEMÍ.

Ne, nelíbilo se jí to. Přepadaly ji z toho myšlenky na hřbitovy, na stoky, na sinalé, hřmotné tvory, kteří se zničehonic vyrojí z tunelů metra, začnou se rukama (možná spíš chapadly) sápat po nebohých cestujících na nástupištích a

stahovat je za sebou do tmy...

Odbočili doprava. Na rohu postávali vedle zaparkované motorky tři mladíci v kůži. Otočili se na taxík a jí se na okamžik zdálo - asi kvůli zapadajícímu slunci, které jí z toho úhlu zasvítilo přímo do očí -, že ti tři motorkáři nemají lidské hlavy. Na kratičkou chvíli byla přesvědčená, že z černých kožených bund čouhají štihlé hlavy krys, s černýma krysíma očima upřenýma na jejich vůz. Pak se úhel trošičku změnil a ona spatřila, že se samozřejmě pletla; byli to jen tři mladíci zevlující před britskou verzí americké cukrárny.

"A jsme tady," ozval se Lonnie. Už přestal prohledávat kapsy a ukazoval z okna. Měli právě ceduli s nápisem "Crouch End Road". Ulici lemovaly staré domy podobné ospalým vdovám, které jako by svými prázdnými okny pokukovaly po taxíku. Tu a tam bylo vidět hloučky dětí, většinou na kolech nebo na tříkolkách. Dvě se bez větších úspěchů pokoušely jezdit na skateboardu. Otcové po práci vysedávali venku, kouřili, debatovali a sledovali děti. Ze všeho tu vyzařovala taková konejšivá všednodennost.

Taxík zastavil před neutěšeně vyhlížející indickou restaurací, v jejímž oknu visela pošpiněná cedulka POVOLENÍ MÁM a nad ní o něco větší cedula, která hlásala, že se tu dají kupovat obědy přes ulici. Na vnitřním parapetu spala obrovská šedá kočka. Před restaurací stála telefonní budka.

"Tak jsme tady, šéfe," oznámil řidič. "Zjistěte adresu toho vašeho známého a já vám to pak najdu."

"Dobře," přikývl Lonnie a vystoupil.

Doris chvíli seděla v taxíku, ale pak vystoupila taky, aby si trochu protáhla nohy. Teplý vítr dosud foukal. Rozvlnil jí sukni kolem kolen a pak jí na holeň připlácí starý obal od nanuku. Znechuceně ho sundala.

Když zvedla hlavu, spatřila přímo před sebou okno s velkým šedým kocourem. Měl jen jedno oko a nevyzpytatelně ji pozoroval. V nějaké dávné šarvátce přišel skoro o půlku tváře. Na jejím místě zůstala jen hrbolatá růžová, zjizvená kůže, jedna mléčné bílá oční čočka a pár chomáčů srsti.

Sotva slyšitelně na ni přes sklo zamňoukal.

S odporem se odvrátila, došla k telefonní budce a jednou špinavou tabulkou nakoukla dovnitř. Lonnie jí ukázal zvednutý palec a mrkl na ni. Pak vhodil do otvoru desetipenci a pokračoval v hovoru. Rozesmál se -přes sklo ho ale skoro nebylo slyšet. Jako toho kocoura. Ohlédl se po něm, ale okno už bylo prázdné. V přítomí za ním rozeznávala židle obrácené na stolech a nějakého staříka s koštětem. Když se obrátila zpátky, Lonnie si právě něco zapisoval. Pak odložil pero, zvedl lístek papíru -viděla, že je na něm naškrábaná adresa -, řekl ještě jednu dvě věty, zavěsil a vyšel ven. Vítězoslavně na ni adresou zamával. "Takže to bychom mě-" Zadíval se jí přes rameno a zamračil se. "Kam sakra zmizel ten taxík?"

Otočila se. Taxík se vypařil. U obrubníku, kde ještě před chvílí stál, teď nad kanálem jen líně poletovalo pár papírků. Na druhé straně ulice stály dvě děti a chichotaly se. Doris neuniklo, že jedno z nich má znetvořenou ruku - vypadala spíš jako pařát. Pomyslela si, že s takovými věcmi by zdravotnictví mělo něco udělat. Děti na ně koukaly přes ulici, všimly si, že je Doris pozoruje, chytily se za ruce a znovu se rozesmály.

"To já nevím," odpověděla Doris. Cítila se dezorientovaná a trochu otupělá. To vedro, ten vytrvalý vítr, který vál pořád stejnou silou, a to nezvyklé, jako namalované, sluneční světlo...

"To bylo zhruba kolik?" skočil jí najednou do řeči Farnham.

"Nevím," odpověděla Doris Freemanová, vyrušená ze svého povídání. "Kolem šesté. Možná tak dvacet minut po."

"Aha, tak pokračujte," pobídl ji Farnham. S jistotou věděl, že srpnový západ slunce nikdy, za žádných okolností, nezačíná před půl sedmou.

"Co si to ten zmetek dovoluje?" rozhlížel se Lonnie kolem. Skoro jako by čekal, že jeho rozhořčení přivolá taxík zpátky.

"Takhle se sebrat a odjet?"

"Třeba, když jsi zvedl tu ruku," Doris napodobila gesto se zdviženým palcem, které Lonnie udělal v budce, "třeba si myslel, že na něj máváš, ať klidně jede pryč."

"To bych asi musel mávat pěkně dlouho, když jsme mu dlužili dvě libry padesát," zamručel Lonnie a zamířil k obrubníku. Děti na druhé straně Crouch Hill Road se dosud chichotaly. "Hej!" zavolal na ně Lonnie. "Děcka!"

"Vy jste z Ameriky, pane?" zeptal se chlapec se znetvořenou rukou.

"Ano," přikývl Lonnie s úsměvem. "Viděli jste tady ten taxík? Nevšimli jste si, kam jel?"

Děti se nad tou otázkou zamyslely. Vedle chlapce stála asi pětiletá holčička s neupravenými hnědými copy, které jí trčely každý na jinou stranu. Udělala krok k obrubníku, spojila dlaně do hlásné trouby a dosud s úsměvem - smála se i pod těmi spojenými dlaněmi - na ně zavolala: "Táhni domů, arniku!"

Lonniemu poklesla brada.

"Sir, yes, sir!" zaskřehotal chlapec a řízně zasalutoval znetvořenou rukou. Pak vzali oba nohy na ramena a zmizeli za rohem, zůstala po nich jen ozvěna jejich smíchu.

Lonnie se nechápavě otočil na Doris.

"Děti v Crouch Endu asi nemají Američany zrovna dvakrát v lásce," prohodil chabě.

Doris se nervózně rozhlédla. Ulice byla teď zcela opuštěná.

Lonnie ji vzal kolem pasu. "Vypadá to, miláčku, že si budeme muset udělat procházku."

"To se mi moc nechce. Co když běželi někam pro staršího bráchu?" Zasmála se, aby bylo jasné, že to myslela jako vtip, ale ten smích zněl přesto trochu upjatě. Večer začínal získávat zvláštní nádech nepřírozená, což se jí vůbec nelíbilo.

Litovala, že radši nezůstali v hotelu.

"Jenže ono nám nic jiného nezbývá," opáčil Lonnie. "V téhle ulici zřejmě moc taxíků nechytíme."

"Ale proč nás tady ten taxikář nechal, Lonnie? Připadal mi tak laskavý."

"Nemám tušení. Ale John mi docela podrobně popsal, kudy se k němu dostaneme. Bydlí v ulici Brass End, prý taková malá slepá ulička, že ani není v atlase." Po těch slovech společně vykročili pryč od telefonní budky, od indické

restaurace, kde prodávali obědy přes ulici, od nyní už prázdného obrubníku. Pokračovali dál po Crouch Hill Road. "Támhle bychom měli zahnout doprava na Hillfield Avenue, na té asi v polovině doleva, pak první doprava... nebo znovu doleva? No v každém případě do Petrie Street. A druhá vlevo bude Brass End."

"To sis všechno zapamatoval?"

"Mám přece geniální paměť," prohlásil udatně a ona se neubrnila smíchu. Lonnie jí vždycky dokázal dodat optimismus.

Ve vestibulu policejní stanice visela na stěně mapa Crouch Endu, mnohem podrobnější než ta v atlase. Farnham k ní přistoupil a s rukama v kapsách si ji začal prohlížet. Na stanici teď panoval nezvyklý klid. Vet-ter byl ještě venku - snad aby si ty báčorky vyvětral z hlavy - a Ray-mond s tou paní, co jí ukradli kabelku, už dávno skončil.

Farnham položil prst na místo, kde je ten taxík s největší pravděpodobností vyložil (tedy, pokud se na vyprávění té ženské dalo aspoň něčemu věřit). Cesta k domu jejich přítele vypadala poměrně jasně. Z Crouch Hill Road do Hillfield Avenue, pak doleva do Vickers Lané a následně znovu doleva do Petrie Street. V Brass Endu, který vybíhal z Petrie Street jako jakýsi appendix, nestálo víc než šest, maximálně osm domů. Celkem to dávalo asi míli. Takový kousek by měli bez bloudění urazit i Američani.

"Raymonde!" zavolal. "Jsi tady ještě?"

Strážník Raymond vešel dovnitř. Byl už v civilu a právě si oblékal po-pelínovou větrovku. "Jen tak tak, kolego zelenáči."

"Nech si toho," usmál se Farnham. Měl z Raymonda trochu strach. Jediný pohled stačil, aby vám bylo jasné, že Raymond stojí až moc blízko toho plotu, co rozděluje území počestných lidí a území lumpů. Z levého koutku úst až k ohryzku se mu jako tlustá nit táhla bílá jizva. Tvrdil, že ho kdysi nějaký kapsář málem podřezal ostrým střepem z lahve. Tvrdil, že právě proto jim všem láme prsty. Podle Farnhama to byly výmysly. Podle něj lámal Raymond prsty prostě proto, že se mu líbilo, jak to v nich vždycky lupne, zejména když se je povede přelomit v kloubu.

"Nemáš žváro?" zeptal se Raymond.

Farnham si povzdechl a jedno mu nabídl. Když mu připaloval, zeptal se: "Je na Crouch End Road nějaká indická restaurace?"

"Jestli je, tak já o ní nevím, brouku," prohodil Raymond.

"To jsem si myslel."

"Je v něčem problém?"

"Ne," odpověděl Farnham, při představě rozčuchaných vlasů a vytřeštěných očí Doris Freemanové možná zbytečně příkře. Těsně pod vrcholem Crouch Hill Road zahuli Doris a Lonnie Free-manovi do Hillfield Avenue, kterou lemovaly samé honosné a na pohled působné domy - jen skořápky, napadlo ji, uvnitř nejspíš s chirurgickou přesností rozdělené na malé byty a garsonky.

"Zatím jdeme dobře," oznámil Lonnie.

"Ano, jsme -" začala, když v tom se ozvalo to sténání.

Oba se zastavili. Sténání se ozývalo odněkud zprava, kde vysoký živý plot ohrazoval nevelký dvorek. Lonnie tím směrem vykročil, ale ona ho chytila za ruku. "Lonnie, ne!"

"Jaké ne?" otočil se. "Někdo si tam ublížil."

Nervózně ho následovala. Živý plot byl sice vysoký, ale řídký. Lonni-emu se podařilo ho rozhrnout, takže spatřili čtverec trávníku vroubený květinovými záhony. Trávník byl sytě zelený, jen uprostřed ho hyzdil černý, doutnající flek - aspoň tak jí to na první pohled připadalo. Když nakoukla Lonniemu kolem ramene podruhé - měl ramena příliš vysoko na to, aby se mohla dívat přes ně -, zjistila, že je to ve skutečnosti díra zhruba ve tvaru lidské postavy. Stoupaly z ní stužky dýmu.

NOČNÍ MŮRA v PODZEMÍ- ŠEDESÁT ZTRACENÝCH DUŠÍ, blesklo jí hlavou.

Sténání vycházelo z díry a Lonnie se začal cpát skrz plot, aby se k ní dostal.

"Lonnie," vypravila ze sebe, "prosím tě, nechod tam."

"Někdo si tam ublížil," zopakoval a za doprovodu zvuku trhající se látky se prodral na druhou stranu. Viděla, jak zamířil k díře, a pak se za ním plot zavřel, takže mohla sledovat jen jeho pohybující se siluetu. Pokusila se protlačit za ním, ale jen se poškrábala o krátké, tvrdé větvičky. Měla na sobě blůzku bez rukávů.

"Lonnie!" zavolala. Najednou ji přepadl opravdový strach. "Lonnie, vrať se!"

"Za chvíli, miláčku!"

Přes plot na ni nezaújatě shlížel dům.

Sténání pokračovalo, jen teď znělo jakoby hlubším tónem - hrdelněji, jaksí škodoliběji. Copak to Lonnie neslyší?

"Haló, je tam dole někdo?" zaslechla ho. "Je tam - sakra! Proboha!" A najednou Lonnie vykřikl. Nikdy dřív ho křičet neslyšela a teď se jí při tom výkřiku podlomila kolena. Zoufale se rozhlédla, jestli v plotu někde nenajde otvor, nějakou cestu, ale nikde žádný neviděla. Před očima se jí začaly míhat nedávné vzpomínky - motorkáři, kteří na chvíli vypadali jako krysy, kocour s růžovou zjizvenou tváří, kluk se znetvořenou rukou.

Lonnie! pokusila se zavolat, ale nevyšla z ní ani hláska.

Teď k ní doléhaly zvuky zápasu. Sténání ustalo. Místo něj se z druhé strany plotu ozývaly vlhké, mlaskavé rány. Pak najednou mezi pevnými zelenými štětinami plotu proletěl Lonnie, jako by ho tudy něco obrovskou silou prohodilo. Levý rukáv saka měl utržený a na mnoha místech byl potřísněný jakousi černou hmotou, ze které se kouřilo stejně, jako se prve kouřilo z té díry v trávníku.

"Utíkej, Doris!"

"Lonnie, co -"

"Běž!" V obličejí byl bledý jako stěna.

Doris se rozhlédla, jestli někde nespátří policistu. Nebo prostě někoho. Ale vzhledem k tomu, jak bylo v nejbližším okolí mrtvo, mohla tahle ulice klidně patřit do nějakého obřího opuštěného města. Pak se otočila zpátky k plotu a uviděla, jak se za ním něco hýbe; bylo to temné jako eben, černější než černá, byl to samotný protiklad světla.

A čvachtalo to.

Za okamžik začaly krátké, tvrdé větvičky živého plotu šustit. Zírala na ně jako zkamenělá. A byla by tam stála ještě teď (vyprávěla Vetterovi s Farnhamem), kdyby ji Lonnie hrubě nepopadl za ruku a nezaječel na ni - ano, Lonnie, který nikdy nezvýšil hlas ani na děti, na ni zaječel. Jinak by tam zůstala stát snad navždycky. Buď by stála, nebo...

Ale rozběhli se.

Kam? zajímal se Farnham, ale to nevěděla. Věděla jen, že Lonnie byl dočista bez sebe, plný hysterické paniky a odporu. Sevřel ji zápěstí jako ve svěráku a společně se rozběhli od domu, který čněl nad plotem, a od kouřící díry v trávníku.

Tohle věděla jistě; zbytek byl jen řetěz matných dojmů.

Ze začátku se jí běželo těžko, ale pak se to zlepšilo, protože běželi z kopce. Zatočili jednou, pak podruhé. Šedivé domy s vysokými schody a staženými zelenými roletami na ně zíraly jako slepí důchodci. Vzpomínala si, jak ze sebe Lonnie strhal sako potřísněné tím černým slizem a zahodil ho. Konečně doběhli do jedné širší ulice.

"Zastav," vydechla. "Zastav, já už nemůžu!" Volnou ruku si tiskla k boku, kde ji píchalo, jako by jí tam někdo vrazil doruda rozžhavenou jehlu.

A on zastavil. Dostali se z vilové čtvrti a stáli na rohu Crouch Lané a Norris Road. Značka na druhé straně Norris Road oznamovala, že už jsou jen míli od Slaughter Townen.

Spíš Town, ne? opravil ji Vetter.

Ne, opáčila Doris Freemanová. Slaughter Townen, s "e".

Raymond zamáčkl cigaretu, kterou si vyžebrel od Farnhama. "Já jdu," oznámil, ale pak se na Farnhama zblízka zadíval.

"Měl bys na sebe víc dbát, cukrouši. Máš kruhy pod očima. Že bys nám po nocích někde dováděl?" Halasně se rozchechtal.

"Slyšel jsi někdy o Crouch Lané?" zeptal se Farnham.

"Myslíš Crouch Hill Road?"

"Ne, myslím Crouch Lané."

"Tak to neslyšel."

"A co Norris Road?"

"Taje někde u hlavní v Basingstoku -"

"Ne, tady."

"Tady žádná není, brouku."

Přestože sám dost dobře nechápal proč - ta ženská byla evidentně sjetá -, Farnham pokračoval. "A co Slaughter Townen?"

"Townen jsi říkal? Ne Town?"

"Ano, Townen."

"Tak o tom jsem nikdy neslyšel, ale až uslyším, tak se tomu místu určitě zdaleka vyhnu."

"Proč?"

"Protože v jazyku starých druidů bylo touen nebo townen místo rituálních obětí - to znamená místo, kde se lidem kuchaly vnitřnosti, víš?" A Raymond si zapnul větrovku a vykročil ven.

Farnham se za ním znepokojeně otočil. To poslední si určitě vymyslel, napadlo ho. Co by polda jako Sid Raymond mohl vědět o druidech, to byste napsali na špendlíkovou hlavičku a ještě by vám tam zbylo dost místa na otčenáš.

A vůbec. I kdyby tohle skutečně nějakou náhodou věděl, nic to nemění na tom, že ta ženská byla...

"Asi začínám blouznit," prohodil Lonnie a chraplavě se zasmál.

Doris se před chvílí dívala na hodinky a zjistila, že je najednou tři čtvrtě na osm. Světlo se proměnilo; z číré oranžové přešlo do husté, temné červené, která se odrážela od výkladů všech krámků na Norris Road a věž kostela na druhé straně ulice jako by halila do schnoucí krve. Slunce viselo jako zploštělý kotouč nad obzorem.

"Co se tam na té zahradě stalo?" zeptala se Doris. "Co to tam bylo, Lonnie?"

"A ještě jsem ztratil sako. To je dneska den."

"Neztratil jsi ho, sundal sis ho. Bylo celé od -"

"Nedělej ze mě idiota!" štěkl na ni. Ale v očích takovou nedůtklivost neměl; v těch se zračil šok, nejistota. "Prostě jsem ho ztratil!"

"Lonnie, co se ti tam za tím živým plotem stalo?"

"Nic. Nechci o tom mluvit. Kde vůbec jsme?"

"Lonnie -"

"Já si nevzpomínám," odpověděl o něco klidněji. "Mám v hlavě prázdko... Byli jsme... něco jsme slyšeli... pak jsem běžel. Víc si nepamatuju." A pak vyplašeným dětským hlasem dodal: "Proč bych zahazoval sako? Tak rád jsem ho nosil. Pasovalo mi ke kalhotám." Zaklonil hlavu a rozchechtal se jako šílenec a Doris najednou pochopila, že ať se mu za tím živým plotem přihodilo cokoli, dočasně ho to zbavilo rozumu. Nebyla si jistá, jestli by se totéž nestalo i s ní... kdyby viděla. Ale na tom teď nezáleželo. Museli se odsud dostat. Vrátit se do hotelu k dětem.

"Chytíme si taxík. Chci zpátky domů."

"Ale John -" začal.

"Na Johna kašlu!" odsekla. "Nic tady není v pořádku a já chci taxík a vrátit se domů!"

"No dobře, dobře." Lonnie si přejel roztřesenou rukou po čele. "Nejsem proti. Problém je jen v tom, že tady žádné taxíky

nejsou."

Po široké a dlážděné Norris Road nejezdilo totiž vůbec nic. Přímo uprostřed se táhly staré tramvajové koleje. Na druhé straně, před květi-nářstvím, parkovala starodávná motorová trojkolka. O kus dál na jejich straně stála trochu nakřivo postavená yamaha. Nic víc. Slyšeli sice auta, ale jen nejasně, kdesi v dálce.

"Možná to tady zavřeli kvůli nějakým opravám," prohodil Lonnie a pak udělal nezvyklou věc... tedy nezvyklou u něj, u člověka obvykle tak vyrovnaného a sebejistého. Podíval se přes rameno, jako by měl strach, jestli je někdo nepronásleduje.

"Tak půjdeme pěšky," navrhla.

"Kam?"

"Kamkoli. Pryč z Crouch Endu. Když se odsud dostaneme, určitě někde narazíme na taxík." Tímhle si byla pořád ještě jistá.

"Dobře." Zdálo se, že veškeré rozhodování velice rád nechá na ní.

Vykročili po Norris Road směrem k zapadajícímu slunci. Vzdálený hukot dopravy zněl pořád stejně hlasitě, ani neskomíral, ani se nepřibližoval. Působil stejně jako vytrvalé foukání větru. Ta prázdnota jí začínala jít na nervy. Měla pocit, že je někdo sleduje, snažila se ho zbavit, ale nedokázala to. Doléhala k nim ozvěna

(NOČNÍ MŮRA V PODZEMÍ - ŠEDSÁT ZTRACENÝCH DUŠÍ)

jejich vlastních kroků. Neustále musela myslet na to, co se asi stalo za tím živým plotem, až to nakonec nevydržela.

"Lonnie, co tam bylo?"

"Nevzpomínám si," odpověděl prostě. "A ani si vzpomenout nechci."

Prošli kolem zavřeného obchodu - za výlohou ležela hromada kokosových ořechů, které vypadaly jako scvrklé lidské hlavy zezadu. Minuli veřejnou prádelnu, kde stála řada bílých praček před čistou růžovou sádrovou stěnou jako pravidelné zuby v mrtvé dásni. Pak šli kolem výlohy se šmouhami od mýdla, v níž visela vybledlá cedulka K PRONAJMUTÍ. Za těmi mýdlovými šmouhami se něco pohnulo, a když se tam Doris otočila, uviděla odtud vykukovat růžovou zjizvenou kočičí hlavu. Ten samý šedý kocour.

Zkusila se soustředit na to, co se uvnitř v ní odehrává, a zjistila, že v ní pomalu roste strach. Cítila, jak se jí střeva v břiše líně třou jedno o druhé. V puse měla výraznou nepříjemnou pachut', skoro jako by polkla pořádný hlt ústní vody. Dláždění Norris Road ronilo při západu slunce čerstvou krev.

Blížili se k podchodu. A v něm byla tma. To nedokážu, sdělila jí věčně její mysl. Nedokážu tam jít, kdo ví, co se tam schovává, nechtěj to po mně, protože to prostě nedokážu.

Jiná část myslí se jí zeptala, jestli se dokáže tou samou cestou vrátit, kolem prázdného obchodu s toulavým kocourem (jak se sem z té restaurace dostal? lepší se neptat ani o tom moc nepřemýšlet), kolem obřích úst prádelny, kolem krámků se scvrklými hlavami. Ne, tohle by taky nedokázala.

Byli čím dál blíže k podchodu. Najednou se přes něj přehnal vlak se šesti vagóny - bílý jako kost -, pomatená železná nevěsta pádící v ústretu svému ženichovi. Od kol se rozlétaly zářivé vějíře jisker. Oba sebou mimoděk trhli, ale vykřikl jen Lonnie. Otočila se na něj a spatřila, že se za poslední hodinu proměnil tak, jak ho nikdy dřív neviděla. Vlasy měl o něco šedší, a i když se v duchu přesvědčovala -jak nejdůrazněji mohla -, že je to jen hrou světla, právě pohled na ty vlasy ji přiměl ke konečnému rozhodnutí. Lonnie se v žádném případě nemohl vracet zpátky. Museli do podchodu.

"Pojď," pobídla ho a vzala ho za ruku. Pevněji stiskla, aby nepoznal, jak se její vlastní ruka třese. "S chutí do toho, půl je hotovo." Vykročila vpřed a on ji poslušně následoval.

Už byli skoro venku - s komickou úlevou zjistila, že podchod je velice krátký -, když ji něco chytilo nad loktem.

Nevyjekla. Plíce jí splaskly jako dva papírové pytlíky. Její mysl měla sto chutí opustit tělo a prostě... letět. Lonnie se jí vytrhl. Snad si to ani neuvědomoval. Vyšel z podchodu - na okamžik viděla jeho vysokou, vytáhlou siluetu na pozadí krvavých, ostrých barev západu slunce, a pak zmizel.

Ruka, která ji držela za nadloktí, byla chlupatá, jako opičí. Nesmlouvavě ji otočila k mohutné, nahrbené postavě, která se tu opírala o špinavou betonovou zeď. Stála tam ve dvojitém stínu dvou podpěrných sloupů, a tak rozeznávala jen její obrysy... obrysy a dvě zářivé zelené oči.

"Dej nám žváro, zlato," oslovil ji chraptavý hlas s londýnských přízvukem a ona ucítila syrové maso a olej nasáklé hranolky a ještě něco nasládlého a nechutného, jako zbytky na dně popelnic.

Ty zelené oči byly kočičí. A ona najednou věděla, že kdyby ta nahrbená postava vystoupila ze stínu, měla by v očích mléčný šedý zákal, zjizvenou růžovou kůži a tu a tam chomáč šedých vlasů.

Vyprostila se ze sevření, o krok ustoupila a cosi prosvištělo vzduchem těsně kolem ní. Ruka? Drápy? Syčení a prskání - Nad hlavou se jí přehnal další vlak. Nadělal děsivý randál, úplně z něj dunělo v hlavě. Kolem se snášely saze jako černý sníh. V panice se dala zaslepeně na útěk a už podruhé během toho večera netušila, kam utíká... ani jak poběží dlouho.

Probrala se teprve ve chvíli, kdy si uvědomila, že ztratila Lonnieho. Zhroutila se na špinavou cihlovou zídku a zhluboka, trhaně oddechovala. Pořád byla na Norris Road (aspoň si to myslela, jak vypořádala oběma strážníkům; ulice byla pořád dlážděná a přesně uprostřed vedly tramvajové koleje), jen opuštěné, zapomenuté obchody vystřídala opuštěná, zapomenutá skladiště. DAWGLISH & SYNOVÉ, stálo na zaprášené ceduli nad jedním z nich. Další mělo na vybledlých cihlách oprýskanou zelenou barvou vyvedeno jméno ALHAZRED. Pod jménem následovaly nějaké arabské čáry a klikyháky.

"Lonnie!" zavolala. Navzdory tichu se neozvala žádná ozvěna (i když vlastně tak úplně ticho nebylo, opravila se; v dále bylo pořád slyšet hukot dopravy, možná už o něco blíže, ale rozhodně ne o moc). Manželovo jméno jí odpadlo od úst a jako kámen se jí zřítilo k nohám. Krev západu slunce už vystřídala chladná popelavá šed' soumraku. Poprvé za celou dobu ji napadlo, že by ji tady v Crouch Endu - pokud ještě byla v Crouch Endu - mohla zastihnout noc, a to v ní probudilo novou hrůzu.

Vetterovi s Farnhamem řekla, že od chvíle, kdy zastavili u telefonní budky, až po ten závěrečný děs vůbec nebyla schopná rozumně uvažovat, nebyla schopná logicky myslet. Reagovala čistě instinktivně jako vyplašené zvíře. A teď byla sama. Chtěla u sebe Lonnieho, ale o moc víc si neuvědomovala. Rozhodně se nezamýšlela nad tím, proč je tahle oblast, která se nemohla nacházet dál než pět mil od Cambridge Circusu, tak hrozně liduprázdna.

Doris Freemanová se znovu vydala na cestu a nadále volala svého manžela. Hlas se jí ozvěnou nevracel, ale kroky bůhvíproč ano. Norris Road se začala plnit stíny. Nebe nad hlavou už se zbarvilo do nachová. Možná za to mohl nějaký rušivý efekt soumráčního přísvitu, možná její vlastní vyčerpání, ale zdálo se jí, jako by se skladiště hladově nahýbala nad ulicí. Okna, zanesená špinou desetiletí - možná staletí -, jako by se upírala přímo na ni. A jména na cedulích byla čím dál podivnější, šílenější a v každém případě byla naprosto nevyslovitelná. Samohlásky v nich stály na úplně špatných místech a souhlásky se zamotávaly do řetězců, jaké žádný lidský jazyk nemohl rozplést. CTHULHU KRYON, stálo na jedné, a pod tím další arabské klikyháky. YOGSOGGOTH bylo na další. R'YELEH o kus dál. A pak jedno, které jí obzvláště utkvělo v paměti: NRTESEN NYAR-LAHOTEP.

"Jak si takové nesmysly můžete pamatovat?" zeptal se jí Farnham.

Doris Freemanová potřásla hlavou, pomalu a unaveně. "Nevím. Opravdu ne. Je to jako noční můra, kterou byste si přáli zapomenout, sotva se probudíte, ale ona se vám z hlavy nevypaří jako většina ostatních snů; drží se vás dál a dál."

Norris Road jako by se táhla do nekonečna, dlážděná, přepůlená tramvajovými kolejemi. A přestože pokračovala v chůzi - byla přesvědčená, že běžet už by nedokázala, i když později, jak přiznala, přece jen běžela -, Lonnieho už nevolala. Svíral ji mocný, drtivý strach, strach tak obrovský, že by nikdy nevěřila, že člověk něco takového dokáže překonat, aniž by zešlél nebo padl mrtvý k zemi. Dokázala ten strach popsat jen jedním jediným způsobem, a i ten, jak tvrdila, se jen letmo dotýkal oné propasti, která se jí otevřela v srdci a v duši. Zdálo se jí, že už není na Zemi, ale na nějaké úplně jiné planetě, na místě tak cizím, že ho lidská mysl ani nemůže pořádně pochopit. I barvy jí připadaly cizí. I... ale to nemělo smysl.

Mohla jen dál kráčet pod nepřírozeně švestkovým nebem mezi tajuplně nahnutými budovami a doufat, že to jednou skončí.

A taky skončilo.

Všimla si, že na chodníku před stojí dvě postavy - ty dvě děti, které s Lonniem viděli prve. Chlapec znetvořeným pařátem hladil dívku po křivých copech.

"To je ta Američanka," řekl chlapec.

"Ztratila se."

"Ztratila manžela."

"Ztratila cestu."

"Našla jinou, temnější."

"Cestu, která se pořád zužuje."

"Ztratila naději."

"Našla Pištce z hvězd..."

"...Slepého pištce..."

"...Požírače dimenzí..."

Slova se hrnula stále rychleji, až přešla v bezdechou litanii, překotné drmolění. Točila se jí z nich hlava. Budovy se nakláněly. Vycházely hvězdy, ale nebyly to její hvězdy, ty, kterým jako malá holčička šeptala svá přání a pod kterými jako mladá dívka chodila s chlapci, tyhle hvězdy tvořily nesmyslná souhvězdí a ona si přikryla uši dlaněmi, ale ani to nepomohlo, jejich hlasy k ní doléhaly dál, až na ně nakonec zaječela:

"Kde je můj manžel? Kde je Lonnie? Co jste s ním provedli?"

Ticho. Pak jí dívka odpověděla: "Odešel dolů."

Chlapec: "Odešel za Černou kozou s tisícem mladých."

Dívka se usmála - potměšilý úsměv plný zlovolné nevinnosti. "Dost dobře nemohl neodejít. Byl poznamenaný. A ty půjdeš taky."

"Lonnie! Co jste s ním -"

Chlapec zvedl ruku a zazpíval cosi vysokým pištivým jazykem, kterému nerozuměla - ale už při zvuku těch slov Doris Freemanová šílela strachy.

"Pak se ulice začala hýbat," vyprávěla Vetterovi s Farnhamem. "Dláždění se vlnilo jako koberec. Stoupalo a klesalo a stoupalo a klesalo. Tramvajové koleje se uvolnily a vyletěly do vzduchu - vzpomínám si na to, vzpomínám si, jak se na nich lesklo světlo hvězd -, a pak začaly létat i dlažební kostky, nejdřív jedna po druhé, pak v celých trsech. Prostě tak odlétaly do tmy. A ozýval se u toho zvuk, jako když se něco trhá. Takové skřípání... asi jako při zemětřesení. A pak - něco se začalo drát ven -"

"Co?" skočil jí do řeči Vetter. Nakláněl se dopředu a nespouštěl z ní oči. "Co jste tam viděla? Co to bylo?"

"Chapadla," odpověděla, pomalu a zajímavě. "Myslím, že to byla cha-padla. Ale byla tlustá jako staré fíkovníky, jako by každé z nich tvořily tisíce menších... a měly na sobě takové růžové přísavky... I když chvílemi vypadaly spíš jako lidské obličejy... a jedna z nich jako obličej Lonnieho... a všechny se kroutily bolestí. A pod nimi, v temnotě pod ulicí -v temnotě v podzemí -, bylo ještě něco. Něco jako oči..."

Pak se sesypala, chvíli nebyla schopná pokračovat, a jak se ukázalo, do konce toho už ani moc nezbyvalo. Další věc, která se jí jasně vybavovala, byly až dveře zavřené trafiky, u kterých se krčila. Nejspíš by se tam choulila ještě teď, řekla jim, nebýt toho, že kolem viděla projíždět auta

a nad sebou spatřila konejšivou záři pouličního osvětlení. Těsně před ní prošly dvě postavy a Doris se stáhla co nejdál

do stínu, protože měla strach z těch dvou zlých dětí. Ale tohle nebyly děti; nějaký mládenec se tu procházel ruku v ruce se slečnou. Mládenec vyprávěl o nějakém filmu od Martina Scorseseho.

Opatrně vyšla na chodník, připravená okamžitě skočit zpátky do pohodlného útočiště ve dveřích trafiky, ale to nebylo třeba. Asi o padesát metrů dál se nacházela průměrně rušná křižovatka, na níž před semaforem čekala řada osobních aut a dodávek. Naproti přes ulici bylo klenotnictví s velkými osvětlenými hodinami ve výloze. Výlohu sice chránila prohýbaná ocelová mříž, ale i přes ni dokázala rozeznat čas. Bylo za pět minut deset.

Pak došla na křižovatku, ačkoli se i přes to pouliční osvětlení a uklidňující ruch dopravy přece jen co chvíli vystrašeně ohlížela přes rameno. Celé tělo ji bolelo. Kulhala na zlomeném podpatku. Měla natažené svaly na břiše a na nohou - zejména s pravou nohou to bylo zlé, jako by si v ní něco natrhla.

Na křižovatce zjistila, že se buhvíjak dostala zpátky na Hillfield Avenue a Tottenham Road. Pod lampou se tu asi šedesátiletá žena, které zpod šátku čouhaly šedivějící vlasy, bavila s mužem zhruba stejného stáří. Oba se na Doris zadívali, jako by se jim před očima zjevil nějaký děsivý přízrak.

"Policie," zaskřehotala Doris. "Kde je tu policejní stanice? Jsem Američanka... Ztratila jsem manžela... Potřebuju policii."

"Co se vám stalo, drahoušku?" zeptala se ta žena ne zrovna nejlaskavějším tónem. "Vypadáte, jako kdybyste právě vylezla ze ždímačky."

"Nějaká havárka?" doplnil její společník.

"Ne. Ne... ne... Prosím vás, kde je tu nejbližší policejní stanice?"

"Přímě na Tottenham Road," odpověděl muž. Vytáhl z kapsy krabičku cigaret Players. "Nezapálíte se? Vypadáte, že byste jednu potřebovala."

"Díky," přijala Doris cigaretu, přestože kouřit přestala už před čtyřmi lety. Staříkovi chvíli trvalo, než se na její roztřesený konec trefil sirkou, aby jí vůbec připálil.

Obrátil se na ženu s vlasy pod šátkem. "Já s ní kousek dojdou, Ewie. Aby ještě někde nezabloudila."

"Tak to já se přidám taky, jestli vám to nevadí," nabídl se Ewie

a položila Doris ruku kolem ramen. "Tak co se stalo, drahoušku? Někdo si na vás dovoloval?"

"Ne," zavrtěla hlavou Doris. "Jen... já... já... ta ulice... byla tam kočka s jedním okem... ulice se otevřela... viděla jsem to... a povídali něco o Slepém pišči... musím najít Lonnieho!"

Uvědomovala si, že plácá páté přes deváté, ale srozumitelněji to prostě nedokázala. A nakonec asi neplácala zas až tolik, sdělila Vetterovi s Farnhamem, protože muž se ženou se od ní odtáhl, jako by jim Doris právě sdělila, že má dýmějový mor.

Pak muž prohodil něco jako: "Stalo se to zas." Nebo to tak Doris aspoň připadalo.

Žena ukázala. "Stanice je tímhle směrem. Stojí před ní takové dvě koule. To poznáte." Potom se oba spěšně vzdálili.

Žena se ještě jednou ohlédla přes rameno; Doris viděla její vyvalené, lesklé oči. Vykročila za nimi, sama nevěděla proč.

"Nepřibližujte se!" křikla na ni přískrceným hlasem Ewie a zkrřížila si prsty před očima. Zároveň se schoulila blíž ke staříkovi, který ji objal. "Jestli jste byla v crouchenském Towenu, vůbec se k nám nepřibližujte!"

A s tím se oba ztratili do noci.

Strážník Farnham se opíral o dveře mezi společenskou místností a hlavní kanceláří - i když ty složky s otevřenými případy, o kterých mluvil Vetter, by tady určitě nenašel. Udělal si další hrnek čaje a kouřil poslední cigaretu z krabičky - o několik ho připravila i ta ženská.

Vrátila se zpátky do hotelu, v doprovodu nemocniční sestry, kterou Vetter zavolal - sestra u ní měla zůstat přes noc a ráno posoudit, jestli by ta ženská neměla jít do nemocnice. S dětmi bude nejspíš problém, a vzhledem k tomu, že jde o Američanku, pravděpodobně se nevyřeší nijak hladce. Napadlo ho, co asi dětičkám zítra ráno poví - pokud jim tedy vůbec bude schopná něco povídat. Přitiskne je k sobě a řekne jim, že tatínka sežralo v Crouch Endu (v Towenu)

veliké strašidlo jako obr lidožrout z pohádky?

Farnham se ušklíbl a odložil hrnek. Jeho problém to nebyl. Paní Free-manová teď zůstane nějakou dobu skřípla mezi britskou policií a americkou ambasadou, v onom klasickém valčíku dvou státních organizací.

Jeho se to netýkalo; on byl jen strážník, který by na celou tu záležitost nejradši co nejdřív zapomněl. A protokol ať napíše Vetter. Ten se pod takovou snůšku blábolu nemusel bát podepsat; byl už starý, opotřebovaný. Bude sloužit tytéž noční směny až do doby, kdy se dočká zlatých hodin, slušné penze a městského bytu. Zato Farnham by se rád brzy dočkal povýšení, a musel proto dbát na své dobré jméno.

A když je řeč o Vetterovi, kde se vlastně fláká? Už do sebe ten noční vzduch nasává nějak dlouho.

Farnham přešel přes společenskou místnost a vykročil ven. Zastavil se mezi osvětlenými koullemi a zahleděl se přes Tottenham Road. Vettera nikde neviděl. Byly tři hodiny ráno a noc halil neproniknutelný rubáš ticha. Jak zněl ten verš z Wordswortha? "A to velké srdce v klidu spočívá," nebo tak nějak.

Udělal pár kroků a trochu nesvůj se zastavil na chodníku. Ale ne, taková pitomost, měl sám na sebe vztek, že mu povídačka té bláznivé ženské pořád ještě vrtala v hlavě. Není divu, že má nahnáno ze Sida Ray-monda, když je taková bábovka.

Pomalů zamyšlen na roh, protože si říkal, že tam určitě potká Vettera, jak se vrací z noční procházky. Ale dál jít nemohl. Kdyby stanici nechal být jen na chvíli opuštěnou a přišlo se na to, pěkně by to slízli. Došel na roh a rozhlédl se. Zvláštní, ale žádná lampa tady nesvítla. Ulice bez nich vypadala tak nějak divně. Nemělo by se to nahlásit? napadlo ho. A kde je ten Vetter?

Rozhodl se, že půjde ještě kousek, odsud nic pořádně neviděl. Ale ne daleko. Dlouho stanici bez dozoru prostě nechat nesmí.

Jenom kousíček.

Vetter se vrátil necelých pět minut po Farnhamově odchodu. Farnham se vypravil na opačnou stranu, a kdyby Vetter dorazil o minutu dřív, byl by mladého strážníka ještě zahlédl nerozhodně postávat na rohu, odkud nakonec vykročil do tmy a navždy zmizel.

"Farnham?"

Žádná odpověď, jen bzučení hodin na zdi.

"Farnham?" zavolal znovu a pak si dlaní otřel pusy.

* * *

Lonnieho Freemana nikdy nenašli. Jeho manželka (která začala na spáncích pomalu šedivět) se nakonec i s dětmi vrátila do Ameriky. Letěli Concordem. Měsíc nato se pokusila o sebevraždu. Devadesát dní strávila v sanatoriu a vrátila se v mnohem lepším stavu. Občas, když v noci nemůže spát - to se stává především tehdy, když slunce zapadá jako velká rudooranžová koule -, vleze si do skříně, po kolenou si pod oblečením zaleze až úplně do kouta a tam měkkou tužkou pořád dokola píše Vyvaruj se Černé kozy s tisícem mladých. To ji alespoň trochu uklidňuje.

Strážník Robert Farnham po sobě nechal manželku a dvouleté dcerky dvojčata. Sheila Farnhamová napsala řadu rozlícených dopisů svému volenému zástupci v parlamentu, v nichž trvala na tom, že se děje něco nekalého, že se něco kryje, že se její Bob nechal nalákat do nějakého nebezpečného tajného podniku. Udělal by cokoli, aby ho povýšili, tvrdila opakovaně paní Farnhamová. Nakonec ji ctěný pán z parlamentu přestal odpovídat a zhruba ve stejnou dobu, kdy se Doris Freemanová vrátila ze sanatoria, teď už se všemi vlasy téměř bílými, přestěhovala se paní Farnhamová zpátky do Essexu k rodičům. Nakonec se vdala za muže s mnohem bezpečnějším povoláním - Frank Hobbs dohlíží na správné usazení nárazníků na montážní lince u Forda. Musela se samozřejmě nejdřív nechat rozvést s Bobem, ale protože to prezentovala tak, že ji opustil, proběhlo všechno hladce.

Vetter asi čtyři měsíce poté, co do policejní stanice na Tottenham Lané vklopýtala Doris Freemanová, odešel do předčasného důchodu. A skutečně se nastěhoval do městského bytu, do dva plus jedna nad nějakým krámkem ve Frimley. O půl roku později ho našli mrtvého po infarktu, s plechovkou ležáku Harp v ruce.

A v Crouch Endu, což je skutečně velice klidné londýnské předměstí, se pořád čas od času dějí divné věci a leckdo tam občas zabloudí. A někdy nenajde cestu zpět.

DUM V JAVOROVÉ ULICI

Melisse bylo sice teprve pět a byla z Bradburyovic dětí nejmladší, ale měla bystré oči, a tak není divu, že právě ona si po návratu z dovolené v Anglii jako první všimla, že se s jejich domem v Javorové ulici něco stalo.

Hned utíkala za svým bráškou Brianem, aby mu pověděla, že se nahoře ve druhém patře něco děje. Řekla, že mu to ukáže, ale musí nejdřív odpřisáhnout, že nikomu neprozradí, co objevila. Brian to odpřisáhl. Věděl, že se Lissa bojí především jejich nevlastního otce; Lew nerad viděl, když Bradburyovic děti "vyváděly neplechu" (jak vždycky říkal), a za hlavního strůjce té neplechy většinou považoval Melissu. Lissa, která byla hloupá asi stejně, jako byla slepá, o Lewově zaujatosti dobře věděla, a měla se proto na pozoru. Vlastně všechny Bradburyovic děti se z toho či onoho důvodu měly před druhým manželem své mámy na pozoru.

Nejspíš to stejně bude nějaká ptákovina, myslel si Brian, ale byl šťastný, že jsou zpátky doma, a chtěl své malé sestřičce (byl o celé dva roky starší než ona) udělat radost; bez nejmenších námitek ji následoval po chodbě ve druhém patře a jenom jednou ji zatahal za copy- kterým říkal "záchranné brzdy".

Kolem Lewovy pracovny, jediného pokoje, který byl tady nahoře dostavěný, museli jít po špičkách, protože Lew byl zrovna uvnitř, vybaloval si zápisníky a doklady a něco si pro sebe mrzutě mumlal. Než dorazili na konec chodby, Brian už přemýšlel o tom, co asi bude večer v televizi - po třech týdnech BBC a ITV se nemohl dočkat, jak si zase užije starou dobrou americkou kabelovku.

Jenže to, co spatřil před sestřiným nataženým ukazováčkem, vyhnalo Brianovi Bradburymu veškeré myšlenky na televizi z hlavy.

"Přisahej ještě jednou!" zašeptala Lissa. "Nikdy to neřekneš nikomu, ani tátovi, prostě nikomu! Přisahej na svoji smrt!"

"Přisáhám na svoji smrt," přikývl Brian a jen dál zíral, a skutečně trvalo dobře půl hodiny, než to řekl starší sestře Laurie, která si vybalovala u sebe v pokoji. Laurie měla ke svému pokoji velice majetnický vztah, přesně takový, jakého je schopná jen jedenáctiletá dívka, a tak Briana pěkně sjela za to, že k ní vešel bez zaklepání, přestože byla oblečená.

"Promiň," omluvil se Brian, "ale musím ti něco ukázat. Něco hodně divného."

"Kde?" Dál si skládala oblečení do šuplíků, jako by jí to bylo fuk, jako by jí její přítroublý sedmiletý bráška jen těžko mohl ukázat něco, co by jí aspoň trochu zajímalo. Ale ani Brian nebyl tak docela slepý. Vždycky moc dobře poznal, že Laurie něčím zaujal, stejně jako tentokrát.

"Nahoře. Ve druhém patře. Na konci chodby za tátovou pracovnou."

Laurie nakřčila nos, jako vždycky, když ho Brian nebo Lissa takhle nazvali. Ona s Trentem pamatovali svého skutečného tátu a jeho náhradník se jim vůbec nezamlouval. Záměrně mu vždycky říkali jenom Lew. A že to Lewis Evans hodně nerad slyšel - ba pokládal to skoro za drzost -, to jen podporovalo jejich tajné, leč o to silnější přesvědčení, že je to pro muže, s nímž teď jejich máma spí, jedině správné pojmenování.

"Mně se tam nahoru nechce," namítla Laurie. "Od té doby, co jsme se vrátili, má děsnou náladu. Trent povídal, že mu to vydrží, dokud nezačne škola a všechno zas nezapadne do starých kolejí."

"Má u sebe zavřeno. A budeme potichu. Já s Lissou jsem tam šel a vůbec o nás nevěděl."

"Já s Lissou jsme tam šli."

"No jo, jsme tam šli. Ale hlavně je to bezpečný. Má zavřeno a povídá si tam sám se sebou, jako vždycky, když má tyhle nálady."

"Ach jo, já tohle tak nesnáším," zamračila se Laurie. "Náš táta si takhle pro sebe nikdy nepovídal ani se nezamykal v pracovně."

"No, on se asi taky nezamyká," odvětil Brian, "ale jestli máš strach, že vyleze ven, tak s sebou vezmi prázdnou kufřík. Když vyleze ven, budeme dělat, že ho neseme do kumbálu."

"A co je tam vůbec za tak úžasnou věc?" zeptala se Laurie a dala si ruce v bok.

"Ukážu ti to," prohlásil Brian vážným tónem, "ale musíš přísahat na mámino jméno a na svoji smrt, že to nikomu neřekneš." Odmíchl se, chvíli přemýšlel, a pak dodal: "Hlavně to nesmíš říct Lisse, protože jsem jí přísahal, že to nikomu neprozradím."

Teď Laurie konečně našpicovala uši. Nejspíš to bude jen nějaká nafouklá bublina, ale stejně už ji nebavilo uklízet oblečení. Je to vážně s podivem, kolik hadrů se člověku za tři měsíce může nashromáždit. "Dobře, přísahám."

Vzali s sebou dva prázdné kufříky, pro každého jeden - ale nakonec se ukázalo, že to ani nebylo třeba; otčím z pracovny nevylezl. A ještě že tak; vzhledem k tomu, co se odtud ozývalo, byl asi pěkně napružený. Děti slyšely, jak tam dupe, něco si mumlá, otevírá šuplata a zase je s boucháním zavírá. Zpod dveří se linula povědomá vůně - i když Laurie to připomínalo spíš smrad z palčících se ponožek. Lew kouřil dýmku.

Když po špičkách procházeli kolem, vyplázla jazyk, zašilhala očima a zatřepala si nataženými prsty u uší.

Ale o chvíli později, sotva se zadívala na místo, které Lissa ukázala Brianovi a které teď Brian ukazoval jí, zapoměla na Lewa stejně, jako předtím Brian zapomněl na všechny ty báječné pořady, které by večer mohl sledovat v televizi.

"Ty blaho, co to je?" zašeptala Brianovi. "Co to má znamenat?"

"To nevím," odpověděl Brian, Jenom nezapomeň, že jsi přísahala na mámino jméno, Laurie."

"No jo, no jo, ale -"

"Přísahaj ještě jednou!" Brianovi se vůbec nelíbil výraz v jejích očích. Byl to ukecaný výraz a Brian měl pocit, že Laurie potřebuje trochu usměrnit.

"Jo, jo, na mámino jméno," zopakovala mechanicky, "no to mě teda podrž -"

"A na svoji smrt, na to nezapomínej."

"Bože, Briane, ty se naotravuješ!"

"Nevadí, prostě řekni na svoji smrt!"

"Na svoji smrt, na svoji smrt, stačí? Proč ty musíš kolem všeho tak nadělat?"

"Nevím," ušklíbl se přesně tak, jak to naprosto nesnášela, "to jsem holt já."

Nejradši by ho zaškrtila... ale přísaha je přísaha, zejména když je to na jméno vaší jediné mámy, a tak se Laurie udržela celou hodinu, než se vypravila za Trentem a ukázala mu to. I jeho přinutila přísahat a pevně věřila, že on svou přísahu neporuší. Bylo mu skoro čtrnáct a jako nejstarší prostě neměl, komu by to mohl prozradit... leda dospělým. A protože máma si odešla lehnout s migrénou, zbýval jen Lew - takže vlastně nikdo.

Dvě nejstarší z Bradburyovic dětí s sebou tentokrát ani nemusely brát kufříky jako kamufláž; jejich nevlastní otec se přesunul do přízemí, pouštěl si na videu přednášku nějakého Brita o Normanech a Sasech (Normani a Sašové byli Lewova specializace na univerzitě) a dopřával si svou oblíbenou odpolední svačinku - kečupový sendvič se sklenicí mléka.

Trent stál na konci chodby a prohlížel si to, co si ostatní děti prohlédly už před ním. Stál tam hodně dlouho.

"Co to je, Trente?" zeptala se nakonec Laurie. Nikdy by ji nenapadlo, že to Trent třeba nebude vědět. Trent věděl všechno. A tak ji hodně zaskočilo, když pokrčil rameny.

"Nevím," řekl a zadíval se do pukliny. "Asi nějaký kov. Škoda, že jsme nevzali baterku." Sáh do pukliny a zaťukal tam prstem. Laurie z toho neměla moc dobrý pocit a ulevilo se jí, když Trent prst zase vytáhl. "Ano, nějaký kov."

"Takže to tam patří?" zajímala se Laurie. "A bylo to tam? Myslím dřív."

"Ne," zavrtil hlavou Trent. "Vzpomínám si, jak sem dávali novou sádku. Těsně před tím, než si máma vzala jeho. A v té zdi nebylo nic než laťkovina."

"Co to je?"

"Prostě laťky vedle sebe," vysvětlil jí. "Procházejí mezi sádkou a vnější zdí domu." Trent znovu sáh do pukliny a dotkl se špinavě bílého kovu. Puklina byla asi deset centimetrů dlouhá a v nejširším místě něco přes centimetr široká. "Dávali tam taky izolaci," dodal, zamyšleně se zamračil a pak si strčil ruce do zadních kapes opraných džín. "To si vzpomínám. Taková růžová, nadýchaná, vypadalo to jako cukrová vata."

"Ale kde je? Já tam nic růžového nevidím."

"Já taky ne," přisvědčil Trent. "Ale dávali ji tam. Vzpomínám si na to."

Přejel očima po celé délce pukliny. "Ten kov je tam uvnitř ve stěně nový. Zajímalo by mě, kolik ho tam může být a jak daleko asi sahá. Jestli je jen tady ve druhém patře, nebo..."

"Nebo co?" Laurie na něj vykulila oči. Začalo jí to trochu nahánět strach.

"Nebo jestli je to po celém domě," dokončil Trent zamyšleně.

Příští odpoledne po škole svolal Trent všechny tři sourozence na radu. Začátek probíhal poněkud neukázněně, protože Lissa vyčítala Brianovi, že porušil svou "smrtelně vážnou přísahu", a Brian, aby unikl rozpakům, se hned obořil na Laurie, jak je možné, že to prozradila Trentovi, a dala tak všanc duši jejich mámy. Přestože neměl úplně jasno v tom, co to vlastně duše je (Bradburyovi byli unitáři), byl přesvědčený, že Laurie odsoudila mámu do věčných pekel.

"Můžeš za to sám, Briane," ohradila se Laurie. "Ty jsi do toho začal zatahovat mámu, já ne. Měl jsi mě nechat přísahat na Lewovo jméno. Ten by měl jít do pekla."

Lissu, která byla ještě tak malá a tak dobrosrdečná, že by peklo nepřála vůbec nikomu, ten rozhovor natolik rozrušil, že se dala do breku.

"Ticho všichni," okřikl je Trent a vzal Lissu do náruče, aby ji ukonejšil. "Co se stalo, to se stalo, a já myslím, že je to takhle pro nás pro všechny lepší."

"Vážně?" podivil se Brian. Jakmile Trent o něčem řekl, zeje to správné, položil by za to Brian třeba i život - ale Laurie

přece přísahala na mámino jméno.

"Takhle divná věc potřebuje probádat, a když se budeme v jednom kuse hádat, kdo měl nebo neměl právo porušit nějakou přísahu, nikdy se nikam nedostaneme."

Trent významně zvedl oči k hodinám na stěně svého pokoje, kde se všichni sešli. Bylo dvacet minut po třetí. Víc říkat nemusel. Mám- sice ráno vstala, aby Lewovi připravila snídani - dvě vejce na měkko toust z bílého chleba s marmeládou patřily mezi jeho četné každodenní požadavky -, ale pak se vrátila do postele a už v ní i zůstala. Hrozně ji bolela hlava a trápila ji migréna, která jí někdy užírala bezbranný (a často nechápající) mozek celé dva nebo tři dny, než se opět zhruba na měsíc stáhla.

Nehrozilo tedy, že by se za nimi vypravila do druhého patra a kontrolovala je, co tam vyvádějí, ovšem s "tátou" to bylo něco jiného. Vzhledem k tomu, že měl pracovnu jen kousek od té tajuplné praskliny, mohli jeho pozornosti - a zvědavosti - uniknout jedině v případě, že svůj průzkum povedou výhradně v době, kdy bude mimo dům. A právě na to je měl Trentův pohled na hodiny upozornit.

Rodina se do Států vrátila celých deset dní před tím, než měl Lew znovu začít učit, ale jakmile byli zpátky, stejně bez univerzity nevydržel o nic déle než ryba bez vody. Odešel krátce po poledni, s kufíkem nabitým různými ležstvy, která nasbíral po všech možných historických památkách v Anglii. Tvrdil, že si je potřebuje roztrždit. Podle Trenta to znamenalo, že je nacpe někam do šuplíku, zamkne kabinet a sejde dolů do klubu katedry historie. Tam bude nad kafem drbat se svými kamarády... ačkoli jako učitel na vysoké člověk podle Trenta vlastně žádné kamarády mít nesměl, jinak by si o něm všichni mysleli, že je hlupák. Musel říkat, že jsou to kolegové. A tak byl pryč z domu, což bylo fajn, jenže se mohl kdykoli před pátou hodinou vrátit, což už tak fajn nebylo. Přesto trochu času měli a Trent ho rozhodně nehodlal promrhávat hádkami o to, kdo komu co přísahal.

"Poslouchejte mě," okřikl je a potěšilo ho, že ho skutečně poslouchají. Představa průzkumu všechny jejich rozmišky a vzájemné obviňování nadobro přebila. Navíc je udivovalo, že ani Trent nedokáže vysvětlit, co to Lissa vlastně objevila. Všichni tři sdíleli, přinejmenším do jisté míry, Brianovu prostou víru v nejstaršího bratra - pokud Trent něčemu nerozuměl, pokud měl Trent pocit, že je něco zvláštní a pozoruhodné, pak si to mysleli všichni.

Laurie proto mluvila za ně za všechny, když prohlásila: "Jenom nám řekni, co máme udělat, Trente - a my to uděláme."

"Dobře," přikývl Trent. "Budeme k tomu potřebovat pár věcí." Zhluboka se nadechl a začal jim vysvětlovat, o jaké věci jde.

Jakmile se shromáždili kolem pukliny na konci chodby ve druhém patře, zvedl Trent Lissu, aby mohla malou baterkou - kterou jim máma prohlížela uši, oči a nos, když jim nebylo dobře - posvítit dovnitř. Tak si mohli kov prohlédnout všichni; nebyl tak lesklý, aby paprsek baterky odrazil, ale přesto jako by matně svítil. Ocel, hádal Trent - ocel, nebo možná nějaká slitina.

"Co je to slitina, Trente?" zajímal se Brian.

Trent pokrčil rameny. Úplně přesně taky nevěděl. Otočil se k Laurie a požádal ji, ať mu podá vrtačku.

Brian s Lissou se na sebe nervózně podívali. Vrtačka pocházela z dílny ve sklepě, poslední místnosti, která tu v domě zůstala po jejich pravém tátovi. Táta Lew se tam dolů od svatby s Catherine Bradburyovou nevypravil ani desetkrát. To věděly menší děti stejně dobře jako Laurie s Tren-tem. Neměly strach, že by si Lew všiml, že vrtačku někdo používal; spíš měly obavy z děr ve zdi hned vedle jeho pracovny. Ani jeden to sice neřekli nahlas, ale Trent jim to jasně viděl napsané na čele.

"Podívejte," zvedl vrtačku, aby šiji mohli dobře prohlédnout. "Tomuhle se říká jehlový vrták. Vidíte, jak je tenký? A protože budeme vrtat jen pod obrazy, nemusíte si s tím dělat hlavu."

Na chodbě ve druhém patře viselo asi deset zarámovaných obrazů, z toho polovina za dveřmi do pracovny, směrem ke kumbálu, kam ukládali kufry. Většina těch obrazů byly velice staré (a nezajímavé) pohledy na Titusville, kde Bradburyovi žili.

"Nedívá se ani na ně, natož aby se díval za ně," souhlasila Laurie.

Brian si prstem sáhl na špičku vrtačky a přikývl. Lissa ho pozorně sledovala, pak po něm sáhnutí i přikývnutí zopakovala. Když Laurie tvrdila, že je něco v pořádku, pak zřejmě bylo; když Trent tvrdil, že je něco v pořádku, pak téměř jistě bylo; a když to tvrdili oba, pak o tom nemohlo být pochyb.

Laurie sundala obraz, který visel nejbliž k puklině v sádře, a podala ho Brianovi. Trent začal vrtat. Ostatní tři stáli těsně kolem něj jako kroužek baseballistů, kteří v napjatém okamžiku hry povzbuzují svého nad-hazovače.

Vrták hladce zajel do stěny a díрка, kterou v ní udělal, byla skutečně tak drobounká jako po jehle. Povzbudil je i temnější obdélník na tapetě, který se objevil, když Laurie sundala obraz z háčku. Naznačoval, že tmavou rytinu titusvillské veřejné knihovny nikdo nesundával už pěkně dlouho.

Po několika otočeních rukojetí se Trent zarazil a zatočil na opačnou stranu, aby vrták trochu uvolnil.

"Proč jsi přestal?" zeptal se Brian.

"Narazil jsem na něco tvrdého."

"Další kov?" vydechla Lissa.

"Asi. Určitě to není dřevo. Podíváme se." Zasvítit dovnitř baterkou a chvíli nahýbal hlavu ze strany na stranu, než s ní rázně zavrtěl. "Mám moc velkou hlavu. Vysadíme Lissu."

Laurie s Trentem ji zvedli a Brian jí podal tužkovou svítilnu. Lissa chvíli mžourala a nakonec ohlédla: "Je to jako v té prasklině, co jsem našla."

"Dobře," přikývl Trent. "Další obraz."

Vrtačka narazila na kov jak za druhým, tak i za třetím. Za čtvrtým - teď už byli skoro u dveří Lewovy pracovny - prošel vrták až nadoraz. Když Lissu vysadili tentokrát, oznámila, že je tam "něco růžového".

"Jo, to je ta izolace, jak jsem o ní mluvil," otočil se Trent na Laurie. "Zkusím druhý konec chodby."

Na východní straně museli vrtat za čtyřmi obrazy, než za sádkou prvně narazili na dřevěné latky a izolaci... a právě když zavěšovali poslední obraz zpátky na místo, zaslechli venku rozladěné vrčení Lewova postaršího porsche, které zatáčelo na příjezdovou cestu k domu.

Brian, který dostal zavěšení za úkol - když si stoupl na špičky, akorát dosáhl na háček -, obraz upustil. Laurie se natáhla a stačila ho při pádu ještě chytit za rám. Během chvilky se celá rozklepala tak, že obraz musela podat Trentovi, jinak by ho jistě taky upustila.

"Pověš ho ty," řekla celá vydešená staršímu bratrovi. "Kdybych myslela na to, co zrovna dělám, určitě bych ho upustila. Víš to."

Na obraze byl městský park, kterým právě projížděly kočáry tažené koňmi. Trent ho pověsil, ale všiml si, že obraz visí trochu nakřivo. Zvedl znovu ruce, že ho upraví, ale pak je zase spustil dřív, než se vůbec dotkl rámu. Jeho sourozenci ho pokládali takřka za boha; Trent byl však dost chytrý na to, aby věděl, že je jen obyčejný kluk. Ale i obyčejný kluk -pokud má aspoň půl mozku v hlavě - dobře ví, že když se něco začne podobným způsobem kazit, je lepší nechat to na pokoji. Kdyby si s obrazem ještě chvíli pohrával, určitě by nakonec spadl a střezy z rámu by se rozletěly po celé podlaze. Tím si byl Trent jistý.

"Běžte!" zašeptal. "Dolů! K televizi!"

Dole už bouchly zadní dveře, jak Lew vešel dovnitř.

"Ale vždyť nevisí rovně!" namítla Lissa. "Trente, ten obraz -"

"To nevadí!" zarazila ji Laurie. "Poslechni Trenta!"

Trent s Laurie se na sebe vyplašeně podívali. Pokud by Lew zamířil

rovnou do kuchyně, aby si před večeří vzal něco malého na zub, mohlo by ještě všechno vyjít. Pokud by do kuchyně nešel, střetl by se s Lissou a Brianem na schodech. Pak by mu stačil jediný pohled, aby poznal, že se něco děje. Dvě nejmladší z Bradburyovic dětí už sice dokázaly ovládat pusy, ale s výrazem v tváři to bylo horší.

Brian s Lissou rychle odběhli.

Trent s Laurie se vydali za nimi, mnohem pomaleji, a ostražitě poslouchali. Následoval okamžik téměř nesnesitelného napětí, kdy bylo slyšet jen dupání těch dvou po schodech, a pak z kuchyně Lewův řev: "NEMŮŽETE CHODIT POTICHU? MÁMA SPÍ!"

A jestli ji neprobudilo tohle, pomyslela si Laurie, tak už ji neprobudí vůbec nic.

Pozdě večer, když už Trent skoro usínal, nakoukla do jeho pokoje Laurie, vklouzla dovnitř a posadila se k němu na postel.

"Nemáš ho rád, ale je v tom i něco víc, víš?" zeptala se ho.

"Co? Koho?" pootevřel Trent opatrně jedno oko.

"Lewa," odpověděla tiše. "Nedělej, že nevíš, koho mám na mysli, Trente."

"No jo," vzdal se Trent. "A máš pravdu. Nemám ho rád."

"A máš z něj taky strach, víš?"

Po dlouhé odmlce přikývl. "Jo. Trochu."

"Jen trochu?"

"Možná trochu víc než trochu," odvětil Trent. Mrkl na ni, aby se usmála, ale Laurie si ho jen vážně prohlížela, a tak už se dál nesnažil. Nehodlala se nechat rozptýlit, dnes večer rozhodně ne.

"Proč? Myslíš, že by nám mohl ublížit?"

Lew na ně často křičel, ale nikdy jim nikomu nezkrivil ani vlas na hlavě. I když ne, Laurie si vzpomněla, že to vlastně není tak docela pravda. Když k němu Brian jednou vešel bez zaklepání, tak mu nasekal. A pořádně. Brian se snažil nebrečet, ale nakonec se neudržel. A máma brečela taky, ačkoli se výprasku nesnažila nijak zabránit. Ale potom mu asi přece jen něco řekla, protože Laurie slyšela, jak Lew řve i na ni.

Na druhou stranu šlo pořád jen o obyčejný výprask, nedalo se říct, že by je Lew třeba zneužíval, a koneckonců Brian dokázal být vážně nesnesitelně otravný, když mu něco vlezlo do hlavy.

Bylo to tak i tehdy večer? pomyslela si teď Laurie. Nebo Lew jejímu mladšímu bráškově nasekal a dohnal ho k pláči jen kvůli hloupé chybě všetečného malého kluka? Nevěděla a najednou si uvědomila dost nepříjemnou věc, totiž že měl Petr Pan možná pravdu, když tvrdil, že je lepší nikdy nevyrůst. Nebyla si totiž jistá, jestli to vědět chce. Zato ale věděla jinou věc: kdo je tady ještě otravnější než Brian.

Vtom si uvědomila, že Trent na její otázku ještě neodpověděl, a dloubla do něj. "Zkameněl ti jazyk?"

"Jen přemýšlím," odvětil. "Na to se nedá lehko odpovědět."

"Hm," přikývla vážně. "Já vím."

Poskytla mu tedy potřebný čas.

"Ne," prohlásil nakonec a spojil si ruce pod hlavou. "Myslím, že by nám neublížil, Vyžle." Nesnášela, když ji takhle říkali, ale dneska večer to nechala být. Ani si nevzpomínala, kdy s ní Trent naposled mluvil takhle opatrně a vážně.

"Myslím, že by to neudělal... ale mohl by." Zvedl se najeden loket a zadíval se na ni ještě vážněji. "Ale myslím si, že ubližuje mámě a že je to den ze dne horší."

"Máma je chudák, víš?" prohodila Laurie. Najednou jí bylo do breku. Proč jsou dospělí někdy tak hloupí ve věcech, které jsou dětem okamžitě jasné? Člověk by je nejradši nakopl. "Do té Anglie třeba vůbec nechtěla jet... a jak na ni někdy křičí..."

"A nezapomínej na ty migrény," dodal chladně Trent. "Sama si je přivolává. Jo, naše máma je chudák."

"A to ji nikdy nenapadlo... no, víš..."

"Rozvést se s ním?"

"Ano," přikývla s úlevou Laurie. Nebyla si jistá, jestli by to slovo dostala přes rty, a kdyby si v tu chvíli uvědomila,

nakolik je skutečně dcerou své matky, dokázala by si hned odpovědět sama.

"Ne," řekl Trent. "Naši mámu ne."

"Potom s tím nemůžeme nic dělat," povzdechla si Laurie.

"Opravdu?" pronesl Trent tak tiše, že ho sotva zaslechla.

V průběhu příštích deseti dnů vyvrtali různé po domě další maličké dírký, samozřejmě jen pokud nikdo nebyl doma a nemohl je vidět: dírký za plakáty v různých pokojích, za ledničkou ve spíži (Brian se dokázal vmáčknot dovnitř a měl tam akorát místo na vrtačku), v komoře v přízemí. Jednu Trent vyvrtal dokonce i v jídelně, vysoko v rohu, kde byl pořád stín. Musel u toho stát na štaflích, které mu přidržovala Laurie.

Žádný další kov nikde nenašli. Jen laťkovinu.

A tak ho děti na nějakou dobu pustily z hlavy.

Někdy asi po měsíci, když už Lew znovu učil na plný úvazek, se u Tren-ta objevil Brian se zprávou, že v sádře ve druhém patře se objevila další puklina a že je v ní zase vidět ten kov. Trent s Lissou se tam okamžitě vypravili. Laurie byla ještě ve škole, na zkoušce školního orchestru.

Stejně jako v době, kdy se objevila první puklina, ležela máma dole s migrénou. Lewovi se po návratu do školy trochu zlepšila nálada (jak ostatně Trent s Laurie očekávali), ale minulý večer se s mámou děsně pohádali kvůli večírku, který chtěl Lew uspořádat pro členy katedry historie. Jestli někdejší paní Bradburyová něco opravdu nenáviděla a obávala se toho, pak to bylo hraní si na hostitelku při fakultních večírcích. Lew na něm však za každou cenu trval a ona se nakonec podvolila. Teď ležela v setmělé ložnici s mokrým ručníkem na čele a lahvičkou fiorinalu na nočním stolku, zatímco Lew nejspíš už v klubu rozdával pozvánky a plácal se s kolegy po zádech.

Nová puklina byla na západním konci haly, mezi dveřmi pracovny a schodištěm.

"Určitě jsi tam viděl ten kov?" zeptal se Trent. "Tuhle půlku chodby jsme přece prohlíželi, Briane."

"Podívej se sám," vyzval ho Brian, a tak se Trent podíval. Ani nepotřeboval baterku; tahle puklina byla širší a kov na jejím dně byl jasně patrný.

Po dlouhém zkoumání jim Trent oznámil, že si potřebuje skočit do obchodu, a to okamžitě.

"Proč?" zajímala se Lissa.

"Musím donést trochu sádry. Nechci, aby si té pukliny všiml." Zaváhal a pak dodal: "Hlavně nechci, aby viděl ten kov, co je v ní."

Lissa se na něj zamračila. "Proč ne, Trente?"

Ale na to Trent nedokázal odpovědět. Aspoň zatím ne.

Začali znovu vrtat a tentokrát kov objevili za všemi zdmi ve druhém patře, včetně Lewovy pracovny. Trent se tam s vrtačkou vplížil jednou

odpoledne, když byl Lew na univerzitě a máma na nákupech před tím chystaným fakultním večírkem.

Někdejší paní Bradburyová vypadala poslední dny velice bledá a utahaná - dokonce i Lissa si toho všimla -, ale když se jí některé z dětí zeptalo, jestli jí něco není, vždycky na tváři vydolovala přehnaný úsměv a odpověděla, že se má báječně, že se nikdy necítila lip. Laurie, která se někdy dokázala chovat velice drze, jí řekla, že vypadá hrozně hubená. Ale kdepak, odpověděla máma, Lew povídal, že v té Anglii naopak děsně ztloustla - ze všech těch silných čajů. Jenom se snaží trochu shodit, aby zase byla fit.

Laurie dobře věděla, že je to lež, ale ani ona přece jen nebyla tak drzá, aby vlastní matce do očí řekla, že je lhářka. Kdyby za ní přišli najednou všichni čtyři - kdyby se proti ní spojili -, možná by z ní dostali trochu jiné vysvětlení. Ale to nenapadlo ani Trenta.

Na zdi za Lewovým stolem visel jeden z jeho zarámovaných diplomů. Zatímco ostatní děti hlídaly venku přede dveřmi, celé bledé strachy, sundal Trent diplom z háčku, položil ho na stůl a přímo doprostřed obdélníku, který po rámu na zdi zůstal, vyvrtal maličkou dírkou. Po pěti centimetrech narazil vrták na kov.

Trent diplom opatrně pověsil zpátky na místo - přesvědčil se, že visí rovně - a vyšel ven.

Lisse vytryskly slzy úlevy a Brian se k ní téměř okamžitě připojil; bylo na něm vidět, že je mu to trapné, ale nedokázal si pomoci. I Laurie měla co dělat, aby se udržela.

Pak v pravidelných rozestupech vyvrtali dírký taky na schodišti do prvního patra a na kov narazili i v těchto zdech.

Pokračoval ještě asi do poloviny chodby v prvním patře směrem k průčelí domu. V Brianově pokoji byl ve všech zdech, zato u Laurie jen v jedné.

"Dál to ještě nedorostlo," pronesla Laurie pochmurně.

Trent k ní překvapeně vzhlédl. "Cože?"

Ale než mohla odpovědět, dostal Brian nápad.

"Zkus podlahu, Trente!" zvolal. "Ať vidíme, jestli je to tam taky."

Trent se nad tím zamyslel, pak pokrčil rameny a začal vrtat do podlahy Lauřina pokoje. Vrtačka bez odporu zajela až nadoraz, ale když potom Trent odhrnul koberec u své vlastní postele a zkusil to tam, brzy narazil na neprostupnou ocel... nebo na neprostupné cosi, ať to bylo cokoli.

Pak na Lissino naléhání vylezl na židli a zkusil strop, jen u toho musel mhouřit oči, aby mu do nich nepadal sádrový prach.

"Ajta," řekl po chvíli. "Další kov. Dneska už toho necháme." Laurie si nejspíš jediná všimla, jak ustaraně se Trent zatvářil.

Ten večer před spaním přišel pro změnu Trent do pokoje k Laurie, a ta se ani nesnažila předstírat, že je ospalá. Po pravdě řečeno, ani jeden z nich pořádně nespál už několik týdnů.

"Jak jsi to myslela?" zašeptal Trent, když se posadil vedle ní.

"Co?" zeptala se Laurie a zvedla se na loket.

"Říkala jsi, že to ještě nedorostlo do tvého pokoje. Co jsi tím myslela?"

"Ale no tak, Trente - nejsi přece hlupák."

"To nejsem," přisvědčil Trent bez známky nafoukanosti. "Spíš si jen chci poslechnout, co mi k tomu povíš ty, Vyžle."

"Jestli mi tak řekneš ještě jednou, neposlechnu si nic."

"No dobře. Laurie, Laurie, Laurie. Spokojená?"

"Ano. Ta věc se rozrůstá přes celý dům." Odmlčela se. "Nebo možná spíš pod celým domem, to je přesnější."

"Ale pořád to není úplně ono."

Laurie se nad tím zamyslela, pak si povzddechla. "No jo, rozrůstá se uvnitř v domě. Leze do domu. To už je ono, ty chytřej?"

"Leze do domu..." Trent tiše seděl na posteli, díval se na plakát Chrissie Hyndeové a chvíli si tu Lauřinu frázi povaloval na jazyku. Nakonec přikývl a usmál se na ni, jak to měla ráda. "Ano - to už je lepší."

"Ale ať tomu budeme říkat jakkoli, chová se to jako živé."

Trent přikývl. Už na to myslel sám. Sice nechápal, jak by kov mohl být živý, ale ať se propadne, jestli ho momentálně napadalo jiné vysvětlení.

"Jenže to na tom není to nejhorší."

"A co je na tom nejhorší?"

"Že se to sem tak nenápadně vkrádá." Laurie vystrašeně vykulila oči, které upírala přímo do těch jeho. "To se mi na tom vůbec nelíbí. Nevím, kdy to začalo ani co je to zač a nijak zvlášť mě to nezajímá. Ale vkrádá se to sem."

Rozčísila si rukou husté blondáté vlasy a odhrnula si je ze spánků. Bylo to podrážděné, podvědomé gesto, jež Trentovi bolestně připomnělo jejich pravého tátu, který měl vlasy přesně téhož odstínu.

"Mám strach, že se něco stane, Trente, jen nevím co. Je to jako zlý sen, ze kterého se nedá dostat. Nemíváš někdy taky ten pocit?"

"Trochu jo. Navíc vím, že se něco stane. A možná vím i co."

Okamžitě se napřímila a chytila ho za ruce. "Ty to víš? Co? Co se stane?"

"Zatím si tím nejsem jistý," odpověděl Trent a vstal. „Jtfyslím si, že to vím, ale ještě o tom nechci mluvit. Musím ještě pár věcí prozkoumat."

"Jestli budeme dál vrtat díry, za chvíli dům spadne!"

"O vrtání nebyla řeč, řekl jsem prozkoumat."!

"Prozkoumat co?"

"Možná něco, co tu ještě ani není-ještě to nevyrostlo. Ale až to vyroste, tak se to podle mě určitě neschová."

„Řekni mi to, Trente!"

"Zatím ne," stál si na svém a dal jí letmou pusou na tvář. "Nebud' zvědavá, Vyžle, budeš brzo stará."

"Já tě tak nenávidím!" odsekla tiše, svalila se na postel a přetáhla si peřinu přes hlavu. Ale byla ráda, že si s Trentem promluvila, a spala lépe než kdykoli za poslední týden.

To, po čem Trent pátral, objevil dva dny před velkým večírkem. Jako nejstarší si měl nejspíš všimnout, že máma začíná vypadat opravdu hodně nezdravě, jak má kůži napjatou na lících kostech, pleť tak bledou, že už pomalu získávala až nepěkný nažloutlý nádech. Měl si všimnout, jak často si mne spánky, přestože - skoro vyčerpáně - popírala, že má migrénu nebo ji někdy během posledního týdne měla.

Ale Trent si ničeho z toho nevšiml. Příliš ho zaneprazdňoval jeho průzkum.

Během těch čtyř nebo pěti dnů mezi večerním rozhovorem s Laurie a nálezem toho, po čem pátral, prolezl minimálně třikrát všechny komory v celém starém domě; na půdě nad Lewovou pracovnou byl aspoň šestkrát; a velký sklep prošmejdil zhruba taky tolikrát.

A právě ve sklepe to nakonec našel.

Ačkoli se nedá říct, že by jinde nenarazil na nic zajímavého; to rozhodně narazil. V komoře v prvním patře našel ze stropu koukat knoflík z nerez oceli. V kumbálu na kufrů ve druhém patře vyrážel ze stěny zprohýbaný kovový pancíř. Na povrchu byl takový naleštěný a temně šedý...

dokud se ho nedotkl. Když to udělal, zbarvil se do tmavě růžové a ze zdi se ozvalo tiché, ale přece mocné hučení. Trent ucukl rukou, jako by byl pancíř horký (a v první chvíli, když se zbarvil podobně jako plotýnky na elektrickém sporáku, by byl přísahal, že horký skutečně je). Ale jakmile se stáhl, tak ta kovová věc znovu zešedla. I hučení okamžitě ustalo. Den předtím na půdě na vlastní oči sledoval, jak v tmavém koutě pod římsou vyrůstá pavučina tenounkých, propletených kabelů. Na tenhle podivuhodný úkaz narazil, když se tam celý říčný plazil po čtyřech ve špině. Ztuhl na místě a zůstal skrz dlouhé vlasy koukat, jak kabely vyřáží z naprosté nicoty (tak mu to aspoň připadalo), setkávají se, obtáčejí se jeden kolem druhého tak těsně, až to vypadalo, že nadobro splývají, a natahují se dál a dál, až se nakonec dotkly podlahy, do níž se zavrtaly a zakotvily v malých kopečcích pilin. Jako by vytvářely nějaký pružný a zároveň pevný rám, tak pevný, že by dokázal udržet dům pohromadě i při spoustě kodrcání a tvrdých nárazů.

Jenže jakého kodrcání?

A jakých tvrdých nárazů?

A Trent si znovu myslel, že ví. Nebylo snadné tomu uvěřit, ale přesto si myslel, že ví.

Na severním konci sklepa, až kus za dílnou a za kotlem, se nacházel malý kamrlík. Jejich pravý táta mu říkal "vinný sklípek", a ačkoli sem uskladnil jen asi dvacet lahví vína (často o něm mluvil jako o tom "patoků", což mámu vždycky rozesmálo), pečlivě je rozložil na křížové police, které sám vyrobil.

Lew sem chodil ještě řidčeji než do dílny; víno totiž nepil. A přestože máma si kdysi s tátou leckdy skleničku dvě taky dala, teď na víno rovněž zanevřela. Trent si vzpomínal, jak smutně se zatvářila, když se jí Brian zeptal, proč už si nikdy

nenalije trochu toho patoků a nesedne si s ním ke krbu.

"Lew pití neschvaluje," odpověděla Brianovi. "Říká, zeje to jen taková berlička."

Na dveřích k vinnému sklípku byl zámek, ale jen proto, aby se samy neotevřely a nešlo dovnitř horko z kamen. Klíč visel hned vedle, ale Trent ho nepotřeboval. Po svém prvním průzkumu nechal zámek ode-mčený a od té doby tu nikdo nebyl, aby ho zavakl. Trent měl pocit, že sem na konec sklepa už nikdo snad ani nechodí.

Trpká vůně rozlitého vína, která ho vítala, když se blížil k dveřím, ho vlastně ani nijak zvlášť nepřekvapila; byl to jen další důkaz toho, co s Laurie už dávno věděli - změny se pomalu plížily celým domem. Otevřel dveře, a i když ho to, co tam spatřil, trochu vylekalo, rozhodně neztratil hlavu.

Ze dvou stěn ve vinném sklípku vyrazila dvě kovová ramena, roztrhla police s kosočtvercovými přihrádkami a láhve Bollingeru, Mondavi a Battiglie vytlačila na zem, kde se rozbily.

Stejně jako v případě kabelů na půdě ani to, co se tvořilo tady - rostlo, jak řekla Laurie -, ještě nedosáhlo finální podoby. Rodilo se to však s povrchem tak lesklým, až Trenta z odraženého světla bolely oči a dělalo se mu nevolno. Žádné další kabely tu nebyly, jen ta dvě zprohýbaná ramena. Ta zvláštní věc, která se tady v dávno zapomenutém vinném sklípku jeho skutečného táty rozrůstala, mu nejvíc připomínala skříňky, nosníky a ovládací panely. A zatímco se díval, formovaly se přímo před ním z kovu neurčité tvary, které nejdřív připomínaly zvednuté hlavy hadů, postupně získávaly stále jasnější tvar, až se z nich nakonec staly číselníky a páky a displeje. Pomrkávalo na nich několik světýlek. Některá dokonce začala blikat právě ve chvíli, kdy se na ně zadíval.

Tento akt zrodu doprovázelo tiché syčení.

Trent opatrně udělal krok dovnitř do místnůstky; jeho pozornost upoutalo jedno obzvláště výrazné červené světlo, nebo možná řada světél. Při tom kroku kupředu kýchl - přístroje a panely, které se tlačily ven ze starých betonových stěn, rozvířily spoustu prachu.

Světlo, které přitáhlo jeho pozornost, byly ve skutečnosti číslice. Zářily pod sklem na kovovém výčnělku, který točivým pohybem pomalu vyrůstal z panelu. Tahle nová věc připomínala křeslo, i když posezení v něm by asi nebylo nejpohodlnější. Přinejmenším pro člověka, napadlo Trenta se zamrazením.

Skleněný displej se nacházel na jednom z opěradel - pokud to tedy byla opěradla. A číslice nejspíš upoutaly jeho pozornost proto, že se měnily.

Ze

72:34:18 se stalo

72:34:17 a hned

72:34:16.

Trent se podíval na hodinky, na kterých měl vteřinovou ručičku, a potvrdil si, co už mu napověděly oči. To křeslo možná nebylo křeslo, ale číslice na displeji rozhodně byly digitální hodiny. Běžely pozpátku. Přesněji řečeno, odpočítávaly čas. A co se stane, až zhruba za tři dny konečně přeskočí z

00:00:01 na

00:00:00?

Znovu si byl poměrně jistý, že to ví. Každý americký kluk ví, že když čas na odpočítávajících hodinách ukáže samé nuly, můžou se stát jen dvě věci: buďto něco vybuchne, nebo něco odstartuje.

A připadalo mu, že na explozi by všechno to vybavení bylo zbytečně složité.

Usoudil, že se do domu něco dostalo asi v době, kdy byli v Anglii. Možná nějaká spora, která miliardu let cestovala vesmírem, než ji zachytilo gravitační pole Země a stáhlo ji do atmosféry jako padáček pampelišky chycený v mírném větříku, až nakonec přistála v komínu jednoho domku v Titusville v Indiáne.

Bradburyovic domku v Titusville v Indiáne.

Jistě, klidně to mohlo být něco úplně jiného, ale tahle představa se sporou připadala Trentovi docela trefná, a ačkoli byl z Bradburyovic dětí nejstarší, přece jen byl ještě tak mladý, že dokázal po feferonkové pizze v klidu usnout už v devět večer a svým pocitům a intuici plně důvěřoval. A konečně na tom ani tolik nezáleželo. Záleželo na tom, co se skutečně stalo.

A samozřejmě na tom, co ještě mělo stát.

Když Trent odcházel z vinného sklípku tentokrát, nejenže zámek za-cvakl, ale navíc si i odnesl klíč.

Na Lewově fakulním večírku se přihodila hrozná věc. Došlo k ní ve tři čtvrtě na devět, tedy sotva pětáctýřicet minut poté, co dorazili první

hosté, a Trent s Laurie později slyšeli, jak Lew na mámu řve, jak jí děkuje aspoň za to, že s tím svým divadlem začala už tak brzo - kdyby čekala třeba až do desíti, mohlo už být v obýváku, jídelně, kuchyni a v zadním salonku klidně přes padesát lidí.

"Co to do tebe sakra vjelo?" slyšeli ho Trent s Laurie ječet, a když Trent ucítil, jak mu Laurie dlaň vklouzla pod ruku jako malá studená myška, pevně ji stiskl. "Uvědomuješ, co o nás lidi řeknou? Víš, jak na katedře všichni drbou? Vážně, Catherine, vždyť to bylo jak z nějaké špatné televizní komedie!"

Jejich máma na to reagovala jen tichým, bezbranným vzlykáním a Trent k ní za to na okamžik pocítil obrovskou vlnu nechtěné nenávisti. Proč si ho vůbec brala? Dobře jí tak, když byla tehdy tak hloupá.

Pak se ale za sebe zastyděl, tu myšlenku zahnal, vytlačil ji z hlavy a otočil se k Laurie. Se zděšením spatřil, jak se jí po tvářích hrnou slzy, a ten tichý zármutek v jejích očích mu projel srdcem jako nůž.

"Povedený večírek, co?" špitla a otřela si oči dlaní.

"To jo, Vyžle," přikývl a přitiskl ji k sobě, aby se mu mohla v tichosti vybrečet na rameni. "Bez problémů se na konci roku dostane do méj top ten."

Vypadalo to, že Catherine Evansová (která si nikdy nepřála víc být znovu Catherine Bradburyovou) všem lhala.

Příšerná migréna ji tentokrát netrápila jenom den dva, ale celé poslední dva týdny. Během té doby skoro nejedla a zhubla o dobrých sedm kilo. Právě nabízela jednohubky Stephenu Krutchmerovi, děkanovi katedry historie, a jeho manželce, když se jí zatmělo před očima a svět se s ní roztočil. Bezmocně se skácela vpřed a celý tác s masovými jednohubkami vyklopila paní Krutchmerová na drahé šaty od Normy Kamali, koupené extra pro tuto příležitost. Brian s Lissou slyšeli, že se dole něco semlelo, a vyplížili se v pyžamu se schodů, aby se podívali, co se děje, přestože oba - přesněji řečeno všechny čtyři děti - měli od Lewa přísně zakázáno opouštět po zahájení večíрку první patro. "Lidi z univerzity nevidí děti na večírcích rádi," vysvětlil Lew stručně odpoledne. "Zbytečně to vyvolává různé trapné situace."

Když spatřili mámu na zemi uprostřed kroužku klečících, vylekaných členů fakulty (paní Krutchmerová tu nebyla; odběhla do kuchyně, aby si předeš šatů omyla studenou vodou dřív, než se skvrny od majonézy stačí vsáknout), dočista zapomněli na otčímův zákaz a rozběhli se mezi ně, Lissa s pláčem, Brian s vyděšeným křikem. Lisse se podařilo nakopnout šéfa katedry asijských studií do levé ledviny. Brian, který byl o dva roky starší a o patnáct kilo těžší, slavil ještě větší úspěch: porazil hostující profesorku na zimní semestr, boubelatou slečnu v růžových šatech a ve večerních střevících se zvednutou špičkou, takže se skácela přímo do krbu a zůstala tam ohromeně sedět uprostřed velkého oblaku šedočerného popela.

"Mami! Mami!" volal Brian a trásl někdejší Catherine Bradburyovou. „Jrfami! Probud' se!"

Paní Evansová se pohnula a zasténala.

"Jděte nahoru," přikázal Lew chladně. "Oba."

Když nedali nijak najevo, že by ho hodlali poslechnout, chytil Lew Lissu za rameno a zmáčkl ho, až vyjekla bolestí. Oči mu jen plály a v obličejí byl bledý jako stěna, s výjimkou jasně červených skvrn uprostřed tváří.

"Já se o ni postarám," procedil mezi zuby tak pevně stisknutými, že se odmítaly kvůli slovům rozevřít. "Okamžitě mazejte i s Brianem nahoru -"

"Pusť ji, ty hajzle," ozval se zřetelně Trentův hlas.

Lew -as ním i všichni účastníci večíрку, kteří dorazili dost brzy na to, aby se téhle zábavné atrakce zúčastnili - se otočil ke dveřím mezi obývacím pokojem a chodbou. Bok po boku tam stáli Trent a Laurie. Trent byl stejně bledý jako nevlastní otec, ale tvář měl klidnou a vyrovnanou. Ti z hostů - nebylo jich moc, ale pár přece -, kteří znávali prvního manžela Catherine Evansové, se později shodli na tom, že ta podobnost mezi otcem a synem je vskutku neobyčejná. Že to skoro vypadalo, jako by na svého popudlivého následovníka přišel ze záhrobí sám Bili Bradbury.

"Okamžitě se vraťte nahoru," přikázal Lew. "Všichni čtyři. Tady nemáte co pohledávat."

Mezitím se z kuchyně vrátila paní Krutchmerová, s předkem šatů od Normy Kamali sice mokrým, ale bez viditelných skvrn.

"Pusť Lissu," řekl Trent.

"A jdi od naší mámy," dodala Laurie.

Paní Evansová teď už seděla, držela si dlaně na spáncích a omámeně se rozhlížela. Bolest hlavy praskla jako balon a paní Evansová zůstala sice dezorientovaná a zesláblá, ale osvobozená od všech těch hrozných muk, jimiž procházela celých uplynulých čtrnáct dní. Věděla, že provedla něco špatného, že Lewa zostudila, možná dokonce ponižila, ale v té chvíli byla tak vděčná, že ji konečně přestala bolet hlava, že jí to bylo fuk. Na výčitky bude čas později. Teď chtěla jen odejít nahoru - velice pomalu - a lehnout si do postele.

"Tohle si vyřídíme," prohlásil Lew a v téměř dokonalém, šokovaném tichu, které v obývacím pokoji zavládlo, se zadíval na své nevlastní děti. Ne na všechny čtyři najednou, ale postupně na každé zvlášť, jako by si v duchu zaznamenával druh a závažnost jejich provinění. Když mu pohled padl na Lissu, ta se znovu rozplakala. "Omlouvám se za jejich chování," pronesl k hostům. "Obávám se, že moje manželka je na ně příliš měkká. Potřebovali by pořádnou anglickou chůvu -"

"Nedělej ze sebe osla, Lewe," přerušila ho paní Krutchmerová. Hlas měla sice silný, ale nemelodický; sama zněla trochu jako hýkající osel. Brian sebou trhl, chytil se své sestry a taky se rozbřečel. "Jejich máma omdlela. Není divu, že o ni měli strach."

"Přesně tak," přidala se hostující profesorka, která se zoufale snažila vyhrabat své mohutné tělo z krbu. Růžové šaty měla celé poseté šedými fleky a na obličejí šmouhy od sazí. Poskvrnění zřejmě unikly jen její střevíce s absurdně, i když umně ohnutými špičkami. Přesto se zdálo, že jí celá záležitost nijak nezkazila náladu. "Děti by si měly dělat starosti o svoji mámu. A manželé o svoji manželku."

Při těch posledních slovech se významně podívala na Lewa Evanse, ale Lew si jejího pohledu nevšiml; sledoval Trenta s Laurie, kteří pomáhali mami do schodů. Lissa a Brian jim šli těsně v patách jako čestná stráž.

Večírek pokračoval. Incident se podařilo zaretušovat, jak už se to s podobně nepříjemnými událostmi na fakultních večírcích dělá. Paní Evansová (která od chvíle, kdy jí manžel oznámil, že hodlá sežvat tolik kolegů z katedry, nenaspala víc než tři hodiny za noc) tentokrát usnula, sotva položila hlavu na polštář, a děti slyšely, jak Lew dole bez ní povykuje na hosty. Trent měl pocit, že se mu možná i docela ulevilo, když se jeho tichá, ušlápnutá, vyplašená manželka uklidila stranou.

Ani jednou se z večíрку neomluvil, aby se na ni zaskočil podívat.

Ani jednou. Teprve když všichni odešli.

Když vyprovodil posledního hosta, ztěžka se vystrachal nahoru a přikázal jí, ať vstane... což poslušně udělala, stejně jako všechno ostatní od onoho dne, kdy se dopustila té chyby, že mu před oltářem řekla své ano.

Lew nakoukl vedle do Trentova pokoje a přeměřil si pohledem děti.

"Věděl jsem, že tu budete všichni," prohlásil se spokojeným přikývnutím. "Kout pikle. Všichni dostanete. A pořádně."

Zítřka. Dneska mazejte rovnou do postele a přemýšlejte o sobě. Šup, každý k sobě do pokoje. A žádné plížení po baráku."

Lissa ani Brian rozhodně neměli chuť se někde "plížit", byli tak unavení a vyčerpaní, že si akorát tak vlezli pod peřinu a okamžitě usnuli. Laurie se však i přes zákaz "táty Lewa" vrátila do Trentova pokoje a společně v tiché úzkosti poslouchali, jak jejich nevlastní otec peskuje mámu za to, že si dovolila omdlít na jeho večírku... a jak máma brečí a nezmůže se na jediné slovo odporu nebo námitky.

"Ach jo, Trente, co budeme dělat?" zeptala se Laurie hlasem tlumeným o Trentovo rameno.

Trent byl v obličejí nevyvykle bledý a klidný. "Dělat?" zopakoval. "No, dělat nebudeme nic, Vyžle."

"Ale něco přece musíme udělat! Musíme, Trente! Musíme ji nějak pomoci!"

"Ne, my ne," odpověděl Trent a rty se mu stáhly do nepatrného a trochu škodolibého úsměvu. "Dům to udělá za nás."

Podíval se na hodinky a chvíli počítal. "Kolem půl čtvrté zítřka odpoledne udělá dům všechno za nás."

Ráno nikdo nedostal. Lew Evans měl příliš práce s přípravami na svůj ranní seminář Následky normanského záboru.

Trenta ani Laurie to nijak zvlášť nepřekvapilo, ale oba za to byli nanejvýš vděční. Sdělil jim, že si je večer vezme jednoho po druhém k sobě do pracovny a "vyměří jim všem odměnu podle zásluh." Po téhle výhrůžce ve formě podivného citátu odkráčel se zvednutou hlavou a kuffíkem pevně sevřeným v pravé ruce. Když jeho porsche odchrchlalo pryč po ulici, máma ještě spala.

Obě nejmladší děti stály v kuchyni, držely se za ruce a připadaly Laurie jako nějaká ilustrace z pohádek bratří Grimmů.

Lissa popotahovala. Brian držel pevně stisknuté rty, aspoň zatím, ale byl bledý jako stěna, jenom

pod očima měl zarudlé kruhy. "Nařeže nám," řekl Trentovi. "A pořádně."

"Ne," zavrtil hlavou Trent. S nadějí, ale plni pochyb k němu vzhledli. Lew jim přece trest slíbil; ani Trent nebude toho bolestivého pokoření ušetřen.

"Ale Trente -" začala Lissa.

"Poslouchejte," zarazil ji Trent, vytáhl si od stolu židli a obkročmo se na ni posadil. "Poslouchejte a запиšte si za uši, co vám teď řeknu. Je to hrozně důležité a nikdo to nesmí pokazit."

Mlčky na něj vyvalili své velké modrozelené oči.

"Jakmile vám skončí škola, chci, abyste oba šli okamžitě domů... ale jen na roh ulice. Na roh Javorové a Lískové. Rozumíte?"

"No, jo,oo," přikývla váhavě Lissa. "Ale proč, Trente?"

"Na tom nesejde," odvětil Trent. V očích - rovněž modrozelených - mu jen hrálo, ale Laurie měla pocit, že to není z pobavení; spíš tu půjde o něco nebezpečného. "Prostě si tam stoupnete. K té poštovní schránce. Musíte tam být ve tři, nejpozději ve čtvrt na čtyři. Rozumíte?"

"Ano," přisvědčil za ně za oba Brian. "Rozumíme."

"My s Laurie už tam budeme čekat, nebo dorazíme těsně po vás."

"A jak to chceš udělat, Trente?" ozvala se Laurie. "Škola nám skončí nejdřív ve tři, já mám pak zkoušku orchestru a i tak autobus jede -"

"My dnes do školy vůbec nepůjdeme," prohlásil Trent.

"Cože?" podivila se Laurie.

Lissa byla dočista zděšená. "Trente!" vyjekla. "To nemůžete! To je... to je... záškoláctví!"

"Už taky bylo na čase," pronesl Trent zachmuřeně. "Teď se vy dva běžte připravit. A nezapomeňte: ve tři hodiny na rohu Javorové a Lískové, nejpozději ve čtvrt na čtyři. A i kdybyste potřebovali cokoli, nechoďte až domů." Zadíval se na ně tak výhrůžně, že se vyděšeně znovu přitiskli jeden k druhému. I Laurie z toho přeběhl mráz po zádech. "Počkejte na nás, ale neodvažujte se vracet sem do domu;" zopakoval. "Za nic na světě."

Když nejmenší odešli, popadla Laurie Trenta za košili a dožadovala se vysvětlení.

"Má to něco společného s tím, co roste v domě, já vím, že má, a jestli chceš, abych kvůli tobě chodila za školu a pomáhala ti, tak mi koukej prozradit, o co jde, Trente Bradbury!"

"Vychladni, já ti to povím," mímil ji Trent. Opatrně si uvolnil košili z Lauřina pevného sevření. "A ztiš se. Nechci, abys probudila mámu. Donutila by nás jít do školy, a to by ničemu neprospělo."

"Dobře, ale o co teda jde? Řekni mi to!"

"Pojď dolů," vyzval ji Trent. "Něco ti ukážu."

Odvedl ji do vinného sklípku.

Trent si nebyl úplně jistý, jestli bude Laurie ochotná ho v jeho plánu podpořit - i jemu samotnému to připadalo hrozně... definitivní-, ale Laurie hned souhlasila. Kdyby šlo jen o oddálení výprasku, nejspíš by byla proti, jenže to by včera nesměla vidět mámu, jak v bezvědomí leží na podlaze obývacího pokoje. Zapůsobilo to na ni stejně, jako na Trenta zapůsobila bezcitná reakce jejich nevlastního otce.

"Jo," přisvědčila Laurie krátce. "Myslím, že to musíme udělat." Sledovala blikající číslice na opěradle křesla. Teď ukazovaly

07:49:21.

Vinný sklípek už vůbec vinný sklípek nepřipomínal. Pravda, bylo tu ještě cítit víno a na podlaze mezi pokroucenými troskami políček, které vyrobil jejich táta, dosud ležely hromádky zelených střepů, ale jinak to tu vypadalo jako nějaká šílená verze velitelského můstku na vesmírné lodi Enterprise. Ručičky na cifernících kmitaly. Na digitálních displejích přeskakovaly údaje. Světýlka blikala a mihotala se.

"Vid?" přikývl Trent. "Já si to myslím taky. Ten hajzl, jak na ni večer řval!"

"Trente, nemluv tak."

"Je to idiot! Vů! Debil!"

Ale podobné nadávky byly jen prázdné vytahování a oba to věděli. Při pohledu na všechny ty prapodivné přístroje a ovladače se Trentovi svíral žaludek pochybnostmi a nejistotou. Připomněla se mu jedna knížka, ze které mu táta četl, když byl malý, pohádka od Mercera Mayera, v níž tvor jménem Známkožrout ušatý strčil jednu malou holčičku do obálky a poslal ji Všem, jichž se to týká. A zhruba totéž se oni teď chystali udělat Lewu Evansovi.

"Jestli něco neuděláme, tak ji zabije," pronesla Laurie tiše.

"He?" Trent otočil hlavu tak rychle, až mu luplo v krku, ale Laurie se na něj nedívala. Dívala se na odpočítávající červená čísla. Odrážela seji v čočkách brýlí, které nosila do školy. Vypadala skoro jako zhypnotizovaná, vůbec nevnímala, že ji Trent sleduje, možná ani že tu vedle ní je.

"Ne schválně," pokračovala. "Třeba by ho to i mrzelo. Přinejmenším chvíli. Protože já bych řekla, že ji má rád, svým způsobem, a ona zase jeho. Víš - svým způsobem. Ale ničil by ji pořád víc a víc. Za chvíli by jí bylo zle od rána do večera a pak... jednou..."

Zarazila se a otočila se k němu a cosi v její tváři vylekalo Trenta víc než cokoli, co by mohl provést jejich zvláštní, proměňující se, plíživý dům.

"Řekni mi jak, Trente." Chytila ho za ruku. Sama ji měla velice studenou. "Řekni mi, jak to uděláme."

Společně došli do Lewovy pracovny. Trent byl připravený obrátit ji vzhůru nohama, pokud by bylo třeba, ale klíč našli hned v prvním šuplíku, schovaný pěkně k obálce, na níž Lewovými malými, úhlednými písmeny stálo slovo PRACOVNA. Trent si ji strčil do kapsy. Z domu zmizeli právě ve chvíli, kdy se v prvním patře spustila sprcha - znamení, že máma vstala.

Den strávili v parku. Přestože to ani jeden z nich neřekl nahlas, byl to nejdelší den jejich života. Dvakrát tam viděli policajta a museli se schovat na záchodcích, dokud neodešel. Nemohli si dovolit nechat se chytit jako ulejšáci a odtáhnout do školy.

V půl třetí dal Trent Laurie čtvrtáček a odvedl ji k telefonní budce na východní straně parku.

"Musím?" zeptala se. "Vůbec se mi nechce ji takhle děsit, zejména po včerejšku."

"Chceš snad, aby byla doma, až se to stane?" opáčil Trent. Laurie bez dalších protestů vhodila čtvrtáček do automatu. Telefon zvonil tolikrát, až si začala říkat, že máma asi odešla někam ven. To mohlo být dobré, ale taky zlé. Rozhodně by to znamenalo starosti. Kdyby totiž šla ven, neměli žádnou záruku, že se nevrátí dřív, než...

"Trente, myslím, že není d-"

"Haló?" ozvala se rozespalá paní Evansová.

"Jé, ahoj, mami," zareagovala honem Laurie. "Už jsem si říkala, že tam nejsi."

"Vlezla jsem si ještě do postele," vysvětlila paní Evansová s trochu zahanbeným pousmáním. "Najednou se mi chce pořád jen spát. Nejspíš proto, že když spím, nemůžu myslet na to, jak hrozně jsem se včera večer cho-"

"Ale mami, nijak hrozně ses nechovala. Člověk přece neomdlí proto, že by chtěl, ale prostě -"

"Laurie, proč vlastně voláš? Stalo se něco?"

"Ne, mami, nic... teda..."

Trent ji šťouchl do žeber. Tvrdě.

Laurie, která se v budce čím dál tím víc krčila (skoro jako by se scvrkávala), se teď rychle narovнала. "Viš, měla jsem menší nehodu v tělocvičně. Ale... vlastně to nic není. Jsem v pořádku."

"A co se ti stalo? Proboha, nevoláš snad z nemocnice?"

"Ne, to ne," uklidňovala ji honem Laurie. "Je to jen natažené koleno. Paní Kittová prosí, jestli bys pro mě mohla co nejdřív přijet a odvézt mě domů. Nevím, jestli bych došla sama. Vážně to bolí."

"Hned pro tebe dojezu. Radši s tím vůbec nehýbej, drahousku. Možná sis natrhla šlachy. Dívala se ti na to školní doktorka?"

"Ta tu teď není. Ale neboj, mami, budu si dávat pozor."

"A budeš u ní v ordinaci?"

"Ano," přisvědčila Laurie. V obličeji byla rudá jako rajče.

"Dobře, za chvíli jsem tam."

"Díky, mami. Zatím."

Zavěsila a otočila se na Trenta. Zhluboka se nadechla a pak pomalu, roztřeseně vypustila vzduch ven.

"Vážně legrace," pronesla hlasem blízkým slzám.

Trent ji pevně objal. "Šlo ti to skvěle," pochválil ji. "Mnohem líp, než bych to zvládl já, Vyž-... Laurie. Myslím, že mně by nevěřila."

"Ráda bych věděla, jestli ještě někdy bude věřit mně," opáčila trpce Laurie.

"Bude," ujistil ji Trent. "Pojď."

Přešli na západní stranu parku, odkud viděli do Lískové ulice. Ochladilo se a obloha se zatáhla. Nad hlavou se jim sbíhaly bouřkové mraky a foukal chladný vítr. Čekali nekonečných pět minut, než se kolem prohnalo mámino subaru a pokračovalo směrem ke Greendownově základní škole, kam Trent s Laurie chodili... kam chodíme, když zrovna nejsme za školou, pomyslela si Laurie.

"Vážně jede jak o závod," podotkl Trent. "Doufám, že se nikde nevybourá."

"Teď už je pozdě dělat si s tím hlavu. Pojď," táhla Laurie Trenta za ruku zpátky k telefonní budce. "Lewovi voláš ty, tak tě chci vidět."

Vhodil dovnitř další čtvrtáček a vyťukal číslo do kabinetu katedry historie, podle vizitky, kterou našel v jeho peněžence. Minulou noc sotva zamhouřil oko, ale když teď přišlo na věc, byl klidný a nevzrušený... snad až trochu otupělý.

Podíval se na hodinky. Tři čtvrtě na tři. Zbývala necelá hodina. Na západě slabě zahřmelo.

"Katedra historie," ozval se ženský hlas.

"Dobrý den. Tady Trent Bradbury. Potřeboval bych prosím mluvit se svým nevlastním tátou Lewisem Evansem."

"Pak profesor Evans má právě přednášku," odvětila sekretářka, "ale skončí v -"

"Já vím, má až do půl čtvrté moderní britské dějiny. Ale stejně byste ho měla sehnat. Je to naléhavé. Jde o jeho ženu."

Vykalkulovaná, efektní pauza, po níž dodal: "O moji mámu."

Následovala dlouhá pauza a Trenta přepadla mírná nervozita. Jako by sekretářka přemýšlela o tom, že jeho žádost odmítne, ať je to naléhavé, jak chce, a s ničím takovým v žádném případě nepočítali.

"Je v Oglethorpeově posluchárně hned vedle," řekla nakonec. "Vyřídím mu to sama. Řeknu mu, ať zavolá domů, hned jak -"

"Ne," skočil jí do řeči Trent, "potřebuju, abyste mi ho dala hned teď."

"Ale -"

"Prosím vás, mohla byste mě přestat zdržovat a dojít pro něj?" přerušil ji a nechal do svého hlasu proniknout rozčilený, popuzený podtón. Nebylo to ostatně nijak těžké.

"No dobře," svolila sekretářka. Nedalo se říct, jestli je spíš otrávená, nebo vylekaná. "A můžete mi aspoň říct, o co přibližně se jed -"

"Ne," přerušil ji Trent.

Ozvalo se uražené odfrknutí a pak vyčkávací melodie.

"No?" zeptala se Laurie. Poskakovala z nohy na nohu, jako kdyby potřebovala na záchod.

"Mám počkat, šla pro něj."

"Co když nepřijde?"

Trent pokrčil rameny. "To by byl konec. Ale on přijde. Uvidíš." Přál si

mít v srdci stejnou jistotu jako v hlase, ale stejně pořád věřil, že to vyjde. Muselo to vyjít.

"Nechali jsme to hrozně na poslední chvíli."

Trent přikývl. Museli to nechat až na poslední chvíli a Laurie sama věděla proč. Dveře do pracovny byly ze solidního dubu, pořádně pevné, ale ani jeden z nich nevěděl nic o zámku. Trent chtěl mít jistotu, že Lew na jeho zdolání bude mít co nejméně času.

"Co když si cestou domů všimne na rohu Briana a Lissie?"

"Jestli se rozpálí, jak předpokládám, tak by si jich nevšiml, ani kdyby tam stáli na chůdách a měli na hlavě šaškovskou čepici," uklidnil ji Trent.

"Proč ještě není u toho telefonu?" koukala Laurie na hodinky.

"On přijde," prohlásil Trent a vtom se jejich nevlastní otec skutečně ozval.

"Haló?"

"Tady Trent, Lew. Máma je v tvé pracovně. Asi se jí vrátily ty bolesti hlavy, protože omdlela. Nemůžu ji probudit. Měl bys radši hned přijet."

Trenta nijak nepřekvapilo, co Lewa upoutalo ze všeho nejdříve - naopak s tím dokonce ve svém plánu předem počítal -, ale stejně mu z toho vzteky až zbělely prsty na telefonním sluchátku.

"V mojí pracovně? V mojí pracovně? Co tam sakra má co dělat?"

I přes všechnu hněv odpověděl Trent úplně klidně. "Asi tam uklízela." A předhodil muži, kterého práce zajímala víc než vlastní manželka, poslední vějčku: "Všude po podlaze tam leží spousta papírů."

"Hned jsem tam," vyštěkl Lew, a ještě dodal: "Jestli je tam někde otevřené okno, tak ho proboha zavři. Blíží se bouřka." Bez rozloučení zavěsil.

"Tak co?" zajímala se Laurie, jakmile zavěsil i Trent.

"Je na cestě," odpověděl Trent s podmračeným úsměvem. "Tak ho to vytočilo, zmetka, že se ani nestaral, co už dělám doma ze školy. Pojď."

Doběhli na křižovatku Javorové a Lískové. Nebe už značně potemnělo a hromy se střídaly jeden za druhým. Sotva dorazili k modré poštovní schránce na rohu, začaly se v Javorové ulici směrem do kopce rozsvěcet dvojice lamp.

Lissa s Brianem tu zatím nebyli.

"Chci jít s tebou, Trente," řekla Laurie, ale její tvář ji usvědčila ze lži. Byla velice bledá a oči se jí leskly neprolitými slzami.

"Nepřipadá v úvahu," odmítl ji Trent. "Počkej tu na Briana a Lissu."

Laurie se otočila a zadívala se do Lískové ulice. Viděla, jak k ní běží dvě děti, jen se jim tašky na svačinu klimbají v ruce. Přestože byly zatím příliš daleko, aby rozeznala jejich tváře, byla si poměrně jistá, že jsou to oni, a taky to řekla Trentovi.

"Dobře. Běžte se všichni tři schovat za živý plot paní Redlandové a počkejte, až kolem projede Lew. Pak můžete vylézt zpátky na ulici, ale nechoď domů ani to nedovol žádnému z nich. Počkejte na mě venku."

"Mám z toho strach, Trente." Po tvářích se jí začaly koulet slzy.

"Já taky, Vyžle," povzdechl si a dal jí letmou pusou na čelo. "Ale brzy to budeme mít za sebou."

Než mu mohla ještě něco říct, rozběhl se Trent ulicí k Bradburyovic domu. Při běhu se podíval na hodinky. Bylo dvanáct minut po třetí.

V domě byl nehybný, horký vzduch. Poděsilo ho to. Jako by v každém rohu ležela nasypaná hromádka střelného prachu a stál u ní neviditelný člověk, připravený zapálit neviditelnou rozbušku. Představil si, jak hodiny ve vinném sklípku neúprosně odtikávají čas. Teď ukazovaly

00:19:06.

Co když Lew dorazí pozdě?

Nebyl čas dělat si s tím hlavu.

Trent vyběhl nehybným, vznětlivým vzduchem do druhého patra. Zdálo se mu, že cítí, jak se dům probouzí, jak se před koncem odpočtu probírá k životu. Zkoušel se v duchu přesvědčit, že se mu to jen zdá, ale jistá část jeho já věděla, že to není pravda.

Došel do Lewovy pracovny, otevřel první dvě tři skříňky a šuplíky, které mu padly do oka, a vyházel z nich všechny papíry na podlahu. Zabrало mu to jen chvilku, ale sotva s tím skončil, už slyšel, jak se po ulici blíží porsche. Dnes jeho motor nevrčel; dnes ho Lew nutil řvát.

Trent vyklouzl z pracovny a schoval se ve stínu na konci chodby, kde někdy před sto lety vrtali do zdi první dírky.

Sáhl do kapsy, aby vyndal klíč, ale našel jen starou, pomačkanou stravenku.

Musel jsem ho ztratit, jak jsem běžel po ulici. Musel mi vypadnout z kapsy.

Stál tam, celý zpocený a ztuhlý, a poslouchal, jak porsche s pištěním

brzd zastavuje na příjezdové cestě. Otevřely se dveře a s prasknutím se zavřely. Lewovy kroky spěšně zamířily k zadnímu vchodu. Oblohou se rozlehlo zahřmění jako výbuch dělostřeleckého granátu, soumrak prozářil jasný rozeklaný blesk a kdesi uvnitř v domě naskočil mocný motor, vydal tiché, tlumené zakuckání a pak začal hučet.

Panebože, co budu dělat? Co MŮŽU dělat? Je větší než já! Když ho zkusím praštit něčím přes hlavu, tak -

Strčil levou ruku do druhé kapsy a řetěz myšlenek se přerušil pod vjemem doteku kovových zubů starobylého klíče.

Někdy během dlouhého odpoledne v parku si ho asi bezmyšlenkovitě přendal z jedné kapsy do druhé.

Trent zhluboka vydechl. Srdce mu pádilo nejen v hrudi, ale cítil ho i v krku a v žaludku. Stáhl se až na konec chodby ke kumbálu s kufry, vešel dovnitř a zatáhl za sebou harmonikové dveře skoro až nadoraz.

Lew už dupal po schodech a z plných plic stále dokola ječel jméno své manželky. Trent viděl, jak se vynořil na vrcholu schodiště, vlasy vyčesané do špiček (nejspíš si v nich celou cestu domů projížděl rukou), kravatu nakřivo, na širokém, inteligentním čele velké kapky potu, oči přimhouřené v tenké, vzteklé štěrbiny.

"Catherine!" zařval a rozběhl se chodbou do pracovny.

Ještě než se k ní stačil dostat, byl už Trent venku ze svého úkrytu a tiše běžel za ním. Měl jenom jednu šanci. Pokud se netrefí do klíčové dírky... pokud západka při otočení klíče nezaskočí...

Jestli se něco z toho stane, tak se mu postavím, stačil si ještě pomyslet. Když se mi ho nepodaří poslat pryč samotného, postarám se, abych ho vzal s sebou.

Chytil dveře a práskl s nimi takovou silou, že se ze škvír mezi panty zvedl obláček prachu. Na kratičký okamžik stačil zahlédnout Lewův vyděšený obličej. Pak byl klíč v zámku a západka zaskočila na místo přesně v okamžiku, když Lew vrazil do dveří.

"Hej!" křikl Lew. "Hej, ty parchante, co to vyvádíš? Kde je Catherine? Pusť mě ven!"

Bezvýsledně zalomcoval klikou. Pak ji nechal být a spustil kanonádu úderů na dveře.

"Okamžitě mě odsud pusť, Trente Bradbury, nebo tě seřežu tak, žeš to nezažil!"

Trent pomalu couval ode dveří. Když zády narazil do protější stěny, vydechl. Klíč od pracovny, který mimoděk znovu vytáhl z klíčové dírky, mu vypadl z prstů na vybledlý koberec. Když měl teď všechno za sebou, dostavila se reakce organismu. Celý svět mu připadal rozpitý, jako by se ocitl pod vodou, a měl co dělat, aby neomdlel. Teprve teď, když byl Lew zamčený, máma se hnala do školy a ostatní děti se schovávaly v bezpečí za přerostlým tisovým plotem paní Redlandové, teprve teď si uvědomil, že v duchu vlastně vůbec nečekal, že se to opravdu povede. Jestli byl "táta Lew" zaskočený, že ho někdo zamknul, pak Trent byl dočista vedle.

Klika dveří sebou ostře trhala nahoru a dolů.

"PUŠTĚME VEN, SAKRA!"

"Pustím tě ve tři čtvrtě na čtyři, Lewe," řekl Trent nejistým, roztřeseným hlasem a pak mu uniklo krátké uchichtnutí.

"Pokud tady ve tři čtvrtě na čtyři ještě budeš."

Vtom se zezdola ozvalo: "Trente? Trente, jsi v pořádku?"

Proboha, to je Laurie.

"Trente?"

A Lissa!

"Hej, Trente! Jsi v pořádku?"

A Brian.

Trent se podíval na hodinky a s hrůzou zjistil, že je 15.31... skoro 15.32. A co když se mu zpožďují?

"Ven!" křikl na ně a rozběhl se chodbou ke schodům. "Ven z domu!"

Chodba ve druhém patře se před ním táhla jako karamel; čím rychleji běžel, tím víc se mu zdálo, že se konec vzdaluje. Lew bušil pěstmi do dveří a do vzduchu nadávkami; ozývalo se hřmění; a odkudsi z hlubin domu vycházely čím dál naléhavější zvuky probouzejících se strojů.

Nakonec přece jen doběhl ke schodišti a pustil se dolů, v tak nebezpečném předklonu, že málem upadl. Pak se otočil kolem koncového sloupku a vrhl se po schodech do přízemí, kde čekaly jeho dvě sestry s bratrem a všichni na něj hleděli.

"Ven!" křikl znovu, chytil je a začal je tlačit z otevřených dveří ven do bouřící temnoty. "Honem!"

"Co se děje, Trente?" zeptal se Brian. "Co se děje s domem? Všechno se tu otřásá!"

A skutečně - podlahou projela mohutná vibrace, která Trentovi roztřásla i oči v důlcích. Do vlasů se mu začal snášet sádrový prach.

"Nemáme čas! Ven! Rychle! Laurie, pomoz mi!"

Trent chytil Briana do náruče. Laurie chytila v podpaží Lissu a vyklo-pýtala s ní ze dveří.

Zaduněl hrom. Oblohou se přehnal blesk. Vítr, který dosud jen ztěžka oddechoval, teď zařval jako drak.

Trent slyšel, jak se pod domem rodí zemětřesení. Když s Brianem probíhal dveřmi, zahlédl z úzkého sklepního okénka

vyšlehnout ocelově modrou září, tak jasnou, že ji ještě hodinu poté viděl při každém mrknutí (teprve později si uvědomil, jaké měl vlastně štěstí, že úplně neoslepl). Přes trávník se rozletěly paprsky tak husté, že vypadaly skoro jako z pevné hmoty. Zaslechl řinčení skla. A při posledních krocích ze dveří dokonce cítil, jak se mu dům pod nohama zvedá. Seskočil z předních schodů a popadl Laurie za ruku. Po chodníčku od-klopýtali na ulici, která byla teď s příchodem bouře setmělá jako v noci.

Pak se otočili a sledovali, co se bude dít.

Domek v Javorové ulici jako by se o něco nafoukl. Už nevypadal tak pevně a rovně jako dřív; jako by se klepal strachy, připomínal rozřeseného člověka na skákací pružině z nějaké kreslené grotesky. Rozbíhaly se od něj široké pukliny, a to nejen v betonovém chodníčku, ale i v zemi kolem. Trávník se trhal na obrovské koláčovité drny. Pod zelení trčely černé kořeny a celý přední dvorek vypadal, jako by bublal, jako by se ze všech sil snažil udržet domek, před nímž se takovou dobu rozkládal.

Trent zvedl oči k druhému patru, kde se v Lewově pracovně dosud svítilo. Zdálo se mu, že ten řinkot skla se ozval - a stále ještě ozýval -právě odtud, ale připisoval to jen své bujné fantazii a hned tu myšlenku zavrhl -jak by ve všem tom randálu mohl vůbec něco slyšet? Teprve po roce mu Laurie svěčila, že se jí v tu chvíli zdálo, že tam nahoře slyší jejich nevlastního otce křičet.

Ze spodních zdí domu se nejdřív odrolila omítka, pak popraskaly, pak se s rachotem explodující malty odtrhly. Zpod nich vyšlehl oslnivý chladný oheň. Děti si přikryly oči a o několik kroků ustoupily. Rozječely se motory. Země se zdvíhala stále výš a výš v mučivé snaze udržet dům na místě... ale pak povolila. Dům byl zničehonic půl metru ve vzduchu, usazený na polštáři jasně modrého ohně.

Dokonalý start.

Nad prostředkem hřebenu střechy se zběsile točila větrná korouhev.

Zpočátku se dům zvedal pomalu, pak začal nabírat rychlost. Hřměl na svém ohnivém modrém polštáři vzhůru, přední dveře létaly v pantech sem a tam.

"Moje hračky!" zakvílel Brian a Trent se nespoutané rozesmál.

Dům vystoupal asi do třiceti metrů, chvíli jako by se před tím hlavním skokem vzhůru vyrovnával, pak vyrazil přímo do vířícího shluku smolně černých mračen.

A byl pryč.

Dolů se jako dva velké černé listy snášely jen dvě střešní tašky.

"Pozor, Trente!" vyjekla Laurie asi o vteřinku dvě později a strčila do něj takovou silou, že ho povalila. Na místo, kde ještě před okamžikem stál, sebou plácla gumová rohožka s nápisem VÍTEJTE.

Trent se podíval na Laurie. Ta se dívala na něj.

"To by byla pořádná herda, kdybys tím dostal do hlavy," prohlásila, "takže už mi radši nikdy neříkej Vyžle, Trente."

Trent se chvíličku tvářil vážně, pak se začal chechtat. Laurie se k němu přidala. A pak i ti mladší dva. Brian vzal Trenta za ruku; Lissa za druhou. Pomohli mu na nohy a pak tam všichni čtyři stáli pospolu a dívali se na kouřící díru po základech uprostřed trávníku. Z ostatních domů pomalu začínali vycházet lidé, ale Bradburyovic děti si jich nevšímalý. Přesněji řečeno - Bradburyovic děti vůbec nevěděly, že tam někdo je.

"Panečku," vydechl užasle Brian. "Náš dům odletěl, Trente."

"Jo," přikývl Trent.

"Snad tam, kam letěl, žije někdo, kdo se bude zajímat o Normany a Sasy," dodala Lissa.

Trent s Laurie se chytli kolem ramen a rozřehtali se smíchy i hrůzou zároveň... a právě v té chvíli začalo pršet.

Přiběhl k nim pan Slattery, co bydlel přes ulici. Neměl už moc vlasů a ty, co měl, měl připlácle k lesklé hlavě ve splených chomáčcích.

"Co se stalo?" povykoval do rachotu hromů, které teď už skoro neutichaly. "Co se tady stalo?"

Trent pustil sestru a otočil se k panu Slatterymu. "Dobrodružství kosmonautiky," pronesl vážně, a to je všechny znovu rozesmálo.

Pan Slattery přešel pochybovačným, vyděšeným pohledem prázdné místo v zemi, zřejmě usoudil, že zdrženlivost je ta lepší stránka odvahy, a vrátil se na svou půlku ulice. Přestože už lilo jako z konve, Bradbury-ovic děti k sobě domů nepozval. Ale jim to nevadilo. Posadili se na obrubník, Trent s Laurie doprostředka, Brian a Lissa na okraje.

Laurie se naklonila k Trentovi a zašeptala mu do ucha: "Jsme volní."

"A nejen my," prohlásil Trent. "Hlavně ona."

Pak je všechny dohromady objal - když natáhl ruce, akorát mu na to stačily - a tak tam seděli v dešti na obrubníku a čekali, až se vrátí máma.

PATA ČTVRTINA

Zaparkoval jsem tu kraksnu za rohem před Keenanovým barákem, chvíli seděl ve tmě, pak vytáhl klíček a vystoupil. Když jsem přibouchnul dveře, zaslechl jsem, jak se ze stupátka drolí rez a sype se na ulici. Ale to se mělo brzo změnit. Pistoli jsem měl v pouzdře v podpaží, kde mě tlačila do žeber jako zaťatá pěst. Byla to Barneyho pětačtyřicítka a byl jsem za ni vděčnější. Dodávalo to celému tomu šílenému podniku nádech ironie. Možná i nádech spravedlnosti.

Keenanův dům byl architektonická zrůdnost roztažená přes čtvrt akru, samý ostrý úhly a strmý střechy za železným plotem. Doufal jsem, že nechám otevřenou branku. Prve jsem ho viděl v obýváku, jak s někým telefonuje, a vsadil bych krk na to, že volal buď Jaggerovi, nebo Seržovi. Nejspíš Seržovi. Čekání skončilo; tahle noc patřila mně.

Zamířil jsem k příjezdové cestě, držel jsem se těsně u živého plotu a poslouchal, jestli ke mně přes pronikavý kvílení lednového větru nedo-lehnou nějaký nepřírozený zvuky. Nic jsem neslyšel. Byl pátek večer a Keenanova domácí služka si určitě užívala někde na levném večírku. Doma zůstal jen ten parchant Keenan. Čekal na Seržu. Čekal - i když to zatím nevěděl - na mě.

Garáž měl otevřenou, tak jsem vklouznul dovnitř. Rýsoval se tu ebe-novej stín Keenanovy impaly. Zkusil jsem vzít za dveře. Auto bylo taky otevřený. Napadlo mě, že Keenan se fakt nenarodil jako zločinec; byl až moc důvěřivej. Vlezl jsem do auta, usadil se a čekal.

Po větru ke mně teď doléhala tlumená jazzová melodie, velice tichá, velice příjemná. Možná Miles Davis. Keenan poslouchal Milese Davise a v pěstěný ruce si k tomu držel gin se sodou. Večerní pohoda.

Čekal jsem dlouho. Ručičky na hodinkách se přeplazily od osmi třiceti k devíti a pak až k desíti. Spousta času na přemýšlení. Většinu doby jsem myslel na Barneyho, i když zrovna na něj se mi moc myslet nechtělo. Vzpomínal jsem, jak vypadal v tom člunu, kde jsem ho našel, jak na mě zíral a nesrozumitelně sípal. Strávil na vodě dva dny a připomínal vaře-nýho humra. Kolem břicha, kam schytl kulku, měl strup černý krve.

Určitě se všemožně snažil kormidlovat směrem k chatě, ale nakonec ho k ní dovedlo hlavně štěstí. Štěstí, že se k ní dostal, a štěstí, že ještě mohl trochu mluvit. Kdyby už mluvit nemohl, měl jsem připravenou hrst prášků na spaní. Nechtěl jsem, aby se trápil. Zvlášť, pokud by k tomu nebyl důvod. Jenže se ukázalo, že k tomu důvod je. Měl pro mě připravenou historku, vážně trhá, a stačil mi ji vypovědět skoro celou.

Když vypustil duši, vrátil jsem se do člunu pro jeho pětačtyřicítku. Byla schovaná na zádi v malý skřínce, zabalená v nepromokavým pytlíku. Pak jsem člun dotáhl na hlubokou vodu a potopil ho. Kdybych mu nad hlavu měl vytesat epitaf, stálo by na něm to rčení, že se každou minutu rodí jeden hajzl. A vsadím se, že většina z nich jsou na pohled docela milí chlapi - zrovna jako Barney. Místo epitafu jsem ale začal pátrat po těch, co ho oddělali. Trvalo mi půl roku, než jsem našel Keenana a zjistil, že přinejmenším Serža žije někde poblíž. Takže jsem díky svojí mezkovský tvrdohlavosti nakonec přece jen seděl tady.

V deset dvacet se po točité příjezdový cestě rozlila záře předních světlometů a já se v impale přikrčil na podlahu. Návštěvník zajel do garáže a zastavil těsně vedle Keenanova vozu. Podle zvuku motoru jsem hádal na nějaký starý volkswagen. Motor utíchl a já zaslechl Seržovo bručení, když se z autíčka škrábal ven. Pak se rozsvítilo na verandě a ke mně dolehlo cvaknutí otevíraných dveří.

Keenan: "Seržo! Kde se couráš? Pojď dál, naleju ti něco k pití."

Serža: "Skotskou."

Už předem jsem si stáhnul okýnko. Teď jsem z něj vystrčil Barneyho pětačtyřicítku, pažbu sevřenou pěkně oběma rukama. "Stát," přikázal jsem.

Serža byl asi v polovině schůdků na verandu. Keenan mu jako pozor-nej hostitel vyšel naproti a se sklopenou hlavou čekal, až vyleze nahoru

a on mu bude moct pokynout, ať jde dál. Jejich siluety byly ve světle> který se rozlévalo zevnitř, dokonale zřetelný. Pochybuju, že ze mě v tý tmě něco rozeznali, ale pistoli viděli docela určitě. Nebyla z nejmenších.

"Kdo sakra jste?" zeptal se Keenan.

"Jerry Tarkanian," představil jsem se. "Jestli se hnete, máte v sobě takovou díru, že by se skrz ni dalo dívat na televizi."

"Co to melete za kraviny?" utrousil Serža. Ale nepohnul se.

"Hlavně se nehýbat, pánové. O nic víc se nestarejte." Otevřel jsem zadní dveře impaly a opatrně vystoupil. Serža na mě koukal přes rameno a já viděl, jak se mu ty drobný očka lesknou. Pomaličku zvedal ruku k límci svého dvouřadého kabátu, model 1943.

"Ale no tak," povídám. "Dej ty ruce nad hlavu, grázle."

Serža zvedl ruce nad hlavu. Keenan už je tam měl.

"A teď dolů pod schody. Oba."

Sešli dolů, a když vystoupili z přímý záře světla, konečně jsem jim viděl do tváře. Keenan vypadal vystrašeně, ale Serža klidně zrovna mohl poslouchat přednášku o zenu a údržbě motocyklu. Barneyho nejspíš od-krouhnul právě on.

"Otočte se ke zdi a opřete se o ni. Oba."

Keenan: "Jestli vám jde o peníze..."

Rozesmál jsem se. "No, chtěl jsem začít tím, že vám nabídnu slevu na pár pytlíků slanejch oříšků a k těm větším věcem se dopracujeme postupně, ale prokouknul jsi mě. Jo, jde mi o peníze. Konkrétně o čtyři sta osmdesát tisíc dolarů.

Zakopanejch na ostrůvku Carmel's Foliy, kousek od Bar Harboru."

Keenan sebou trhnul, jako kdybych do něj střílil, zato Seržova jako z betonu vysekaná tvář se vůbec nepohnula.

Otočil se, položil ruce na zeď a plnou vahou se o ně opřel. Keenan neochotně následoval jeho příkladu. Prohledal jsem nejdřív jeho a objevil pitomou maličkou dvaatřicítku s deseticentimetrovou hlavní. Takovou hlaveň můžete člověku přiložit až těsně k hlavě, a když pak stisknete spoušť, stejně minete. Odhodil jsem ji přes rameno a zaslechl, jak se odrazila od jednoho z aut. Serža u sebe neměl nic - a docela jsem si oddechl, když jsem od něj mohl odstoupit.

"Půjdem dovnitř. Nejdřív ty, Keenane, pak Serža, nakonec já. Bez blbostí, jasno?"

Všichni tři jsme vypochoďovali po schodech a došli do kuchyně. Byla to jedna z těch supersterilních vymožeností jen z dlaždiček a chrómu, co vypadají, jako by takhle v celku vyjely na běžícím pásu z nějaký fabriky kdesi na Středozápadě, kde pracujou jen samí srdeční metodisti, co se všichni tvářej jak z reklamy na zubní pastu a jsou cítit po tabáku značky Cherry Blend. Pochybuju, že vůbec kdy potřebovala něco tak přízemního jako uklízení; Keenan nejspíš jen jednou týdně zavřel dveře a zapnul skrytý rozstřikovače.

Dovedl jsem je do obývacího - další pastva pro oči. Patrně ho navrhoval nějaký přihrátej dekoratér, kterej se nikdy nezabavil svojí platonický lásky k Ernestu Hemingwayovi. Byl tu plochýma kamenama obložený krb velkej skoro jako kabina výtahu, týkovéj stolek, nad kterým visela losí hlava, a pod polici plnou fajnovejch bouchaček stál servírovací nápojovej vozík. Věž už se sama vypnula.

Mávl jsem pistolí ke gauči. "Každý najeden konec."

Posadili se, Keenan napravo, Serža nalevo. Serža vypadal vsedě ještě mohutnější. Trochu přerostlým ježkem se mu proplítala nehezka hluboká jizva. Odhadem mohl vážit takovejch sto patnáct kilo a mě napadlo, proč proboha chlap s postavou Mikea Tysona jezdí ve volkswagenu.

Vzal jsem křeslo a dotáhl ho po Keenanově tmavozlutým koberci naproti gauči, přesně mezi ně dva. Usadil jsem se a pětáctýřícitku si položil na stehno. Keenan na ni zůstal koukat jako pták na hada. Serža na rozdíl od něj koukal na mě, jako by on byl had a já pták. "Co teď?" zeptal se.

"Teď si popovídáme o mapách a o penězích," sdělil jsem mu.

"Nevím, o čem to mluvíte," prohlásil Serža. "Zato ale vím, že malí kluci by si neměli hrát s pistolema."

"Jak se poslední dobou vede Cappymu MacFarlandovi?" prohodil jsem nenuceně.

Se Seržou to ani nehlo, ale Keenan okamžitě otevřel stavidla. "On to všechno ví. Ví to!" Slova z něj lítala jako kulky.

"Drž hubu!" okřikl ho Serža. "Drž kurva hubu!"

Keenan tiše zakňučel. Nikdy ho nenapadlo, že by se scénář mohl vyvinout zrovna takhle. Usmál jsem se. "Má pravdu, Seržo. Všechno vím. Nebo skoro všechno."

"Kdo jste?"

"Někdo, o kom jsi v životě neslyšel. Přítel Barneyho."

"Jakýho Barneyho?" zeptal se Serža lhostejně. "Barneyho Googla? Toho s těma vypoulenýma očima?"

"Nebyl mrtvěj, Seržo. Tehdy ještě ne."

Serža pomalu otočil hlavu a vrhl vražednej pohled na Keenana. Keenan se rozklepal a otevřel pusu. "Mlč," poručil mu Serža. "Ani slovo. Jestli cekneš, zakroutím ti krkem jako kuřeti."

Keenan s hlasitým klapnutím pusy zase zavřel.

Serža se zadíval zpátky na mě. "Co znamená skoro všechno?"

"Všechno až na pár detailů. Ví o tý obrněný dodávce. O ostrově. O Cappym MacFarlandovi. O tom, jak jste s Keenanem a ještě nějakým grázlem Jaggerem zabili Barneyho. A o mapě. Tohle vím."

"Tak to vůbec nebylo," ohradil se Serža. "Chtěl nás podrazit."

"Na to by neměl kuráž," namítl jsem. "Byl obyčejnej trouba, co uměl dobře řídit."

Pokrčil rameny; jako bych sledoval miniaturní zemětřesení. "Fajn. Pro mě za mě se chovejte jako blb, když už jako blb vypadáte."

"Věděl jsem, že se Barney na něco chystá, už od března. Jen jsem netušil na co. A pak si jednou večer přinesl pistoli. Tuhle pistoli. Jak jste na něj vůbec narazili, Seržo?"

"Přes společnýho známýho -jednoho kluka, co s ním seděl. Potřebovali jsme řidiče, kterej se vyzná ve východním Maine a kolem Bar Har-boru. Tak jsme ho s Keenanem navštívili a vyložili mu náš plán. Zamlouvalo se mu to."

"Já s ním seděl v Shanku," řekl jsem. "Měl jsem ho rád. Jeho člověk prostě musel mít rád. Sice to byl trouba, ale bezva kluk. Potřeboval spíš chuť než partáka."

"Jako George a Lennie ze Steinbecka," ušklíbl se Serža.

"Hm, koukám, že sis v lochu prohluboval vzdělání - pokud teda u tebe vůbec bylo co prohlubovat," prohodil jsem.

"Měli jsme zálsuk na jednu banku v Lewistonu. Nechtělo se mu čekat, až to všechno naplánuju. A tak je teď pod drnem."

"Teda to je fakt smutný," pokračoval Serža. "Úplně mi z toho začínají vlhnout oči, nekecám."

Zvedl jsem pistoli, nechal ho nakouknout do hlavně a na vteřinku dvě jsem byl já had a on pták. "Ještě chvíli si dělej srandičky, a pošlu ti kulku do břicha. Věříš tomu?"

Se zarážející rychlostí vypláznul jazyk, olízl si spodní ret a znovu jazyk zatáhnul. Pak přikývl. Keenan seděl jako z kamene. Vypadal, že se mu chce zvracet, ale tak docela si netroufá.

"Povídal mi, že to je velká věc, vážně bomba," pokračoval jsem. "Víc jsem z něj nevypáčil. Odjel třetího dubna. Dva dny nato přepadli čtyři muži kousek za Carmelem střeženou dodávku na cestě z Portlandu do Bangoru. Všichni tři poldové mrtví. V novinách psali, že lupiči prorazili dva zátarasy v nějakým vylepšeným Plymouthu '78. Barney se zrovna v jednom plymouthu vrtal, říkal, že v něm bude vozit nákupy. Vsadím se, že mu Keenan vyplatil nějaký prachy předem, aby to auto předělal na něco lepšího a mnohem rychlejšího."

Podíval jsem se na něj. Keenan byl v obličejí bílej jak tvaroh.

"Šestýho května jsem dostal pohled odeslaný z Bar Harboru, ale to nic neznamená - schází se tam pošta z desítek ostrovů a ostrůvků. Poštovní člun je všechny objíždí. Na pohledu stálo: 'Mámě i zbytku rodiny se vede dobře, obchod prosperuje. Uvidíme se v červenci.' Pod to se Barney podepsal svým prostředním jménem. Pronajal jsem si chatu na pobřeží, protože Barney věděl, že přesně to bych udělal. Jenže červenec přišel a odešel a Barney nikde."

"To už jste musel bejt sakra nadrženej, co?" prohodil Serža. Zřejmě mi chtěl dát najevo, že jsem ho nijak nezastrašil.

Nepřítomně jsem se na něj zahleděl. "Objevil se až začátkem srpna. Zasluhou tuhle přítele Keenana, Seržo. Zapomněl, že je ve člunu automatický čerpadlo. Ty sis myslel, že ta kocábka půjde rovnou ke dnu, co, Keenane? A taky sis myslel, že už je po něm. Den co den jsem chodil na Francouzskéj mys a rozkládal tam žlutou deku. Byla vidět na míle daleko. Nedala se přehlédnout. Ale i tak měl štěstí."

"Až moc velký," odsekl Serža.

"Jedna věc by mě zajímala - věděl už předtím, než jste se do toho pustili, že všechny ty bankovky jsou nový a že mají zaznamenaný jejich sériový čísla? Že je tak tři čtyři roky nebude moct udat ani u kšeftařů na Bahamách?"

"Věděl to," zamručel Serža a já mu to překvapivě věřil. "A nikdo neměl v plánu s těma prachama kšeftovat. To věděl taky. Možná spoléhal na to, že hotovost sežene z tý banky v Lewistonu, co jste o ní mluvil, ale i kdyby ne, pravidla znal a souhlasil, že se jima bude řídit. A proč taky ne, že jo?"

1 kdybysme měli čekat deset let, než se pro ten balík vrátíme a rozdělíme si ho. Co je deset let pro kluka jako Barney?"

Dyt' by mu bylo teprve pětatřicet. Mně by bylo jedenašedesát."

"A co Cappy MacFarland? O něm Barney taky věděl?"

"Jo. Cappy se do toho počítal taky. Dobřej chlap. Profík. Loni dostal rakovinu. Neoperovatelnou. A dlužil mi laskavost."

"Tak jste se všichni čtyři vypravili na Cappyho ostrůvek," navázal jsem. "Kousek pustý země, kterému dal někdo jméno Carmen's Foliy. Cappy zakopal peníze a nakreslil mapu."

"Tohle byl Jaggerův nápad," doplnil mě Serža. "Nechtěli jsme ty prachy rozdělovat hned - někoho by to mohlo zlákat. Ale taky jsme nechťeli celý balík nechat v jedné ruce. Cappy MacFarland představoval dokonalý řešení."

"A jak to bylo s tou mapou?" zeptal jsem se.

"Čekal jsem, kdy se k tomu dostaneme," mrazivě se ušklíbl Serža.

"Neříkej mu to!" vyjekl chraplavě Keenan.

Serža se k němu otočil a věnoval mu pohled, který by roztavil ocelovou tyč. "Drž hubu. Lhát mu nemůžu a zapírat už taky ne, díky tobě. Jenom doufám, Keenane, že ses moc netěšil do příštího století."

"Napsal jsem tvoje jméno do dopisu," rozkřikl se Keenan. "Jestli se se mnou něco stane, je tvoje jméno v dopisu!"

"Ta Cappyho mapa byla pěkná," pokračoval Serža, jako by tam Keenan vůbec nebyl. "Prodělal v Jolietu nějaký kreslířský kurz. Rozstříhal ji na čtvrtiny. Pro každého z nás jednu. Měli jsme se sejít čtvrtýho července za pět let. Společně to probrat. Možná se dohodnout, že počkáme dalších pět let, možná složit mapu hned. Jenže se vyskytly problémy."

"Jasně," přikývl jsem, "i tak se to dá nazvat."

"Jestli vás to potěší, tak to celý byla Keenanova hra. Nevím, jestli Barney něco tušil, nebo ne, ale je to tak. Když jsme s Jaggerem odjížděli v Cappyho člunu, byl Barney ještě v pořádku."

"Ty zasranej lhář!" zaječel Keenan.

"Kdo má dva kusy mapy doma v sejfu, co?" opáčil Serža. "Nejsi to náhodou ty, brouku?"

Otočil se zpátky ke mně.

"Ale mně osobně to bylo fuk. Půlka mapy stejně nestačí. A nehodlám nikomu tvrdit, jak mi vadí, že se místo na čtyři díly bude dělit na tři."

Stejně byste mi nevěřil, i kdyby to byla pravda. A pak najednou, kdo mi nevolá, že jo? Keenan. Že přej bysme si měli promluvit. Čekal jsem to. A vy podle všeho taky."

Přikývl jsem. Najít Keenana bylo snazší, než najít Seržu - držel se ve světě zločinu víc na očích. Předpokládám, že Seržu bych nakonec vypátral taky, ale říkal jsem si, že to nejspíš nebude třeba. Sup k supovi sedá stejně jako vrána kvráně... a po supech zůstane na zemi vždycky spousta peří.

"Jistě," pokračoval Serža, "varuje mě, ať všechny krvelačný nápady pustím z hlavy. Tvrdí, že uzavřel životní pojistku a napsal dopis, ve kterém by jeho právník v případě jeho nenadálý smrti našel moje jméno. Přišel s tím, že bysme třeba spolu mohli vykoumat, kam Cappy ty prachy zakopal, když máme tři díly mapy ze čtyř."

"A rozdělit si je půl na půl," dodal jsem.

Serža přikývl. Keenanův obličej připomínal měsíc, který se vznáší vysoko ve stratosféře strachu.

"Kde je sejf?" zeptal jsem se ho.

Keenan neodpověděl.

Vzal jsem do ruky pětačtyřicetku. Trochu jsem s ní v poslední době trénoval. Byla to dobrá pistole. Líbila se mi. Střelil jsem Keenana do předloktí, těsně pod loket. Serža nehnul brvou. Keenan padl na gauč, schoulil se do klubíčka, chytil se za ruku a začal skučet na celý kolo.

"Sejf," zopakoval jsem.

Keenan skučel dál.

"Teď tě střelím do kolena," sdělil jsem mu. "Ne že bych to znal z vlastní zkušenosti, ale slyšel jsem, že je to pekelná bolest."

"Za tím obrazem," vydechl. "Za Van Goghem. Hlavně už mě nikam nestřílejte," vyděšeně se na mě zašklebil.

Kývnul jsem pistolí na Seržu. "Stoupnout čelem ke zdi."

Serža vstal a otočil se ke zdi, ruce volně svěsil podél těla.

"Teď ty," přikázal jsem Keenanovi. "Jdi otevřít sejf."

"Dyt' tu vykrvácím," kňoural Keenan.

Došel jsem k němu a praštil ho pažbou pětačtyřicetky ze strany do tváře, až jsem mu seděl kůži. "Teď teprve krvácíš," řekl jsem mu. "Padej otevřít ten sejf, nebo budeš krvácet ještě víc."

Keenan se zvedl, pořádku si držel ruku a popotahoval. Zdravou rukou

sundal obraz ze skoby, čímž odkryl kancelářské stěnové trezor. Vyplašeně po mně hodil očima a začal si pohrávat s číselníkem. Dvakrát se spletl a musel se vrátit na začátek. Na třetí pokus sejf otevřel. Měl tam nějaký papíry a dva balíčky bankovek. Sáhł dovnitř, chvíli se tam přeli raboval a vytáhl dva čtverečky papíru, asi deset krát deset centimetrů.

Přisahám, že jsem neměl v plánu ho zabít. Chtěl jsem ho nejdřív svázat a nechat ho tak. Nemohl mi nijak uškodit; služka by ho našla, až by se vrátila z toho večírku, nebo kam to s tím svým Dodgem Coltem odjela, a Keenan by se týden neodvážil vystrčit nos z baráku. Ale bylo to tak, jak říkal Serža. Měl dvě čtvrtiny. A na jedny byla krev.

Napálil jsem do něj další kulku a tentokrát ne do ruky. Složil se jako prázdný pytel na prádlo.

Se Seržou ani tohle nehlo. "Nekecal jsem. Tvýho parťáka oddělal Keenan. Oba to byli amatéři. Amatéři jsou blbí."

Nereagoval jsem. Prohlédł jsem si ty čtverečky a strčil šije do kapsy. Ani na jednom nebyl křížek.

"Co teď?" zeptal se Serža.

"Pojedeme k tobě."

"Proč myslíte, že mám svůj kousek mapy tam?"

"Nevím. Asi telepatie. A když tam nebude, pojedeme tam, kde je. Nikam nechvátám."

"Vy máte na všechno odpověď, co?"

"Jdeme."

Vrátili jsme se do garáže. Já se usadil ve volkswagenu vzadu, křížem od něj. Habán jako on mě v takovém pidiautíčku těžko mohl něčím překvapit; trvalo by mu pět minut, než by se ke mně vůbec otočil. Za dvě minuty už jsme byli na cestě.

Začalo sněžit, padaly velké, mokré vločky, který se lepily na přední sklo, a jakmile se dotkly chodníku, okamžitě se měnily v břečku. Byla to klouzavá jízda, ale naštěstí nebylo moc aut.

Po půlhodinové cestě po státní silnici 10 odbočil na okresku. Po další čtvrt hodině už jsme drkotali jen po vyježděné polní cestě, lemované zasněženými borovicemi. Po dvou mílech jsme zatočili na krátkou příjezdovou cestu k domu, posetou odpadky.

V nepříliš vydatném světle předních reflektorů jsem rozeznal rachi-tickou venkovskou chajdu se záplatovanou střechou a pokroucenou televizní anténou. V příkopě nalevo stála zapadaná stará fordka. Vzadu vykukovala kadibudka a hromada starých pneumatik. Hotová Hernan-dova skrýš, jak z té písničky.

"Vítejte v Ritzu," prohodil Serža a vypnul motor.

"Jestli je to past, zabiju tě."

Zabíral skoro tři čtvrtiny obou předních sedadel volkswagenu. "Já vím," přikývl.

"Vystup."

Serža mě dovedl k přednímu vchodu. "Otevři," poručil jsem mu. "Ale dál ani krok."

Otevřel dveře a zůstal stát na místě. I já jsem stál na místě. Stáli jsme tam asi tři minuty a nic se nedělo. Jediné, co se kde pohnulo, byla tlustá šedivá veverka, která se odvážíla až do půlky dvora a zahrnula nás vodopádem nadávek v hlodavčím jazyce.

"Dobře," řekl jsem nakonec. "Jdeme dovnitř."

Byla to děsná díra, což by jeden vážně nečekal. Jediná šedesátiváto-vá žárovka vrhala po místnosti jen matné světlo, takže v rozích se držely stíny jako vyhladovělí netopýři. Všude se válely rozházené noviny. Na prověšený šňůře se sušilo oblečení. V jednom rohu stála starodávná televize značky Zenith, ve druhém chatrný umyvadlo a holá, prorezlá vana na čtyřech zahnutých nohách. Vedle ní byla opřená lovecká puška. Smrděly tam nemytý nohy, střešní plyny a chilli.

"Není nad prostej život," prohodil Serža.

S tím by se sice dalo polemizovat, ale nechal jsem to plavat. "Kde je tvoje část mapy?"

"V ložnici."

"Tak pro ni."

"Ještě moment." Pomalu se otočil, jeho jako z betonu vytesaná tvář znovu ztuhla. "Chci vaše slovo, že mě pak nezabijete."

"A jak mě přinutíš, abych ho dodržel?"

"To nevím. Nebejvá mi než doufat, že tady šlo o víc než jen o peníze. A pokud šlo o Barneyho - vyrovnat Barneyho dluh -, tak už jste ho vyrovnal. Oddělal ho Keenan a teď je sám tuhej. Jestli k tomu chcete i prachy, fajn. Tři čtvrtiny by mohly stačit a měl jste pravdu - na tom mém kousku je nakreslený velký X. Ale nedám vám ho, dokud mi neslibíte něco na oplátku: život."

"A jak mám vědět, že po mně potom nepůjdeš?"

"Ale já půjdu, příteli," odvětil vyrovnaně Serža.

Zasmál jsem se. "Platí. Příhod' Jaggerovu adresu a máš moje slovo. A já ho dodržím."

Serža zvolna zavrtěl hlavou. "S Jaggerem byste si zahrávat neměl, ten z vás stáhne kůži zaživa."

Ruka s pětačtyřicátkou mi mezitím trochu klesla. Teď jsem ji znovu zvedl.

"No dobře. Žije v Colemanu v Massachusetts. V horské chatě. Stačí to?"

"Jo. Teď tu tvoji třetinu, Seržo."

Serža se na mě ještě jednou upřeně zadíval. Pak přikývl. Zamířili jsme do ložnice.

Znovu jak vystřižená z katalogu. Na podlaze flekatá matrace, na ní haldy pornomagazínů, na zdech plakáty ženských, co na sobě měly sotva víc než tenkou vrstvičku oleje. Doktorce Ruthový by při jediném pohledu na tenhle pelech musela vybouchnout hlava.

Serža ani na okamžik nezaváhal. Zvedl z nočního stolku lampičku a vypáčil spodek jejího stojánku. Uvnitř byla úhledně složená jeho čtvrtina mapy; beze slova mi ji podal.

"Hoď to sem," vyzval jsem ho.

Serža se pousmál. "Vy jste ale zmetek opatrná, co?"

"Zjistil jsem, že se to vyplácí. Tak sem s tím, Seržo."

Papírek mi hodil. "Lehko nabyl, lehko pozbyl," řekl k tomu.

"Dodržím slovo," ujistil jsem ho. "Máš zatracený štěstí. Teď zpátky vedle."

V očích se mu chladně zalesklo. "Co chcete dělat?" "Postarat se, aby ses odsud hned tak nedostal. Jdeme."

Hezky jsme se ve dvoučlenném průvodu vrátili zpátky do hlavní místnosti. Serža se postavil pod holou žárovku, žádala ke mně a trochu nahlbil ramena, jak čekal, kdy se mu do zátylku zaryje hlaveň pistole. A já ji zrovna zvedal, že ho vezmu pažbou, když zničehonic zhaslo světlo.

V chatrči byla rázem tma jako v pytli.

Hodil jsem sebou doprava; po Seržovi už se slehla zem. Zaslechl jsem dutou ránu a šustění novin, jak přistál na podlaze. Pak ticho. Naprostý, dokonalý ticho.

Čekal jsem, až si moje oči zvyknou na tmu, ale i když si zvykly, bylo to na nic. Ten pokoj byl jako mauzoleum, ve kterém trčí ze země tisíc tmavejch náhrobních kamenů. A Serža je znal všechny do posledního.

Já zase znal Seržu; nedalo nijak zvlášť velkou práci vyhrabat si o něm pár věcí. Byl se Zelenýma baretama ve Vietnamu a od té doby už se nikdo neobtěžoval říkat mu pravým jménem; byl to prostě jen Serža, velkej, nebezpečnej a tvrdej.

A někde v té tmě se plížil ke mně. Musel to tady znát jako své boty, protože jsem vůbec nic neslyšel, ani zapraštění prkna, ani zašoupání podrážky. Ale cítil jsem, že je pořád blíž a blíž, obchází mě zprava nebo zleva, anebo mě možná chce překvapit a jde zepředu.

Pažbu pistole v dlani jsem měl celou zpocenou a musel jsem se hodně krotit, abych kolem sebe nezačal pálit nazdařbůh. Dobře jsem si uvědomoval, že mám v kapse tři čtvrtiny toho jejich koláče. Vůbec jsem nehloubal nad tím, proč světlo zničehonic zhaslo. Přinejmenším do chvíle, kdy okno probodla ostrá záře baterky, naslepo přešla po podlaze a čirou náhodou narazila na Seržu, kterej se nehybně krčil asi metr a půl nalevo ode mě. Oči se mu v tom jasném kuželu světla zaleskly zeleně jako kočce.

Vpravačce se mu leskla čepel břitvy a já si rázem vybavil, jak si tam u Keenanovy garáže nenápadně zvedal ruku ke klopě kabátu.

Stačil do světla baterky pronést jediný slovo: "Jaggere?"

Nevím, kdo ho dostal jako první. Zpoza baterky jednou štekla pistole velkého kalibru a já dvakrát stiskl spoušť Barneyho pětačtyřicítky - čistě reflexivně. Seržu to odhodilo dozadu na zeď takovou silou, že se mu při tom vyzula bota.

Baterka zhasla.

Vypálil jsem do okna, ale trefil jen sklo. Ležel jsem na boku ve tmě a začalo mi docházet, že jsem na to, kdy se v Keenanovi znovu probudí jeho chamtivost, nečekal sám. Jagger čekal taky. A přestože v kufru v autě jsem měl náhradní zásobník s dvanácti patronama, v pistoli už mi zbývala jen jedna.

S Jaggerem byste si zahrávat neměl, radil mi Serža, ten z vás stáhne kůži zaživa.

V hlavě už jsem měl poměrně jasnou představu o uspořádání pokoje. Zvedl jsem se do podřepu, překročil Seržovy roztažené nohy a přeběhl do kouta. Vlezl jsem si do vany a vykoul přes okraj. Vůbec nic jsem neslyšel. Dno vany bylo na dotek drsný a ze stěn se loupal smalt až do výšky, kam obyčejně sahala voda. Čekal jsem. Uběhlo pět minut. Připadalo mi to jako pět hodin.

Pak znovu problikla baterka, tentokrát oknem v ložnici. Když paprsek zamířil skrz dveře, schoval jsem hlavu. Baterka tu krátce zapátrala a zhasla.

Znovu ticho. Dlouhý, hlasitý ticho. Na špinavém povrchu Seržovy smaltované vany jsem viděl úplně všechno. Keenanův zoufalý úsměv. Barneyho se strupem zaschlý krve na břiše a dírou kousek nalevo od pupku. Seržu, zkamenělého v kuželu světla z baterky, jak profesionálně drží břitvu mezi palcem a prostředníkem. Jaggera, stín bez tváře. A sebe. Pátou čtvrtinu.

Najednou se ozval hlas, hned za dveřma. Zněl měkce a kultivovaně, skoro žensky, ale ne zženštile. Naopak velice kompetentně a smrtelně vážně.

"Hej, brácho."

mlčel jsem. Nehodlal jsem mu to brát hned po prvním zazvonění.

Když se hlas ozval znovu, přišel od okna. "Zabiju tě, brácho. Přišel jsem zabít je, ale stačíš mi i ty."

Odmlka, během které znovu změnil pozici. Tentokrát se mi hlas ozval přímo nad hlavou - z okna nad vanou. Měl jsem žaludek až v krku. Kdyby teď rozsvítil tu baterku...

"Žádný pátý kolo u vozu nepotřebuju," řekl Jagger. "Je mi líto."

Skoro jsem neslyšel, jak se přesouvá zase jinam. Zpátky ke dveřím. "Mám svoji čtvrtinu tady u sebe. Nepřijdeš si pro ni?"

Chtělo se mi zakašlat, ale vydržel jsem to.

"No jen si pro ni pojď, brácho," posmíval se mi. "Shrábneš všechno. Stačí si jen přijít."

Jenže já jeho čtvrtinu nepotřeboval a předpokládám, že to věděl. Žetony jsem měl v kapse. Teď už stačilo jen vyměnit je za peníze. Zato Jagger s jednou čtvrtinou neměl šanci.

Tentokrát se ticho vážně protahovalo. Půl hodiny, hodinu, věčnost. Věčnost na druhou. Začínalo mi tuhnout celé tělo. Venku se zvedal vítr, takže nebylo slyšet nic kromě sněhu, jak naráží do stěn. Byla děsná zima. Ztrácel jsem cit v konečcích prstů.

Potom, kolem půl druhý, se ozvalo takový strašidelný šramocení, jako

kdyby ve tmě běhaly krysy. Zadržel jsem dech. Jagger se nějak dostal dovnitř. Byl přímo tady v místnosti...

Pak mi to došlo. To jen rigor mortis, uspišenej tou zimou, naposled hýbal Seržovým tělem. Trochu se mi ulevilo.

A právě v tom okamžiku se rozletěly dveře a dovnitř vrazil Jagger, přízrak s kabátem od sněhu, vytáhlej, hubenej, rozevlátej. Napumpoval jsem to do něj a kulka mu ze strany prorazila díru do hlavy. Jenže v tom krátkém záblesku jsem spatřil, že jsem to ve skutečnosti napálil do strašáka bez tváře, v othranejch kalhotách a košili nějakýho farmáře. Když dopadl na zem, skutálela se hadrová hlava z násady koštěte. A to už páčil Jagger po mně.

Držel poloautomatickou pistoli a vnitřek vany se proměnil v obrovskéj dutej činel. Smalt lítal na všechny strany, odrážel se od stěny, padal mi do obličeje. Kromě toho na mě pršely dřevěný třísky a zasáhla mě i jedna horká odražená kulka.

A už se ke mně hnál, nedal mi ani vydechnout. Měl mě tam ve vaně naservírovanýho jak kachnu na pekáči. Nemohl

jsem ani zvednout hlavu.

Nakonec mě zachránil Serža. Jagger škobrtнул o jednu jeho mrtvou nohu, ztratil rovnováhu a pokropil kulkama podlahu místo mě. Rázem jsem byl na kolenou. Zahrál jsem si na Rogera Clemense a natáhnul ho Barneyho pětačtyřicítkou přímo do hlavy.

Ani taková slupka pažbou ho nezastavila. Když jsem vylézal z vany, abych se s ním vypořádal, zakopl jsem o okraj a Jagger dvakrát omámě-ně vypálil nalevo ode mě.

Tmavá silueta udělala krok nazpět, aby mě dostala pořádně na mušku. Jednou rukou si při tom Jagger držel ucho, kam ho udeřila moje pistole. Nejdřív mi prostřelil zápěstí a druhá rána mi vyryla hlubokou brázdou do krku. Potom naprosto nepochopitelně znovu škobrtнул o Seržovy nohy a skácel se na záda. Ještě u toho zmáčknul spoušť a poslal jednu do stropu. Tím přišel o poslední naději. Vykoopl jsem mu pistoli z ruky, jen jsem zaslechl křupnutí, jak se mu rozlámaly kosti. Pak jsem ho nabral mezi nohy, takže se schoulil do klubíčka. Kopl jsem ho znovu, tentokrát do zátylku a jeho chodidla naposled mimoděk zastepovala po podlaze. Pak už bylo po něm, ale já ho stejně kopal dál, kopal jsem ho, dokud z něj nebyla jen beztvářá hrouda masa s trochou jahodový marmelády, dokud nezůstalo nic, podle by čeho šel identifikovat, ani zuby, prostě

nic. Kopal jsem ho, dokud jsem mohl hýbat nohou a dokud jsem na ní cítil prsty.

Vtom jsem si uvědomil, že řvu a že tu kromě mrtvol není nikdo, kdo by mě slyšel.

Otřel jsem si pusou a sklonil se nad Jaggerovým tělem.

Ukázalo se, že o svojí čtvrtině mapy lhal. Moc mě to nepřekvapilo. Ne, to беру zpátky. Vůbec mě to nepřekvapilo.

Moje kraksna stála přesně tam, kde jsem ji nechal, za rohem před Keenanovým domem, ale teď už z ní byla jen jedna velká závěj. Seržova volkswagena jsem nechal asi míli daleko. Doufal jsem, že mi v autě ještě funguje topení. Byl jsem promrzlejší na kost. Otevřel jsem dveře, a když jsem si sedal, syknul jsem bolestí. Rána na krku už byla zaschlá, ale zápěstí bolelo jako čert.

Startér dlouho jenom skytal, ale nakonec motor naskočil. Topení fungovalo a ten jeden stěrač, co jsem měl, mi smetl ze skla většinu sněhu. Jagger o své čtvrtině lhal a nenašel jsem ji ani v nenápadný (a nejspíš ukradený) Hondě Civic, ve který přijel. Ale v peněžence měl svoji adresu, a kdybych jeho čtvrtinu přece jen potřeboval, říkal jsem si, že s největší pravděpodobností vím, kde ji hledat. Nepředpokládal jsem ovšem, že by to bylo třeba; tři části by měly stačit, zejména když ta Seržova na sobě měla velký X.

Opatrně jsem vyjel. Hodlal jsem se teď hodně dlouho chovat opatrně. V jedny věci měl Serža pravdu: Barney byl trouba. Na tom, že byl krom toho taky můj kámoš, teď už nezáleželo. Splatil jsem jeho dluh.

A musel jsem se začít chovat opatrně, protože šlo o hodně.

DOKTORŮV PŘIPAD

Myslím, že se stalo jen jednou jedinkrát, abych vyřešil zločin dřív než můj bájemí opředěný přítel, pan Sherlock Holmes. Říkám myslím, protože po vstupu do deváté dekády života se mi pomalu začala zamlžovat paměť, a teď, kdy se blížím ke stému výročí svého narození, už jako v mlhách vidím téměř vše. Možná k tomu došlo vícekrát, ale pokud ano, už si na to nevzpomínám.

Na tenhle případ však nejspíš nezapomenu nikdy, ať by se mé myšlení i vzpomínky zakalily jakkoli, a napadlo mne, že než mi Bůh navždy vezme pero z ruky, mohl bych se pokusit ho zaznamenat. Holmesovi už tím jistě neublížím; ten je již čtyřicet let na onom světě. Domnívám se, že po takové době mohu náš příběh bez obav vypovědět. Dosud o záležitosti lorda Hulla mlčel dokonce i Lestrade, který Holmese občas využíval, přestože ho neměl příliš v lásce - ačkoli vzhledem k okolnostem se jeho mlčení není co divit. A vlastně do jisté míry pochybuji, že by promluvil, i kdyby okolnosti byly jiné. Často si s Holmesem jeden druhého dobírali a mám ten dojem, že Holmes možná Lestrada ze srdce nenáviděl (přestože by emoci tak nízkou nikdy otevřeně nepřiznal), zatímco Lestrade choval mého přítele ve zvláštní úctě.

Bylo deštivé, bezútesné odpoledne a hodiny právě odbíjaly půl druhé. Holmes seděl u okna, držel v ruce housle, ale nehrál na ně, jen mlčky hleděl ven do deště. Za podobného počasí, kdy nebe zůstávalo zatvrzele šedé i déle než týden, upadal Holmes (zejména poté, co skoncoval s kokainem) nezřídka do trudnomyslné, až mrzuté nálady, a tentokrát byl zklamaný dvojnásob, protože barometr od minulého večera stoupal a on

sebejistě předpovídal, že nejpозději do desáté dopoledne se nebe rozjasní. Namísto toho mlha, která visela ve vzduchu, když jsem ráno vstával, /housla ve vytrvalý dešť, a jestli Holmese dokázalo něco rozladit víc než dlouhodobě špatné počasí, pak jedině to, že se v něčem pletl.

Zničehonic vstal, nehtem drkl na jednu houslovou strunu a cynicky se usmál. "Watson! Pojďte se podívat! Takhle mokrého policejního čmouchala jste ještě neviděli!"

Byl to samozřejmě Lestrade, seděl v otevřené bryčce a z vlasů mu crčela voda přímo do těch zvědavých, blízko u sebe posazených očí. Bryč-ka ještě ani nezastavila, a už se štrachal ven, hodil kočímu minci a vykročil k číslu 221B Baker Street. Šel tak rychle, až jsem si říkal, že do našich dveří vrazí jako beranidlo.

Slyšel jsem paní Hudsonovu, jak mu vyčítá neúnosně vlhký stav jeho oděvu a rozčiluje se, jaké účinky by to mohlo mít na koberce jak v přízemí, tak nahoře, když vtom Holmes, který dokázal z Lestrada udělat naprostého trouba, kdykoli se mu zachtělo, přiskočil ke dveřím a křikl dolů: "Pusťte ho sem, paní Hudsonová - kdyby se chtěl zdržet, dám pod něj noviny. Ačkoli něco mi říká, ano, mám velice silný pocit, že..."

Ale to už Lestrade i přes reptání paní Hudsonové dupal do schodů. V obličejí byl celý rudý, oči mu plály a zuby - znatelně zažloutlé od tabáku - cenil do krvelačného úsměvu.

"Inspektore!" pozdravil ho Holmes žoviálně. "Copak vás k nám v takové slotě při-"

Dál se nedostal. Lestrade, ještě zadýchaný z toho výstupu, mu skočil do řeči: "Cikání prý říkájí, že lidská přání neplní Bůh, ale ďábel. Ted' už tomu věřím. Jestli chcete vyzkoušet svoje schopnosti, Holmesi, pojďte hned se mnou; tělo je ještě teplé a podezřelí čekají nastoupení v řadě."

"Váš elán mě skoro děsí, Lestrade!" zvolal Holmes, ale s nepatrně cynicky nadzdvíženým obočím.

"Nehrajte přede mnou ostýchavce, Holmesi - letím sem k vám, abych vám nabídl přesně to, po čem vaše pýcha tolik prahne. Sám jsem to od vás slyšel aspoň stokrát. A teď to tu máte: dokonalou záhadu zamčeného pokoje!"

Holmes mezitím zamířil do rohu, nejspíš pro onu pozlacenou vycházkovou hůl, kterou si v té době bůhvíproč tolik oblíbil. Teď se však na svého mokrého hosta překvapeně otočil. "Lestrade! Myslíte to vážně?"

"Copak bych riskoval vodu na plících z otevřené bryčky, kdybych to nemyslel vážně?" opáčil Lestrade.

Pak, pokud vím poprvé a naposledy (přestože jsou mu ta slova připisována i při bezpočtu dalších příležitostí), se Holmes otočil ke mně a zvolal: "Rychle, Watson! Hraje rozehraná!"

Cestou Lestrade trpce podotkl, že Holmes má vpravdě ďábelské štěstí; přestože Lestrade svému kočímu nakázal, ať na něj počká, když jsme vyšli z Holmesova bytu, spatřili jsme, že k nám ulicí klope nevídaná rarita: prázdný fiakr za deště, který pomalu přecházel v liják. Nastoupili jsme a vzněku jsme byli na cestě. Holmes se jako obyčejně usadil na levou stranu, oči mu neposedně jezdily po ulici a zaznamenávaly všechno, co se kde dělo, přestože v takový den se toho venku dělo skutečně pomalu... nebo to tak přinejmenším působilo na mě samotného. Nepochyboval jsem však, že Holmes z každého prázdného nároží i z každé deštěm omyté výlohy dokáže vyčíst spousty věcí.

Lestrade udal kočímu jistou adresu v Savile Row a pak se zeptal Holmese, jestli zná lorda Hulla.

"Slyšel jsem o něm," připustil Holmes, "ale nikdy jsem neměl tu čest se s ním osobně setkat. A předpokládám, že teď už ji ani nikdy mít nebudu. Námořní doprava, že?"

"Námořní doprava," přikývl Lestrade, "ale můžete mluvit spíš o štěstí. Lord Hulí byl podle všeho (včetně výpovědi jeho nejbližších a - ehm - nejdražších) veskrze protivný chlap, a ještě k tomu asi i pořádně praštěný. Nicméně všem jeho protivnostem i praštěnostem je teď nadobro konec; kolem jedenácté dnes dopoledne, přesně" - vytáhl své cibule a podíval se na ně - "před dvěma hodinami a čtyřiceti minutami, mu někdo vrazil nůž do zad právě ve chvíli, kdy v pracovně seděl nad svou závětí."

"Aha, a tato pracovní nechalvalně proslulého lorda Hulla," prohodil Holmes zamyšleně, zatímco si zapaloval dýmku, "má tedy podle vás být mým vysněným zamčeným pokojem?" Oči se mu za prvním obláčkem namodralého dýmu skepticky zaleskly.

"Ano," přisvědčil Lestrade poklidně, "podle mě jím je."

"Už jsme s Watsonem kopali ve spoustě podobných děr a nikdy jsme nenarazili na vodu," podotkl Holmes, a než se vrátil k prohlížení ulic,

jimiž jsme projížděli, krátce na mě mrkl. "Vzpomínáte na .Strakatý pás', Watsone?"

Ani jsem mu nemusel odpovídat. Pravda, i v tomhle případě figuroval zamčený pokoj, jenže také větrací šachta, jedovatý had a vrah natolik zákeřný, že ho napadlo dát všechny ty věci dohromady. Bylo to dílo brilantního krutého mozku, přesto Holmes téměř okamžitě celou záležitost prohlédl.

"Seznámíte nás s fakty, inspektore?" zeptal se Holmes.

Lestrade nám je začal servírovat úsečným tónem zkušeného policisty. Lord Albert Hulí byl tyran v práci a despota doma. Jeho žena žila v neustálém strachu a zřejmě k tomu měla velice dobrý důvod. Ani skutečnost, že mu porodila tři syny, nijak nezmírnila jeho neurvalý přístup ke všem v domácnosti obecně a k ní samotné zejména. Lady Hullová o těchto věcech hovořila jen nerada, její synové si však nebrali servírky; prohlašovali, že jejich otec neopomínul žádnou příležitost, kdy si do ní mohl rýpnout, zkritizovat ji, nebo si zažertovat na její účet... to všechno ve společnosti. Když byli sami, vyloženě ji ignoroval. Kromě okamžiků, doplnil Lestrade, kdy měl chuť ji zbít, k čemuž prý nedocházelo nijak zřídka.

"William, ten nejstarší, mi povídal, že když ráno přišla k snídani s oteklym okem nebo monoklem na tváři, vždycky se vymlouvala na totéž: že si zapomněla nasadit brýle a narazila do dveří. 'Narážela do nich tak jednou dvakrát týdně,' říkal William. 'Ani jsem nevěděl, že v domě tolikery dveře máme.'"

"Hmmm," zamručel Holmes. "Veselý chlapík! A to se mu synové nikdy nepokusili v tom zabránit?"

"Ona by to nedovolila," odtušil Lestrade.

"Blázen," prohodil jsem. Muž, který bije svou ženu, je hoden opovržení; žena, která si to nechá líbit, je hodná opovržení stejně jako on, a navíc to nemá v hlavě v pořádku.

"Nedělala ze sebe blázna bez důvodu," opáčil Lestrade. "Naopak pro svou 'snášlivost' měla důvod velice dobrý. Je koneckonců o dvacet let mladší než její muž a pán. Navíc byl Hulí těžký pijan a nenasytý jedlík. V sedmdesáti, před pěti lety, se u něj objevila dna a angina pectoris."

"Přečkat bouři a pak si užít na výsluní," komentoval to Holmes.

"Ano," přikývl Lestrade, "Jenže tahle představa už dovedla spoustu mužů i žen k bránám pekla, to mi věřte. Hulí si moc dobře pojistil, aby

jeho rodina znala jak jeho cenu, tak ustanovení v jeho poslední vůli. Byli sotva víc než jeho otroci."

"A poslední vůle je držela v okovech," zabručel Holmes.

"Přesně tak. V okamžiku smrti měl Hulí cenu tři set tisíc liber. A pravidelně se staral o to, aby v tomhle ohledu měli víc než jen jeho slovo; každého čtvrt roku zval domů hlavního účetního Námořní dopravy Hulí, aby podal rodině přehled o finanční situaci, přestože peněženku držel v ruce sám a nepustil z ní ani chlup."

"Vskutku ďábel," zvolal jsem a v mysli se mi vybavili ti krutí kluci, na než občas narazíte v Eastcheapu nebo Piccadilly a kteří se baví tím, že vyhladovělému psu nabídnou nějakou laskominu, aby ho donutili tancovat po zadních(.. a pak hladovému zvířeti dobrotu sami spolknou před očima. Brzy jsem měl zjistit, že tohle přirovnání je pravdě blíž, než bych pokládal za možné.

"Po jeho smrti měla lady Rebecca dostat sto padesát tisíc liber. Willi-am, nejstarší syn, padesát tisíc; Jory, prostřední, čtyřicet; a Stephen, nejmladší, třicet."

"A zbylých třicet tisíc?" zeptal jsem se.

"Menší odkazy, Watsone: bratrance z Walesu, tetičce z Brittany (ovšem ani cent příbuzným lady Hullové), pět tisíc jako společný odkaz služebnictvu. A ještě - to se vám bude líbit, Holmesi - deset tisíc útluku pro opuštěná koťata paní Hemphillové."

"To nemyslíte vážně!" neudržel jsem se. Jestli však Lestrade očekával podobnou reakci od Holmese, dočkal se zklamání. Holmes si jen znovu zapálil dýmku a přikývl, jako by přesně tohle čekal... tohle nebo něco v tom stylu. "V době, kdy v East Endu umírají nemluvněta hladu a v továrnách pracují dvanáctileté děti padesát hodin týdně, věnuje ten chlap deset tisíc liber na... na hotýlek pro kočky?"

"Přesně tak," přisvědčil mírně Lestrade. "Ba co víc, měl opuštěným koťatům paní Hemphillové nechat sedmadvacetkrát tolik, kdyby se dnes dopoledne nestalo, co se stalo - ať to spáchal kdokoli."

Na to jsem jen otevřel pusu dokořán a snažil se to v hlavě rychle vynásobit. Zatímco jsem docházel k závěru, že lord Hulí měl v úmyslu kvůli kočičímu penzionu vydědit jak svou ženu, tak všechny své děti, Holmes se podmračeně otočil k Lestradeovi a položil otázku, která mi připadala zcela bez souvislosti. "Asi se tam dost nakýchám, že?"

Lestrade se usmál. Byl to úsměv přímo nadpozemsky sladký. "Ano, můj nejdražší Holmesi! Obávám se, že asi dost." Holmes vyndal z pusy dýmku, která se právě rozhořela akorát k jeho spokojenosti (což jsem poznal z toho, jak se pohodlně opřel do sedadla), chvíli šiji prohlížel a pak ji vystrčil ven na dešť. Nechápatě jsem sledoval, jak vyklepává vlhký, dýmající tabák do deště.

"Kolik?" zeptal se Holmes.

"Deset," odpověděl Lestrade se zlomyslným úsměškem.

"Mám podezření, že vás v otevřené bryčce do takového nečasu vyhnalo víc než jen ten váš slavný zamčený pokoj," podotkl Holmes trpce.

"Podezření mějte, jaké chcete," opáčil Lestrade zvesela. "Obávám se, že já se návštěvě místa činu nevyhnu - povinnosti, to víte -, ale pokud chcete, klidně tuhle s doktorem počkejte venku."

"Jste zřejmě jediný člověk, kterého znám," prohodil Holmes, Jemuž špatné počasí tříbí smysl pro humor. Možná to leccos vypovídá o vaší povaze, že? Ale nevadí - tohle téma si nechme na jindy. Povězte mi jinou věc, Lestrade: kdy nabyl lord Hulí přesvědčení, že se blíží jeho poslední hodinka?"

"Poslední hodinka?" podivil jsem se. "Co vás, drahý Holmesi, vede k domněnku, že lord Hulí věděl -"

"To je zřejmé, Watsone," přerušil mne Holmes. "P. P. J., jak už jsem vám říkal aspoň tisíckrát - povaha předurčuje jednání. Bvalo ho držet je všechny zkrátka svou poslední vůlí..." Pohlédl stranou na Lestrada. "Žádné dodatky o svěřenství, předpokládám? Žádná zvláštní ustanovení?"

Lestrade zavrtěl hlavou. "Vůbec žádná."

"Neobvyklé!" podotkl jsem.

"Vůbec ne, Watsone; povaha předurčuje jednání, nezapomínejte. Chtěl, aby mu posluhovali ve víře, že až jim jednou prokáže tu laskavost, že zemře, spadne jim všechno do klína - jenže to nikdy neměl v úmyslu dopustit. Takové jednání by totiž bylo v přímém rozporu s jeho povahou. Souhlasíte, Lestrade?"

"Shodou okolností ano, souhlasím," přikývl Lestrade.

"A tím pádem jsme u toho, Watsone. Je to přece zřejmé. Lord Hulí si uvědomil, že jeho čas se nachýlil. Čeká... chce si být naprosto jistý, že tentokrát nejde o žádný omyl, o žádný planý poplach... a pak svolá svou milovanou rodinu. Kdy? Dnes ráno, Lestrade?"

Lestrade zamručel na souhlas.

Holmes si spojil prsty pod bradou. "Svolá je a sdělí jim, že sepsal novou vůli, podle níž nedostane nikdo ani penny... totiž nikdo kromě služebnictva, vzdálených příbuzných a samozřejmě koťat."

Otevřel jsem pusou, abych něco řekl, jenže mě uvnitř popadl takový vztek, že jsem ze sebe nakonec nic nedostal. Před očima jsem znovu spatřil ty kruté chlapce, kteří nutí vyhladovělé vořečky z East Endu skákat po kousku vepřového nebo po kůrce masového pirožku. Musím dodat, že mě nikdy nenapadlo se zeptat, jestli je takovou vůli možno před soudem zpochybnit. Dnes by člověka stálo pořádnou práci, kdyby chtěl upřednostnit kočičí hotel na úkor svých nejbližších příbuzných, ale v roce 1899 byla poslední vůle prostě poslední vůle, a pokud se nepodařilo prokázat dostatečný počet příkladů vyřinutého chování - ne výstředního, ale vyloženě vyřinutého -, pak byla taková poslední vůle, stejně jako vůle boží, vyplněna.

"Měl k té nové vůli náležitě svědky?" zeptal se Holmes.

"Jistěže měl," potvrdil Lestrade. "Včera se v domě objevil Hullův advokát s jedním svým pomocníkem a nechal se uvést do lordovy pracovny. Strávili tam spolu čtvrt hodiny. Stephen Hulí tvrdí, že advokát jednou zvýšil hlas, aby se proti něčemu ohradil - ačkoli neslyšel proti čemu -, ale Hulí ho okamžitě umlčel. Jory, prostřední syn, byl právě nahoře, kde maloval, a lady Hullová odjela na návštěvu k přítelkyni. Ale jak Stephen, tak William viděli oba právníky přijít a za krátkou chvíli zase odcházet. William říká, že dům opouštěli se svěšenou hlavou, a přestože je William oslovil, zeptal se pana Barnese - toho advokáta -, jestli mu něco není, a prohodil pár slov o vytrvalém dešti, Barnes vůbec neodpověděl a jeho pomocník dokonce ještě nahrbil ramena. Prý to vypadalo, jako by se za něco styděli, říká William."

Tím je tedy tahle případná skulina ze hry, napadlo mne.

"Když už jsme u toho, povězte mi něco víc o těch chlapcích," vybídl Lestrada Holmes.

"Jak si přejete. Asi ani není třeba říkat, že jejich nenávisť k otci převyšovalo snad jen otcovo bezmezné opovržení jimi... ačkoli jak mohl opovrhovat třeba Stephenem, to vážně... ale to je jedno, nebudu do toho zatahovat své vlastní názory."

"Ano, buďte tak laskav," prohodil Holmes suše.

"Williamovi je šestatřicet. Kdyby mu otec dával kapesné, nejspíš by i nř byl hospodský povaleč. Protože má ale peněz málo, pokud vůbec nějaké, tráví většinu dní v nejrůznějších tělocvičnách, kde pěstuje 'kulturu těla', či jak se tomu říká

-je to hotová hora svalů -, a většinu nocí Eřejmě po levných kavárnách. Kdykoli měl v minulosti trochu peněz v kapse, okamžitě se s nimi pustil ke karetnímu stolu, kde je velice rychle prohrál. Nijak zvlášť obdivuhodný člověk, Holmesi. Člověk bez smyslu života, bez schopností, bez zájmů a bez ambicí (kromě jediné, totiž přežít svého otce) může být těžko hoden obdivu. Když jsem ho vyslyšel, měl jsem zvláštní pocit, že ani nemluví s člověkem, ale s prázdnou vázou, na níž někdo lehce otiskl rysy lorda Hulla."

"Vázou, která čeká, až se naplní librami šterlinků," poznamenal Holmes.

"Jory, to je něco docela jiného," pokračoval Lestrade. "Většinu svého opovržení si lord Hulí schovával právě pro něj, už odmalicka ho častoval tak lichotivými přezdívkami jako 'rybí hlava', 'chromajzl' nebo 'záprtek'. Bohužel není nijak těžké původ těchto přezdívek pochopit; Jory Hulí určitě neměří víc než pět stop, má křivé nohy a je neobyčejně ošklivý. Připomíná mi trochu toho básníka, toho přihrátkého."

"Oscara Wilda?" zkusil jsem to.

Holmes na mě vrhl krátký, pobavený pohled. "Lestrade má asi na mysli Algernona Swinburna," řekl. "Který, pokud vím, není o nic přihrátější než třeba vy sám, Watsoně."

"Jory Hulí se narodil mrtvý," pokračoval Lestrade. "Byl celý fialový, a když se celou minutu nehýbal, doktor ho prohlásil za mrtvého a přikryl jeho zdeformované tělíčko ručníkem Lady Hullova v sobě zřejmě jedinkrát v životě našla trochu odvahy, posadila se, zvedla ručník a ponořila děťátko nohy do horké vody, kterou k porodu přinesli. Děťátko se hned začalo ošívát a křičet."

Lestrade se usmál a teatrálně si připálil krátký doutník.

"Hulí prohlašoval, že právě tenhle křest může za chlapcovy křivé nohy, a když měl trochu upito, vyčítal to své ženě.

Tvrdil jí, že se radši neměla do ničeho montovat. Lepší kdyby se Jory narodil mrtvý, než aby žil takhle, říkal někdy - jako takový záprtek s krabíma nohama a tresčí hlavou."

Holmes na tuhle podivnou (a z mého lékařského pohledu poněkud

pochybnou) historku reagoval jen strohou poznámkou, že se Lestradovi podařilo během pozoruhodně krátké doby nashromáždit pozoruhodně velké množství informací.

"Ano, tím mě přivádíte k jednomu aspektu této kauzy, o němž se domnívám, že vás bude obzvláště zajímat, drahý Holmesi," prohlásil Lestrade, když jsme ostře a s mnohým cákáním zatočili do Rotten Row. "Nikoho jsem nemusel nutit k řeči; spíš jsem měl co dělat, abych je aspoň na chvíli umlčel. Nejspíš museli mlčet hodně, hodně dlouho. A pak je tu ještě ta maličkost, že nová vůle zmizela. Úleva skutečně rozvazuje jazyky, jak by se člověk nikdy nenadal."

"Zmizela!" zvolal jsem, ale Holmes si toho nevšímal; v duchu se očividně ještě zabýval Jorym, zdeformovaným prostředním synem.

"A je hodně ošklivý?" zeptal se Lestrada.

"No hezký sotva, ale viděl jsem už i horší," odpověděl nevzrušeně Lestrade. "Myslím, že ho otec bez ustání urážel především proto -"

"-protože byl z jeho synů jediný, který nepotřeboval jeho peníze, aby udělal díru do světa," dopověděl za něj Holmes.

Lestrade sebou trhl. "K čertu s vámi, Holmesi! Odkud tohle víte?"

"To je přece jasné. Proč by si jinak lord Hulí dobíral Joryho za jeho fyzické nedostatky? Jak toho starého ďábla asi muselo dráždit, když před sebou měl soka tak skvěle vyzbrojeného v ostatních ohledech! Vysmívat se člověku za jeho vzhled nebo postavu je dobré tak pro děti ve škole, darebák jako lord Hulí byl jistě uvyklý vytříbenější zábavě.

Dokonce bych se odvážil tvrdit, že měl ze svého křivonohého prostředního syna strach. Jaké měl tedy vlastně Jory eso v rukávu?"

"Ale to už jsem přece říkal. Maluje," odpověděl Lestrade.

"Aha!"

A jak později prokázala plátna na spodních chodbách Hullovic sídla, byl Jory Hulí vskutku dobrý malíř. Ne mistrovský; to zase ne. Ale jeho portréty matky a bratrů byly natolik věrné, že když jsem o mnoho let později poprvé uviděl barevnou fotografii, přenesl jsem se v mysli okamžitě zpět do onoho deštivého listopadového odpoledne roku 1899. A obraz jeho otce by se možná i za mistrovské dílo označit dal. Rozhodně dokázal člověka vylekat (skoro vyděsit) tou škodolibostí, která doslova dýchala z plátna jako zatuchlý hřbitovní vzduch. Jory se možná skutečně podobal Algernonu Swinburnovi, ovšem jeho otec - přinejmenším v té podobě, jak ho zachytila ruka jeho prostředního syna - mi připomínal jednu postavu z Oscara Wilda: onoho téměř nesmrtelného hejska Dori-ana Graye.

Tvorba takového plátna je dlouhý, pomalý proces, ale skici dokázal Jory kreslit s takovou rychlostí, že mu stačilo vyrazit si v sobotu odpoledne do Hyde Parku a vrátil se s dvaceti librami v kapse.

"Dost pochybuji, že se tohle jeho otcí líbilo," prohodil Holmes. Automaticky sáhl pro dýmku, ale hned ji zase schoval.

"Syn anglického páira skicuje bohaté Američany a jejich milované protějšky jako nějaký francouzský bohém."

Lestrade se od srdce zachechtal. "Šílel z toho vzteky, jak si asi dokážete představit. Ale Jory- a za to ho chválím! - se svého prodejního stánku v Hyde Parku odmítal vzdát... jediné pod podmínkou, že mu otec bude vyplácet kapesné pětatřiceti liber týdně. Starý Hulí to měl za vydírání."

"Dočista mi pro něj srdce krvácí," utrousil jsem.

"I mně, Watsoně," přidal se Holmes. "Teď ještě třetího, syna, Lestrade, pospěšte - myslím, že už tam skoro budeme."

Jak už Lestrade naznačil, Stephen Hulí měl skutečně největší důvod nenávidět svého otce. Jak se lordu Hullovi zhoršovala dna a mozek se mu zatemňoval, přenechával stále větší a větší část vedení svého podniku právě Stephenovi, jemuž bylo v době otcovy smrti osmaadvacet. Na Stephenova bedra se vršila zodpovědnost a s ní samozřejmě i případná vina, kdyby se některé z jeho rozhodnutí ukázalo chybné. Přesto když rozhodoval správně a otcovy obchody prosperovaly, neplynul mu z toho žádný finanční zisk.

Správně měl mít lord Hulí Stephena v oblibě, neboť jako jediný z jeho dětí projevoval zájem o podnik, který otec založil, a měl i vlohy k jeho řízení; Stephen byl dokonalým příkladem toho, čemu se v Bibli říká "dobrý syn". Přesto namísto láskou a vděkem oplácel lord Hulí mladému muži jeho úspěchy jen pohrdáním, podezřívavostí a žárlivostí. Nejednou během posledních dvou let svého života vyslovil otec okouzující názor, že Stephen "by obral o poslední penci i mrtvého".

"Ten p.....t!" ulevil jsem si, protože už jsem se nedokázal udržet.

"Zapomeňme na chvíli na novou vůli," pronesl Holmes a znovu si spojil prsty pod bradou, "a vraťme se k té staré. I vzhledem k ustanove-

ním v onom nepatrně štedřejším dokumentu měl Stephen Hulí největší důvod k nenávisti. Přes všechnu práci, kterou věnoval nejen na ochranu rodinného majetku, ale ještě i na jeho rozmnožení, měl jako nejmladší syn dostat z celého jmění nejmenší podíl. Mimochodem, na koho mělo přejít právo disponovat s kapitálem společnosti podle té ,kočičT poslední vůle, jak bychom ji mohli nazývat?"

Překvapeně jsem se na Holmese otočil, ale jako vždy bylo velice těžké poznat, jestli se právě pokusil o drobný bon mot. I po všech těch letech, která jsem s ním strávil, a po všech našich společných dobrodružstvích pro mě jeho smysl pro humor zůstává z velké části neprobádaným územím.

"Kapitál měl přejít do rukou správní rady a Stephen neměl dostat ani provizi," odpověděl Lestrade a vyhodil z okénka svůj krátký doutník. Fiakr právě odbočil na točitou příjezdovou cestu k domu, který mi na první pohled připadal nesmírně ošklivý, ačkoli možná jen kvůli tomu dešti a zahnědlému trávníku. "Ale když je teď otec po smrti a nová vůle se vypařila, má Stephen Hulí dost velkou ,páku', jak říkají Američani. Společnost ho bude muset přijmout za výkonného ředitele. Podle mě by to měli udělat tak jako tak, ovšem teď nebudou mít na výběr."

"Ano," přikývl Holmes. "Páku. To je trefné." Vyklonil se ven do deště. "Zastavte na chvíli, kočí!" zavolal. "Ještě potřebujeme něco probrat!"

"Jak si přejete, pane," odvětil kočí, "ale je tady značně mokro."

"Nebojte, dostanete do kapsy tolik, že se za to uvnitř smočíte stejně jako navrchu," prohlásil Holmes. To muže zřejmě uspokojilo a zastavil nám třicet metrů před hlavním vchodem velkého domu. Zaposlouchal jsem se do pleskání dešťových kapek do boku fiakru. Holmes se na chvíli zamyslel a pak řekl: "Ta stará vůle - ta, se kterou je vodil za nos -, ta se neztratila, že ne?"

"Jistěže ne. Ležela na stole, hned vedle mrtvého těla."

"Čtyři dokonalí podezřelí! Služebnictvo nemusíme brát v úvahu... nebo přinejmenším zatím ne. Pospěšte si, Lestrade - řekněte nám ještě o okolnostech vraždy a o tom zamčeném pokoji."

Lestrade mu vyhověl, jen čas od času na okamžik nahlédl do svých poznámek. Zhruba před měsícem si lord Hulí povšiml, že má na pravé noze, přesně pod kolenem, malý černý flek. Nechal přivolat rodinného lékaře. Diagnóza zněla sněť, sice neobvyklý, rozhodně však nijak vzácný důsledek dny a špatného krevního oběhu. Lékař lordu Hullovi sdělil, že nohu bude nutno amputovat, a to pěkný kus nad oblastí zánětu.

Lorda Hulla to tak rozesmálo, až mu tekly slzy po tvářích. Lékař, který očekával lecjakou reakci, jen ne tuto, se nezmohl na jediné slovo. "Až mě budou strkat do rakve, vy řezníku," prohlásil Hulí, "tak mě ponesou za obě nohy, to se spolehněte."

Lékař opáčil, že sice naprosto chápe přání lorda Hulla nohu si ponechat, ovšem bez amputace bude lord do půl roku po smrti, přičemž poslední dva měsíce nejspíš prožije v obrovských bolestech. Lord Hulí se doktora zeptal, jakou by měl naději na přežití, kdyby se operaci podrobil. Dosud se u toho smál, vyprávěl Lestrade, jako by právě slyšel nejlepší vtip svého života. Lékař po chvíli rozpačitého odkašlávání odpověděl, že naděje bude zhruba padesát na padesát.

"Nesmysl," podotkl jsem.

"Přesně to řekl i lord Hulí," přikývl Lestrade, "ačkoli on použil termín, který by se hodil spíš někam na stavbu než do přijímacího salonu."

Hulí doktorovi sdělil, že nevěří v lepší šanci než jedna ku pěti. "A pokud jde o ty bolesti, myslím, že těm se dokážu vyhnout," pokračoval, "přinejmenším pokud bude na dosah laudánum a lžička, kterou bych si ho rozmíchal."

Následujícího dne konečně vyrukoval se svým nemilým překvapením - s tím, že zřejmě změnil poslední vůli. Jak, to tehdy ještě neupřesnil.

"Ale?" ušklíbl se Holmes a zahleděl se na Lestrada těma chladnými šedými očima, kterým nic neuniklo. "A překvapilo to vůbec někoho?"

"Řekl bych, že ne. Ale znáte lidskou povahu, Holmesi; naděje umírá poslední."

"Ano, a někdy ani umřít nemusí, když se jí včas pomůže," podotkl Holmes zamyšleně.

Dnešního rána pak lord Hulí svolal celou rodinu do salonu, a když se všichni usadili, pustil se do úkonu, k němuž dostane příležitost jen nemnohý zůstavitel, do úkonu, jehož se obvykle ujmá ohebný jazyk advokáta poté, co jazyk zůstavitele zmlkl navždy. Zkrátka, přečetl jim svou novou poslední vůli, podle níž chtěl veškerý majetek odkázat rozmazleným kočkám paní Hemphillové. V tichu, které se následně rozhostilo, namáhavě vstal a poctil všechny přítomné umrlčím úsměvem. Pak se naklonil nad svou hůl a pronesl několik vět, které ve mně ještě dnes probouzejí stejný odpor jako tehdy v tom fiakru, kde nám je opakoval Lestrade: "Tak! Všechno je v nejlepším pořádku, že? V tom nejlepším pořádku! Sloužili jste mi poměrně věrně, ženo a synové, přibližně čtyřicet let. Teď mám v úmyslu se vás zříct, a to s tím nejčistším a nejkřivějším svědomím, jaké si vůbec lze představit. Ale berte to sportovně! Mohlo to být mnohem horší! Faraoni, pokud na to měli čas, nechávali své oblíbené mazlíčky - většinou kočky - ještě před svou smrtí zabít, aby je zvířata mohla uvítat v posmrtném životě a nechat se dle rozmarů svého pána hladit či kopat na věky věků." Pak se před nimi rozesmál. Opíral se o hůl a smál se celou svou otylou stařeckou tváří, s novou vůlí - řádně

podepsanou a řádně osvědčenou, jak si všichni měli možnost prohlédnout -sevrženou v jednom pařátu.

William vstal a prohlásil: "Pane, možná jste můj otec a původce mého života, ale zároveň jste i ten nejbídnější tvor, jaký se kdy plazil po povrchu zemském od dob, kdy had pokoušel Evu v rajské zahradě."

"Ale vůbec ne!" opáčil dosud se smíchem nelidský stařec. "Znám čtyři ještě bídnější. A teď mne prosím omluvte, musím si jít do trezoru uložit jistý důležitý dokument... a jeden bezcenný hodit do kamen."

"Takže když před ně předstoupil, tu starou vůli pořád ještě měl?" zeptal se Holmes. Netvářil se nijak překvapeně, spíš to jen probudilo jeho zájem.

"Ano."

"Ale mohl ji přece spálit, sotva byla ta nová podepsána a osvědčena," dumal Holmes. "Měl na to celé včerejší odpoledne a večer. Přesto to neudělal. Proč? Jak si to vysvětlujete vy, Lestrade?"

"Asi je chtěl ještě i v takové chvíli dál trápit. Nabízel jim šanci -pokoušení-, o němž předpokládal, že ho všichni odmítnou."

"Možná předpokládal, že některý neodmítne," opáčil Holmes. "To vás nenapadlo?" Otočil hlavu a s kratičkým zábleskem svého pronikavého -a do jisté míry mrazivého - intelektu mi zapátral v tváři. "Ani jednoho? Není možné, aby člověk s tak černou duší schválně předhodil své rodině podobné pokoušení, neboť věděl, že mu někdo neodolá a zbaví ho jeho utrpení - podle všeho pravděpodobně Stephen - a že bude možná dopaden... a za zločin otcovraždy pověšen?" Zíral jsem na Holmese v mlčenlivém zděšení.

"Ale nevádí," řekl Holmes. "Pokračujte, inspektore - myslím, že už je na čase, aby do hry vstoupil ten zamčený pokoj." Zatímco se stařec pomalu belhal chodbou do své pracovny, seděli ti čtyři jako zkamenělí. Nebylo slyšet nic než klepání jeho hole, chrapot jeho namáhavého oddechování, naříkavé zamňoukání kočky v kuchyni a pravidelný tikot kyvadla na hodinách v salonu. Pak zaslechli skřípění pantů, jak Hulí otevřel dveře do pracovny a vešel dovnitř.

"Moment!" zarazil ho ostře Holmes a trochu se předklonil. "Nikdo ale na vlastní oči neviděl, jak vchází dovnitř, je to tak?"

"Bohužel viděl, příteli," opáčil Lestrade. "Pan Oliver Stanley, komorník lorda Hulla, slyšel, jak se lord pomalu štrachá chodbou. Vyšel z jeho šatny, došel k zábradlí nahoře na galerii a zavolal na něj dolů, zda je všechno v pořádku. Hulí k němu vzlédl - Stanley ho viděl stejně jasně jako já právě teď vás, starý brachu - a odpověděl, že všechno je absolutně tip-top. Pak se podrbl na zátylku, vešel dovnitř a zamkl za sebou dveře."

"V době, kdy jeho otec dospěl ke dveřím (chodba je poměrně dlouhá a mohlo mu trvat tak dvě minuty, než se tam bez pomoci dostal), už ze sebe Stephen setřásl prvotní omámení a vyšel ze salonu. Byl svědkem rozhovoru svého otce s komorníkem. Lord Hulí k němu samozřejmě stál zády, ale Stephen slyšel otcův hlas a rovněž popsal jeho charakteristické gesto: Hulí se podrbl na zátylku."

"Mohl Stephen Hulí s tímhle Stanleyem ještě před příjezdem policie mluvit?" zeptal jsem se - velice bystře, dle mého názoru.

"Samozřejmě že mohl," přisvědčil Lestrade unaveně. "A nejspíš spolu i mluvili. Ale o žádné spiknutí tu určitě nejde."

"Jste si tím jistý?" otázal se Holmes, i když bez velkého zájmu.

"Ano. Myslím, že Stephen Hulí by dokázal lhát velice obratně, ale Stanley by se jistě hned prozradil. I když o mém profesionálním názoru samozřejmě můžete pochybovat, to vám nevymlouvám, Holmesi."

"Nepochybují o něm."

Lord Hulí tedy zmizel ve své pracovně, proslulém zamčeném pokoji, a všichni slyšeli cvaknutí, jak se v zámku otočil klíč - jediný klíč, který k oné sanctum sanctorum existoval. Pak následoval zvuk o něco neobvyklejší: zasunutí petlice. Pak ticho.

Čtveřice v salonu - lady Hullová a její synové, z nichž se měli zakrátko stát žebráci s modrou krví - na sebe v onom tichu pohlédla. Z kuchyně se znovu ozvalo zamňoukání a lady Hullová ztřápeně pronesla, že jestli té kočce nedá misku mléka kuchařka, tak nejspíš bude muset ona sama. Jestli totiž to její kňourání co nejdřív nepřestane, dozajista z něj zešílí. Opustila salon. O chvíli později odešli bez jediného slova i všichni tři synové. William se odebral do svého pokoje nahoře, Stephen zamířil do hudebního salonku a Jory si šel sednout na lavičku pod schody, kam, podle Lestrada vyprávění, chodíval už od dětských let, kdykoli byl smutný nebo potřeboval nad něčím složitým přemýšlet.

Ani ne po pěti minutách se z pracovny ozval výkřik. Stephen vyběhl z hudebního salonku, kde si brnkal na piano. U dveří do pracovny se potkal s Jorym. William se mezitím dostal jen do poloviny schodiště, ale viděl je, jak se společně snaží proniknout dovnitř. Zároveň se z Hullových šatny podruhé vynořil komorník Stanley a přistoupil k zábradlí na galerii. Stanley údajně zahlédl, jak Stephen Hulí vrazil do pracovny; a jak ze dveří jídelny vyběhla lady Hullová se džbánkem mléka v ruce. O pár okamžiků později se seběhl zbytek služebnictva.

"Lord Hulí ležel zhroucený na psacím stole a tři bratři stáli kolem něj. Oči měl otevřené a tvářil se... podle mě překvapeně. Samozřejmě s mým názorem opět můžete nesouhlasit, ale já si stojím za tím, že se tvářil hodně překvapeně. V ruce držel svou poslední vůli... tu starou. Po nové nebylo nikde ani památky. A v zádech měl zaraženou dýku."

Po těch slovech Lestrade pobídl kočího, ať jede dál.

Vchod do domu hlídali dva policejní strážníci s tváří stejně kamennou, jako má stráž před Buckinghamským palácem. Vešli jsme do velice dlouhé chodby, vyložené černými a bílými dlaždicemi do šachovnice. Vedla k otevřeným dveřím, u nichž stáli další dva strážníci: ke vstupu do neblaze proslulé pracovny. Nalevo bylo schodiště, napravo další dvoje dveře: společenský salon a hudební salonek, odhadl jsem.

"Rodina čeká v salonu," sdělil nám Lestrade.

"Dobrá," přikývl mírně Holmes. „de co kdybychom se s Watsonem nejprve podívali na místo činu?"

"Mám jít s vámi?"

"Ani nemusíte," odmítl Holmes. "Tělo už odnesli?"

"Když jsem odjížděl k vám, ještě tu bylo, ale teď už bude nejspíš pryč."

"Dobře."

Holmes vykročil chodbou. Následoval jsem ho. Vtom se znovu ozval Lestrade: "Holmes!"

Holmes se otočil a nadzdvihl obočí.

"Žádné tajné panely, žádné tajné dveře. Do třetice mi můžete věřit, nebo nemusíte, jak se vám zlíbí."

"Raději si počkám, až..." začal Holmes, ale náhle se zajíkl. Zašátral v kapse, vytáhl z ní ubrousek, který nejspíš mimoděk odnesl z restaurace, kde jsme předešlého dne večeřeli, a mocně do něj kýchl. Sklopil jsem hlavu a spatřil, jak se Holmesovi mezi nohama proplétá velký, zjizvený kocour, který v téhle nádherné chodbě působil stejně nepatřičně, jako by tu působil některý z těch uličníků, na které jsem před chvílí myslel. Kocour měl jedno ucho připlácené k pošramocené hlavě, druhé mu chybělo docela. Nejspíš o ně přišel v nějaké šarvátce.

Holmes ještě několikrát kýchl a kocoura odkopl. Ten se vzdálil jen s vyčítavým ohlédnutím namísto vztekklého zasyčení, jaké byste od podobného starého rváče nejspíš čekali. Holmes se přes ubrousek zadíval stejně vyčítavě, usazeněma očima na Lestrada. Ten se ovšem nenechal vyvést z rovnováhy, vystrčil bradu a zašklebil se od ucha k uchu. "Deset, Holmesi," řekl. "Deset. Barák plný koček. Hulí je zbožňoval." A s tím odešel.

"Jak dlouho už vás tohle trápí, starý příteli?" zeptal jsem se trochu poplašeně.

"Odjakživa," odpověděl a znovu kýchl. Slovo alergie bylo tehdy ještě takřka neznámé, ale právě o ni tu pochopitelně šlo.

"Chcete odsud odejít?" zeptal jsem se. Jednou jsem byl svědkem toho, jak se člověk následkem podobné averze málem zadusil. V jeho případě se sice jednalo o ovce, ne o kočky, ale jinak šlo o totéž.

"To by se mu líbilo," prohodil Holmes. Nemusel mi upřesňovat komu. Ještě jednou kýchl (na obyčejně bledém čele se mu začínal rýsovat červený pruh) a pak jsme prošli mezi strážníky do pracovny. Holmes za námi zavřel.

Místnost to byla podlouhlá a relativně úzká. Nacházela se na konci jednoho křídla domu, přičemž hlavní budova dosahovala jen asi do tří čtvrtin chodby. Ve dvou stěnách pracovny byla okna, a uvnitř proto i přes pochmurný, deštivý den panovalo poměrně světlo. Po stěnách visely barevné námořní mapy ve vkusných týkových rámech a mezi nimi v prosklené vitríně s mosazným kováním stejně vkusná sada přístrojů na předpovídání počasí. Obsahovala anemometr (Hulí měl nepochybně tytéž

rotující kalíšky přimontované někde na hřebeni střechy), dva teploměry (jeden ukazoval teplotu venku a druhý uvnitř v pracovně) a barometr velmi podobný tomu, který dovedl Holmese ke klamnému přesvědčení, že se zlepší počasí. Všiml jsem si, že barometr stoupá, a vyhlédl jsem ven. Tam ovšem stále lilo jako z konve, barometr nebarometr. Myslíme si, že díky svým přístrojům a nejrůznějším pomůckám známe spoustu věcí, ale už tehdy jsem byl dost starý, abych věděl, že neznáme ani polovinu toho, co si myslíme, a ve svém současném věku vím i to, že spoustu věcí ani nikdy nepoznáme. Oba s Holmesem jsme se otočili ke dveřím. Petlice byla vytržená a ohnutá dovnitř přesně, jak měla být. Klíč dosud vězel zevnitř v zámku a byl dosud otočený.

Holmesovy oči, ještě celé usazené, byly všude najednou, všímaly si, třídily, ukládaly.

"Už je vám lépe?" zeptal jsem se.

"Ano," přikývl, odtáhl ubrousek a bez zájmu si ho složil do náprsní kapsy. "Možná je zbožňoval, ale sem je patrně nepouštěl. Rozhodně ne moc často. Jaký z toho máte dojem, Watson?"

Přestože jsem neměl tak bystré oči jako on, také jsem se rozhlížel kolem. Dvojitá okna byla všechna zamčená na kličku a zajištěná malými mosaznými pojistkami. Ani jedno sklo nebylo rozbité. Mezi okny visela většina zarámovaných map a vitrína s meteorologickými přístroji. U zbylých dvou stěn stály knihovny. Byla tu malá kamínka na uhlí, ale žádný krb; vrah tedy nemohl přijít komínem, ledaže by byl tak hubený, aby se vmáčkł do roury od kamen, a měl na sobě azbestový oblek, protože kamna byla dosud teplá.

Na jednom konci téhle podlouhlé, úzké, dobře osvětlené místnosti stál psací stůl; na opačném konci se nacházel příjemný čtenářský koutek se dvěma vysokými polstrovanými křesly a malým stolem uprostřed. Na tomto stole ležela neuspořádaná halda časopisů. Podlahu zakrýval turecký koberec. Pokud vrah přišel nějakými padacími dvířky v podlaží, skutečně jsem nechápal, jak se mohl dostat zpátky ven, aniž po sobě nechal koberec shrnutý... a skutečně nikde shrnutý nebyl, ani trochu: stín od noh stolku na něj dopadal rovně, bez nejmenšího zvlnění.

"Věříte tomu, Watson?" zeptal se Holmes, čímž mne vytrhl z bezmála hypnotického transu. Něco mi tu nehrálo... něco s tím stolem...

"Čemu jestli věřím, Holmesi?"

"Že všichni čtyři jen tak odešli ze salonu, každý jiným směrem, zhruba čtyři minuty před vraždou?"

"Nevím," odpověděl jsem nejistě.

Já tomu nevěřím; v žádném případě. Zarazil se. "Watson! Nemí vám nic?"

"Ne," hlesl jsem tak tiše, že jsem se málem sám neslyšel. Svalil jsem se do jednoho z křesel. Srdce mi bušilo jako splašené. Nemohl jsem popadnout dech. V hlavě mi dunělo; oči jako by mi najednou chtěly vyskočit z důlků.

Nedokázal jsem je odtrhnout od koberce pod stolem, od stínu, který tam padal od jeho noh. "Rozhodně mi... skoro nic... není."

V té chvíli se ve dveřích pracovny objevil Lestrade. "Jestli už jste se dostatečně vynadával, H-" Zarazil se. "Co je proboha s Watsonem?"

"Myslím, že Watson," odvětil Holmes klidným, odměřeným hlasem, "právě vyřešil náš případ. Nemám pravdu, Watson?"

Přikývl jsem. Možná ne celý případ, ale určitě většinu. Věděl jsem kdo; nevěděl jsem jak.

"Takové to tedy je, Holmesi?" zeptal jsem se. "Když to... uvidíte?"

"Ano," přikývl, "ačkoli já se většinou dokážu udržet na nohou."

"Watson že vyřešil náš případ?" otázal se Lestrade netrpělivě. "Pche! Watson už přišel s tisícovkami řešení ke stovkám případů, Holmesi, a sám dobře víte, že nikdy neměl pravdu. Je to jeho bête noire. Vzpomínám si, jak zrovna minulé léto -"

"Vím toho o Watsonovi víc, než kolik se vy kdy můžete dozvědět," opáčil Holmes, "a tentokrát na to kápl. Ten pohled poznám." Znovu se rozkýchal; dveřmi, které za sebou Lestrade nechal otevřené, totiž do místnosti vešel onen kocour s jedním uchem. Zamířil přímo k Holmesovi a z jeho znetvořené tváře bylo patrné, že si detektiva oblíbil.

"Jestli to takhle skutečně chodí vždycky," prohlásil jsem, "pak už vám nikdy nebudu závidět, Holmesi. Málem mi z toho puklo srdce."

"I na tohle si člověk zvykne," odpověděl Holmes bez nejmenší stopy domýšlivosti v hlase. "Ale ven s tím... nebo máme nejprve přivést podezřelého, jako v poslední kapitole nějaké detektivky?"

"Ne!" zvolal jsem zděšeně. Zatím jsem nikoho z nich neviděl a ani jsem do toho neměl chuť. "Myslím ale, že vám musím sám předvést, jak to vrah provedl. Kdybyste prosím s Lestradem na okamžik odešli ven na chodbu..."

Kocour mezitím dokráčel až k Holmesovi a skočil mu na klín, kde začal vrnět jako ten nejspokojenější tvor na zemi. Holmes spustil hotovou kanonádu kýčání. Rudé skvrny v jeho obličeji, které už pomalu začínaly mizet, se znovu zalily krví. Odstrčil kočku a vstal.

"Ale pospěšte si, Watsone, ať jsme odsud co nejdřív pryč," řekl přiskrceným hlasem a z místnosti odešel s nezvykle nahrbenými rameny, sklopenou hlavou a bez jediného ohlédnutí. Můžete mi věřit, že s ním odcházel i kousek mého srdce.

Lestrade stál opřený vedle dveří, z promočeného kabátu se mu trochu kouřilo a rty mu zdobil opovrhlivý úsměv. "Mám s sebou vzít i Holmesova čerstvého kamaráda, Watsone?"

"Nechtě ho tu," odmítl jsem, "a zavřete za sebou."

"Vsadím pět liber, že stejně jen marníte náš čas, starý brachu," prohodil Lestrade, ale na očích jsem mu viděl, že si myslí něco jiného; kdybych ho chtěl vzít za slovo a nabídl mu sázku, jistě by se z ní nějak vykroutil.

"Zavřete za sebou," zopakoval jsem, "bude to jen chvilka."

Zavřel dveře. Zůstal jsem v Hullově pracovně sám... až na kocoura, samozřejmě, který teď seděl uprostřed na koberci, ocas zkroucený kolem nohou, a koukal na mě zelenýma očima.

Prohledal jsem kapsy a našel svůj vlastní suvenýr z minulé večere - ano, staří mládenci bývají většinou dost nepořádní, ale ten chleba jsem si přece jen vzal z jiného důvodu než z čirého lajdáctví. Skoro vždycky jsem nosil v té či oné kapse chlebovou kůrku, protože mě bavilo krmit holuby, kteří usedali přímo na parapet onoho okna, u něhož Holmes seděl, když k nám přijel Lestrade.

"Čiči," udělal jsem a položil chleba pod stolek - pod stolek, k němuž lord Hulí logicky musel stát zády, když usedal se svými dvěma posledními vůlemi, tou podlou starou a tou ještě podlejší novou. "Čiči-čiči."

Kocour se zvedl a loudavě zamířil pod stolek, aby si kůrku prohlédl.

Došel jsem ke dveřím a otevřel je. "Holmes! Lestrade! Rychle!"

Vešli dovnitř.

"Postavte se sem," dovedl jsem je ke stolu.

Lestrade se rozhlížel a pomalu se začínal mračit, protože nic zvláštního neviděl; Holmes se pochopitelně znovu rozkýchal. "Nemůžeme

odsud to protivné zvíře vyhodit?" vypravil ze sebe pod ubrouskem, který teď už byl řádně promáčený.

"Samosebou," přikývl jsem. "Ale kde to protivné zvíře je, Holmesi?"

Do usazených očí mu vstoupil překvapený výraz. Lestrade se otočil, došel k Hullovu psacímu stolu a nakoukl za něj. Holmes ovšem věděl, že kdyby kočka seděla na opačném konci pokoje, nerozkýchal by se tolik. Sklonil se a podíval se pod stolek, nespátřil však nic než koberec a spodní řadu knih v protilehlých knihovnách, a znovu se tedy narovnal. Kdyby mu tak neteklo z očí, jistě by v tu chvíli už všechno viděl; stál koneckonců přímo u toho. Na druhou stranu je také třeba ocenit, co si ocenění zasluhuje, a musím říct, že ta iluze byla dokonalá. Prázdné místo pod stolem v pracovně jeho otce bylo Joryho vpravdě mistrovské dílo.

"Pořád ne-" začal Holmes, když vtom se kocour, kterého můj přítel zajímal víc než okoralá kůrka chleba, vyšoural zpod stolku a znovu se mu rozkošnický začal ovíjet kolem kotníků. Lestrade se právě otočil a vykulil oči tak, že mu málem vypadly z důlků. I já, přestože už jsem ten trik prohlédl, jsem stál jako zkoprnělý. Zjizvený kocour jako by se zhmotnil přímo ze vzduchu, nejdřív hlava, po ní tělo a pak ocas s bílým koncem.

Otřel se Holmesovi o nohu a zavrňel, zatímco Holmes znovu kýchl.

"To by stačilo," řekl jsem kocourovi. "Svou práci jsi odvedl a můžeš zase běžet."

Zvedl jsem ho, odnesl ke dveřím (za což jsem si vysloužil pěkný škrábanec) a bez řečí ho vyhodil na chodbu. Potom jsem za ním rychle zavřel.

Holmes si právě sedal. "Panečku," vydechl nosovým, dušeným hlasem. Lestrade se nezmohl ani na slovo. Pořád ještě zíral na stolek a na vybledlý turecký koberec pod ním: z prázdného prostoru se tam nějak vynořila kočka.

"Měl jsem si toho všimnout," zamumlal Holmes. "Ano... ale vy... jak jste to mohl odhalit tak rychle?" Vycítil jsem v jeho tónu trochu uražené pýchy, ale hned jsem mu ji odpustil.

"Přece díky nim," ukázal jsem na koberec.

"No jistě!" téměř zasténal Holmes. Pleskl se do zarudlého čela. "Jsem to přece idiot! Naprostý idiot! I I

"Nesmysl," opáčil jsem sarkasticky. "V domě plném koček - z nichž jedna si vás navíc tak oblíbila - jste nejspíš všechno viděl desetkrát."

"Co je s tím kobercem?" vmísil se mezi nás netrpělivě Lestrade. "Je vážně pěkný, to uznávám, nejspíš musel stát hotové

jmění, ale -"

"Nejde o koberec," přerušil jsem ho. "Ale o ty stíny."

"Ukažte mu to, Watsone," vybídl mě Holmes unaveně a odložil si ubrousek do klína.

A tak jsem se sehnul a sebral jeden z těch stínů z podlahy.

Lestrade se svalil do druhého křesla, tvrdě, jako člověk, jemuž dal právě někdo nečekaně pěsti.

"Pořád jsem od nich nemohl odtrhnout pohled," vysvětloval jsem tónem, který přes veškerou mou snahu zněl trochu omluvně. Všechno bylo naopak. To Holmes měl na konci vyšetřování vysvětlovat všechna proč a jak, ne já. Protože jsem však viděl, že všechno rázem pochopil, bylo mi jasné, že k tomuhle případu už nepromluví. A jistá část mého já -ta část, která věděla, že k ničemu podobnému už nejspíš nikdy nedostane příležitost - zřejmě vysvětlovat chtěla. Také musím říct, že ta názorná demonstrace s kocourem se mi vážně povedla. Ani kouzelník s králíkem v klobouku by to nesvedl lip.

"Bylo mi jasné, že tu něco nehraje, ale přece jen chvíli trvalo, než mi došlo co. Tahle místnost je velice světlá, jenže dnes venku prší. Když se rozhlédnete kolem, zjistíte, že žádný předmět tu nevrhá stín... kromě noh toho stolku."

Lestrade tiše zaklel.

"Prší už skoro týden," pokračoval jsem, "ale jak Holmesův barometr, tak barometr zesnulého lorda Hulla," ukázal jsem na něj, "shodně předpovídaly, že dnes můžeme čekat slunečno. Vlastně se to zdálo víceméně jisté. A tak, aby všechno dotáhl k dokonalosti, přidal ještě stíny."

"Ale kdo?"

"Jory Hulí," odpověděl Holmes tím samým unaveným tónem. "Kdo jiný?"

Sehnul jsem se a sáhl rukou pod pravý roh stolku. Zmizela v prázdnotě stejně, jako se z ní před chvílí vynořil kocour.

Lestrade znovu duše-ně zaklel. Poklepal jsem na plátno napjaté mezi předními nohami stolku. Knihy i koberec se vybouřily a zavlnily a iluze, až do toho okamžiku téměř dokonalá, rázem zmizela.

Jory Hulí namaloval prázdnotu pod stolkem svého otce, skrčil se za

tuto prázdnotu, a když lord vešel do pracovny, zamkl za sebou a usadil se ke stolu se svými dvěma posledními vůlemi, vyplížil se Jory zpoza prázdnoty ven s dýkou v ruce.

"Jedině on mohl vytvořit tak úžasně realistický obraz," prohlásil jsem a tentokrát přejel rukou po vrchní straně plátna.

Všichni jsme zaslechli tiché škrábání, které má ruka vyvolala, trochu jako když přede hodně stará kočka. "Jediný, kdo mohl takové dílo vytvořit, a jediný, kdo se za ním mohl ukrýt: křivonohý, hubený, pět stop vysoký Jory Hulí.

Jak už řekl Holmes, ta nová vůle nikoho zas až tak nepřekvapila. I kdyby stařec svůj úmysl vyškrtnout své nejbližší z poslední vůle tajil, což neudělal, jen hlupák by si nedomýšlel, co asi mohla znamenat návštěva advokáta, zejména přivedl-li si s sebou ještě asistenta. Aby byla poslední vůle před soudem platná, musí ji podepsat dva svědkové. To, co říkal Holmes o lidech, kteří pomáhají naději, aby neumřela, je naprostá pravda. Takovéhle plátno se nedá namalovat přes noc, ani za měsíc. Možná zjistíte, že ho měl připravené už celý rok -"

"Nebo taky pět," skočil mi do řeči Holmes.

"I to je možné. V každém případě, když Hulí oznámil, že se dnes ráno chce s celou rodinou sejít v salonu, Jory si zřejmě domyslel, kolik uhodilo. Jakmile se jeho otec včera večer odebral na lože, seběhl sem dolů a napnul tu plátno. Při té příležitosti zřejmě zároveň přidal i falešné stíny, ačkoli já na Joryho místě bych se potají došel podívat na barometr ještě ráno, těsně před chystaným rodinným shromážděním, abych se ujistil, že pořád stoupá. Pokud bylo zamčeno, nejspíš ukradl otcí klíč z kapsy a později ho tam zase vrátil."

"Zamčeno nebylo," prohodil Lestrade lakonicky. "Lord Hulí sice dveře pečlivě zavíral, aby dovnitř nemohly kočky, ale málokdy je zamykal."

"A co se stínů týče, jsou to jen proužky plsti, jak vidíte. Jory má dobré oko, umístil je zhruba tam, kam by skutečné stíny dopadaly zhruba v jedenáct dopoledne... pokud by měl barometr pravdu."

"Jestli čekal, že bude svítit slunce, proč se vůbec s nějakými stíny namáhal?" zavrčel Lestrade. "Pokud jste si nevšiml, Watsone, tak na slunci se stíny tvoří samy tak jako tak."

Tím mě zaskočil. Otočil jsem se na Holmese, který vypadal, že se ochotně ujme jakékoli části vysvětlení.

"Copak to nechápete? To je ta největší ironie ze všeho! Kdyby podle

předpovědi barometru svítlo slunce, stín by přece vznikl za plátnem. Namalované nohy stíny nevrhají. A tak ho prozradily stíny za deštivého dne, protože se bál, aby ho neprozradila jejich nepřítomnost za dne, kdy podle barometru jeho otce měly být téměř jistě po celé místnosti."

"Stejně mi pořád není jasné, jak se sem Jory dostal, aniž ho jeho otec zahlédl," prohlásil Lestrade.

"To mě taky mate," přikývl Holmes - starý dobrý Holmes! Silně pochybuji, že by ho to mátko, ale řekl to. "Watsone?"

"Ze salonu, v němž se lord Hulí sešel s manželkou a syny, vedou dveře do hudebního salonku, je to tak?"

"Ano," přisvědčil Lestrade, "a z hudebního salonku vedou dveře do dopoledního pokoje lady Hullové, který je hned vedle. Jenže z pokoje lady Hullové se dá jít jen zpátky na chodbu, doktore Watsone. Kdyby Hullova pracovna měla dvoje dveře, určitě bych tak rychle neletěl pro Holmese."

Tu poslední větu pronesl tónem, jako by se chtěl za své jednání omluvit.

"Ale jistě, Jory samozřejmě vyšel zpátky na chodbu," řekl jsem, "ale jeho otec si ho nevšiml."

"To bych rád viděl!"

"Názorně předvedu," prohlásil jsem a zamířil jsem k psacímu stolu, kde dosud stála opřená hůl mrtvého starce. Vzal jsem ji do ruky a otočil se k nim. "Jakmile lord Hulí opustil salon, byl Jory na nohou a dal se do běhu."

Lestrade se polekaně otočil na Holmese; Holmes se na něj však jen chladně, ironicky pousmál. V té chvíli jsem těm jejich výrazům příliš nerozuměl, ba po pravdě řečeno, ani jsem o nich moc nepřemýšlel. Zatím jsem nechápal ani širší důsledky odhalení, k němuž jsem pomalu dospíval. Byl jsem ještě příliš ponořený do samotného procesu odkrývání

pravdy.

"Skočil do prvních dveří, přeběhl přes hudební salonek a vrazil do dopoledního pokoje lady Hullové. Došel ke dveřím do chodby a vykoukl ven. Pokud dna lorda Hulla už dospěla do takového stadia, že vyvolala sněť, nemohl se zatím dostat dál než do čtvrtiny chodby, a to je nejspíš ještě dost optimistický odhad. Teď dávejte dobrý pozor, inspektore Lestrade, protože vám předvedu, jakou cenu člověk zaplatí za celý život tučných jídel a alkoholu. Pokud budete i posléze chovat pochybnosti, klidně před vás nechám předvést deset lidí postižených dnou, abyste u každého z nich sám shledal tytéž symptomy, jaké před vámi teď hodlám demonstrovat. Všimněte si prosím především toho, jak upřeně soustředím svou pozornost... a kam."

S těmi slovy jsem se začal pomalu belhat přes místnost, s oběma rukama pevně sevřenýma na kouli hole. Vždy jsem poměrně vysoko zvedl nohu, položil ji, zastavil se, pak k ní přitáhl druhou. Ani jednou jsem nevzhledl. Oči jsem upíral střídavě jen na nohy a na hůl.

"Ano," přitakal Holmes tiše. "Náš doktor má naprostou pravdu, Lestrade. Nejdřív přijde dna; pak ztráta rovnováhy; pak (pokud se toho dotýčný dožije) charakteristický hrb způsobený tím, jak se člověk stále dívá dolů."

"Jory moc dobře věděl, jak se jeho otec při chůzi soustředí na své kroky," doplnil jsem. "Díky tomu byl jeho plán pro dnešní ráno dábelsky prostý. Když se Jory dostal do dopoledního pokoje, vykoukl ven, spatřil, že otec - jako vždy - hledí dolů na nohy a na špičku hole, a věděl, že je v bezpečí. Vyšel ven, přímo před svým nevidoucím otcem, a jednoduše vklouzl do pracovny. Dveře, jak sám říkáte, byly odemčené, takže v podstatě nijak zvlášť neriskoval. Vždyť spolu na chodbě nestrávili víc než tři vteřiny, možná ani to ne." Odmlčel jsem se. "Podlaha v chodbě je mramorová, že? Zřejmě si musel sundat boty."

"Měl na nohou trepky," vysvětlil nezvykle klidným tónem Lestrade a podruhé si vyměnil pohled s Holmesem.

"Ach tak," pokýval jsem hlavou. "Jory se tedy dostal do pracovny dávno před otcem a ukryl se za svými umně zhotovenými kulisami. Potom vytáhl dýku a čekal. Jeho otec došel na konec chodby. Jory zaslechl, jak na něj zeshora volá Stanley a jak mu lord Hulí odpovídá, zeje v pořádku. Pak jeho otec naposledy v životě vstoupil do této místnosti... zavřel za sebou dveře... a zamkl je."

Oba na mě se zájmem hleděli a já pochopil, jak nadlidskou moc musí Holmes pociťovat v okamžicích jako tenhle, kdy ostatním vysvětluje, co ví jen on sám. Přesto musím zopakovat, že to byl pocit, jaký bych nechtěl zakoušet příliš často. Věřím, že touha prožít něco takového znovu by dokázala většinu lidí zkazit - lidí s povahou méně pevnou, než jakou měl můj přítel Sherlock Holmes.

"Náš Záprtek se po otcově vstupu do pracovny jistě skrčil, jak nejvíc to šlo, protože věděl (nebo to aspoň předpokládal), že než lord Hulí strčí klíč do zámku a zasune petlici, velice dobře se rozhlédne kolem. Možná ho trápila dna a už mu tak nesloužila hlava, ale to neznamená, že by oslepl."

"Podle Stanleyho viděl jako ostříž," přisvědčil Lestrade. "To bylo to první, na co jsem se ho ptal."

"Takže se rozhlédl," pokračoval jsem a najednou jsem to před sebou skutečně viděl. Předpokládám, že nějak podobně to obvykle prožíval i Holmes; tahle rekonstrukce, přestože se zakládala pouze na faktech a dedukci, se pro mne stávala téměř vizí. "Nevšiml si ničeho zvláštního; pracovna vypadala jako obvykle, kromě něj samotného tu nikdo nebyl. Je to nezvykle otevřená místnost - nikde žádné skřípění pantů a díky oknům po obou stranách tu ani za takhle pošmourného dne nevznikají žádné temné kouty nebo škvíry."

Když se tedy ujistil, že je sám, zavřel dveře, otočil klíčem a zastrčil petlici. Jory ho slyšel, jak se štrachá ke stolu. Slyšel, jak ztěžka dosedl do křesla, až pod ním zasténalo - člověk s pokročilým stadiem dny si ani tak nesedá, jako se spíš zastaví nad měkkým místem a pak se na ně spustí -, a teprve potom se odvážil zariskovat a vyhlédnout ven."

Otočil jsem se na Holmese.

"Jen pokračujte, přáteli," pobídl mne laskavě. "Vedete si báječně. Prvotřídně." Viděl jsem na něm, že to myslí vážně. Většina lidí by o něm asi řekla, že je chladný, a v podstatě by se nemýlila, ale měl také velké srdce. Jen si ho prostě chránil lépe než ostatní.

"Díky. Jory viděl, jak lord Hulí odkládá hůl a na stůl vytahuje dokumenty - dvě sady dokumentů. Nezabil svého otce hned, přestože mohl; právě to je na tom případě tak děsivě dojemné a právě proto bych tam do toho salonu, kde na nás čekají, nešel ani za tisíc liber. To byste mě tam vy a vaši muži museli odvléct."

"Jak víte, že ho nezabil hned?" zeptal se Lestrade.

"Protože výkřik zazněl až několik minut poté, co se ozvalo cvaknutí klíče v zámku a zasunutí petlice; sám jste to tvrdil a předpokládám, že v tomto bodě máte dostatek svědectví na to, abychom o něm nemuseli pochybovat. Ke stolu je to přitom jen pár delších kroků. Ani člověku stíženému dnou, jako lordu Hullovi, nemohla ta cesta trvat déle než půl

minuty, maximálně čtyřicet vteřin. Přidejme dalších patnáct vteřin, než si opřel hůl tam, kde jste ji našli, a položil před sebe na stůl závěti.

Co se dělo pak? Co se dělo během té poslední minuty či dvou, během té kratičké chvíle, která musela Jorymu Hullovi připadat téměř nekonečná? Domnívám se, že lord Hulí tu prostě jen seděl a porovnával své dvě poslední vůle. Jory rozdíl mezi nimi nejspíš poznal na první pohled; odlišná barva listin pro něj byla dostatečným vodítkem.

Věděl, že otec má v úmyslu hodit jednu z nich do kamen; předpokládám, že čekal, která z nich to bude. Přece jen pořád existovala naděje, že si ten starý ďábel ze své rodiny jen nechutně vystřelil. Třeba spálí novou vůli a do trezoru vrátí tu starou. Pak by Jory mohl z pracovny odejít a sdělit rodině, že nová vůle je bezpečně zlikvidována. Víte vlastně, kde ho měl, Lestrade? Ten trezor?"

"Pět knih v tamté knihovně se dá vyklopit ven," odpověděl Lestrade stručně a ukázal na jednu polici v knihovně.

"Pak by byla spokojená jak rodina, tak stařec; rodina by věděla, že své zasloužené dědictví získá, a stařec by odešel do hrobu s přesvědčením, že se mu vyvedl jeden z nejkrutějších kanadských žertíků všech dob... ale odešel by rukou boží

či svou vlastní, a ne rukou Joryho Hullu."

Přesto už potřetí probleskl mezi Holmesem a Lestradem ten zvláštní pohled, napůl pobavený, napůl znechucený.

"Podle mě si však stařec ten okamžik jen vychutnával, jako si člověk vychutnává příjemný drink po obědě nebo nějakou sladkost po dlouhé době diety. V každém případě uplynulo něco přes minutu a lord Hulí se začal zvedat... ovšem s tou tmavší listinou ruce a směrem ke kamnům a ne k trezoru. Ať už Jory choval do poslední chvíle jakékoli naděje, v tom okamžiku vůbec nezaváhal. Vyrazil ze svého úkrytu, ve vteřině překonal vzdálenost ke stolu a zarazil svému otci nůž do zad ještě dřív, než ten úplně vstal.

Předpokládám, že pitva ukáže, že nůž prošel pravou srdeční komorou a plíci - to by vysvětlovalo množství krve prolité na desku stolu. Zároveň by to vysvětlovalo i to, proč lord Hulí stačil před smrtí ještě vykřiknout, a tím zhatit plány Joryho Hullu."

"Jak to?" podivil se Lestrade.

"Zamčený pokoj není právě nejlepší rekvizita pro vraždu, pokud tedy zrovna nechcete, aby působila jako sebevražda," vysvětlil jsem a podíval

se na Holmesa. Ten se usmál a tohle své rčení mi odkývl. "A Jory v žádném případě netoužil, aby místo činu vypadalo právě tak, jak vypadá... zamčený pokoj, zavřená okna, člověk s nožem bodnutým do míst, kam by si ho nikdo sám bodnout nedokázal. Nejspíš ho vůbec nenapadlo, že jeho otec zemře s takovým záupněm. Měl v úmyslu ho bodnout, spálit novou vůli, otevřít jedno z oken a tudy uniknout. Pak by dveřmi vešel zpátky do domu, usadil se na své místočko pod schody, a až by někdo konečně objevil tělo, vypadalo by to jako loupež."

"No, Hullovu advokátovi by to tak nejspíš nepřipadalo," namítl Les-trade.

"Třeba by nikomu nic neřekl," opáčil Holmes a pak bystře dodal: "Vsadil bych se, že náš umělecky nadaný přítel hodlal přidat ještě pár stop. Ze zkušenosti vím, že ta vyšší sorta vrahů s oblibou pár tajuplných stop přihodí, aby svedli vyšetřování z cesty." Krátce se uchechtl, i když to spíš znělo jako jakési odfrknutí, a obrátil se od okna u stolu zpět na mě s Les-tradem. "Shodneme se, myslím, na tom, že za daných okolností by vražda působila nanejvýš podezřele, ale i kdyby promluvil Hullův advokát, stejně by se nedalo nic dokázat."!

"Svým zastánáním lord Hulí všechno zkazil," navázal jsem, "stejně jako kazil, co mohl, celý svůj život. Joryho nejspíš zachvátila panika, zůstal přimražený na místě jako jelen zasažený ostrým světlem. Všechno ovšem zachránil Stephen Hulí... nebo přinejmenším zachránil Joryho alibi, podle něhož v době otcovy vraždy seděl na lavičce pod schody. Stephen přiběhl chodbou z hudebního salonku, rozrazil dveře a zřejmě sykl na Joryho, ať s ním jde okamžitě ke stolu, aby to vypadalo, že dovnitř vnikli společně."

Zarazil jsem se, protože jsem v té chvíli konečně pochopil, co měly znamenat ty tajuplné pohledy mezi Holmesem a Lestradem. Došlo mi, co oni dva patrně věděli už od okamžiku, kdy jsem ji ukázal ten trik se skryší: nemohl to provést jediný člověk. Vraždu možná, ale zbytek...

"Stephen tvrdí, že se s Jorym setkal u dveří," pokračoval jsem pomalu. "Potom on, Stephen dveře vyrazil, společně vstoupili dovnitř a společně objevili tělo. V tom lže. Zřejmě to dělá proto, aby chránil svého bratra, ale stejně, vymyslet narychlo tak příhodnou lež, když nevěděl, co přesně se stalo, to je.... to je..."

"Nemožné," doplnil Holmes, "tohle slovo zřejmě hledáte, Watsone."

"Takže Jory a Stephen v tom byli spolu," vydechl jsem. "Spolu to naplánovali... a před zákonem jsou vraždou svého otce vinni oba! Proba!"

"Nejen oni dva, drahý Watsone," opravil mne Holmes neobvykle jemným tónem, "oni všichni."

Zůstal jsem na něj zírat s otevřenými ústy.

Holmes pokýval hlavou. "Prokázal jste dnes pozoruhodnou vnímavost, Watsone; řekl bych dokonce, že ve vás zahořel tak mocný plamen deduktivních schopností, jakého se zřejmě už podruhé nedočkáme. Smekám před vámi, drahý příteli, jako před člověkem, který dokáže překonat sebe sama, i kdyby jen na krátkou chvíli. Ale v jednom jste přece jen zůstal oním starým Watsonem, jak ho všichni známe: přestože chápete, jak dokážou být lidé dobří, stále vám uniká, jak mohou být špatní."

Hleděl jsem na něj mlčky, téměř pokorně.

"Tedy ne že by tady šlo o bůhvíjakou špatnost, přinejmenším pokud je alespoň polovina z toho, co jsme o lordu Hullovi slyšeli, pravda," dodal Holmes. Pak vstal a začal neklidně přecházet po pracovně. "Kdo vypovídá, že Jory byl se Stephenem, když Stephen vyrazil dveře? Přirozeně Jory. Přirozeně Stephen. Jenže na tomhle rodinném portrétu máme ještě dvě další tváře. Jedna patří Williamovi, třetímu bratru. Souhlasíte, Lestrade?"

"Ano," přikývl Lestrade. "Pokud k tomu skutečně došlo takhle, pak v tom William musí být namočený také. Tvrdí, že už byl v polovině schodiště a viděl je, jak spolu pronikají do pracovny, Jory jako první."

"Vskutku zajímavé!" prohlásil Holmes s rozzářenými očima. "Stephen vyrazil dveře - jako mladší a silnější, pochopitelně -, takže by se dalo čekat, že ho už samotná setrvačnost donese do pracovny jako prvního. Přesto William z poloviny schodiště viděl, jak první vstupuje Jory. Jak si to vysvětlujete, Watsone?"

Na to jsem mohl jen pokrčit rameny.

"Položte si otázku, či výpovědi, bez ohledu na výpovědi ostatních, tu v každém případě můžeme věřit. Odpověď zní, že výpovědi jediného svědka, který nepatří do rodiny: výpovědi Olivera Stanleyho, komorníka lorda Hullu. Ten přispěchal k zábradlí na galerii a stačil zahlédnout, jak do pracovny vstupuje sám Stephen. Nic jiného koneckonců ani vidět nemohl, protože Stephen byl přede dveřmi sám celou dobu. Ovšem William, který měl ze schodiště lepší výhled, tvrdí, že před Stephenem vešel

ještě Jory. Říká to proto, že si všiml Stanleyho a ví, co Stanley musí vypovědět. Zkrátka a dobře, Watsone: víme, že Jory byl uvnitř. A protože oba jeho bratři tvrdí, že byl venku, musí tu jít přinejmenším o nějaké tajné dorozumění.

Ovšem vzhledem k tomu, jak do sebe jejich výpovědi zapadají, se zdá, že půjde o něco mnohem vážnějšího."

"Spiknutí," vydechl jsem.

"Ano. Vzpomínáte si, Watsone, jak jsem se vás ptal, jestli věříte, že všichni čtyři po cvaknutí zámku ve dveřích pracovny skutečně beze slova odešli ze salonu, každý jiným směrem?"

"Jistě. Vzpomínám."

"Všichni čtyři." Krátce pohlédl na Lestrada, který přikývl, pak se otočil zpátky ke mně. "Vím, že Jory musel ze salonu zmizet hned po starcově odchodu, aby se do pracovny stihl dostat před ním, přesto všichni zbylí členové rodiny - včetně lady Hullové - tvrdí, že v salonu seděli ještě ve chvíli, kdy za sebou lord Hulí zamkl. Vražda lorda Hulla byla celorodinná záležitost, Watsone."

Natolik to mnou otřásl, že jsem nezmohl na jediné slovo. Zvedl jsem oči k Lestradovi a spatřil v jeho tváři výraz, jaký jsem u něj nikdy předtím ani potom neviděl: Určitou unavenou, znechucenou vážnost.

"Co mohou čekat?" zeptal se Holmes takřka žoviálně.

"Jory bude téměř jistě viset," odpověděl Lestrade. "Stephen půjde na doživotí. William Hulí se z toho možná dostane, ale ne dřív než po dvaceti letech kácení stromů ve Wormwood Scrubs, což je v podstatě smrt zaživa."

Holmes se předklonil a pohládl plátno napjaté mezi nohama stolku. Vyloudil z něj takové zvláštní drsné zašustění.

"Lady Hullová," pokračoval Lestrade, "zřejmě příštích pět let stráví v beechwoodském žaláři, jemuž se mezi vězni přezdíval Morový palác... ačkoli po setkání s tou dámou bych spíš hádal, že si najde cestu, jak z toho ven. Tipoval bych laudánům jejího manžela."

"Všechno jen proto, že se Jorymu nepodařil přesný úder," podotkl Holmes a povzdychl si. "Kdyby v sobě stařec měl alespoň tolik slušnosti, aby zemřel tiše, všechno jim mohlo vyjít. Jory by utekl oknem, jak naznačil Watson, a plátno by samozřejmě odnesl s sebou... i s těmi nadbytečnými stíny. Místo toho vzburcoval celý dům. Všichni sloužící byli hned u toho a lkali nad mrtvým pánem. Rodina nevěděla co dřív. Zatrolená smůla, vidíte, Lestrade. Jak daleko odsud byl strážník, když pro něj Stanley vyběhl?"

"Blíž, než byste se nadál," odpověděl Lestrade. "Vlastně už spěchal po cestě ke dveřím. Šel zrovna kolem na pravidelné obchůzce, když z domu zaslechl výkřik. Opravdu měli zatrolenou smůlu."

"Odkud víte, že byl strážník tak blízko, Holmesi?" zapadl jsem vděčně do své staré role.

"To je prosté, Watsone. Kdyby nebyl, rodina by jistě vyhnala služebnictvo z pracovny na dostatečně dlouhou dobu, aby mohla ukrýt plátno i se 'stíny'."

"A nejspíš také otevřít alespoň jedno okno," dodal nezvykle tichým hlasem Lestrade.

"Ale plátno i se stíny přece odstranit mohli," namítl jsem.

Lestrade nadzdvihl obočí.

"Měli na vybranou," vysvětlil jsem. "V čase, který jim zbýval, mohli buď spálit novou vůli, nebo se zbavit téhle malované rekvizity... pochopitelně to mohli udělat jen Stephen a Jory těsně poté, co Stephen vtrhl do dveří. Rozhodli se - nebo, pokud správně odhaduji povahu jednotlivých osob, tak Stephen rozhodl -, že spálí vůli a budou doufat, že to nějak dopadne. Nejspíš měli akorát tak čas nacpat ji do kamen."

Lestrade se otočil, podíval se na kamna, pak se obrátil zpět. "Jen člověk s tak černou duší, jako měl Hulí, v sobě mohl sebrat dost síly pro takový předsmrtný výkřik," podotkl.

"Jenom člověka s tak černou duší mohl zavraždit vlastní syn," přidal se Holmes.

Podívali se s Lestradem jeden na druhého a znovu mezi nimi cosi proběhlo, jakási zcela mlčenlivá konverzace, z níž jsem byl já vyloučen.

"Už jste to někdy udělal?" zeptal se Holmes, jako by pokračoval v započatém hovoru.

Lestrade zavrtěl hlavou. "Jednou málem," odpověděl. "Šlo o mladou dívku a nebyla to její chyba, v podstatě ne. Tehdy jsem to málem nechal zajít tak daleko. Ale... to byl jen jeden člověk."

"A tady jsou čtyři," dodal Holmes v dokonalém porozumění. "Čtyři lidé zneužívaní zločincem, kterého stejně do půl roku čekala smrt."

Alespoň jsem chápal, o čem se spolu baví.

Holmes obrátil své šedé oči na mě. "Co říkáte, Lestrade? Tenhle

případ vyřešil Watson, přestože mu unikly některé detaily. Neměli bychom nechat rozhodnutí na něm?"

"No dobře," zamručel Lestrade. "Jen ať to moc dlouho netrvá. Chci z téhle proklaté místnosti co nejdřív vypadnout."

Místo odpovědi jsem se sehnul, sebral plstěné stíny, zmuchlal je do kuličky a zastrčil do kapsy kabátu. Cítil jsem se zvláštně, když jsem to dělal: skoro stejně jako ve spárech horečky, která mě v Indii málem připravila o život.

"Úžasný člověk, tenhle Watson!" zvolal Holmes. "Vyřešil svůj první případ, stal se spoluvínikem vraždy, a to ještě není ani pět odpoledne! A tuhle je můj vlastní suvenýr - originál od Joryho Hulla. Pochybuji, že je podepsaný, ale za takhle deštivých dní musí být člověk vděčný, že mu bohové sešlou do klína aspoň něco." Kapesním nožikem začal uvolňovat umělcovo lepidlo, které drželo plátno na nohách stolku. Šlo mu to rychle; ani ne za minutu už si zasouval tenkou roli do vnitřní kapsy svého dlouhého zimmíku.

"Ale je to špinavost," podotkl Lestrade, pak přistoupil k jednomu z oken, po chvíli váhání uvolnil pojistky a asi o centimetr ho pootevřel.

"Spíš řekněme, že jsme tím hodně špinavosti odčinili," prohodil Holmes rozjařeně. "Půjdeme, pánové?"

Zamířili jsme ke dveřím. Lestrade otevřel. Jeden ze strážníků se zeptal, jestli jsme na něco přišli.

Při jiné příležitosti by mu Lestrade nejspíš ukázal vrchní stranu svého jazyka. Tentokrát stručně odpověděl: "Vypadá to na pokus o loupež, který se vymkl z rukou. Já to poznal okamžitě, samozřejmě; Holmes o chvíli později."

"To je zlé!" přidal se druhý strážník.

"To je," přikývl Lestrade, "ale výkřik zavražděného alespoň zahnal zloděje dřív, než stačil něco vzít. Pokračujte ve službě."

S tím jsme odešli. Dveře do salonu byly otevřené, ale když jsme kolem nich procházeli, záměrně jsem se díval do země. Holmes pochopitelně nakoukl dovnitř; nemohl to neudělat. Byl prostě takový. Já jsem nikdy nikoho z té rodiny neviděl. Ani jsem o to nikdy nestál.

Holmes se znovu rozkýchal. Jeho kamarád už se mu znovu kroutil kolem nohou a blaženě mňoukal. "Pusťte mě odsud," zvolal Holmes a vrhl se k východu.

* * *

O hodinu později už jsme byli zpátky ve 221B Baker Street, bezmála přesně na týchž místech, kde jsme seděli, než se u nás ukázal Lestrade: Holmes u okna, já na pohovce.

"Inu, Watsoně," prohodil Holmes věcně, Jak myslíte, že se vám bude dnes v noci spát?"

"Skvěle," odpověděl jsem. "A vám?"

"Určitě stejně," přidal se. "Věřte mi, jsem neskonale šťastný, že jsem se dostal od těch koček."

"A jak myslíte, že bude spát Lestrade?"

Holmes se na mě zadíval a usmál se. "Dnes v noci asi špatně. Možná ještě pár dalších nocí. Ale pak se z toho dostane. Kromě jiných talentů je Lestrade velmi zdatný v kreativním zapomínání."

To mě rozesmálo.

"Pojďte se na něco podívat, Watsoně!" vyzval mne Holmes. "To je pohled!" Vstal jsem a došel k oknu. Bůhvíproč jsem si myslel, že tam znovu spatřím Lestrada v otevřené bryčce. Místo toho jsem uviděl, jak si mezi mraky proráží cestu slunce a zalévá Londýn svými pozdně odpoledními paprsky.

"Tak nakonec přece jen vykouklo," komentoval to Holmes. "Jaká nádhera, Watsoně! To má hned člověk radost ze života!" Zvedl housle a začal na ně hrát, tvář zalitou slunečním světlem.

Podíval jsem se na jeho barometr a zjistil jsem, že klesá. Tak mne to rozesmálo, že jsem se musel posadit. Když se Holmes - poněkud podrážděně - zeptal, co je tu k smíchu, dokázal jsem jen zavrtět hlavou. Stejně pochybuji, že by to pochopil. Jeho mozek prostě fungoval jinak.

UMNEYHO POSLEDNÍ PŘÍPAD

Je po deštích. Kopce jsou dosud zelené a za údolím naproti Hollywoodu je na vysokých horách ještě vidět sníh.

Obchody s kožešinami propagují na reklamních letácích svůj letošní sortiment. Veřejným domům, které se specializují na šestnáctileté panny, jdou obchody jako po másle. AvBe-verly Hills začínají kvést palisandy.

- Raymond Chandler -Sestřička

I. Zprávy od Peorii.

Bylo to jedno z těch jarních jiter, tak typicky losangeleské, až člověk skoro čeká, že na něm někde uvidí vyraženou ochrannou známku. Výfukové plyny aut projíždějících po Sunset Boulevardu byly matně cítit po olean-drech, oleandry byly matně cítit po výfukových plynech a nebe nad hlavou bylo čisté jako svědomí konzervativního baptisty. Peoria Smith, slepý kamelot, stál na svém obvyklém místě na rohu Sunset a Laurel, a jestli tohle neznamenal, že Bůh je pořád ještě na nebesích a všechno na světě klope, jak má, pak už tedy vážně nevím.

Protože jsem však toho rána shodil nohy z postele v netradiční čas 7.30, připadalo mi všechno trochu mimo zajeté koleje; všechno jsem viděl kapku rozplizle. Teprve když jsem se holil - nebo přinejmenším hrozil žiletkou těm otravným štětinám, aby se lekly a nekladly odpor -, jsem si zčásti uvědomil, čím to asi je. Přestože jsem byl vzhůru až někdy do dvou a četl si, neslyšel jsem, že by šli Demmickovi na kutě a nadraní až po uši jako obyčejně na sebe štěkali ty svoje kousavé vtípky, které patrně tvoří základy jejich manželství.

Neslyšel jsem ani Bustera, což mi přišlo možná ještě podivnější. Bus-ter, Demmickových welsh corgi, má tak vysoký hlásek, že se vám jeho

ňafání zářívá do hlavy jako střepy, a užívá ho s náramnou oblibou. Navíc je to žárlivec. Začne jančit vždycky, kdy se George s Glorií obejmou, a pokud na sebe ti dva zrovna nehalekají jako dva estrádní klauni, tak se objímají víceméně neustále. Nejednou jsem při usínání musel poslouchat, jak se spolu hihňají, zatímco jim ten smeták rajtuje kolem nohou a vydává to svoje iák-iák-iák. To pak vždycky přemýšlím, jak by asi bylo těžké uškrtit průměrně svalnatého psa pianovou strunou. Včera večer ale vládlo u Demmicků ticho jako v hrobě. Bylo to zvláštní, na druhou stranu ale nic, co by obracelo svět naruby; Demmickovi nikdy nepatřili k párům s přesně nalinkovaným životním stylem.

Peoria Smith byl ovšem v nejlepším pořádku - jako vždycky čiperný jako veverka a poznal mě podle chůze i přesto, že jsem šel dobře o hodinu dřív než obyčejně. Měl na sobě vytahanou mikinu CalTechu, která mu sahala až po stehna, a manšestráky, z nichž mu čouhala strupatá kolena. Nenáviděnou bílou hůl měl nedbale opřenou o bok karetního stolku, na němž vedl své obchody.

"Helemese, pan Umney! Jak se vede?"

Peoriovy tmavé brýle se leskly v ranních slunečních paprscích, a když se otočil po zvuku mých kroků, aby mi podal jeden výtisk L. A. Times, bleskla mi hlavou znepokojivá představa: Peoria s brýlemi vypadal, jako by mu někdo vyvrtal dvě velké černé díry do hlavy. Hned jsem to pomýšlení zaplašil a v duchu si řekl, že je možná na čase skoncovat s pravidelným panákem rezně před spaním. Buď skoncovat, anebo zdvojnásobit dávku.

Na přední straně Timesů byl Hitler, jako poslední dobou poměrně často. Tentokrát psali něco o Rakousku. Napadlo mě, a ne poprvé, jak by se ten bledý obličej s tou zplihlou patkou vyjímal na vývěsní tabuli na poště.

"Vede se docela dobře, Peorio," odpověděl jsem. "Vlastně se mi vede asi tak báječně jako čerstvému nátěru na stěně kadiboudy."

Hodil jsem desetiák do kartónové krabice, kterou měl Peoria položenou na štosu novin. Timesy jsou sice za tři centy, a i za tu cenu jsou hodně předražené, ale od nepaměti hážu Peoriovi do krabice desetník. Je to fajn kluk a ve škole mu to jde - sám jsem si to byl loni ověřit, když mi pomohl s tím Weldovým případem. Kdyby se Peoria neobjevil na haus-bótu Harrise Brunnera právě ve chvíli, kdy se tam objevil, nejspíš bych

se ještě teď pokoušel někde u Malibu plavat s nohama zabetonovanými v sudu od petroleje. Dlužím mu toho víc, než by bylo zdrávo.

Během onoho prošetřování (Peoriova prospěchu, nikoli Harrise Brun-nera a Mavise Welda) jsem se dokonce dozvěděl jeho pravé jméno, i když byste ho ze mě nevytáhli ani párem volů. Peoriův otec si na Černý pátek vzal permanentní dovolenou z okna své kanceláře v devátém patře, jeho matka je ta jediná bila křehotinka, co pracuje v čínské prádelně na La Punta, a kluk sám je slepý. Musím vzhledem k tomu všemu ještě dodávat, že na něj poštvají lidi od sv. Františka už v době, kdy byl ještě moc malý na to, aby se dokázal bránit? Konec obžaloby.

Když se večer semele něco opravdu velkého, skoro vždycky to druhý den najdete na první straně Timesů, na levé straně, hned pod půlkou. Převrátil jsem tedy noviny a dozvěděl se, že jakýsi kapelník kubánského smýšlení dostal infarkt, právě když tančil se svou vokalistkou v klubu Carousel v Burbanku. O hodinu později zemřel v losangeleské všeobecné nemocnici. Trochu jsem litoval maestrovu vdovu, ale jeho samotného vůbec. Podle mě si lidi, kteří chodí tančit do Burbanku, nic lepšího nezaslouží.

Otevřel jsem sportovní zprávy, abych zjistil, jak si včera vedl Brooklyn ve dvojzápase s Cards. "Co ty, Peorio, jak u tebe na hradě, všechno klapě, jak má? Vodní příkopy i cimbuří v nejlepším pořádku?"

"To bych řekl, pane Umney! Je to paráda!"

Cosí v jeho hlase upoutalo mou pozornost, a tak jsem odtáhl noviny, abych si ho pořádně prohlédl. Jakmile jsem to udělal, všiml jsem si toho, co měl tak ostřílený čmúchal jako já vidět okamžitě: ten kluk doslova sršel spokojeností. "Vypadáš, jako kdyby ti někdo právě dal šest lístků na finále světového poháru," prohodil jsem. "Kde se to v tobě bere, Peorio?"

"Máma vyhrála v Tijuane loterii!" rozjásal se. "Čtyřicet tisíc babek! Jsme boháči, kámo! Boháči!"

Věnoval jsem mu úsměv, který nemohl vidět, a pohládl ho po vlasech. Sice jsem ho tím trochu rozcuchal, ale co.

"Počkat, počkat. Kolik ti vůbec je, Peorio?"

"V květnu mi bylo dvanáct. Ale to přece víte, pane Umney, dal jste mi přece to sportovní tričko. Navíc nechápu, co to má společného s -"

"No, dvanáct už je dost na to, abys věděl, že si lidi někdy pletou to, co by chtěli, aby se stalo, s tím, co se doopravdy děje. O nic víc mi nejde."

"Jasný, člověk si v duchu často maluje věci, co ve skutečnosti nejsou, to máte pravdu - to moc dobře znám," prohlásil Peoria a přejel si dlaní po vlasech, aby šije uplácal, jak je měl předtím, jenže tohle já si jen tak nemaluju, pane Umney. Je to pravda! Strejda Fred tam včera odpoledne jel ty prachy vyzvednout. Přivezl nám je v tašce na motorce! Držel jsem je v rukou! Já se v nich dokonce váleli Rozházeli jsme je po mámině posteli! Nejfantastičtější pocit, co jsem zažil - čtyřicet tisíc vočí, ty vole!"

"Možná už ve dvanácti poznáš rozdíl mezi snem a skutečností, ale pořád to není věk na to, abys s dospělým mluvil takhle," usadil jsem ho. Znělo to dobře - Liga za slušné chování by se mnou jistě souhlasila na dva tisíce procent -, ale puslu jsem měl v tu chvíli přepnutou na automatického pilota a sotva jsem vnímal, co říká. Mozek příliš zaneprazdňovala snaha udělat si jasno v tom, co se právě dozvěděl. Jednou věcí jsem si byl jistý: Peoria se pletl. Musel se plést, protože kdyby to byla pravda, pak už by tu nikdy nestál, až půjdu do své kanceláře ve Fulwider Buil-ding. A to se prostě nemohlo stát.

Najednou jsem si vzpomněl na Demmickovy, kteří si snad poprvé v historii nepustili před spaním na maximální hlasitost některou ze svých bigbandových desek, a na Bustera, který snad poprvé v historii neuvítal cvaknutí Georgeova klíče v zámku svou řafací tirádou. Pociť, že všechno jaksi vypadlo ze zajetých kolejí, se vrátil, a tentokrát ještě silněji než prve. Peoria ke mně mezitím vzhledl s výrazem, jaký bych na jeho upřímné, přirozené tváři nikdy nečekal: s podrážděnou, rozmrzelou zlostí. Podobně by se nejspíš dítě dívalo na ukecaného strýčka, který už minimálně počtvrté převypravuje všechny historky ze svého repertoáru, včetně těch nejnudnějších.

"Copak vám to pořád nedochází, pane Umney? Jsme boháč! Máma už nikdy nebude muset pro toho pitomce Lee Ho žehlít košile a já už nikdy nebudu muset na rohu prodávat noviny, klepat se tady zimou v dešti a podležat těm starejm vemenáčům od Bidlera. Už se nemusím tvářit jako v sedmým nebi, kdykoli mi nějaký blb nechá pěták tuzéra."

Při těch slovech jsem sebou trochu trhl, ale co - já nechával víc než pěták. Den co den ode mě Peoria dostával sedm centů. Ledaže jsem měl zrovna příliš hluboko do kapsy, abych si to mohl dovolit, protože v naší branži přece jen čas od času přichází období sucha.

"A nechceš na chvíli zaskočit k Blondiemu na kafe?" navrhl jsem. "Trochu to probrat."

"To těžko. Je tam zavřeno."

"UBlondieho? Co je to za blbost?"

Ale co Peoriovi záleželo na tak světských záležitostech jako na nějaké kavárně kus dál v ulici. "A to jste ještě neslyšel to nejlepší, pane Umney! Strejda Fred zná ve Frisku nějakého doktora - specialistu -, kterej tvrdí, že dokáže něco udělat s mýma očima." Zvedl ke mně tvář. Rty pod brýlemi a nezvykle tenkým nosem se mu trásly. "Tvrdí, že to možná přece jen nejsou ty optický nervy, a kdyby ne, dá se to operovat... Já tomu sice úplně nerozumím, ale zase bych viděl, pane Umney!" Slepě po mně zašátral rukou... jistě, jak jinak po mně taky mohl zašátrat? "Zase bych viděl!"

Zavěsil se na mě a já ho chytil za ruce a trochu je zmáčk, než jsem je zlehka odsunul. Peoria měl prsty od tiskařské černi a já se ráno cítil tak báječně, že jsem si vzal nové světlé sako z česané příze. Na léto trochu teplé, pravda, ale ve městě máte dneska stejně všude klimatizaci a navíc, já jsem od přírody dost chladnokrevný.

Teď mě ovšem chladnokrevnost začala opouštět. Peoriovi se v pohublé a jaksi typicky kamelotské tváři zřetelně odráželo znepokojení. Mírný větřík - prosycený vůní oleandrů a zápachem výfukových plynů - mu rozčechl vlasy a já si teprve v tu chvíli uvědomil, že vlastně nemá svou tvídovou čepici. Vypadal bez ní skoro jako nahý, a konečně aby taky ne. Každý kamelot by měl nosit tvídovou čepici, stejně jako by měl každý čistič bot nosit čapku naraženou

hluboko do týla.

"Co je s várna, pane Umney? Myslel jsem, že budete mít radost. Kurňa, dyť já jsem na tenhle pitoměj roh dneska vůbec nemusel chodit -ale šel jsem, a dokonce dřív než normálně, protože jsem nějak tušil, že i vy půjdete dřív. Myslel jsem, že budete mít radost, že máma vyhrála v loterii a já mám šanci jít na operaci, ale vy radost nemáte." Ted' už se mu hlas třásl vzteky. "Nemáte z toho radost!"

"Ale mám," odvětil jsem a skutečně jsem chtěl mít radost - přinejmenším část mého já chtěla -, jenže průšvih byl v tom, že Peoria měl z větší části pravdu. Protože to znamenalo, že se spousta věcí změní, chápete, a věci se nemají měnit. Peoria Smith měl zůstat tady, rok za rokem, s tou svou tvídovou čepicí nasazenou ke straně za horkých dní a staženou do

čela za dnů deštivých, aby mu kapky stékaly po kšiltu. Měl se pořád usmívat a nikdy neměl říkat "ty vole" a především, měl zůstat slepý.

"Nemáte!" rozkřikl se a pak vztekle převrátil svůj stolek. Ten dopadl na ulici a noviny se rozletěly všude kolem. Bílá hůl se skutálela pod obrubník. Peoria ji zaslechl a shýbl se pro ni. Zahlédl jsem, jak se mu zpod tmavých brýlí hrnou slzy a stékají mu po bledých, pohublých tvářích. Šátral po holi, ale ta ležela kousek vedle mě a on ji hledal na opačné straně. Najednou jsem měl sto chutí se napráhnout a vši silou ho nakopnout do zadku.

Místo toho jsem se sehnul, sebral hůl a poklepal ho s ní zlehka na bok.

Peoria se otočil, svižně jako had, a vytrhl mi ji. Koutkem oka jsem zahlédl, jak po Sunset Boulevardu poletují fotky Hitlera a toho nedávno zesnulého kubánského kapelníka - menší novinovou závějí probučel autobus do Van Ness a zanechal po sobě palčivý zápach naftových zplodin. Ani trochu se mi nelíbilo, jak tam ty noviny poletují z místa na místo. Vypadalo to nepořádně. Ba co hůř, vypadalo to nesprávně. Naprosto a absolutně nesprávně. Musel jsem potlačit další nutkání, stejně silné jako to první, popadnout Peoria za límec a zatřást s ním. Říct mu, že tady bude celé dopoledne ty noviny sbírat a že ho nepustím domů, dokud je nepo-sbírá do posledního výtisku.

Vzpomněl jsem si, jak jsem si ještě před deseti minutami říkal, že dnes máme dokonalé losangeleské ráno - tak dokonalé, že by si zasloužilo ochrannou známku. A skutečně bylo dokonalé. Tak kde se to všechno takhle zvrtilo? A jak je možné, že se to stalo tak rychle?

Nedostalo se mi odpovědi, jen jakýsi nadpřirozený, mocný hlas uvnitř ve mně opakoval, že máma toho kluka nemohla vyhrát v loterii, že Peoria nemůže přestat prodávat noviny, a především, že nemůže znovu vidět. Peoria Smith měl zůstat slepý až do konce života.

Nejspíš půjde o nějaký experiment, napadlo mě. / kdyby ten doktor ve Frisku náhodou nebyl podvodník, což nejspíš je, ta operace nejspíš selže.

A jakkoli se to může zdát zvláštní, tahle myšlenka mě uklidnila.

"Heleď," řekl jsem, "nejspíš jsme dneska ráno oba vstali špatnou nohou. Pojdme na to zapomenout. Zajdeme k Blondiemu a já ti koupím snídani. Co ty na to, Peorio? Nadlábněš se plnýho talíře vajec se slaninou a můžeš mi u toho vyprá-"

"Táhněte do háje!" rozkřikl se. Zůstal jsem na něj úplně zkoprnělý koukat. "Táhněte do háje i s těma kecama, fízle blbej! Si myslíte, že slepec nepozná, když někdo lže, až se mu od huby práší? Jděte do prdele! A opovažte se na mě ještě někdy šáhnout! Teplouši!"

Ted' už jsem toho měl akorát dost - nikdo mi nebude beztrestně říkat teplouši, ani slepí kameloti. Dočista jsem zapomněl, jak mi Peoria během toho případu Mavise Welda zachránil krk; natáhl jsem se po jeho holi, abych mu ji sebral a vzal ho s ní párkrát přes zadek. Dal mu za vyučenou.

Jenže než jsem mu ji stačil vytrhnout, on se obrátil a praštil mě špičkou té hole do podbřišku - a možná ještě o kousek níž. Schoulil jsem se bolestí, a zatímco jsem přemáhal nutkání začít žalostně skučet, v duchu jsem děkoval Bohu; být to ještě o pár centimetrů níž, mohl jsem si přestat vydělávat na živobytí jako soukromé očko a ucházet se o místo sopranis-ty v Dóžecím paláci.

Přesto jsem po něm rychle, reflexivně hmátl a on mě holí přetáhl zezadu přes krk. Pořádnou silou. Vaz mi sice nezlomil, ale slyšel jsem, jak tam křuplo. Přisahal jsem si, že až ho chytnu, narvu mu tu hůl do pravého ucha. Já mu ukážu, kdo je tady teplouš.

On se však ode mě odtáhl, jako by mi dokázal čist myšlenky, a odhodil hůl do ulice.

"Peorio," vypravil jsem ze sebe. Možná byl ještě čas chytit rozumné uvažování za cíp košile. "Peorio, co se to s tebou _"

"A neříkejte mi tak!" zaječel na mě. "Jmenuju se Francis! Frank! To vy jste mi začal říkat Peoria! Vy jste s tím začal a ostatní se toho chytli a já to nesnáším!"

Uslzenýma očima jsem sledoval rozdvojený obraz jeho postavy, jak se obrací a bez ohledu na auta (která ted', naštěstí pro něj, skoro žádná nejela) utíká přes ulici, s rukama nataženýma před sebe. Napadlo mě, že zakopne o protější obrubník - přímo jsem se na to těšil -, ale slepci si nejspíš dokážou uchovat v hlavě pořádnou kupu topografických map. Vyskočil na chodník mrštně jako kamzík, pak otočil své tmavé brýle zpátky mým směrem. Na slzami zmáčené tváři se mu usídlil vítězoslavný výraz a ta tmavá skla připomínala díry do hlavy ještě víc než před chvílí. Velké díry, jako by ho někdo zasáhl dvěma velkorážními náboji z brokovnice.

"A říkal jsem, že u Blondiehoje zavřeno ." křikl na mě. "Máma povídala, že se spakoval a utekl s tou zrzatou flundrou, co u něj před měsícem začala dělat! Z toho asi musíte mít náramnou radost, co, vy hnusnej čmuchale!"

Otočil se a běžel dál po Sunsetu, ruce s roztaženými prsty zvednuté před sebe. Po obou stranách ulice postávaly hloučky lidí a dívali se na něj, na poletující noviny a na mě.

Nejvíce asi na mě.

Tentokrát Peoria - no dobře, Francis - doběhl až k Derringerovu baru, než se znovu otočil a poslal za mnou poslední salvu.

"Táhněte do prdele, pane Umney!" křikl a běžel dál.

II. Vernonův kašel.

S námahou jsem se narovnal a dobelhal se přes ulici. Peoria, alias Francis Smith, byl už dávno v prachu, ale já chtěl dostat z očí i ty třepotající se noviny. Z pohledu na mě mě bůhvíproč bolela hlava víc, než mě bolet podbřišek.

Na pravé straně ulice jsem zůstal zírat do výlohy Feltova papírnictví, jako by nová propiska od Parkera byla ta nejúčasnější věc, jakou jsem v životě spatřil (nebo mě možná tolik uchvátil jeden z těch sexy zápisníků v umělé kůži). Asi po pěti minutách - dostatečně dlouhé době na to, abych si natrvalo vepsal do paměti všechny věci, co v té zaprášené výloze ležely - jsem konečně mohl pokračovat v přerušené cestě po Sunsetu, aniž bych se příliš zřetelně nakláněl na levobok.

V mysli mi kroužily otázky, jako vám v motelech v San Pedru kolem hlavy krouží komáři, pokud si zapomenete přinést repelentní tyčinku. Většinu jsem dokázal ignorovat, ale dvě byly přece jen příliš neodbytné. Za prvé, co to proboha do Peorii vjelo? Za druhé, co to proboha vjelo do mě? Snažil jsem se tyhle dotěrné otázky odehnat tak dlouho, až jsem dorazil k Blondieho jídelně, nonstop provoz, pečeme vlastní bagely, na rohu Sunset a Tavernia. Teprve v té chvíli jsem je jediným mocným máchnutím konečně zapudil. Blondieho jídelna na tom rohu stojí, co moje paměť sahá - mladí hejskové a profesionální hráči a hipíci a narkomani si tam podávají dveře, ani nemluvě o zkažených mladých slečnách, šlapkách a feťáčkách. Jistý slavný herec z éry němému filmu byl zatčen pro podezření z vraždy právě ve chvíli, kdy vycházel od Blondieho, a já sám

jsem tu poměrně nedávno při jedné dost nepříjemné šichtě odstřelil jistého Dunningera, namyšleného hezouna, který po jednom hollywoodském feťáckém večírku odpráskl tři ožraly. Právě tady jsem se taky rozloučil se stříbrovlasou, fialovookou Ardis McGillovou. Zbytek té promarněné noci jsem strávil procházkou ve vzácné losangeleské mlze, kterou jsem měl dost možná před očima jen já sám... a když se nad obzor vyhouplo slunce, otíral jsem si vlhké tváře. U Blondieho zeje zavřeno? Blondie zeje pryč? Nemožné, řekli byste - to by se spíš z toho kusu holé skály v newyorském přístavu ztratila Socha svobody.

Nemožné, ale přece pravdivé. Výloha, v níž se obyčejně skvěla nabídka lákavých dortíků a koláčků, byla sice čerstvě umytá, ale dost nedbale, a přes mýdlové šmouhy jsem viděl, že uvnitř je skoro prázdná. Lino vypadalo špinavé a pusté. Zamaštěné čepele stropních větráků visely jako vrtule zřícených letadel. Zůstalo tu jen pár stolů a na nich nohama vzhůru tak osm důvěrně známých polstrovaných židlí, ale nic víc... až na dvě prázdné cukřenky pohozené v koutě. Stál jsem tam a snažil se to nějak dostat do hlavy, ale šlo mi to asi stejně jako vynést velký gauč po úzkém schodišti. Všechn ten život a vzrušení, všechn ten noční mumraj - jak to mohlo skončit? Tohle nebyl jen omyl; tohle bylo rouhání. Blondieho podnik pro mě symbolizoval všechny ty zářivé protiklady, které obklopují absolutně temné a nemilosrdné srdce Los Angeles; kolikrát mě napadlo, že to v podstatě je Los Angeles, jak jsem ho za těch posledních patnáct dvacet let znal, jen v malém vydání. Kde jinde jste narazili na gangstera, jak v devět ráno snídá s knězem, nebo na diamanty osázenou krásku, jak vysedává na barové stoličce vedle umazaného mechanika, který právě šálkem horké kávy oslavuje konec směny? Znovu jsem si vzpomněl na toho kubánského kapelníka, tentokrát s mnohem větší lítostí. Všechn ten báječný hvězdný život Města ztracených andělů - chápete? Dochází vám vůbec, o čem tady mluvím? Na ceduli zavěšené na dveřích stálo ZAVŘENO KVŮLI OPRAVÁM, ale tomu jsem nevěřil. Prázdné cukřenky v koutě podle mých zkušeností žádné opravy nenaznačují. Peoria měl pravdu: Blondie se vypařil. Odvrátil jsem se a pokračoval po ulici, ale šel jsem pomalu a musel jsem se pořád napomínat, abych držel hlavu vzhůru. Jak jsem se blížil k Fulwider Buil-

ding, kde už mám kancelář déle, než by mi samotnému bylo milé, přepadla mě najednou zvláštní jistota. Držadla velkých dvojítych vstupních dveří budou svázaná tlustým řetězem a zajištěná zámkem. Sklo bude nedbale umyté a samá šmouha od mýdla. A bude tam viset cedule ZAVŘENO KVŮLI OPRAVÁM, BRZY ZNOVU OTEVŘEME.

Než jsem došel k budově, rozrostla se mi v hlavě tahle šílená představa do rozměrů posedlosti a ani pohled na Billa Tuggla, věčně lizlého účetního znalce ze třetího patra, jak vchází dovnitř, ji nedokázal tak docela rozptýlit. Ale vidět znamená věřit, jak se říká, a když jsem dorazil k číslu 221, viděl jsem, že tu není žádný řetěz, žádná cedule a žádné mýdlové šmouhy na skle. Fulwider prostě vypadal stejně jako vždycky. Vešel jsem do vestibulu, nadechl se důvěrně známé vůně - připomíná mi taková ta růžová kolečka, co se dneska na veřejných záchodcích dávají do mušlí - a rozhlédl se po důvěrně známých palmách rozrostlých nad důvěrně známou vybledlou červeně dlaždičkovanou podlahou. Bili stál vedle Vernona Kleina, nejstaršího liftboye na světě, v kabině výtahu číslo 2. V tom svém ošoupaném červeném saku a starobylé kulaté čapce Vernon vypadá jako kříženec sluhy Philipa Morrisa a makaka, který spadl do napařovacího vysavače. Obrátil ke mně smutně basetí oči, usazené od kouře z camelky, která mu trčela uprostřed pusy. Zvláštní, že si na to ty jeho světlomety už dávno nezvykly; ani si nevzpomínám, jestli jsem ho vůbec někdy viděl bez cigára zaparkovaného přesně v téhle pozici.

Bili si kousek popošel, ale ne moc. Ve výtahu totiž nebylo dost místa na to, aby se v něm mohl trochu víc hnout. Myslím, že pro něj by nebylo dost místa ani na Rhode Islandu. Možná v Delaware. Smrděl jako boloňský salám, který se aspoň rok marinoval v levném bourbonu. A zrovna když jsem si říkal, že už ten puch nevydržím, tak si krknul. "Omlouvám se, Clyde."

"No, je taky za co," odvětil jsem a rozehnal si rukou vzduch před obličejem, zatímco Vern za mnou zatáhl dveře a chystal se s námi vylézt na Měsíc... nebo přinejmenším do sedmého patra. "V kterém kanále jsi zase chrápal, Bille?" Přesto bylo v tom smradu něco uklidňujícího - lhal bych, kdybych tvrdil, že ne. Protože to byl známý smrad. Byl to prostě Bili Tuggle, zasmrádlý, s kocovinou a s nohama trochu pokrčenýma v kolenou, jako by mu někdo naplnil slipy kuřecím salátem a on si to právě uvědomil. Nic příjemného, nic na té ranní cestě výtahem

nebylo příjemného, ale aspoň jsem to všechno znal.

Bili se na mě zkroutěně usmál, ale nic neřekl, a výtah se rozrachotil vzhůru.

Otočil jsem hlavu k Vernonovi, hlavně proto, abych se dostal pryč od smrdutého účetního, ale slova, která jsem se chystal prohodit, aby řeč nestála, mi uvízla v hrdle. Ty dva obrázky, které měl Vern pověšené nad židlí snad od počátku věků - na jednom byl Ježíš, jak kráčí po moři Galilejském a z loďky na něj civí jeho učedníci, na druhém Vernova manželka ve westernovém kostýmu s jelenicovými třásněmi a s účesem jako z přelomu století -, někam zmizely. To, co jsem spatřil na jejich místě, mě správně vůbec nemělo překvapit, zejména vzhledem k Vernonovu věku, ale stejně mě to zasáhlo jak vagón cihel.

Byl to přáníčko, nic víc - obyčejné přání a na něm obrys rybáře na jezeře při západu slunce. Uzemnilo mě ovšem motto vytištěné pod kánoí:

HODNĚ ŠTĚSTÍ V DŮCHODU!

Kdybyste zdvojnásobili moje pocity z okamžiku, kdy mi Peoria řekl, že bude možná zase vidět, pořád byste ani zdaleka nebyli u toho, jak jsem se cítil právě teď. Myšlenky mi začaly lítat hlavou takovou rychlostí jako karty, které míchá zkušený karbaník. Vybavilo se mi, jak Vern vyrazil dveře vedlejší kanceláře, aby zavolal sanitku, když ta praštěná Agnes Sternwoodová nejdřív vytrhla ze zdi můj telefon a pak spolykala prostředek na čištění odpadu, jak aspoň sama tvrdila. Nakonec vyšlo najevo, že "prostředek na čištění odpadu" byl obyčejný cukr krystal a že kancelář, do níž se Vern vloupal, byla luxusní tajná hazardní herna. Nedivil bych se, kdyby ten chlap, co si ty prostory pronajal a plácl na dveře cedulku Dopravní podnik MacKenzie, ještě dneska dostával každoroční katalog Searse Roebucka někde v San Quentinu. Nebo tehdy, jak Vern židličkou zpacifikoval toho chlápka, co mi přišel provětrat střevo; to bylo pochopitelně opět v té záležitosti s Mavisem Weldem. Anebo tenkrát, jak mi přivedl svou dceru - výstavní kousek! -, když se zapletla do toho skandálu s hanbatými fotkami.

Vern do důchodu?

Nesmysl. To prostě nepřípadalo v úvahu.

"Vernone," zeptal jsem se, "co je to za vtip?"

"Žádný vtip, pane Umney," odpověděl, a sotva výtah zastavil ve trojce, rozkašlal se tak, jak jsem ho neslyšel kašlat za celá ta léta, co ho znám. Znělo to, jako když se kuželkářské koule valí dlážděnou uličkou. Vyndal si z pusy camelku a já si s hrůzou všiml, že je na konci růžová, a určitě ne od rtěnky. Vern si ji chvíli prohlížel, pak se ušklíbl a odtáhl skládací mříž. "Trojka, pane Tuggle."

"Díky, Verne," řekl Bili.

"A nezapomeňte na ten páteční večírek," připomněl mu Vern. Slova zazněla tlumeně, protože si ze zadní kapsy vytáhl kapesník plný hnědých fleků a otíral si jím rty. "Vážně vás tam rád uvidím." Pak obrátil usazené oči ke mně a ve mně by se při tom pohledu krve nedořezal. Na Vernona Kleina hned za příští zatáčkou cosi čekalo a on o tom moc dobře věděl.

"Vy taky, pane Umney - dost jsme toho spolu prožili a já bych si s váma moc rád ťuknul."

"Počkat!" vykřikl jsem a chytil jsem Billa, který se právě chystal vystoupit z výtahu. "Počkejte oba chvíli! Jakej večírek? O co tady vlastně jde?"

"Vern odchází do důchodu," odpověděl Bili. "To se lidem obyčejně stává, když jim zbělají vlasy a tak podobně, pokud sis ještě nevšiml. A Vernon v pátek odpoledne pořádá v suterénu párty na rozloučenou. Přijdou úplně všichni z baráku a já udělám svůj světoznámý dynamito-vej punč. Co je s tebou, Clyde? Přece víš už celý měsíc, že Vern třicátého května končí."

To mě znovu pořádně dopálilo, podobně jako když mi Peoria řekl, že jsem teplouš. Popadl jsem Billa za vycpaná ramena jeho dvouřadého saka a zatřásl s ním. "Prd o tom vím už měsíc!"

Nepatrně, utrápeně se na mě usmál. "Tak nevíš, no. Jestli se ti nechce chodit, Clyde, nemusíš. Zůstaň si mimo. Stejně se posledního půl roku chováš poco loco."

Znovu jsem jím zatřásl. "Jaký poco loco?"

"No jako praštěnej pavlačí, jako spadlej z jahody na znak, jako kdybys měl o kolečko míň, jako kdybys nechal hlavu doma - to už je ti bližší? A než odpovíš, rád bych tě upozornil, že jestli se mnou ještě jednou zalomcuješ, třeba jenom trochu, tak mi asi žaludek vyletí nahoru krkem a tvému saku potom žádná čistírna nepomůže."

Vytrhl se mi dřív, než jsem mu mohl něco udělat, kdybych i přes to

varování chtěl, a vyrazil pryč chodbou, se zadkem kalhot jako obyčejně spadlým až někde u kolenou. Ohlédl se jen jednou, ale to už Vern znovu zatahoval mosazné dveře. "Potřebujete si dát chvíli voraz, Clyde. Nejlíp hned od příštího týdne."

"Co to do vás vjelo?" rozkřikl jsem se na něj. "Co to do vás do všech vjelo?" Ale to už byla zavřená i vnitřní mříž a my znovu stoupali - tentokrát do sedmičky. Do mého kousku ráje. Vern odhodil špaček cigarety do kyblíku s pískem, který stál v rohu, a okamžitě si do uvolněného místa zapichl novou. Nehtem na palci rozškrtnul sirku a já si všiml, jak se mu mezi popraskanými rty vypaňují maličké růžové kapičky. Děsivý pohled. Vern sklopil oči; strnule se zadíval do protějšího kouta, ale nic tam neviděl, v nic nedoufal. Tělesný pach Billa Tuggla mezi námi visel jako duch proflámané noci.

"Dobře, Verne," přikývl jsem. "O co tady jde a kam odcházíte?"

Vernon si nikdy nedělal velkou hlavu se spisovnou angličtinou a přinejmenším tohle se nezměnilo. "Mám raka," prohlásil. "V sobotu sedám na Blossom Desert a padám do Arizony. Budu bydlet u sestry. Ačkoli nečekám, že by mě uvítala s otevřenou náručí. Možná mi bude muset přestýlat dvakrát denně." Výtah zastavil a on odtáhl mříž. "Sedmička, pane Umney. Váš kousek ráje." Jako vždycky se při těch slovech usmál, jenže tentokrát to spíš připomínalo úsměv, jaký vidáte dole v Tijuane na cukrových lebkách na svátek mrtvých.

Otevřenými dveřmi jsem teď ze svého kousku ráje ucítil něco, co do něj vůbec nepatřilo, a chvíli mi trvalo, než jsem poznal, o co jde: čerstvá barva. Jakmile jsem si to uvědomil, bylo mi jasné, že už na mě čekají další nepříjemnosti.

"To přece nejde," řekl jsem. "Dobře víte, že tohle prostě nejde, Verne."

Zvedl ke mně své děsivé prázdné oči. Měl v nich smrt, černý stín, který se vznášel těsně pod vybledlou modří a kynul ven. "Co nejde, pane Umney?"

"Máte zůstat tady, sakra! Tady ve výťahu! Sedět tady na stoličce pod Ježíšem a pod vaší manželkou. Ne pod tímhle!" Natáhl jsem se, strhl přání s obrázkem rybáře na jezeře, roztrhl ho na dva kusy, dal je přes sebe, roztrhl je na čtyři a pak je hodil do vzduchu. Zatřepotaly se na vybledlý červený koberec na podlaže výťahu jako konfety.

"Mám zůstat tady," zopakoval, ty děsivé oči stále nehybně upřené na mě. Na chodbě se dva muži v pocákaných montérkách otočili našim směrem.

"Přesně tak."

"Jak dlouho, pane Umney? Když všechno tak dobře víte, třeba mi řeknete i tohle, hm? Jak dlouho tady v tom podělaném výťahu mám ještě tvrdnout?"

"No... navzdýcky," vypadlo ze mě, a to slovo mezi námi v zakouřené kabině výťahu zůstalo viset jako další duch.

Kdybych měl na výběr, asi bych si zvolil toho ducha, co tu zbyl po Billym Tugglovi... jenže jsem na výběr neměl. Místo toho jsem to zopakoval: "Navzdýcky, Verne."

Potáhl z camelky, vykašlal kouř a drobnou spršku krve a pořád ze mě nespouštěl oči. "Já tady sice nejsem od toho, abych nájemníky poučoval, pane Umney, ale vám stejně něco povím - koneckonců, jsem tady poslední tejdén, tak co by ne. Měl byste si zajít za doktorem. Za tím, jak vám ukazuje fleky od inkoustu, a vy říkáte, co v nich vidíte."

"Vy nemůžete do důchodu, Verne." Srdce mi bušilo jako splašené, ale hlas jsem udržel v klidu. "Prostě nemůžete."

"Že ne?" vyndal si cigaretu z pusy - na konci už do ní prosakovala čerstvá krev -, a znovu zvedl oči ke mně. Protivně se na mě usmál. "Mám takovej pocit, že o tomhle vy vážně nerozhodujete, pane Umney."

III. O malířích a psech.

Pach čerstvé barvy mě dráždil v nose, přebíjel dokonce i Vernonovy cigarety a podpaždí Billa Tuggla. Muži v montérkách se právě přemístili kousek vedle dveří mé kanceláře. Rozložili si tu plachtu a na ni všechno svoje nádobičko - plechovky a štětce a igelity. Po stranách navíc stály dvojce štafle a malíři mezi nimi vypadali jako mezi tenkými knižními záložkami. Měl jsem sto chutí se k nim rozběhnout a všechno jim rozkopat po chodbě. Kdo jim dal právo přemalovávat tyhle staré zasedlé zdi na tu svatokrádežně zářivou bílou?

Došel jsem až k tomu, co vypadal, že by na vyjádření jeho IQ bylo třeba aspoň dvouciferné číslo, a zdvořile se ho zeptal, co tam společně s tím druhým moulou vyvádějí. Rozhlédl se kolem. "Co bysme tady asi

vyvádějí? Já tu zrovna vobtahuju miss Ameriky a tuhle Chick maluje rtěnkou na bradavky Betty Grableovy."

Měl jsem toho akorát dost. Dost jich dvou, dost všeho. Popadl jsem toho vtípalka v podpaží a konečky prstů mu stiskl jeden hodně nepříjemný nerv, který se tam schovává. Vykřikl a upustil štětec. Bílá barva mu vycákla na boty. Jeho kolega po mně přešel plachým pohledem a začal couvat.

"Jestli se mi budeš snažit zdrhnout dřív, než s tebou skončím," zavrčel jsem na něj, "zarazím ti násadu tý štětky tak hluboko do prdele, že budeš potřebovat lodní jeřáb, aby ji vytáhnul ven. Klidně to zkus, jestli si myslíš, že lžu."

Zarazil se na okraji plachty a začal třeptat očima po chodbě a hledat pomoc. Žádnou nenašel. Sice jsem napůl čekal, že ze dveří vykoukne Candy, aby zjistila, co je to venku za šrumece, ale dveře zůstaly zavřené. Obrátil jsem pozornost k tomu vtípalkovi, kterého jsem držel.

"Položil jsem ti docela jednoduchou otázku, příteli - co tady sakra vyvádíte? Můžeš mi na ni odpovědět, nebo chceš ještě pošimrat?"

Abych mu osvěžil paměť, trochu jsem mu zamlel prsty v podpaží a on znovu vykřikl. "Malujeme chodbu! Copak to nevidíte?"

Ale ano, viděl jsem to, a i kdyby neviděl, tak bych to cítil. Jenže to, co mi tyhle dva smysly napovídaly, se mi vůbec nelíbilo. Chodba neměla být vymalovaná, rozhodně ne takhle jasnou, zářivou bílou. Měla být tmavá a zašlá; měla být cítit po prachu a starých vzpomínkách. Ať už nezvyklý klid u Demmickových spustil cokoli, bylo to čím dál horší. Cloumal mnou peklý vztek, jak už měl ten nebožák v mém sevření možnost zjistit. Navíc jsem měl docela nahnáno, ale když si vydláváte na živobytí tím, že u sebe nosíte pouzdro s bouchačkou, naučíte se tuhle emoci dobře skrývat.

"Kdo vás sem poslal, vy dva šašci?"

"Náš šéf," odpověděl a podíval se na mě, jako bych byl cvok. "Pracujeme pro Malířský služby Challis, na Van Nuysově. Náš šéf je Hap Corrigan. Jestli chcete vědět, kdo si najal naši firmu, budete se muset zeptat j-"

"Byl to majitel," přerušil ho tiše druhý malíř. "Majitel tohoto baráku. Nějakej Samuel Landry."

Zapátral jsem v paměti a pokusil se jméno Samuel Landry nějak za-

řadit do toho, co jsem o Fulwider Building věděl, ale nepodařilo se mi to. Vlastně jsem si jméno Samuel Landry nedokázal spojit vůbec s ničím... přesto mi cosi rozeznávalo v hlavě, cosi vzdáleného, jako kostelní zvon, který za mlžného rána slyšíte na míle daleko.

"Lžete," řekl jsem, ale bez náležitého důrazu. Vlastně jsem to řekl jen proto, abych nemusel mlčet.

"Zavolejte šéfovi," navrhl mi druhý malíř. Vzhled může klamat; evidentně byl z obou chytřejší. Sáhl do svých umazaných, zacákaných montérek a vytáhl malou kartičku.

Mávnutím ruky jsem ji unaveně odmítl. "Kdo proboha může mít zájem na tom, aby se tady malovalo?"

Byla to čistě řečnická otázka, ale ten malíř, co mi podával vizitku, na ni stejně zareagoval. "Aspoň to tady trochu prokoukne," řekl opatrně. "To musíte uznat."

"Synku," opáčil jsem a udělal krok jeho směrem, "porodila tvoje máma taky nějaký živý dítě, nebo jen samou mluvící placentu, jako třeba tebe?"

"No jo, no jo," začal znovu couvat. Sledoval jsem jeho vystrašený pohled ke svým vlastním zatáým pěstím a přinutil

jsem se je otevřít. Nevypadal, že by ho to nějak zvlášť uklidnilo, a já mu to ani nevyčítal. "Chápu, nelíbí se vám to - to jste myslím vyjádřil poměrně jasně. Ale musím dělat, co mi šéf řekne. To snad patří k americkému stylu života, ne?" Podíval se na kolegu, pak zpátky na mě. Bylo to krátký pohled, vlastně jen takové mrknutí, ale já se s ním při své práci setkal už nejednou - je to pohled, který si dobře zapamatujete. Moc ho nedráždí, říká. Moc ho nepopichuj, moc do něj nerejpej. Ten chlap je jako nitroglycerin.

"Musím živit ženu a malý děčko," pokračoval. "Máme ekonomickou krizi, jestli jste o tom ještě neslyšel."

V té chvíli mě zaplavil zmatek a uhasil ve mně zlost stejně, jako líják uhasí lesní požár. Opravdu máme ekonomickou krizi? Opravdu?

"Já vím," přikývl jsem, přestože jsem nevěděl zhola nic. "Zapomeneme na to, platí?"

"Jistě," přikývli malíři, tak dychtivě, že působili jako polovina mužského kvarteta. Ten, co jsem ho omylem pokládal za polovičního inteligenta, měl levou ruku vraženou hluboko v podpaží a snažil se znovu uspat ten pocuchaný nerv. Mohl jsem mu říct, že je to práce tak na hodinu, možná na víc, ale už jsem s nimi nechtěl dál mluvit. Nechtěl jsem mluvit s nikým ani nikoho vidět - dokonce ani rozkošnou Candy Kane-ovou, jejíž vlahé pohledy a hladké subtropické křivky údajně dokázaly srazit na kolena jednoho ošlehaného pouličního rváče. Teď jsem stál jen o to, dostat se přes příjmací kancelář do své soukromé pracovny vzadu. Ve spodním levém šuplíku jsem tam měl láhev režné a právě jsem naléhavě potřeboval panáka.

Zamířil jsem ke dveřím s neprůhledným sklem a cedulkou CLYDE UM-NEY SOUKROMÝ DETEKTIV a cestou jsem úspěšně odolal znovu probuzenému nutkání nakopnout plechovku ústřicově bílé barvy značky Dutch Boy a sledovat, jestli se treť do okna na konci chodby a vyletí na požární schodiště. Už jsem se natahoval po klice, když mě najednou něco napadlo, a já se otočil zpátky k malířům... ale pomalu, aby si nemysleli, že se o mě pokouší nějaký další záchvat. Navíc mě napadlo, že kdybych se otočil moc rychle, mohl bych je přistihnout, jak se na sebe usmívají a ťukají si na čelo.

Na čelo si sice neťukali, ale zatím ze mě nespustili oči. Ten poloviční inteligent jako by odhadoval vzdálenost ke dveřím označeným SCHODIŠTĚ. Náhle jsem měl chuť jim říct, že nejsem zas takový zmatek, když mě člověk pozná; že by se dokonce našlo pár klientů a přinejmenším jedna exmanželka, kteří mě pokládají skoro za hrdinu. Ale podobné věci o sobě člověk říkat nemůže, zejména ne párečku takových tupců.

"Jen klid," prohodil jsem. "Já vás nekousnu. Jen se chci ještě na něco zeptat."

Trochu se uvolnili. Spíš trošičku.

"No prosím," vybídl mě malíř číslo dvě.

"Nechodíte někdo sázet na čísla dolů do Tijuany?"

"La lotería?" zeptal se číslo jedna.

"Vskutku ohromující znalosti španělštiny. Ano. La lotería."

Číslo jedna zavrtěl hlavou. "Mexikánský herny a mexikánský bordely jsou pro idioty."

A proč myslíš, že se ptám zrovna vás? Ale to jsem nahlas neřekl.

"Navíc," pokračoval, "dá se tam vyhrát deset dvacet tisíc pesos, fakt těžký prachy. Ale kolik to dělá na dolary?"

Padesát babek? Osmdesát?"

Máma vyhrála v Tijuaně loterii, říkal Peoria a já už tehdy věděl, že

s tím není všechno tak docela v pořádku. Čtyřicet tisíc babek... Strejda Fred tam včera odpoledne jel ty prachy vyzvednout. Přivezl nám je v tašce na motorce!

"Jo," přikývl jsem, "zhruba tolik. A to asi vždycky platěj takhle, co? V pesech?"

Znovu se na mě podíval, jako bych byl naprostý cvok, pak si vzpomněl, že skutečně jsem, a hned ten výraz zahnal. "No jistě. Je to přece mexická loterie. Dost těžko můžou platit v dolarech."

"Pravda," přisvědčil jsem a v duchu jsem si promítl Peoriovu hubenou, dychtivou tvář, když říkal: Rozházeli jsme je po mámině posteli. Čtyřicet tisíc vočí, ty vole!

Jenže jak mohl slepý kluk poznat, kolik to přesně je... nebo jestli se skutečně válí v pravých penězích? Odpověď byla prostá: nemohl. Na druhou stranu i slepý kamelot by nejspíš věděl, že Za lotería se vyplácí v pesech a ne v dolarech, a zcela jistě by věděl, že čtyřicet tisíc mexických chechtáků se nedá převážet v sedlové brašně motorky. Na takový balík by si strejda Fred musel půjčit nákladák.

Zmatek, zmatek - nic než temná mračna zmatku.

"Díky," řekl jsem a otočil se ke své kanceláři.

Myslím, že se nám všem třem ulevilo.

IV. Umneyho poslední klient.

"Candy, zlato, nechci nikoho vidět ani brát telef-"

Zarazil jsem se. Příjmací kancelář byla prázdná. Candin stůl v koutě působil nezvykle pustě a po chvíli mi došlo proč: stojánek na poštu ležel v koši a její fotky Errola Flynna a Williama Powella obě zmizely. Stejně jako její rádio. Modrá stenografická stolička, z níž obyčejně zářily Candi-ny nádherné nohy, byla opuštěná.

Vrátil jsem se pohledem ke stojánku, který trčel z koše jako stožár potápějící se lodi, a srdce mi na okamžik poskočilo. Třeba sem někdo vtrhnul, všechno tady zpřeházel a unesl Candy. Jinými slovy, třeba jsem měl nový případ. V té chvíli bych případ uvítal, i kdyby to mělo znamenat, že Candy právě někde nějaký ničema svazuje... a pečlivěji omotává provaz přes pevnou vybouleninu jejího poprsí. Ale cokoli, co by mě vytrhlo z těch pavučin, které se na mě ze všech stran snášely, mi připadalo lákavé.

Tahle představa měla ovšem jeden háček: nikdo tady nic nepřeházel. Stojánek byl v koši, pravda, ale to vůbec nemuselo naznačovat rvačku; naopak, spíš to vypadalo, jako by...

Na stole ležela jedna jediná věc, přímo uprostřed podložky na psaní. Bílá obálka. Už jen při pohledu na ni se mi svíral

žaludek. Přesto mě nohy dokázaly přenést přes místnost a já obálku zvedl. Nijak mě nepřekvapilo, když jsem na přední straně spatřil Candinými rozmáchlými klíčkami a kudrlinkami napsané svoje jméno; prostě jen nepříjemné pokračování tohoto dlouhého, nepříjemného dopoledne.

Obálku jsem roztrhl a do dlaně mi vypadl jediný lístek vytržený z poznámkového bloku.

Drahý Clyde,

už jsem od tebe toho pošklebování a poplácávání snesla víc, než by bylo zdravé, a opravdu mě nebaví poslouchat dál tvoje trapné a dětinské vtípky na moje jméno. Život je příliš krátký na to, abych se pořád nechala ochmatávat stárnoucím rozvodovým detektivem, kterému smrdí z pusy. Máš sice i kladné stránky, Clyde, jenže ty se ztrácejí pod nánosem těch záporných, zejména od té doby, co jsi začal v jednom kuse pít.

Prokaž si laskavost a zkus konečně dospět.

S pozdravem

Arlene Cainová

P. S.: Vracím se k mámě do Idaha. Za žádnou cenu se se mnou nesnaž spojit.

Držel jsem vzkaz ještě chvíli v ruce a nevěřicně na něj civěl, pak jsem ho pustil. Zatímco jsem sledoval, jak se houpavě snaší do již přeplněného koše, vrátil jsem se v duchu k jedné z vět, které na něm stály: Opravdu mě nebaví poslouchat dál tvoje trapné a dětinské vtípky na moje jméno. Copak jsem ale měl někdy tušení, že se jmenuje jinak než Candy Kaneová? Zatímco vzkaz pokračoval v lenivém - a zdánlivě nekonečném - pohupování sem tam, zapátral jsem v paměti a upřímně jsem si musel

odpovědět, že ne. Pro mě se vždycky jmenovala Candy Kaneová, kolikrát jsme spolu vtipkovali o těch červenobílých lízátkách, kterým se říká "candy cane", a jestli jsem ji tu a tam někde plácl nebo polechtal, no co? Vždycky se jí to líbilo. Stejně jako mně.

Opravdu se jí to líbilo? ozval se kdesi hluboko ve mně vnitřní hlas. Opravdu sejito líbilo, neboje to jen další z pohádek, kterou sis celé ty roky nalhával?

Zkusil jsem ten hlas zahrnat a po chvíli se mi to i podařilo, jenže na jeho místě se ozval hlas ještě horší. Tenhle nepatřil nikomu jinému než Peoriu Smithovi. Už se nemusím tvářit jako v sedmém nebi, kdykoli mi nějaký blb nechá pěták tuzéra, říkal. Copak vám to pořád nedochází, pane Umney?

"Sklapni, hochu," pronesl jsem do prázdné místnosti. "Nejsi rádio." Odvrátil jsem se od Candina stolu a v tom okamžiku mi začaly jako nějaká pekelná pochodová kapela defilovat před očima známé tváře: George a Gloria Demmickovi, Peoria Smith, Bili Tuggle, Vernon Klein, milionová blondýnka, která teď vystupovala pod šestákovým jménem Arlene Cainová... dokonce i ti dva malíři tam byli.

Zmatek, zmatek, zmatek nad zmatky.

Se sklopenou hlavou jsem vešel do své kanceláře, zavřel za sebou dveře a posadil se ke stolu. Tlumeně, přes zavřené okno, jsem slyšel ruch dopravy na Sunsetu. Napadlo mě, že pro toho pravého člověka je nejspíš pořád ještě tak dokonale losangeleské jarní ráno, že by si zasloužilo mít na sobě někde otištěnou ochrannou známku, ale pro mě už všechno světlo dnešního dne dočista vyprchalo... uvnitř stejně jako venku. Vzpomněl jsem si na láhev kořalky ve spodním šuplíku, ale najednou mi i prosté shýbnutí, abych ji vyndal, připadalo jako moc velká práce. Vlastně mi to připadalo zhruba stejně jako vylézt v teniskách na Mount Everest.

Čerstvá barva z chodby už byla cítit i tady v mé kanceláři. Obvyčejně mi docela voněla, ale dnes opravdu ne. V tu chvíli pro mě symbolizovala všechno, co se pokazilo od chvíle, kdy se Demmickovi vrátili do svého hollywoodského bytu bez obvyklých pinpongových turnajů v halasných vtípcích, bez přehrávání desek na maximum a zřejmě i bez svého věčného miliskování, při němž mohl jejich corgi žárlivostí vyletět z kůže. Vtom mě zcela zřetelně a jednoduše napadlo - podobně, jako určité lidi asi napadají všechny velké pravdy -, že kdyby nějaký chirurg vyřízl rakovinu, která zabíjí jistého liftboye ve Fulwider Building, byla by bílá. Ostřicově bílá. A byla by cítit úplně stejně jako ta čerstvá barva na chodbě.

Bylo to pomyšlení natolik únavné, že jsem musel sklopit hlavu a sevřít ji na spáncích dlaněmi, abych ji udržel na místě... nebo možná abych tomu uvnitř zabránil explodovat a ohodit okolní zdi. A když se otevřely dveře a dovnitř někdo vešel, ani jsem nezvedl oči. Stálo by mě to víc úsilí, než jakého jsem byl v tu chvíli schopen.

Krom toho jsem měl zvláštní pocit, že už předem vím, kdo to je. Sice mi v hlavě nenaskočilo žádné jméno, ale ten krok mi byl povědomý. Stejně tak kolínská, přestože jsem věděl, že značku bych neuhodl ani s revolverem u hlavy, a to z jediného prostého důvodu: ještě nikdy jsem ji nečichal. Jak jsem mohl poznat vůni, kterou jsem nikdy v životě necítil, ptáte se? Na to vám bohužel neodpovím, ale poznal jsem ji.

A to ještě nebylo to nejhorší. Nejhorší bylo to, že mě najednou popadl příšerný strach. Už jsem stál proti odjištěným pistolím v rukou rozhněvaných mužů, což je zlé, i proti nožům v rukou rozhněvaných žen, což je tisíckrát horší; jednou jsem seděl přivázaný k volantů packardu, který zaparkovali na kolejiích jedné hodně vytižené trati pro nákladní vlaky; jednou mě dokonce vyhodili z okna ve třetím patře. Rušný život, ano, ale nic mě v něm zatím nevyděsilo tak jako ta kolínská a ty lehké kroky.

Hlava jako by mi najednou vážila dobré tři centy.

"Clyde," oslovil mě hlas. Hlas, který jsem nikdy dřív neslyšel, hlas, který jsem i přesto znal stejně důvěrně jako svůj vlastní. Jediné slovo, a hlava mi ztěžkla na rovnou tunu.

"Vypadněte, ať jste, kdo jste," řekl jsem se sklopenýma očima. "Máme zavřeno." A cosi mě přinutilo dodat: "Kvůli opravám."

"Špatný den, Clyde?"

Zaslechl jsem v tom hlase soucit? Možná ano, a tím se všechno ještě o něco zhoršilo. Ať byl ten pitomec kdokoli, já o jeho soucit nestál. Něco mi napovídalo, že jeho soucit může být nebezpečnější než jeho nenávisť.

"Zas tak špatnej ne," odvětil jsem, podepřel si svou těžkou, bolavou hlavu dlaněmi a dál upřeně civěl na psací podložku na stole. V levém horním rohu jsem měl napsané číslo Mavise Welda. Pořád znovu a znovu k sobě přitahovalo můj pohled - BEverley 6-4214. Koukat na tu podložku mi přišlo jako dobrý nápad. Nevěděl jsem sice, kdo je můj návštěvník,

ale zato jsem věděl, že ho nechci vidět. V tu chvíli to bylo ostatně to jediné, co jsem věděl.

"Mám pocit, že jste trochu... neupřímý, dalo by se říct?" zeptal se hlas, a ano, byl v něm soucit; žaludek se mi rázem sbalil do čehosi, co asi nejvíc připomínalo roztrěsenou pěst nasáklou kyselinou. Ozvalo se zavrzáni, jak se host usadil do křesla pro klienty.

"Pro mě za mě, říkejte tomu jak chcete," nebránil jsem se. "A když jsme si teď tak pěkně popovídali, co kdybyste se zase zvednul, frajere, a pokračoval o dům dál? Zrovna si říkám, že se dneska hodím marod. Což bez problémů můžu, protože já jsem tady šéf. Někdy je to na tom světě vážně pěkně zařízeno, co?"

"To ano. Podívejte se na mě, Clyde."

Srdce se mi zatřepotalo, ale hlava zůstala svěšená a oči nadále přejížděly po BEverly 6-4214. V koutku mysli mě napadlo, že v pekle bude pro Mavise Welda dost horko. Když jsem promluvil, zněl můj hlas překvapivě klidně, za což jsem byl vděčný. "Vlastně se můžu hodit marod klidně i na rok. Třeba v Carmelu. Vysedávat na molu s American Mercury v klíně a sledovat parníky od Havaje."

"Podívejte se na mě."

Nechtěl jsem, ale hlava se mi stejně zvedla. Seděl v tomtéž křesle, v němž kdysi seděl Mavis a Ardis McGillová a dlouhán Tom Hatfield. I Vernon Klein tam jednou seděl, když dostal ty fotky, co na nich měla jeho dcera jen opiový úsměv a roucho Evino. Přesně v tom křesle teď seděl a do tváře mu dopadal přesně tentýž pruh kalifornského slunce - do tváře, kterou jsem téměř určitě už viděl. Naposledy zhruba před hodinou v zrcadle v koupelně. Když jsem ji drásl žiletkou.

Ten soucitný výraz v jeho očích - v mých očích - byl snad neodpor-nější věc, jakou jsem kdy spatřil, a když ke mně natáhl ruku - moji ruku -, přepadlo mě zničehonic silné nutkání otočit se, vyskočit na nohy a vyběhnout přímo z okna v sedmém patře. A myslím, že bych to byl i udělal, kdybych nebyl tak zmatený, tak absolutně ztracený. Mnohokrát jsem četl slovo zkrušený - v šestákových románech a ufnukaných novinových článcích se s ním setkáte každou chvíli -, ale tentokrát jsem prvně cítil, co skutečně znamená.

V kanceláři se najednou setmělo. Venku bylo pořád jasno, na to bych přísahal, ale slunce tak jako tak zahalil mrak. Muž na druhé straně stolu

byl o dobrých deset let starší než já, možná o patnáct, vlasy měl úplně bílé, zatímco moje jsou skoro všechny ještě černé, ale ani to nic neměnilo na jednom prostém faktu - bez ohledu na to, jak se jmenoval nebo jak by starý, byl jsem to já. Připadal mi jeho hlas známý? Jistě. Přesně jako vám připadá známý váš vlastní hlas, když ho slyšíte nahraný - přestože nezní úplně stejně jako vám v hlavě.

Zvedl ze stolu mou ochablou ruku, zatřásl mi s ní s řízností chtivého realitního agenta, pak ji znovu pustil. Ruka s plesknutím narazila do podložky přímo na telefonní číslo Mavise Welda. Když jsem zvedl prsty, zjistil jsem, že Mavisovo číslo zmizelo. Vlastně zmizela všechna čísla, která jsem si za ty roky na podložku naškrábal. Byla čistá jako... no, jako svědomí konzervativního baptisty.

"Ježíši," zaskřehotal jsem. "Ježíši Kriste."

"Ale vůbec ne," zavrtělo hlavou to starší vydání mého já usazené naproti mně. "Landry. Samuel D. Landry. K vašim službám."

V. Rozhovor s Bohem

I v tom otřeseném stavu, v němž jsem se nacházel, mi trvalo maximálně dvě tři vteřiny, než jsem si to jméno zařadil, protože jsem ho naposled slyšel vlastně před chvílí. Podle malíře číslo dvě byl Samuel Landry zodpovědný za to, že dlouhá tmavá chodba k mé kanceláři měla brzy zářit ústřicovou bělobou. Landry byl majitel Fulwider Building.

Napadla mě dočista šílená věc, ale ani její zřejmá šílenost nijak neza-stínila náhlý záblesk naděje, který ji doprovázel. Říká se - i když nechápu, jak na to někdo přišel -, že každý člověk na světě má dvojníka. Třeba byl Landry ten můj. Třeba jsme byli jednovaječná dvojčata, nepřibuzní dvojníci, kteří se bůhvíproč narodili různým rodičům v rozmezí deseti až patnácti let. Ta představa sice nevysvětlovala zbytek nanejvýš podivných událostí onoho rána, ale aspoň bylo čeho se držet.

"Co byste si přál, pane Landry?" zeptal jsem se. Snažil jsem se ze všech sil, ale teď už jsem hlas v klidu neudržel. "Jestli jde o nájem, budete muset den dva počkat, abych to dal nějak do kupy. Moje sekretářka právě odjela vyřizovat něco nesmírně důležitého domů do Vidláková."

Landry nevěnoval mému chabému pokusu o změnu tématu nejmenší pozornost. "Ano," prohodil zadumaně, je to den blbec, úplně jak vystřižený z učebnice... a je to moje vina. Omlouvám se, Clyde - opravdu. Setkat se s vámi tváří v tvář je... prostě jiné, než jsem čekal. Úplně. Především proto, že jste mi sympatičtější, než bych pokládal za možné. Ale teď už se to stejně nedá vrátit." Zhluboka si povzddechl, což se mi ani trochu nelíbilo.

"Jak to myslíte?" Hlas se mi třásl čím dál víc a jiskra naděje pohasi-nala. Nespíš za to mohl nedostatek kyslíku v oné dutině, kterou dříve zabydloval můj mozek.

Neodpověděl hned. Místo toho se naklonil a chytil ucho tenké kožené aktovky opřené o přední nohu křesla. Stály na ní iniciály S. D. L. a já si vydedukoval, že ji můj podivný návštěvník zřejmě přinesl s sebou. Cenu Polda roku jsem koneckonců v letech 1934 a '35 nedostal jen tak pro nic za nic.

Žádnou podobnou aktovku jsem v životě neviděl - byla příliš malá a tenká, aby mohlo jít o běžnou diplomatku, a

nezavírala se na přezky a řemínky, ale na zip. A když na to tak pomyslím, tak ani žádný podobný zip jako tenhle jsem v životě neviděl. Měl hrozně drobné zoubky a nevypadaly ani jako kovové.

Ovšem Landryho zavazadlem všechny podivnosti teprve začínaly. I když opomenou, že zcela nepochopitelně vypadal jako můj starší bratr, nepřipomínal mi Landry žádného obchodníka, jakého jsem v životě potkal, rozhodně nepůsobil jako obchodník natolik úspěšný, aby mohl vlastnit Fulwider Building. Jistě, Fulwider není Ritz, ale přece jen stojí v centru L. A. a můj klient (pokud sem tedy skutečně přišel jako můj klient) vypadal jako oklahomský námezdni dělník, který se dnes dobře vyspal, umyl a oholil.

Na sobě měl modré džínky a na nohou tenisky... jenže nevypadaly jako žádné tenisky, jaké jsem kdy viděl. Působily hrozně mohutně a měly tlustou podrážku. Ze všeho nejvíc se podobaly těm botám, co nosil Boris Karloff jako součást svého frankensteinovského kostýmu, a jestli byly z plátna, tak sním svůj oblíbený klobouk. Červený nápis po stranách vypadal jako položka z jídelního lístku nějakého čínského bistra: REEBOK.

Sklopil jsem zrak k podložce na psaní, kterou kdysi pokrývala změt' telefonních čísel, a najednou jsem si uvědomil, že už si nevzpomínám na

číslo Mavise Welda, přestože jsem mu v zimě musel volat aspoň tisíckrát. Strach ve mně opět o něco zesílil.

"Pane," pronesl jsem, "povězte mi, proč jste přišel, a pak vypadněte. Anebo, víte co? To povídání můžete klidně vynechat a přeskočte rovnou k tomu vypadnutí."

Usmál se... jaksi unaveně. To byla další věc. Ten obličej nad rozhalenou bílou košilí působil hrozně unaveně. A taky hrozně smutně. Vypovídal o tom, že člověk, jemuž patřil, si prošel strastmi, o jakých se mně ani nezdálo. Cítil jsem se svým návštěvníkem jistý soucit, to ano, ale především jsem cítil strach. A vztek. Protože to byl taky můj obličej a ten zmetek už ho stačil pořádně zrychtovat.

"Je mi líto, Clyde," odpověděl. "To by nešlo."

Položil ruku na ten drobkový, šikovný zip, a já si rázem nic na světě nepřál tak málo, jako aby tu aktovku otevřel. Abych ho zastavil, vyhrkl jsem: "To vždycky chodíte navštěvovat nájemníky v hadrech, že v nich vypadáte jako sběrač kapusty? Jste snad taky jeden z těch výstředních milionářů, nebo co?"

"Výstřední jsem, to ano," přikývl. "A stejně vám nijak nepomůže, když to budete takhle oddalovat, Clyde."

"Proč myslíte, že -"

Pak řekl přesně to, čeho jsem se bál, a uhasil tím poslední plápolající zbytek mé naděje. "Vím všechno, co vás napadne, Clyde. Koneckonců jsem vy."

Olízl jsem si rty a přinutil se něco říct; cokoli, jen aby neotevřel ten zip. Úplně cokoli. Promluvil jsem sice chraplavě, ale promluvil jsem.

"Jo, ta podobnost mi neunikla. Ale tu kolínskou neznám. Já sám používám Old Spice."

Zip dosud držel mezi palcem a ukazováčkem, ale nezatáhl za něj. Aspoň zatím ne.

"Ale tahle vám příjemně voní," prohlásil naprosto sebejistě, "a kdybyste ji na rohu v Rexallu sehnal, tak byste ji používal, že? Bohužel ji tam neseženete. Ta značka se jmenuje Aramis a na trhu se objeví až za nějakých čtyřicet let." Podíval se na svoje prazvláštní, nehezké basketbalové boty. "Stejně jako tyhle tenisky."

"Povídali, že mu hráli."

"Ale kdepak, tady o žádné hraní opravdu nejde," odvětil Landry s vážnou tváří.

"Odkud jste?"

"Myslel jsem, že to víte." Landry roztáhl zip, a odhalil tak jakýsi obdélníkový aparát z hladké umělé hmoty. Měl stejnou barvu jako chodba v sedmém patře při západu slunce. V životě jsem nic podobného neviděl. Nemělo to na sobě žádnou výrobní značku, jen jakési číslo, zřejmě sériové: T-1000. Landry to vyndal z aktovky, palci chytil háčky po stranách a zvedl výklopné víko, pod nímž se ukrývalo cosi jako futuristická televizní obrazovka z filmu o Bucku Rogersovi. "Jsem z budoucnosti," řekl Landry. "Skoro jako v nějakém brakovém románu."

"Podle mě jste spíš ze sunnylandského sanatoria," zaskřehotal jsem.

"Ale ne úplně jako v brakovém románu," pokračoval bez ohledu na můj komentář. "Ne, ne úplně." Stiskl tlačítko na straně té umělohmotné krabice. Z přístroje se ozvalo tiché zavrčení a pak krátké, pískavé pípnutí. Vlastně ta věc na jeho klíně vypadala jako nějaká zvláštní stenografická pomůcka... a měl jsem pocit, že nejsem daleko od pravdy.

Vzhlédl ke mně a zeptal se: "Jak se jmenuje váš otec, Clyde?"

Chvilí jsem na něj koukal a bojoval s nutkáním znovu si olíznout rty. V místnosti bylo šero, slunce stále nevykouklo zpoza toho mraku, který před nějakými pěti minutami ještě nebyl v dohledu. Landryho obličej se v tom příšeři vznášel jako starý, zkrabatělý balon.

"Co má můj táta společného s cenou okurek v Monrovii?" prohodil jsem.

"Nevíte to, že ne?"

"Jistěže vím," opáčil jsem, a taky jsem to věděl. Jen jsem si na to nemohl zrovna vzpomenout, nic víc - měl jsem to na jazyku úplně stejně jako telefonní číslo Mavise Welda, které začínalo nějak jako BAYshore něco.

"A co vaše matka?"

"Přestaňte si se mnou zahrávat!"

"Tak něco lehčího - kam jste chodil na střední školu? Každý plnokrevný Američan si musí pamatovat, kam chodil na střední, ne? Nebo první dívku, se kterou to dotáhl až do konce. Nebo město, kde vyrůstal. Vy jste ze San Luis Obispo?"

Otevřel jsem pusku, ale tentokrát z ní nevyšla ani hláska.

"Z Carmelu?"

To mi přišlo správně... ale hned zase úplně špatně. Točila se mi hlava.

"Nebo snad Zastrkov, Nové Mexiko?"

"Nechtě si ty kecy!" rozkřikl jsem.

"Víte to? Víte?"

"Jistě! Bylo to..."

Landry se sklonil. Zadatloval na klávesy svého podivného stenografického stroje.

"San Diego! Tam jsem se narodil i vyrostl!"

Položil stroj na stůl a otočil ho, abych si mohl přečíst slova, která se vznášela v okně nad klávesnicí.

"San Diego! Tam jsem se narodil i vyrostl!"

Oči mi sklouzly z okna ke slovu vyraženému do rámu kolem.

"Co je to toshiba?" zeptal jsem se. "To dostanete jako zákusek, když si k obědu objednáte reebok?"

"Je to značka japonské elektroniky."

Suše jsem se zasmál. "Myslíte si, že vám na tohle skočím, pane? Japončici nedokážou vyrobit ani hračku na klíček, aby do ní nedali obráceně pérko."

"Teď ještě ne," přikývl, "a když jsme u toho teď, Clyde, kdy to vlastně je? Který je rok?"

"1938," odpověděl jsem, pak jsem ale zvedl ruku a pokrčeným palcem se podrbl na rtech. "Nebo počkat - 1939."

"Ale mohlo by to být i 1940, je to tak?"

Nic jsem na to neřekl, ale tváře mi jen hořely.

"Nic si z toho nedělejte, Clyde; nevíte to, protože to nevím já. Nikdy jsem to neupřesňoval. To období, o které jsem se pokoušel, je spíš věc pocitu... řekněme tomu třeba chandlerovská éra Ameriky. Na většinu mých čtenářů to geniálně zabírá, a navíc to zjednodušuje spoustu věcí z redaktorského hlediska, protože se nedá přesně určit běh času. Copak jste si nikdy nevšiml, jak často říkáte věci jako 'tak dávno, že už si ani vzpomínám', tak dávno, že na to lepší ani nemyslet' nebo 'od dob, co byl Caesar ještě v plenkách'?"

"Ne - tak to jsem si nevšiml." Ale když se o tom teď zmínil, taky mě to trklo. A přivedlo mě to k myšlence na L. A.

Times. Četl jsem je každý den, ale jaké dny to přesně byly? Z novin samotných se to nedalo poznat, protože v tiráži na titulní straně nikdy nebylo datum, jen slogan: "Nejupřímnější deník nejupřímnějšího města Ameriky".

"Říkáte to, protože v tomhle světě čas v podstatě neplyne. To je..." Odmlčel se, pak se usmál. Ten úsměv byl hodně nepříjemný na pohled, plný touhy a zvláštní chamtivosti. "To je jedno z mnoha jeho kouzel," dokončil.

Měl jsem sice strach, ale když je třeba, vždycky dokážu kousnout do kyselého jablka, a teď to zrovna třeba bylo.

"Povíte mi konečně, o co tady sakra běží?"

"Jistě... ale vy už to stejně začínáte tušit sám, Clyde, nemám pravdu?"

"Možná. Neznám jméno svého táty ani svojí mámy ani holky, kterou jsem první dostal do postele, protože je neznáte vy. Je to tak?"

Přikývl a usmál se jako učitel na žáčka, který právě jakousi nepochopitelnou logickou dedukcí překvapivě dospěl ke správnému výsledku. Ale v očích mu pořád ještě sídlil ten děsivý soucit.

"A když jste na tý své mašince napsal San Diego a mně to v tu samou chvíli vyskočilo v hlavě..."

Znovu přikývl, aby mě povzbudil.

"Vám patří víc než jen Fulwider Building, co?" Polkl jsem, abych se zbavil toho ohromného knedlíku v krku, který se nechtěl nikam hnout. "Patří vám všechno."

Ale Landry zavrtěl hlavou. "Všechno ne. Jen Los Angeles a pár přilehlých oblastí. Totiž tahle verze Los Angeles, i s nějakými těmi mezerami v souvislostech nebo vymyšlenými dodatky."

"Blbost," řekl jsem, ale jen šepem.

"Vidíte ten obraz na stěně nalevo od dveří, Clyde?"

Podíval jsem se tam, i když to ani nebylo třeba; byl na něm Washington při přeplování řeky Delaware a visel tam už od... no, od dob, co byl Caesar ještě v plenkách.

Landry si vzal svůj vědeckofantastický stenografický stroj zpátky na klín a nahrbil se nad ním.

"Nedělejte to!" vykřikl jsem a zkusil se po něm natáhnout. Nepodařilo se mi to. V rukou jako bych neměl žádnou sílu a pořádně jsem nedokázal ani sebrat odvalu. Připadal jsem si otupělý, vyčerpaný, jako bych ztratil dobře litr a půl krve a pořád přicházel o další.

Landry znovu zatřákal na klávesy. Otočil ke mně svůj přístroj, abych

si mohl přečíst, co do toho okna napsal. Stálo tam: Na zdi nalevo ode dveří do Candy-landu visí náš vážený vůdce... ale vždycky trochu nakřivo. Necháám ho tak schválně, aby nepřišel o svou perspektivu.

Zvedl jsem oči k obrazu. George Washington zmizel a na jeho místě visela fotografie Franklina Roosevelta. F. D. R. se usmíval a cigaretová špička mu trčela z úst pod úhlem, který jeho příznivci označují za furi-antský a jeho odpůrci za arogantní. Obraz visel trochu nakřivo.

"Klidně bych to zvládl i bez notebooku," prohodil. Trochu ubližujícím tónem, jako bych ho z něčeho obviňoval. "Stačí, abych se na to soustředil - jak jste mohl vidět, když jsem nechal zmizet ta čísla z vaší podložky -, ale notebook mi pomáhá. Asi proto, že jsem zvyklý svoje myšlenky zapisovat. A pak je upravovat. Upravování a přepisování je na téhle práci vlastně asi nejzajímavější, protože právě při nich provádím poslední změny - obvykle jen malé, ale někdy i dost zásadní -, a celý výjev se zaostřuje."

Obrátil jsem se zpátky k němu a skleslým hlasem jsem se zeptal: "Vy jste si mě vymyslel, je to tak?"

Přikývl, ale tvářil se zahanbeně, jako by se za to styděl.

"Kdy?" vypravil jsem ze sebe se skřipavým pousmáním. "Má vůbec smysl se na takovou věc ptát?"

"To nevím, možná má," odvětil, "ale podle mě bývá každý spisovatel odpověděl zhruba totéž. Nedošlo k tomu náraz - to vím jistě. Byl to delší proces. Poprvé jste se objevil v Šarlatovém městě, ale to jsem napsal už v roce 1977 a od té doby jste se dost změnil."

1977, blesklo mi hlavou. Jako z Bucka Rogerse. Nechtělo se mi věřit, že se tohle skutečně děje, chtěl jsem si namlouvat, že se mi to jen zdá. Možná je to zvláštní, ale bránila mi v tom především ta vůně kolínské -ta známá vůně, kterou jsem nikdy v životě necítil. Jak bych tak mohl. Byl to Aramis, značka pro mě stejně neznámá jako Toshiba.

Ale to už Landry pokračoval.

"Na začátku jste byl dost plochá postava, ale postupem času jste čím dál propracovanější a zajímavější." Odkáslal si a chvíli se se sklopenýma očima usmíval.

"Tak to mě fakt těší."

Při tom vzteku, který čísel z mého hlasu, sebou trochu trhl, ale přesto se přinutil znovu vzhlednout. "Vaše poslední kniha se jmenovala Téměř

jako padlý anděl. Začal jsem na ní pracovat v roce 1990, ale dokončil jsem ji až v devadesátém třetím. Měl jsem v tom období nějaké problémy. Můj život byl... hodně zajímavý." Pronesl to s nádechem nepříjemné zahořklosti. "A v zajímavých časech spisovatelé neodvádějí nejlepší práci, Clyde. To mi věřte."

Mrkl jsem, jak na něm visí ty volné vagabundské šaty, a usoudil, že v tom bude mít nejspíš pravdu. "Možná právě proto to zrovna dneska tak vořete," prohodil jsem. "To s tou loterií a čtyřiceti tisíci dolary je blábol nad blábol - na jih od hranice se vyplácí jediň v pesech."

"Já vím," přisvědčil mímě. "Netvrdím, že čas od času trochu neplácám - v tomhle světě, nebo spíš pro tenhle svět, jsem možná něco jako Bůh, ale v tom svém jsem jen obyčejný člověk -, jenže když plácám, tak se to vy ani nikdo z ostatních postav nemáte šanci dozvědět, Clyde, protože moje omyly a díry v souvislostech jsou součástí vaší pravdy. Takže Peoria opravdu lhal. Já to vím a chtěl jsem, abyste to věděli i vy."

"Proč?"

Pokrčil rameny a zatvářil se trapně a opět trochu zahanbeně. "Asi abych vás připravil na svůj příchod. O nic jiného tu totiž celou dobu nešlo, už od Demmickových. Nechtěl jsem vás vyděsit víc, než bude nutné."

Každý soukromý detektiv, který za něco stojí, moc dobře pozná, kdy jeho klient lže a kdy mluví pravdu: poznat, kdy klient sice mluví pravdu, ale něco vynechává, to už chce mnohem větší talent a já si troufám říct, že i těm největším génium v našem oboru to občas unikne. Já sám jsem to teď poznal asi jen díky tomu, že naše mozkové vlny byly naladěné na stejnou frekvenci - ale věděl jsem, že přede mnou něco tají. Byla ovšem otázka, jestli mu to mám otevřeně předhodit.

Zarazilo mě především děsivé tušení, které mi vtančilo do hlavy jako duch do zavřeného pokoje strašidelného domu. Muselo to mít něco společného s Demmickovými. Včera večer byli tak potichu proto, že mrtví si na manželské hašteření moc nepotrpí- to je jedno z těch pravidel (vedle například toho, že lidská blbost je nekonečná), na která se můžete spolehnout za každého počasí. Takřka od prvního setkání s Georgem jsem tušil, že pod tou městskou slupkou se skrývá násilnická povaha, a že ve stínu půvabné tváře a rozpustilého vystupování jeho ženy Glorie číhá furie s ostrými drápy. Prostě až moc připomínali postavy z muzikálů

Colea Portera, aby mohli být praví, jestli mi rozumíte. A teď jsem si byl bůhvíproč jistý, že to v Georgovi konečně prasklo a že svou ženu zabil... a možná i toho uňafaného corgiho. Gloria možná právě teď seděla opřená v rohu koupelny mezi sprchou a záchodem, obličej fialový, oči vypoulené z důlků jako staré zašlé cvrnkací kuličky, jazyk vyplazený mezi zmodralými rty. Pes jí ležel s hlavou v klíně a s drátěným ramínkem omotaným kolem krku. Už si nezašteká. A George? Mrtvý na posteli, s lahvičkou Gloriina Veronalu - teď prázdnou - vedle na nočním stolku. Už žádné večírky, žádné trsání v Al Arifu, žádné jalové případy zavražděných zbohatlíků v Palm Desert nebo Beverly Glen. Už pomalu chladli, vábili mouchy, bledli pod elegantním opálením od poléhávání u bazénu.

George a Gloria Demmickovi, kteří zemřeli v podivné mašince tohoto chlapa. Kterí zemřeli v hlavě tohoto chlapa.

"Jestli jste mě nechtěl vyděsit, tak to se vám teda vážně povedlo," prohodil jsem, ale hned mě napadlo, jestli se mu to vůbec povést mohlo. No uznejte: jak připravíte člověka na příchod Boha? Vsadil bych se, že i Mojžíš se pod tím hábitem docela zapotil, když před ním tehdy chytil ten keř, a já jsem v podstatě jen fízl, co pracuje za čtyři pětky denně plus výlohy.

"Téměř jako padlý anděl byl případ s Mavisem Weldem. Jméno Mavis Weld pochází z románu Sestřička. Od Raymonda Chandlera." Podíval se na mě s trochou nejistoty, v níž jsem vycítil i nádech provinilosti. "Vzdávám mu tím hold." I když to vyslovil spíš jako holt.

"Úžasný," prohodil jsem, "ale mně to jméno nic neříká."

"Samozřejmě. Ve vašem světě - tedy v mé verzi L. A. - Chandler pochopitelně nikdy neexistoval. Vlastně ve svých knížkách používám spoustu jmen z těch jeho. Ve Fulwider Building měl například kancelář i Chandlerův detektiv Philip Marlowe. Vernon Klein... Peoria Smith... a Clyde Umney, samozřejmě. Tak se jmenoval právník v Případu naruby.11

"A tomuhle vy říkáte vzdávat hold?"

"Jistě."

"No když myslíte. Mně to připadá jako trochu moc vznešený výraz pro obyčejný opisování." Ale celkem mě pobavilo, že moje jméno vymyslel člověk, o kterém jsem nikdy neslyšel, ve světě, o jakém se mi ani nesnilo.

Landry v sobě měl aspoň tolik soudnosti, že se začervenal, ale oči nesklopil.

"No dobře; možná jsem pár věcí vykradl. Rozhodně jsem si osvojil Chandlerův styl, ale to zdaleka nejsem první; v padesátých a šedesátých letech dělal totéž Ross Macdonald, v sedmdesátých a osmdesátých Robert Parker a kritika je za to oba ověřila vavřiny. Krom toho Chandler sám vycházel z Hammetta a Hemingwaye, ani nemluvě o brakových autorech jako -"

Zvedl jsem ruku. "Tuhle hodinu literatury bych přeskočil a vrátil bych sek tématu. Je to sice všechno nesmysl, ale..." zabloudil jsem očima k obrazu Roosevelta, odtud k nezvykle prázdné podložce na stole a od ní zpět k unavené tváři proti sobě, "...ale dejme tomu, že tomu věřím. Co tady vlastně chcete? Proč jste sem přišel?"

Odpověď už jsem bohužel znal. Živím se sice jako detektiv, ale na tohle jsem přišel srdcem, ne hlavou.

"Přišel jsem pro vás."

"Pro mě."

"Je mi líto, ale ano. Obávám se, že na svůj život budete muset začít pohlížet z nové perspektivy, Clyde. Jako... řekněme... na pár bot. Vy si je zouváte a já si je obouvám. A až si zavážu tkaničky, tak odejdu."

Jistě. Jistěže odejde. A já najednou pochopil, co musím udělat... tu jedinou věc, kterou udělat můžu.

Zbavit se ho.

Usmál jsem se od ucha k uchu. Aby se rozpovídal. Zároveň jsem pod sebou skrčil nohy a připravil se skočit na něj přes stůl. Z téhle kanceláře mohl odejít jen jeden z nás, to bylo jasné. Chtěl jsem to být já.

"Vážně?" prohodil jsem. "Já nevycházím z údivu. A co se stane se mnou, Sammy? Co se stane s tím bosým detektivem? Co se stanem s Clydem..."

Umneym, poslední slovo mělo být moje příjmení, poslední slovo, které tenhle vtíravý, zlodějský vetřelec v životě uslyší. V okamžiku, kdy mi vyjde z úst, jsem chtěl skočit. Problém byl v tom, že ta telepatie mezi námi fungovala jaksi obousměrně. Spatřil jsem, jak se mu v očích objevil vylekaný výraz, pak se zavřely a rty se stiskly soustředěním. S vědeckofantastickou mašinkou se nezdržoval; asi poznal, že by na to neměl čas.

"Jeho odhalení mě zasáhlo jako nějaká otupující droga," pronesl tiše, a znělo to spíš, jako by něco předcítal než běžně mluvil. "Ze svalů mi

vyprchala veškerá síla, nohy pode mnou visely jako špagety al dente z vidličky a nezmohl jsem se na víc, než se zhroutit v křesle a zůstat na něj zírat."

Zhroutil jsem se v křesle, nohy pode mnou povadly a nedokázal jsem víc, než na něj koukat.

"Nic moc," omluvil se, "ale takhle narychlo jsem nikdy neměl moc dobrou stylistiku."

"Hajzle!" zaskřípal jsem chabě. "Parchante."

"Ano," přikývl. "To asi jsem."

"Proč tohle děláte? Proč mi kradete můj život?"

Nad tím zamžikal zlostí. "Váš život? Dobře víte, jak se věci mají, Clyde, i když si to nechcete připustit. Ten život vůbec není váš. Já vás stvořil, začal jsem s vámi jednoho deštivého dne v lednu 1977 a pracuju na vás doted'. Já vám ten život dal, tak vám ho taky můžu vzít."

"Jak jste šlechetný," ušklíbl jsem se, "ale kdyby sem teď v tuhle chvíli sestoupil Bůh a začal vám párat život jako špatný stehy na šále, možná byste pro moje stanovisko měl o něco víc pochopení."

"No dobře," stáhl se, "v něčem máte pravdu. Ale jaký má smysl se o tom dohadovat? Hádat se sám se sebou je jako hrát sám proti sobě šachy - spravedlivá hra vždycky skončí patem. Řekněme, že to dělám prostě proto, že můžu."

Najednou jsem se cítil mnohem klidnější. Tuhle situaci jsem znal jako svoje boty. Když vás mají v hrsti, musíte je rozkecat a pak je pořád udržovat v hovoru. Fungovalo to s Mavisem Weldem, tak proč by to nefungovalo tady? Za chvíli vždycky začnou plácát věci jako No, teď už vám stejně neublíží, když se to dozvíte nebo Proč ne, čemu by to mohlo uškodit?

Mavisova verze byla vskutku elegantní: Chci, abyste se to dozvěděl, Umney-chci, abyste si pravdu vzal s sebou do pekla. Můžete ji tam vyprávět ďáblu u kafe. Ani nijak zvlášť nezáleží na tom, co říkají, ale dokud mluví, tak nestřílejí. Hlavně je udržovat v hovoru. Pořád je udržovat v hovoru a doufat, že se odněkud najednou vynoří kavalérie.

"Otázka ale je, proč to chcete udělat. Není to asi nejobvyklejší chování, ne? Nejste vy spisovatelé spíš takoví, že si pěkně zkasírujete šeky a jdete si po svém?"

"Snažíte se mě rozmluvit, Clyde, vidíte?"

To mě zasáhlo jako rána pěstí do břicha, ale stejně mi nezbyvalo nic jiného, že dohrát to až do poslední karty. Usmál jsem se a pokrčil rameny.

"Možná. Možná ne. Tak jako tak bych to vážně rád věděl." A v tom jsem nijak nelhal.

Ještě chvíli se tvářil nejistě, pak se sklonil a zaťukal na klávesy v tom podivném umělohmotném pouzdře (jakmile se jich dotkl, ucítil jsem křeče v nohách, v břiše i na prsou), načež se znovu narovnal.

"No, teď už vám stejně neublíží, když se to dozvíte," řekl konečně. "Tak proč ne, čemu by to mohlo uškodit."

"Vůbec ničemu."

"Jste chytrý kluk, Clyde," prohlásil, "a máte naprostou pravdu - spisovatelé se zřídka kdy celí ponoří do světa, který stvořili, a pokud to přece udělají, pak předpokládám, že jen v duchu, zatímco jejich tělo vegetuje někde v blázinci.

Většina z nás smí navštěvovat světy ve své fantazii jen jako turisté. Alespoň tak to bylo se mnou. Nejsem zrovna plodný autor -jak říkám, se stylistikou jsem měl vždycky problémy -, ale za deset let se mi o Clydeovi Umneym povedlo napsat pět knih, z nichž každá byla úspěšnější než ta předchozí. V roce 1983 jsem opustil místo oblastního ředitele jedné velké pojišťovny a začal se psaní věnovat na plný úvazek. Měl jsem ženu, kterou jsem miloval, a malého kluka, který každé ráno vyháněl slunce z postele a večer je tam zase ukládal - nebo to tak mně aspoň připadalo -, a já si říkal, že lepší už život ani nemůže být."

Zavrtěl se ve zbytečně měkkém křesle pro klienty, pohnul rukou a já si všiml, že dírka, kterou tam do vypolstrovaného opěradla propálila cigaretou Ardis McGillová, už taky zmizela. Trpce, mrazivě se zasmál.

"A měl jsem pravdu," pokračoval. "Lepší už být nemohl, zato se ale mohl zatraceně zhoršit. A taky se zhoršil. Asi tři měsíce po tom, co jsem začal psát Téměř jako padlý anděl, spadl Danny - náš synek - v parku z houpačky a narazil si hlavu. Dal si jednu do šišky, jak byste asi řekl vy."

Přes tvář mu přeběhl krátký úsměv, v každém ohledu stejně trpký a mrazivý jako před chvílí ten smích. Objevil se a zmizel stejně rychle jako zármutek.

"Hodně krvácel - už jste sám viděl dost zranění hlavy, tak víte, jak to s nimi je. Linda o něj měla příšerný strach, ale

lékaři odvedli kvalitní práci a ukázalo se, že šlo jen o otřes mozku; podařilo se jim ho stabilizovat a dali mu asi půl litru krve, aby doplnili, co ztratil. Možná to ani dělat nemuseli - to ve mně dodnes hlodá -, ale udělali to. Protože problémy nakonec nepřinesl ten náraz do hlavy, ale ten půllitr krve. Náš syn z něj dostal AIDS." "Co dostal?"

"To je věc, o které vy nemáte ponětí, a můžete za to děkovat svému Bohu," odpověděl Landry. "Ve vaší době to ještě neexistovalo, Clyde. Objevilo se to teprve v sedmdesátých letech. Jako kolínská Aramis."

"A co to dělá?"

"Prožírá to imunitní systém tak dlouho, až se celý zhroutí jako ten nádherný kočár v básni Olivera Holmese. Pak se na vás může vrhnout jakýkoli bacil, který lítá kolem, od rakoviny až po plané neštovice, a má prostřený stůl."

"Panebože!"

Ústa mu znovu na okamžik stáhla křeč úsměvu. "Když myslíte, AIDS se primárně přenáší při pohlavním styku, ale čas od času se objeví i v nějaké krevní konzervě. Dalo by se říct, že můj kluk vyhrál hlavní cenu v hodně nešťastné verzi la loterie."

"To je mi líto," řekl jsem, a přestože jsem měl z toho vyhublého muže s unavenou tváří příšerný strach, myslel jsem to upřímně. Přijít o dítě kvůli takové nemoci... co může být horšího? No, něco by se nejspíš našlo - vždycky se něco najde -, ale museli byste si nad tím sednout a chvíli o tom přemýšlet.

"Díky," pokýval hlavou. "Díky, Clyde. Ale aspoň to u něj proběhlo rychle. Z té houpačky spadl v květnu. První zarudlé skvrny - Kaposiho sarkom - se objevily v září na jeho narozeniny. Zemřel 18. března 1991. A ačkoli možná netrpěl tolik jako jiní, přece jen trpěl. Ano, chudinka, trpěl."

Neměl jsem ponětí, co to může být Kaposiho sarkom, ale usoudil jsem, že bude lepší se na to neptat. Už tak jsem věděl víc, než by mi bylo milé.

"Snad chápete, proč to trochu zpomalilo práci na vaší knize," prohodil. "Nebo ne, Clyde?"

Přikývl jsem.

"Ale pokračoval jsem na ní. Nejspíš proto, že fantazie je skvělý ranhojič. Tomu já věřím. Možná tomu musím věřit.

Snažil jsem se pokračovat i ve svém životě, ale s tím šlo všechno od desíti k pěti - skoro jako by

Téměř jako padlý anděl byl nějaký podivný talisman smůly, který mě proměnil v Joba. Moje žena upadla po Dannyho smrti do hlubokých depresí a já si o ni dělal takové starosti, že jsem si skoro nevšímal těch červených fleků, které mi začaly vyrážet na nohou, na břiše a na prsou. Ani toho svědění. Věděl jsem, že to není AIDS, a ze začátku mě nic jiného nezajímalo. A když se postupem času všechno zhoršovalo... měl jste někdy herpes, Clyde?"

Pak se rozesmál, a než jsem stačil zavrtět hlavou, plácl se dlaní do čela, jaký je to hlupák.

"Pochopitelně, že neměl - vy jste nikdy neměl nic horšího než kocovinu. Herpes, můj detektivní příteli, je poměrně legrační jméno pro poměrně vážnou chronickou chorobu. V mojí verzi Los Angeles sice existuje docela účinný lék, který zmírňuje symptomy, ale mně moc nepomáhal; konec roku 1991 pro mě znamenal hotová muka. Zčásti za to samozřejmě mohla povšechná deprese z toho, co se stalo Dannymu, ale mnohem horší byly ty bolesti a to svědění. Z toho by byl docela zajímavý titul pro román o mučeném spisovateli, co říkáte? Bolesti a svědění aneb Thomas Hardy dorůstá do puberty." Chraplavě se rozesmál.

"Když myslíte, Same."

"Pro mě to byl čtvrtrok v pekle. Teď se to samozřejmě snadno zlehčuje, ale kolem Dikůvzdání toho roku to žádná legrace nebyla - spal jsem nanejvýš tři hodiny denně a kolikrát jsem měl pocit, že se mi kůže sama snaží slézt z těla a utéct přede mnou. Zřejmě proto jsem taky neviděl, jak zlé to začíná být s Lindou."

Nevěděl jsem, co se s ní stalo, nemohl jsem to vědět... a přece jsem to věděl. "Spáchala sebevraždu."

Přikývl. "V březnu 1992, na výročí Danielovy smrti. Už víc než před dvěma lety."

Po vráscité, předčasně zestárlé tváři se mu skutálela slza a mě napadlo, že zestárl zatraceně rychle. Zjištění, že mě stvořil takový druholigový Bůh, mě nijak zvlášť nepotěšilo, na druhou stranu ovšem mnohé vysvětlovalo. Především moje nedostatky.

"Ale to by stačilo," pronesl hlasem zastřeným stejně tak zlostí jako slzami. "K jádru věci, jak byste řekl vy. Nebo in medias res, jak bych řekl já, ono to vyjde nastejno. Knihu jsem dopsal. Ke dni, kdy jsem našel Lindu mrtvou v posteli - stejně jako dnes odpoledne policie najde Glorii Demmickovou, Clyde -, jsem dokončil sto devadesát stran rukopisu. Už jsem byl u té části, kde z jezera Tahoe vylovíte Mavisova bratra. Když jsem o tři dny později přišel domů z pohřbu, zapnul jsem počítač a hned se pustil do strany sto devadesát jedna. Překvapuje vás to?"

"Ne," zavrtěl jsem hlavou. Napadlo mě, že se ho zeptám, co je to počítač, ale pak jsem dospěl k závěru, že to není třeba. Počítač byla samozřejmě ta věc, co měl na klíně. Musela být.

"Tak to jste v propastně menšině," prohodil Landry. "Překvapovalo to většinu přátel, kteří mi ještě zůstali, doslova je to šokovalo. Lindini příbuzní si mysleli, že mám asi tolik emocí jako kanec. Neměl jsem ale sílu jim vysvětlovat, že se snažím sám sebe zachránit. Dlabal jsem na ně, jak by řekl Peoria. Držel jsem se své knihy, jako se tonoucí drží záchranného kruhu. Držel jsem se vás, Clyde. Pořád mě dost trápil herpes, a to mě zdržovalo - do jisté míry mě zdržoval venku, jinak bych se sem dostal už dřív -, ale nezastavil mě. V době, kdy jsem knihu dokončoval, už jsem se začínal cítit lip - přinejmenším po fyzické stránce. Jenže jakmile jsem ji skutečně dokončil, propadl jsem děsivým depresím. Zredigovaný rukopis jsem si procházel jako ve snách. Známá mě takový pocit lítosti... ztráty..." Zadíval se mi zpráma do očí a zeptal se: "Dává vám to aspoň trochu smyslu?"

"Jistě, dává," přikývl jsem. A dávalo. Svým způsobem.

"V domě zůstala spousta prášků," pokračoval. "My dva s Lindou jsme byli v mnoha ohledech jako Demmickovi, Clyde - vážně jsme věřili, že s chemií povedeme zdravější život, a párkrát jsem neměl daleko k tomu pár hrstí do sebe nasypat.

Nebral jsem to jako sebevraždu, bral jsem to jako způsob, jak se dostat za Lindou a Dannym. Jak je dohnat, dokud je ještě čas."

Pokýval jsem hlavou. Přesně totéž jsem si myslel o Ardis McGillové, když jsem ji tři dny poté, co jsme si dali u Blondieho pac a pusy na rozloučenou, našel na té zatuchlé půdě s malou modrou dírkou uprostřed čela. I když ve skutečnosti ji zabil Sam Landry, ano, to on jí poslal do mozku jednu ze svých snadno manipulovatelných kulek. Kdo taky jiný. V mém světě byl totiž Sam Landry, tenhle unavený chlap ve volných kalhotách, zodpovědný úplně za všechno. Taková představa by mi správně měla připadat šílená, a taky připadala... a přece působila zároveň čím dál rozumněji.

"A co se tedy stalo?" zeptal jsem se. "Jak jste se sem dostal, Same? Nebo, nebudeme si tykat? Vadilo by vám to?"

"Ne, nevadilo. Nedokážu ti na to ovšem dost dobře odpovědět, protože to sám nevím. Na jisto vím jen tolik, že kdykoli jsem myslel na ty prášky, myslel jsem zároveň na tebe. Říkal jsem si: 'Clyde Umney by tohle nikdy neudělal a všem, kdo by to udělali, by se vysmál. Řekl by, že z toho srabsky vycouvali.'"

Nechal jsem si to projít hlavou, usoudil jsem, že to není daleko od pravdy, a přikývl jsem. Výjimku bych udělal leda u člověka, který by stál tváří v tvář nějaké děsivé nemoci - například Vernonově rakovině nebo té nepochopitelné noční můře, která zabila Landrymu syna -, ale zatáhnout oponu jen proto, že má člověk depku? To je vážně pro sraby.

"Pak jsem si ale řekl: 'Jenže to je Clyde Umney, a Clyde je jen jako... je to jen výplod tvoji fantazie.' Tahle myšlenka ale nechtěla přežít. Největší zbedněnci světa - většinou politici a právníci - ohruují nad fantazií nos, pro ně není věc skutečná, pokud se nedá kouřit nebo honit, hladit nebo vzít do postele. Myslí si to, protože sami žádnou fantazii nemají, a tak nemají ani představu o její moci. Já ji na rozdíl od nich mám. Aby taky ne - moje představivost mě posledních deset let živí a splácí mi hypotéku.

Zároveň jsem věděl, že v tak zvaném 'skutečném světě', který zřejmě všichni považujeme za jediný svět, nedokážu dál žít. Tehdy jsem si začal uvědomovat, že zbývá už jen jedno místo, kam bych mohl jít a cítit se tam jako doma, a existuje jen jediná osoba, kterou bych mohl být, až se tam dostanu. To místo je tady - Los Angeles někdy ve třicátých letech. A ta osoba jsi ty."

Slyšel jsem, jak to v tom jeho přístroji znovu zavrčelo, ale neotočil jsem se.

Zčásti proto, že jsem měl strach.

A zčásti proto, že už jsem nevěděl, jestli bych to vůbec dokázal.

VI. Umneyho poslední případ.

Na ulici o sedm pater níž stál jako přikovaný muž s hlavou otočenou k ženě, která právě stoupala na schod autobusu v osm padesát do centra. Odhalila na okamžik celou délku své nádherné nohy, a právě na ni se muž díval. O kus dál zvedal nějaký kluk ruku ve staré potřhané baseballové rukavici, aby chytil míč zmrazený ve vzduchu nad jeho hlavou. A dva metry nad ulicí se jako duch vyvolaný podřadným fakírem při cirkusové seanci vznášely jedny z novin z převrženého stolku Peorii Smithe. Překvapivě jsem až odsud viděl obě fotografie na jejich přední straně: v horní půlce Hitlera, ve spodní nedávno zesnulého kubánského kapelníka.

Landryho hlas ke mně doléhal jakoby z velké dálky.

"Nejdřív jsem si myslel, že budu muset strávit zbytek života někde ve cvokárně a hrát si na tebe, ale to mi zas tak nevadilo, protože v tom blázcinci by bylo zavřené jen moje/yzice já, chápeš? Jenže pak, postupně, jsem dospíval k závěru, že by mohl existovat způsob, jak bych... no... dovnitř proklouzl celý. A víš, kde jsem k tomu našel klíč?"

"Jo," přikývl jsem a rozhlédl se kolem. Znovu se ozvalo to bzučení, jak se uvnitř v tom jeho přístroji něco roztočilo, a vtom se noviny nad zamrzlým Boulevardem zase rozštěpaly. O chvíli později projel křižovatkou ulic Sunset a Fernando starý rozhrkaný DeSoto. Narazil do chlapce s baseballovou rukavicí a jak kluk, tak sedan rázem zmizeli. Míček ale ne. Ten dopadl na ulici, dokutálel se napůl cesty k příkopu a opět zamrzl na místě.

"Víš?" podivil se.

"Jistě. Ten klíč byl Peoria."

"Přesně tak." Zasmál se a pak si odkašlal - z obojího čísla nervozita. "Pořád zapomínám, že jsi vlastně já."

Tak tenhle luxus mně dopřán nebyl.

"Zkoušel jsem se pustit do nové knihy, ale pořád jsem se nemohl nikam dostat. Do neděle jsem vyzkoušel první kapitolu na šest různých způsobů, než jsem si najednou uvědomil velice zajímavou věc: Peoria Smith tě neměl rád."

To mě přinutilo rázem se otočit. "Ale houby!"

"Myslel jsem si, že tomu nebudeš věřit, ale je to tak, a já to tak nějak

tušil od začátku. Nechci se znovu pouštět do literárních přednášek, Cly-de, ale jednu věc ti o svém řemesle říct musím - psát příběhy v první osobě je složitá, ožehavá věc. Jako by všechno, co spisovatel ví, pocházelo od hlavní postavy, jako sada dopisů nebo depeší z nějaké vzdálené válečné zóny. Jen velice zřídka se stává, aby měl spisovatel nějaké tajemství, ale já ho v tomhle případě měl. Jako by ten tvůj kousek Sunset Boulevardu byla rajská zahrada..."

"Tak tohle přirovnání slyším vážně poprvé," podotkl jsem.

"...a v té zahradě žil had, kterého jsem já viděl, ale ty ne. Had jménem Peoria Smith."

Zmrazený svět venku, který právě nazval mou rajskou zahradou, se dál stmíval, přestože nebe bylo bez mráčku. Red Dooř, noční klub, který údajně patřil Luckymu Lucianovi, najednou zmizel. Chvilí byla na jeho místě prostě jen díra, ale tu za okamžik zaplnila nová budova - restaurace s nápisem Petit Déjeuner a okny plnými kapradí. Rozhlédl jsem se po ulici a zjistil jsem, že tu probíhají i další změny - nové budovy nahrazovaly ty staré s tichou a až strašidelnou rychlostí. To znamenalo, že mi nezbývá moc času; to jsem věděl. Bohužel jsem věděl ještě něco dalšího - v tom zbývajícím čase se mi nejspíš nenaskytne žádná vhodná příležitost. Když vám do kanceláře vejde Bůh a sdělí vám, že se mu váš život zamlouvá víc než ten jeho, co máte sakra na výběr?

"Všechny náčrtky románu, který jsem začal psát dva měsíce po smrti své ženy, jsem vyhodil," pokračoval Landry.

"Nebylo to těžké - byli to jen ubozí mrzáci. Pak jsem začal pracovat na novém. Nazval jsem ho... uhodneš to, Clyde?" "Samosebou," odvětil jsem a otočil se. Stálo mě to hodně úsilí, ale měl jsem dobrou "motivaci", jak by asi řekl tenhle šašek. Sunset sice není zrovna Champs Elysées nebo Hyde Park, ale je to můj svět. Nechtěl jsem se dívat na to, jak mi ho boří a staví si v něm to, co sám chce. "Předpokládám, že Umneyho poslední případ."

Zatvářil se trochu překvapeně. "Předpokládáš správně."

Mávl jsem nad tím rukou. Nebylo to snadné, ale dokázal jsem to. "Cenu Polda roku jsem koneckonců v letech 1934 a '35 nedostal jen tak pro nic za nic."

Tomu se usmál. "Ano. Tahle fráze se mi vždycky líbila."

Najednou jsem ho začal nenávidět - nenávidět jako mor. Kdybych v sobě dokázal sebrat sílu na to, abych přeskočil stůl a zaškrtil ho, byl bych to udělal. A on to na mě dobře viděl. Úsměv mu povadl.

"Zapomněl na to, Clyde - neměl bys šanci."

"Co kdybys odsud vypadl?" zaskřípal jsem na něj zuby. "Vypadl a nechal pracujícího blbce o samotě?"

"To nemůžu. Nemůžu, i kdybych chtěl... a já nechci." Zahledl se na mě se zvláštní směsí vzteku a naléhavosti. "Zkus se na to podívat z mého pohledu, Clyde -"

"Mám vůbec na vybranou? Měl jsem vůbec někdy na vybranou?"

To jako by přeslechl. "Tohle je svět, kde nikdy nezestárnu, svět, kde se všechny hodiny zastavily zhruba osmnáct měsíců před druhou světovou válkou, kde noviny vždycky stojí tři centy, kde můžu sníst tolik vajíček a červeného masa, kolik se mi zlíbí, a nemuset si dělat hlavu s hladinou cholesterolu."

"Nemám nejmenší ponětí, o čem to mluvíš."

Vážně se předklonil. "Ne, to nemáš! A o to přesně jde, Clyde! V tomhle světě můžu doopravdy dělat práci, o které jsem snil už jako malý kluk - můžu být soukromý detektiv. Můžu se tu ve dvě v noci prohánět v nadupaném autě, střílet po gangsterech - přičemž budu vědět, že oni můžou umřít, zatímco já ne - a o osm hodin později se probudit vedle nádherné barové zpěvačky, venku budou ve stromech zpívat ptáci a oknem bude do ložnice svítit slunce. To jasné, krásné kalifornské slunce."

"Moje ložnice má okno na západ," podotkl jsem.

"Už ne," opravil mě klidně a já cítil, jak se mi ruce na opěradlech křesla svírají do bezmocných pěstí. "Vidiš, jaká je to paráda? Jak je to dokonalé? V tomhle světě se lidi nemůžou málem zbláznit ze svědění, které má na svědomí taková pitomá, ponižující nemoc jako herpes. V tomhle světě lidi nešediví, natož aby plešatěli."

Zpřímá se na mě zahledl a v jeho očích už pro mě nebyla žádná naděje. Vlastně vůbec žádná naděje.

"V tomhle světě neumírají milované děti na AIDS a milované manželky se nepředávkovávají prášky na spaní. A vůbec, ty jsi tu byl vždycky outsider, ne já, i když ti to třeba připadalo jinak. Tohle je můj svět, zrodil se v mé fantazii a naživu ho udržují moje úsilí a ambice. Prostě jsem ti ho na chvíli půjčil, nic víc... a teď si ho беру zpátky."

"Aspoň mi dopověz, jak ses sem dostal, to snad můžeš, ne? Vážně by mě to zajímalo."

"Bylo to snadné. Prostě jsem ten svět rozpáral, počínaje Demmicko-vými, kteří stejně nikdy nebyli víc než trapná imitace Nicka a Nory Charlesových, a přetvořil si ho k obrazu svému. Odstranil jsem všechny oblíbené vedlejší postavy a teď odstraňuji i všechny staré orientační body. Jinými slovy pod tebou kousek po kousku podřezávám větve. Sice na to nejsem zrovna pyšný, ale jsem pyšný na tu vytrvalou sílu vůle, která je k tomu třeba."

"A co se s tebou stalo ve tvém vlastním světě?" Pořád jsem se ho snažil udržovat v hovoru, i když teď už spíš jen ze zvyku, jako starý mlékařský kůň, který i za husté vánice vždycky trefí zpátky do stáje.

Pokrčil rameny. "Možná jsem umřel. Nebo jsem skutečně jen opustil svoje fyzické já - tu skořápku - a strnule sedím někde v ústavu pro cho-romyslné. Ale myslím, že se nestalo ani jedno z toho - na to mi tohle všechno připadá až moc skutečné. Ne, myslím, že jsem se sem dostal celý, Clyde. Doma teď nejspíš pátrají po pohřešovaném spisovatel... a nemají tušení, že zmizel na harddisk svého počítače. A po pravdě řečeno, je mi to celkem fuk."

"A já? Co se stane se mnou?"

"To je mi taky celkem fuk, Clyde."

Znovu se sklonil nad svým přístrojem.

"Ne!" vykřikl jsem zoztra.

Zvedl hlavu.

"Já..." Slyšel jsem, jak se mi třese hlas, pokusil se ho ovládnout, ale zjistil jsem, že to nedokážu. "Mám strach. Nech mě být, prosím tě. Já vím, že tam venku už to v podstatě není můj svět - a vlastně už ani tady vevnitř -, ale je to jedinej svět, jaký kdy ještě můžu poznat. Nech mi aspoň to, co z něj zbylo. Prosím."

"Pozdě, Clyde." Znovu jsem v jeho hlase zaslechl tu bezcitnou lítost. "Zavři oči. Provedu to, jak nejrychleji to půjde."

Zkusil jsem po něm skočit - ze všech sil, co jsem v sobě našel. Ale nepohnul jsem se ani o milimetr. A co se zavírání očí týče, zjistil jsem, že to ani není třeba. Ze dne už vyprchalo všechno světlo a v kanceláři se udělala tma jak o půlnoci v pytli od uhlí.

Spíš jsem vycítil, než uviděl, že se přes stůl naklonil ke mně. Zkusil jsem se od něj odtáhnout, ale zjistil jsem, že nedokážu ani to. Na ruce se mě dotklo něco suchého a šustivého a já zaječel.

"Jen klid, Clyde." Jeho hlas, odkudsi z temnoty. Neožýval se jen přede mnou, ale všude kolem. Pochopitelně, blesklo mi hlavou. Koneckonců, jsem jen výplod jeho fantazie. "Je to jen šek."

"Jen... šek?"

"Ano. Na pět tisíc dolarů. Prodal jsi mi svoji kancelář. Malíři ještě dneska před odchodem seškrábou ze dveří tvoje jméno a napíší tam moje." Mluvil jakoby zasněně. "Samuel D. Landry, soukromý detektiv. Zní to dobře, co?"

Zkusil jsem znovu zaprosit, ale nedokázal jsem to. Teď už mě zradil i hlas.

"Připrav se," řekl. "Sice nevím, co přesně přijde, ale už se to blíží. Myslím, že to nebude bolet." Ale i kdyby, tak je mi tofuk - což už nahlas neřekl.

Z černoty se ozvalo slabné zavrčení. Cítil jsem, jak se pode mnou roztěká křeslo a najednou jsem padal. Landryho hlas padal se mnou a za doprovodu klikání a cvakání toho svého úžasného futuristického stenografického stroje mi recitoval poslední dvě věty románu s názvem Um-neyho poslední případ.

,"A tak jsem opustil město, a pokud jde o to, kde jsem zakotvil... no, přátelé, to už je čistě moje věc, nemyslíte?"

Pod sebou jsem spatřil jasné zelené světlo. Padal jsem směrem k němu. Věděl jsem, že mě brzy pohltí, a v tom okamžiku jsem necítil nic než úlevu.

,"KONEC," zaduněl Landryho hlas a já dopadl do světla, svítlo skrz mě, do mě, a Clyde Umney přestal existovat. Sbohem, čmuchale.

VII. Druhá strana světla.

K tomu všemu došlo před půl rokem.

Probral jsem se na podlaze ve zšeřelé místnosti, hučelo mi v uších, tak jsem se zvedl na kolena, protřepal si hlavu a zahleděl se vzhůru do toho zeleného světla, kterým jsem propadl jako Alenka zrcadlem. Spatřil jsem nějaký futuristický stroj, takového staršího bráchu toho, co Landry

přinesl do mé kanceláře. Svítala na něm zelená písmenka a já se vytáhl na nohy, abych si je mohl přečíst. Podvědomě jsem si u toho přejížděl prsty po předloktí. Stálo tam:

A tak jsem opustil město, a pokud jde o to, kde jsem zakotvil... no, přátelé, to už je čistě moje věc, nemyslíte?

A pod tím, uprostřed řádku a velkými písmeny, jediné další slovo:

KONEC.

Začtl jsem se do těch vět znovu, jen jsem si tentokrát přejížděl prsty po břiše. Dělal jsem to, protože jsem tam měl něco s kůží, něco, co sice přímo nebolelo, ale přece jen to byl dost nepříjemný pocit. Jakmile se tahle myšlenka prodrala na povrch, uvědomil jsem si, že ten zvláštní pocit zakouším všude po těle - vzadu na krku, na zadní straně stehén, mezi nohama.

Herpes, blesklo mi hlavou. Mám Landryho herpes. A ten pocit, to je svědění, nejdřív jsem ho nepoznal, protože -

"Protože jsem nikdy dřív svědění nezažil," řekl jsem a v tu chvíli za-cvaklo na místo i všechno ostatní. To cvaknutí bylo tak náhlé a tak mocné, až jsem se z něj zapotácel. Pomalu jsem přešel k zrcadlu na zdi a snažil se neškrabat si pořád to podivné mravenčení na kůži. Předem jsem tušil, že v zrcadle uvidím zestárlou verzi své tváře, obličej zbrázděný vráskami jako staré uschlé prádlo a nahoře ozdobený chomáčem matně bílých vlasů.

Teď už jsem věděl, co se stane, když spisovatel zabere život postavě, kterou vytvořil. Nakonec to vlastně nebyla tak docela krádež.

Spíš výměna.

Stál jsem s pohledem upřeným do Landryho tváře - svojí tváře, jen o patnáct tvrdých let starší - a cítil, jak mě pálí a svědí kůže. Neřikal náhodou, že se mu ten herpes lepší? Jestli tohle bylo zlepšení, jak se při té předchozí fázi mohl nezbláznit?

Byl jsem samozřejmě v Landryho domě - teď svým domě - a v koupelně za pracovním jsem našel léky, které na herpes bral. První dávku jsem si vzal necelou hodinu poté, co jsem se probral na podlaze pod jeho stolem a pod tím hučícím přístrojem, a připadalo mi, jako bych místo léku spolkl jeho život.

Jako bych spolkl celý jeho život.

Dnes mohu s potěšením oznámit, že herpes už je víceméně věcí minulosti. Možná přešel sám od sebe, ale spíš mám pocit, že s tím má co do činění náhoda starého Clydea Umneyho - Clyde koneckonců neodstoupil jediný den v životě, a ačkoli mi v tomhle zhutovaném těle Sama Landryho neustále teče z nosu, ať se propadnu, jestli se tomu poddám... odkdy je problém zapnout trochu toho pozitivního myšlení, že? Správná odpověď podle mě zní "od nikdy".

Prožil jsem ovšem pár hodně krušných dní, první ani ne čtyřicet hodin poté, co jsem se v tomhle neuvěřitelném roce 1994 vynořil. Prohledával jsem Landryho ledničku, abych si našel něco k snědku (večer předtím jsem se zlinkoval pivem Black Horše a říkal jsem si, že by kocovina nijak neškodila, kdybych dostal něco do žaludku), když mi najednou břichem projela děsná bolest. Myslel jsem si, že umírám. Ba co huř, já jsem věděl, že umírám. Zhroutil jsem se v kuchyni na podlahu a snažil se nekřičet. O chvíli později se cosi stalo a bolest ustala.

Většinu života jsem běžně používal frázi "seru na to". Od onoho rána to začalo i platit. Umyl jsem se a zamířil po schodech do Landryho ložnice. Už předem jsem věděl, co tam najdu: mokré prostěradlo v Landryho posteli.

První týden v Landryho světě jsem strávil povětšinou trénováním na záchodě. V mém světě samozřejmě nikdo na záchod nechodil. Ani k zubaři, například, a má první návštěva u toho uvedeného v Landryho kalendáři patří ke zkušenostem, na něž nechci ani myslet, natož o nich mluvit.

Ale i v téhle kytici bodláků se čas od času našla růže. Za prvé, nepotřeboval jsem v tomhle zmateném, uspěchaném Landryho světě začít hned shánět práci; jeho knihy se patrně dobře prodávají dál a já si bez problémů nechávám vyplácet šeky, které mi chodí poštou. Dokážu se samozřejmě podepsat stejně jako on. A že bych z toho měl nějaké výčitky, tak to tedy opravdu ne. Ty šeky jsou za knížky o mně. Landry je jen napsal; já je prožil. A za to, o jaký fous jsem unikl z drápů Mavise Welda, bych si zasloužil aspoň padesát táců a očkování proti vzteklině.

Očekával jsem potíže s Landryho takzvanými přáteli, i když tak protřelý detektiv jako já mohl mít lepší odhad - copak by se člověk se skutečnými přáteli chtěl vypařit do světa, vytvořeného čistě v kulisách jeho

vlastní představivosti? Pravděpodobně ně. Landryho přátelé byli jeho syn a manželka, a o ty přišel. Jsou tu sice známí a sousedi, ale ti mě zřejmě pokládají za něj. Jen ta ženská naproti přes ulici si mě čas od času nechápavě prohlíží a její malá dcera se rozbřečí vždycky, když se vynořím, a to i přesto, že jsem ji občas hlídal (aspoň to ta ženská tvrdí, a proč

by mi lhala?), ale to je jen drobnost.

Mluvil jsem dokonce i s Landryho agentem, nějakým Verrillem z New Yorku. Chtěl vědět, kdy začnu pracovat na další knize.

Brzy, slíbil jsem mu. Brzy.

Většinou se zdržuji doma. Nemám moc velké nutkání prozkoumávat svět, do něhož mě Landry vytlačil z toho mého; už jen na své každodenní cestě do banky a do potravin toho vidám víc, než by se mi chtělo, a tu přišernou televizní krabici jsem rozmlátil podpěrkou na knihy ani ne dvě hodiny nato, co jsem se ji naučil ovládat. Nepřekvapuje mě, že Landry chtěl utéct ze světa tak prolezlého nemocemi a nesmyslným násilím - světa, kde ve výlohách nočních klubů tančí nahé ženy a sex s nimi vás může zabít.

Ne, většinou se zdržuji doma. Přečetl jsem si všechny jeho romány a při všech jsem měl pocit, jako bych listoval stránkami opečovávaného deníčku. A samozřejmě jsem se naučil používat jeho počítač. Není to jako televize; obrazovka je podobná, ale na počítači si můžete vykreslit takové obrázky, jaké sami chcete vidět, protože všechny pocházejí z vaší hlavy.

To se mi líbí.

Pomalu se připravuju - zkouším si věty a sestavuju je dohromady jako díly skládačky. A dneska dopoledne už jsem napsal pár takových, že se mi zdají správně... nebo skoro správně. Chcete je slyšet? Dobře, tak je to takhle:

Když jsem se zadíval ke dveřím, spatřil jsem tam stát velice zkormoučeného, velice skleslého Peoria Smithe. "Asi jsem se k vám choval pěkně hnusně, když jsme se naposled viděli, pane Umney," řekl. "Přišel jsem se omluvit." Uběhlo už půl roku, ale Peoria vypadal stejně jako vždycky. Opravdu úplně stejně.

"Pořád nosíš ty brýle," prohodil jsem.

"Jo. Zkusili jsme tu operaci, ale nevyšlo to." Povzdechl si, pak se usmál a pokrčil rameny. V té chvíli to byl znovu ten starý Peoria, jak jsem ho vždycky znal. "Ale co, pane Umney - být slepý zas není taková hrůza."

Jistě, není to dokonalé, to vím. Začínal jsem jako detektiv, nějak spisovatel. Ale věřím, že člověk může dělat v podstatě cokoli, pokud dostatečně chce. A když se to vezme kolem a kolem, je tohle vlastně svým způsobem totéž, jako nakukovat k někomu klíčovou dírkou. Jenom velikost a tvar té klíčové dírky jsou u počítače trochu jiné, ale pořád je to nakukování do života cizích lidí a potom hlášení klientovi, co jste viděl.

Učím se to z jednoho prostého důvodu: nechci tady být. Klidně si tomu pro mě za mě říkejte Los Angeles roku 1994; já tomu říkám peklo. Ty mražené večere, co si vaříte v krabici zvané "mikrovlnka", ty tenisky, co vypadají jako boty pro Frankensteina, ta hudba, co hraje v rádiu a zní jako vrány, které někdo zaživa dusí v papiňáku, to...

No, to všechno.

Chci zpátky svůj život a chci, aby všechno bylo jako dřív, a mám pocit, že vím, jak toho docílit.

Jsi stará zlodějská mrcha, Same - můžu ti pořád ještě říkat tvým původním jménem? -, a je mi tě líto... jenže ta lítost má svoje hranice, protože nejdůležitější slovo tady je zlodějská. Můj původní názor na tuhle záležitost se vůbec nezměnil, víš - pořád si myslím, že schopnost něco stvořit nedává právo něco ukrást.

Co asi zrovna teď děláš, ty zloději? Večeříš v té restauraci Petit Déjeu-ner, co sis postavil? Chrápeš vedle nějaké fantastické slečinky s nádherně pevnými prsy a vraždou v rukávu neglizé? Bezstarostně si jedeš na výlet do Malibu? Nebo se jen válíš v tom křesle v kanceláři a užíváš si ten bezbolestný život bez záchodů a bez zápachu? Co asi děláš?

Já se učím psát, a když jsem teď našel svoji cestu zpátky, měl bych sebou radši hodit. Už tě skoro vidím.

Zítřka ráno zajdou Clyde s Peoriou k Blondiemu, kde je znovu otevřeno. Tentokrát Peoria tu Clydeovu nabídku na snídani přijme. To bude krok číslo dvě.

Ano, už tě skoro vidím, Same, a brzy tě uvidím úplně. Ale řekl bych, že ty mě neuvidíš. Určitě ne dřív, než vystoupím zpoza dveří a popadnu tě za krk.

Tentokrát nepůjde domů nikdo.

Poznámky

"Porod" - Tohle je patrně jediná povídka v celé sbírce napsaná na objednávku. John Skipp a Craig Spector (autoři knih The Light at the End, The Bridge a několika dalších dobrých splatterpunkových románů) přišli s nápadem sestavit antologii povídek, které by se zabývaly tím, jak by to asi vypadalo, kdyby zombie z filmové trilogie George Romera (Noc živých mrtvých, Úsvit živých mrtvých, Den živých mrtvých) ovládly svět. Tahle představa se v mé fantazii rozprskla jako ohňostroj, jehož výsledkem byla potom tato povídka, umístěná na ostrov u pobřeží Maine.

"Můj hezký poník" - Počátkem osmdesátých let se Richard Bachman snažil napsat román, který chtěl (ze zřejmých důvodů) nazvat Můj hezký poník. Román pojednával o nezávislém námezdním vrahovi Cliveu Ban-ningovi, který dostane za úkol dát dohromady skupinku podobně naladěných psychopatů a povraždit několik mocných postav světa zločinu na jisté svatbě. Banning a jeho parta uspějí, promění svatbu v krvavou lázeň a jsou následně podvedeni svými zaměstnavateli, kteří je začnou jednoho po druhém likvidovat. Román měl zachycovat Banningovy snahy o únik před kataklyzmatem, jež sám rozpoutal.

Kniha dopadla neslavně, rodila se v nešťastném období mého života, kdy se řada věcí, které až dosud bez problémů fungovaly, zničehonic s hromovým rachotem zhroutila. Richard Bachman během tohoto období zemřel, zanechal po sobě dva nedodělky: bezmála kompletní román Machineův způsob, který psal pod svým pseudonymem, George Stark, a šest kapitol Mého hezkého poníka. Jakožto správce Richardovy literární pozůstalosti jsem Machineův způsob přepracoval do románu Temná půle

a vydal ho pod svým vlastním jménem (ale Bachmana jsem samozřejmě zmínil). Mého hezkého poníka jsem vyhodil... až na krátkou retrospektivu, v níž Banning, zatímco čeká, než začne krveprolití na svatební oslavě, vzpomíná na to, jak ho děda poučoval o tvárné povaze času. Najít tuhle retrospektivu - dokonale kompletní, takže v podstatě mohla fungovat

jako samostatná povídka - bylo jako najít růži na smetišti. Utrhl jsem ji, a to s obrovským vděkem. Byla to jedna z mála dobrých věcí, které jsem během toho extrémně špatného roku napsal.

"Můj hezký poník" původně vyšel v předraženém (a dle mého názoru i graficky přelácaném) vydání Whitney Museum. Později ho v trochu přijatelnějším (ale dle mého názoru pořád předraženém a přelácaném) vydání uvedl na trh Alfred A. Knopf. Teprve tady ho ke své spokojenosti vidím vypilovaného a kapku poopraveného, jak měl nejspíš vypadat úplně od začátku - jen další povídka, o něco lepší než některé další, o něco horší než jiné.

"Lituji, voláte správně" - Vzpomínáte si ještě, jak jsem asi před miliardou stránek psal o Věře nevěře v Ripleyho magazínu? Inu, "Lituji, voláte správně" možná patří právě tam. Nápad na tuhle "televizní jednoaktovku" jsem dostal jednou večer na cestě domů po nákupu bot. Ten nápad přišel rovnou ve vizuální podobě, zřejmě proto, že v něm tak významnou roli sehraje právě vysílání filmu v televizi. Napsal jsem ji, víceméně v té podobě, jak je tu otištěna, na dva zátahy. Můj agent pro západní pobřeží - který se mi stará o filmová práva - ji měl na stole ještě do konce týdne. Hned začátkem týdne následujícího ji poslal k přečtení Stevenu Spielbergovi, který tehdy produkoval chystaný televizní seriál Neuvěřitelné příběhy.

Spielberg ji odmítl - prý hledají Neuvěřitelné příběhy trochu optimističtějšího ražení -, takže jsem ji zanesl svému dlouholetému spolupracovníkovi a příteli Richardu Rubinsteinovi, který se v té době podílel na tvorbě seriálu Příběhy z temné strany. Neříkám, že by Richard zrovna ohrnoval nos nad happy-endy - myslím, že to klasické "a žili šťastně až do smrti" má rád stejně jako každý jiný -, ale nikdy mu nevadily ani špatné konce; vždyť přece zrovna on nechal natočit .Řbitov zvířátek (myslím, že Řbitov zvířátek a Thelma a Louise jsou od konce sedmdesátých let jediné hollywoodské filmy, které končí smrtí hlavních postav).

Richard ode mě "Lituji" koupil ještě ten den, kdy šiji přečetl, a hned čtrnáct dní nato začal s její produkcí. Asi po měsíci běžela v televizi... jako premiéra sezóny, pokud mě paměť neklame. Jedná se o jeden z nejrychlejších přenosů z hlavy na obrazovku, o jakém jsem kdy slyšel. Tato verze je mimochodem můj první koncept, o něco delší a popisnější než finální verze scénáře, v němž se z finančních důvodů všechno odehrává jen ve dvojích kulisách. Zahrnul jsem ji sem jako příklad další formy vyprávění... trochu odlišné, ale stejně účelné jako všechny ostatní.

"Desátníci" - V létě roku 1992 jsem jednou obcházel centrum Bostonu a pátral po adrese, která mi stále unikala. Nakonec jsem ji přece jen objevil, ale ještě předtím jsem objevil tuhle povídku. Můj hon za adresou probíhal někdy kolem desáté dopoledne, a jak jsem tak procházel ulicemi, začínal jsem si všimát skupinek lidí, které postávaly před všemi moderními výškovými budovami, skupinek, jejichž složení mi jaksi sociologicky nesedělo. Tesaři tu klábosili s obchodníky, údržbáři dávali řeč s elegantně načesanými ženami v drahých kostýmech, poslíčci ubíjeli čas s tajemníky.

Když jsem nad těmihle skupinkami - granfalóny, jaké by nevymyslel ani Kurt Vonnegut - přemítal asi půl hodiny, konečně mi to docvaklo: pro určitou třídu obyvatel amerických měst se dopolední pauza na kafe stala pauzou na cigaretu. Současně s tím, jak americký lid poklidně prochází jednou z největších proměn dvacátého století, stávají se z moderních výškových budov nekuřácké zóny; očistujeme se od starého zlovyku, dokonce to zvládáme bez většího rozruchu, a výsledkem je několik prazvláštních jevů v oblasti sociologického chování. Jeden představují právě ti, kdo se odmítají svého starého zlovyku vzdát - oni Desátníci z titulu povídky. Vlastně jsem tuhle krátkou prózu napsal čistě pro pobavení, i tak ale doufám, že vypovídá ledacos zajímavého o té velké změně, která, přinejmenším dočasně, v jistém smyslu znovu přinesla všem přístupná, a přece striktně rozdělená veřejná zařízení, jak jsme je znali ve čtyřicátých a padesátých letech.

"Dům v Javorové ulici" - Vzpomínáte si ještě na Richarda Rubinstei-na, mého přítele producenta? Právě on mi poslal jeden výtisk Záhad Harrise Burdicka od Chrise Van Allsburga. Richard k ní svým kostrbatým rukopisem připojil poznámku: "Tohle se ti bude líbit." Nic víc, ale nic víc taky nebylo třeba. Líbilo se mi to. Kniha obsahuje řadu obrázků s titulkem a popiskou eponymického pana Burdicka - povídky, k nimž by se obrázky vázaly, chybí. Každá kombinace obrázku, titulku a popisky slouží jako jakási Rorschachova inkoustová skvrna, i když dost možná nabízí čtenáři (či divákovi) větší nápovědu, než měl pan Van Allsburg v úmyslu. Na jednom z mých nejoblíbenějších obrázků je muž se židlí v ruce - očividně je připravený použít židli jako kyj, pokud bude třeba - a hledí na jakousi zvláštní, zřejmě živou vybouleninu pod kobercem v obývacím pokoji. V popisce stojí: "Uběhlo čtrnáct dní a bylo to tu zas."

Vzhledem k tomu, čím se při své tvorbě nechávám ovlivňovat, je asi jasné, že mě podobné věci přitahují. K čemu došlo po čtrnácti dnech zas? Myslím, že na tom nezáleží. Děsy, které nás zpoceně a rozechvělé hrůzou i úlevou probouzejí z těch nejhorších nočních můr, dokážeme obyčejně pojmenovat jen zájmem.

I mou ženu Tabithu Záhady Harrise Burdicka nadchly, a právě ona také navrhla, ať každý člen naší rodiny napíše podle některého z obrázků povídku. Ona napsala jednu; a stejně tak náš nejmladší syn Owen (tehdy dvanáctiletý). Tabby si vybrala hned první obrázek z knížky; Owen si vybral jeden z prostředků; já si vzal ten úplně poslední. Výsledek své práce jsem zahrnul do této sbírky, samozřejmě s laskavým svolením Chrise Van Allsburga. Víc skoro není co dodat, snad jen to, že jsem trochu osekanou verzí povídky během posledních tří čtyř let několikrát četl čtvrtákům a pátákům, a těm se podle všeho velice líbí. Mám pocit, že ze všeho nejvíc se jim líbí to, jak děti pošlou zlého otčima pryč do vesmíru. Mně se tedy tahle představa rozhodně zamlouvá. Povídka nikdy dřív nevyšla, především proto, že je tak těsně spjatá s oním obrázkem, a mě nesmírně těší, že vám ji zde mohu nabídnout. Jen bych si přál, aby se tu kromě ní mohly objevit i povídky mé manželky a mého syna.

"Pátá čtvrtina" - Znovu Bachman. Nebo možná George Stark.

"Umneyho poslední případ" - Pástiř - očividně - a proto také ve dvojici s "Doktorovým případem", i když tenhle je o něco ambicióznější. Raymonda Chandlera a Rosse Macdonalda miluji vášnivě už od té doby, kdy jsem je na vysoké škole objevil (ačkoli mi připadá poučné a zároveň trochu odstrašující, že zatímco Chandler se čte a mluví se o něm pořád, tak z Macdonaldových vysoce ceněných románů o Lewu Archerovi už jsou mimo úzký kruh

fanoušků livre noir jen téměř zapomenuté artefakty), a myslím si, že mou fantazii tolik podněcoval především jazyk těchto románů; otevřel mi úplně nový způsob vnímání světa, způsob, který srdci a mysli osamělého mladého muže, jímž jsem tehdy byl, nesmírně imponoval.

Navíc to byl styl tragicky snadno okopírovatelný, jak za posledních dvacet třicet let zjistilo dobře půl stovky romanopisců. Já se tomu chan-dlerovskému hlasu dost dlouho vyhýbal, protože jsem pro něj neměl využití... nenapadalo mě nic vlastního, co bych mohl říct tónem Phila Marlowa.

Ale pak jsem jednoho dne takový nápad dostal. "Piš o tom, co znáš," radí moudří starci nám, ubohým kometárním zbytkům Sterna, Dickense, Defoea či Melvilla, což pro mě znamená psát o učení, o psaní a o hraní na kytaru... i když nezbytně ne v tomto pořadí. Co se týče mé kariéry v oblasti psaní o psaní, vzpomínám si na jednu větu, kterou Chet Atkins jednou večer prohodil před diváky v Austin City Limits. Po zhruba dvou minutách bezcílného ladění zvedl oči k publiku a řekl: "Trvalo mi asi pětadvacet let, než jsem zjistil, že mi tohle vlastně moc nejde, a pak už jsem byl příliš bohatý na to, abych s tím přestal."

Totéž se stalo mně. Stejně jako je mi souzeno stále znovu a znovu se vracet do toho prapodivného městečka - ať už je to Rokenrolové nebe v Oregonu, Gatlin v Nebrasce nebo Willow v Maine -, je mi zřejmě také souzeno vracet se k tomu, co dělám. A neustále mě pronásleduje a sužuje několik otázek, které se nikdy nenechají docela zaplašit: Kdo jsem, když píšu? A kdo jste vy, když už jsme u toho? Co přesně se tady děje, proč se to děje a má to vůbec nějaký význam?

A tak jsem si s těmi otázkami v mysli nasadil svůj plstěný klobouk Sam Spade, zapálil si jednu Lucky (v současné době už jen metaforicky řečeno) a pustil se do psaní. Vzešel z toho "Umneyho poslední případ", a ze všech povídek v téhle sbírce mám právě tuhle nejraději. Toto je její první vydání.

ŽEBRÁK A DIAMANT

POZNÁMKA AUTORA: Tuhle kratičkou povídkou - původně hinduistickou bajkou - jsem prvně slyšel od pana Surendry Patela ze Scarsdale ve státě New York. Adaptoval jsem ji velice volně a omlouvám se všem, kdo ji znají v její pravé podobě, kde jako hlavní postavy vystupují bůh Šiva a jeho žena Parvátí.

Jednoho dne přišel archanděl Uriel se zakaboněnou tváří k Bohu. "Copak tě trápí?" ptal se ho Bůh.

"Viděl jsem něco velice smutného," odpověděl Uriel a ukázal si prstem pod nohy. "Tam dole."

"Na zemi?" zeptal se Bůh s úsměvem. "Tam nebyl smutných věcí nikdy nedostatek! Ale podíváme se na to."

Společně sklopili zrak. Hluboko pod sebou spatřili otrhanou postavu, která se pomalu plahočila po prašné cestě na předměstí Čandrapúru. Ta postava byla velice hubená a nohy i ruce měla plné boláků. Často ji se štěkotem pronásledovali psi, ale postava se nikdy neotočila, aby je zahrnala holí, když ji kousali do pat; jen se vlekla dál a trochu při tom napadala na levou nohu. V jednu chvíli se z velkého domu u cesty vyrojil chumel vykrmených dětí se zlomyslným úsměvem na rtech, a když k nim otrhanec natáhl prázdnou žebračkou misku, začaly po něm házet kameny.

"Táhni odsud, ty prašivče!" křičelo jedno z nich. "Táhni do polí a tam chcépní!"

Nad tím se archanděl Uriel rozplakal.

"Ale, ale," poplácal ho Bůh po zádech. "Myslel jsem, že jsi tvrdší nátura."

"Ano, jsem," odvětil Uriel a otřel si oči. "Jenomže ten žebřák tam dole jako by ztělesňoval všechnu smůlu, jaká kdy syny a dcery země potkala."

"Samosebou," přikývl Bůh. "To je Rámu a je to jeho práce. Až zemře, nastoupí na jeho místo další. Je to čestný úkol."

"Možná," pokýval hlavou Uriel a rozechvěle si zakryl oči, "ale já se na to nedokážu dívat. Jeho zármutek mi plní srdce temnotou."

"Temnota tady nemá co pohledávat," prohlásil Bůh, "proto je třeba, abych nějak změnil to, co ji k tobě přivedlo."

Pohled, můj dobrý archanděli."

Uriel si odkryl oči a spatřil, že Bůh drží diamant velký jako páví vejce. "Za diamant takové velikosti a kvality může mít Rámu jídlo až do konce života a po něm i jeho potomci nejméně do sedmého kolene," podotkl Bůh. "Je to ten nejčistší diamant na zemi. Tak... a teď uvidíme..." Klekl si na všechny čtyři, prostrčil diamant mezi dvěma řídkými obláčky a pustil ho z ruky. Společně s Urielem bedlivě sledovali jeho pád a viděli, jak přistál přímo uprostřed cesty, po níž se Rámu vlekl.

Diamant byl tak velký a tak těžký, že kdyby byl Rámu mladší, bez pochyby by musel slyšet, jak narazil do země, jenže jemu začal v několika posledních letech značně selhávat sluch, podobně jako plíce a záda a ledviny. Jen zrak mu ještě vydržel stejně ostrý, jako když mu bylo jednadvacet.

Jak se tak Rámu plahočil do vršku, nemaje potuchy, že na jeho druhé straně se v mlžném svitu slunečních paprsků leskne obrovský diamant, zhluboka si povzdechl... pak se zastavil, předklonil se nad holí a ten povzdech přešel v záchvat kašle. Držel se hole oběma rukama, snažil se záchvat potlačit, a právě když se mu to začínalo dařit, hůl - stará a suchá a skoro stejně zchátralá jako Rámu sám - se suchým prasknutím přelomila a Rámu se svalil do prachu.

Ležel tam, hleděl do nebe a přemýšlel, proč je Bůh tak krutý. "Přežil jsem všechny, které jsem tolik miloval," říkal si v duchu, "ale nikoho z těch, které nenávídím. Zestárl jsem a tak zošklivěl, že na mě psi štěkají a děti po mně házejí kameny. Poslední tři měsíce jsem neměl do úst nic než zbytky a společně s rodinou či přáteli už jsem ke slušnému jídlu nezasedl déle než deset let. Toulám se po světě a nikde nemám domov; dnes večer usnu někde pod stromem nebo pod živým plotem, bez střechy nad hlavou, aby mě chránila před deštěm. Tělo mám samý bolák, záda už ani nenarovnám, a když močím, vychází ze mě krev. V srdci mám prázdnou stejně jako ve své žebračkové misce."

Rámu se pomalu vyškřábal na nohy, dosud bez nejmenšího ponětí, že necelých šedesát metrů daleko se za vyprahlým vrškem jeho ostrému zraku skrývá největší diamant na světě, a zvedl oči k mlžnému modrému nebi. "Bože, jakou já mám smůlu," pronesl. "Ne že bych Tě nenáviděl, ale obávám se, že nejsi můj přítel, stejně jako nejsi přítel ani nikoho jiného z lidí."

Když tohle řekl, trochu se mu ulevilo a šouravě pokračoval dál. Zastavil se jen, aby sebral delší kus přelomené hole. Po několika krocích už si však začal svou sebelítost a nevděčná slova k Bohu vyčítat.

"Za pár věcí přece jen vděčný být mohu," přesvědčoval se. "Za prvé, je kromobyčejně krásný den, a přestože už mi spousta smyslů neslouží, jak by měla, zrak mám pořád ostrý. Hrůza pomyslet, co by se mnou bylo, kdybych oslepl!" A aby si to sám dokázal, pevně zavřel oči a šoural se s holí nataženou před sebe jako skutečný slepec. Ta černota byla hrozivá, tíživá a matoucí. Po chvilce přestal mít představu, jestli jde po jedné straně cesty, nebo po druhé, a každým okamžikem se mohl svalit do příkopu. Pomyslení, co by takový pád napáchal na jeho starých, křehkých kostech, ho upřímně vyděsilo, ale i tak držel oči pevně zavřené a nutil se pokračovat kupředu. "Tohle tě z té nevděčnosti vyléčí, kamaráde!" říkal si v duchu. "Až do večera si budeš v jednom kuse připomínat, že jsi možná žebrák, ale nejsi slepý žebrák, a budeš šťastný!"

Do žádného příkopu Rámu nespádl, ale přece jen cestou do vršku a pak i z něj dolů začal trochu zatáčet doprava, takže nakonec kolem obrovského diamantu prošel bez povšimnutí; levou nohou ho minul o necelých pět centimetrů.

Asi o třicet metrů dál Rámu znovu otevřel oči. Zaplavily je jasné sluneční paprsky-jako by zároveň zaplavily i jeho mysl. Vděčně se rozhlédl po prašném modrém nebi, po šedivé stužce cesty, po níž kráčet. Se smíchem očima vyprovodil drobné ptáče na cestě od jednoho stromu k druhému, a přestože se ani jednou neotočil, aby spatřil obří diamant, který ležel kousek za ním, všechny boláky i zničená záda ho v tu chvíli přestaly trápit. "Díky Bohu za zrak!" zvolal. "Díky za něj, když už za nic jiného! Třeba si na cestě všimnu něčeho cenného - nějaké staré flašky, kterou bych prodal na trhu, nebo dokonce lesklé mince -, a i kdyby ne, mohu se dosyta vynadávat. Díky Bohu za zrak! Díky Bohu za samotného Boha!"

A spokojeně vykročil na další cestu, s nepovšimnutým diamantem za zády. Bůh se natáhl k zemi, diamant sebral a vrátil ho zpět pod jistou horu v Africe, odkud ho vzal. Potom, jako by ho to právě napadlo (může-li vůbec Bůh mít takto náhlé myšlenky), vytrhl ze stepi větev z pevného dřeva a upustil ji na čandrapúrskou cestu, zrovna jako před chvílí diamant.

"Rozdíl je v tom," pronesl k Urielovi, "že větev náš přítel Rámu najde a bude z ní mít hůl až do konce života."

Uriel na Boha nejistě pohlédl (ale jen z takové vzdálenosti, z jaké vůbec někdo - byť archanděl - do té plamenné tváře pohlédnout může) a zeptal se: "Dal jste mi tím ponaučení, Pane?"

"To nevím," odvětil Bůh dobromyslně. "Dal?"

Stephen King
PÁTÁ ČTVRTINA
Noční můry a snové výjevy

Z amerického originálu Nightmares & Dreamscapes,
vydaného nakladatelstvím Penguin Putnam
v New Yorku, v roce 1994,
přeložil David Petrů
Grafická úprava obálky Tomáš Kropáček
Odpovědná redaktorka Michala Marková
Vydalo nakladatelství Pavel Dobrovský - BETA
(Praha 4, Květnového vítězství 332)
PRAHA 2004
www.dobrovsky.cz
e-mail: nakladatelstvi@dobrovsky.cz
Sazba SF SOFT, Praha
Tisk UEBERREUTER PRINT, spol. s r. o., Pohořelice
Vydání první

